

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

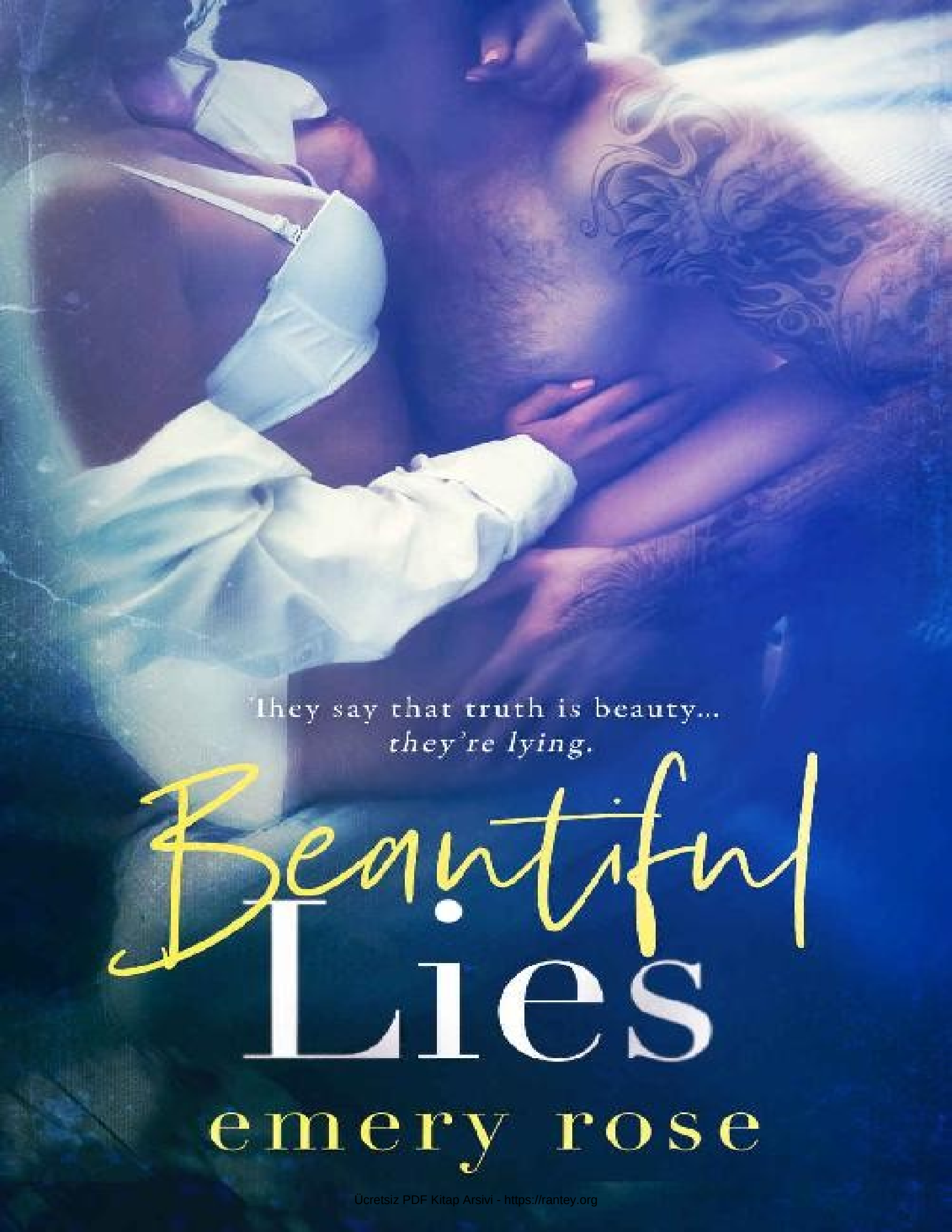
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*'They say that truth is beauty...
they're lying.'*

Beautiful Lies

emery rose

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜZEL L)ES

OceanofPDF.com

EMERV KÖK

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2018 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Sarah Hansen, Okay Creations

Düzenleme: Ellie McLove, My Brother's Editor İç

Formatlama: Jessica Ames Kitap Biçimlendirme

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya vakalar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Kız kardeşim Kathleen için. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Sen gerçek MVP'sin.

OceanofPDF.com

PLAVL)ST

"Unsteady" - X Ambassadors
"I Can't Go On Without You" - Kaleo "Colors"
- Halsey
"Us" - James Bay
"83 Days" - Wafia
"Scars" - James Bay
"Rocket Man" - Elton John
"Exit Wounds" - The Script
"Pretty When You Cry" - Lana Del Rey "Bitter
Sweet Symphony" - The Verve

OceanofPDF.com

BİLEŞENLER

Önsöz

1. Connor
2. Ava
3. Ava
4. Connor
5. Connor
6. Ava
7. Connor
8. Connor
9. Ava
10. Connor
11. Ava
12. Connor
13. Ava
14. Connor
15. Ava
16. Connor
17. Connor
18. Ava
19. Connor
20. Ava
21. Connor
22. Ava
23. Ava
24. Connor
25. Ava
26. Ava
27. Connor
28. Connor
29. Ava
30. Ava

Sonsöz

Ayrıca Emery Rose tarafından
Beneath Your Beautiful 'ın
Önizlemesi Acknowledgments
Emery ile bağlantı kurun

OceanofPDF.com

P R o L o G U E

Lbattaniyeyi omuzlarıma sardım ve merdivenden üst ranzaya tırmandım. "Uçarken beni izle, Kill. Ben Kaptan Cesur'um."

Killian pijamasının üstünü çekerken homurdandı. "Sen Kaptan Aptal'sın." "Bu bir kuş mu? Uçak mı?" Dedim. "Hayır. Bu Harika Çocuk Connor." En üst ranzadan atladım ve bir saniyeliğine gerçekten uçabildiğimi hissettim. Sonra yer beni karşılamak için hızla yükseldi ve gürültülü bir gümbürtüyle yere indim.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Yanıma yuvarlandım ve bir topun içine kıvrıldım. "Nefes alamıyorum," diye hırıldadım.

"Sen bir aptalsın," dedi Killian, kahkahalar atarak.

"Bunlar kavga sözleri," dedim ve ona doğru hamle yaptım. Yoldan çekildi ve ben şifonyere çarparak onu daha da çok güldürdüm. Nedense ben de onunla birlikte güldüm. O kadar çok gülüyorduk ki gözlerim yaşardı. Koridordaki ağır ayak seslerini duyduğumuzda gülmeyi bıraktık.

"Dolaba gir," dedi Killian.

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum ve Killian'ı gördüğüm gibi duruşumu genişlettim.

Yap.

Beni omuzlarımdan tuttu ve dolabın içine itti. "İçeride kal Orada dur ve ben söyleyene kadar dışarı çıkma," diye uyardı kapıyı kapatmadan önce ve beni karanlıkta, gerçekten nefes alamadığım bir boşlukta bıraktı. Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda midem çalkalandı.

"Yatakta olman gerekiyordu. Burada ne haltlar dönüyor?" Seamus kelimeleri geveleyerek sordu. Bu gece Jack Daniels içmişti. Belki de çekip giderdi ve her şey sona ererdi. Ellerimi kavuşturdum

dua ettim ve sessizce dua ettim, dudaklarım hareket ediyordu ama ağzımdan ses çıkmıyordu. "Kardeşin nerede?"

"Uyuyor."

Kontrol etmeye zahmet etmezdi. Hiç de etmedi. Babamızın umurunda bile değildim. Bunu sayamayacağım kadar çok kez söylemişti. Bana oğlum için üzgün bir bahane ve hiçbiri iyi olmayan bir sürü başka şey dedi.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Killian. "Televizyonuna ve viskine geri dön."

Killian. Koca ağzını kapalı tut.

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun, evlat?"

Killian'dan gelen homurtunun ardından çıtırdayan kemiklerin sesini duydum. Seamus'un yumruklarının sesini engellemeye çalışarak ellerimle kulaklarımı kapattım. Killian'ın homurtuları. Ağlamıyordu. Çığlık atmazdı. Kaçmazdı. Seamus ona kum torbası muamelesi yapmayı bitirene kadar orada öylece duracaktı.

Üzgünüm, Killian. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Killian sordu ve sonra gülmeye başladı. Bir aptal gibi. Neden ayıyı dürtmek zorundaydı ki?

Seamus'un yumruğunun Killian'ın bedenine çarptığını ve Killian'ın yere çakılma sesini duydum. Altımdaki zemin çarpmanın etkisiyle titredi.

"Bu hafta sonu kendi odana taşınyorsun. Bir odayı paylaşmak için çok yaşlısın. Beni duyuyor musun, evlat?"

Killian cevap vermedi.

Muhtemelen yapamazdı. Dolaptan fırlayıp Seamus'un üzerine uçmak, onu yumruklarımınla dövmek istedim. Kanını akıtmak. Acıyı hissetmesini sağlamak. Ama benim cılız yumruklarım onun üzerinden sekecekti. Hiçbir şey hissetmeyecekti.

Bir gün, Killian için yumruk atacaktım. *Onun* süper kahramanı olacağım. Ve bir gün, Seamus'un bize yaptığı her şeyin bedelini ödemesini sağlayacağım.

Seamus'un arkasından kapının kapandığını duydum ve dolabın kapısını açmadan önce ona kadar saydım. Killian iki büklüm olmuş, bir kolu kaburgalarına sarılmıştı. Yanına çömelip elimi sırtına koydum.

Killian başını kaldırdı, gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu, kırılmış dudağını ve sağ gözünün altında oluşmaya başlayan morluğu görmeme yetecek kadar uzun bir süre. Dilini dudağının üzerinde gezdirerek kanı yosun yeşili halıya damlamadan önce yakaladı.

"Ona bunun benim hatam olduğunu söylemeliydin," dedim.

"Hiç fark etmez."

Killian haklıydı. İyi ya da kötü olmamızın bir önemi yoktu. Böyle gecelerde sonuç hep aynıydı. "Hemen döneceğim."

"Biraz daha bekle," dedi, ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu, biraz yalpaladı. Onu sabitlemek için kolundan tuttum ve alt ranzaya geçmesine yardım ettim.

Sonra sessizce yatak odamızın kapısına gittim, kulağımı dayadım ve dinledim. Alt katta televizyonun sesini duyabiliyordum, bir spikerin sesi dünyada olup biten kötü şeylerden bahsediyordu. Kapıyı hafifçe araladım ve koridoru kontrol ettim. Güvenliydi. *Güvenliydi*. Bu düşünceye neredeyse kahkahalarla gülecektim. Ama gülmedim.

Koridorda sürünerek ilerlerken, beni ele verebilecek gıcırtilı döşeme tahtalarından kaçınarak nasıl sessiz, çok sessiz olacağımı biliyordum. Seamus bunu yapmayalı aylar olmuştu ama rutin aynıydı.

Suyun altına bir bez koydum, banyo dolabından malzemelerimi topladım ve yatak odasına dönüp kapıyı arkamdan kapattım.

Alt ranzada gözleri kapalı yatan Killian'ın yüzünü elimden geldiğince temizledim. "Oturabilir misin?" diye sordum.

"Bırak gitsin."

"Kaset daha iyi yapıyor. Geçen sefer öyle demiştin."

İçini çekti ve oturur pozisyona geçti, acıyla savaşmak ve ağlamamak için çenesini sıktı. Pijamasını çıkarmasına yardım ettim ve kaburgalarını ameliyat bandıyla sardım. Onu olduğundan daha fazla incitmemek için sert ama nazik davrandım. Tüm çatlakları kapatmaya çalıştım. Kırık vücudunu bir arada tutmaya çalıştım. Her zamanki gibi Killian irkilmedi bile.

İşim bittiğinde alt ranzaya uzandı ve ben de malzemeleri banyoya geri götürdüm, çamaşır sepetine atmadan önce bezdeki kanı duruladım. Bazen kanlı bezi Seamus'un odasına asmam gerektiğini düşünürdüm, böylece sabah uyandığında ilk iş olarak onu görebilirdi, artık sarhoş değildi. Ama bu bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi olurdu.

En üst ranzaya tırmandım ve birkaç ay önce tavana yapıştırdığım karanlıkta parlayan yıldızlara baktım. Bebek bakıcımız Bayan Garcia onları bana yedinci yaş günümde vermişti. Bir keresinde bir dükkânda ona işaret etmiştim ve o da hatırlamıştı. Onları tavana ilk yapıştırdığımda, onları göremediğiniz için hayal kırıklığına uğramıştım. Meğer yıldızların parlamak için karanlığa ihtiyacı varmış.

"Birine söylememiz gerekiyor," dedim. "Kime söyleyeceksin?"

Bunu kafamda milyonlarca kez düşünmüştüm. Düşüncelerim geceleri beni uyutmuyordu. Kafamın içinde çok fazla düşünce dolaşıyordu. Bazen onları yavaşlatamıyordum.

"Bayan Garcia," dedim.

Bize karşı her zaman nazikti ama çok iyi İngilizce konuşamıyordu ve ona söylediğim şeylerin yarısını anladığından şüpheliydim. O kadına içimi döktüğüm ve ona sürekli hikayeler anlattığım bilinirdi ama tek yaptığı gülümsemek ve başını sallamaktı. Yine de onun için çizdiğim tüm resimleri çok severdi ve onlara her zaman *mas bonita* derdi ki bu kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyordu. Bize sarılırdı ve bazen o sarılmalarla sonsuza kadar sarmalanmış kalabilmeyi dilerdim. Killian her zaman kendini kurtarır ve sarılmak için çok yaşlı olduğunu söylerdi, ama ben değil.

"Belki de ne dediğimi anlaması için İspanyolca öğrenmeliyim. Ya da ona bir resim çizebilirim belki. Ya da Peder Mc-" "Kimseye söylemeyeceğiz," dedi Killian.

"Ama belki bize yardım edebilirler. Bizi buradan çıkarabilirler." "Kimse bize inanmaz."

"Olabilir. En azından deneyebiliriz."

"Diyelim ki biri buna inandı, bize ne olur biliyor musun?"

Killian benden sadece üç buçuk yaş büyüktü ama bazen sanki o bir yetişkinmiş ve ben de aptal bir çocukmuşum gibi davranıyordu. "Ne?"

"Koruyucu aile."

"Sorun değil. Sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım," dedim, koruyucu aileliğin ne olduğundan pek emin olmasam da. Ama *bakım* kelimesi bana umut verdi. "Bundan daha iyisi olmalı."

Killian sanki koruyucu aileliğin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyormuş gibi, "Öyle değil," dedi. Gerçi Killian böyleydi. Çoğu çocuğun bilmediği pek çok şeyi biliyordu, belki de biliyordu. "Ayrılmak mı istiyorsun?"

"Biz kardeşiz. Bizi bir arada tutacaklar."

"Sadece çeneni kapalı tutacağına söz ver, tamam mı? Aramızda kalsın. Evimizde neler olup bittiğini kimsenin bilmesine gerek yok."

Bundan nefret ediyordum. Sırlardan ve yalanlardan nefret ediyordum. Koca bir bebek gibi dolapta saklanmaktan nefret ediyordum. Killian'a yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyordum. Ağrıyı hafifletmek için göğsümü ovuşturdum ama hiç geçmeyecek gibiydi.

bu günlerde. Bazen içimde büyük çatlaklar varmış gibi hissediyordum. Sanki Killian her yumruk attığında biraz daha kırılıyormuşum gibi.

"Bana söz ver," dedi tekrar.

Yıldızlara baktım, buradan başka bir yerde olmayı diledim. Dışarıda daha iyi bir yer olmalı. Ama bu Killian'dan ayrı kalmak anlamına geliyorsa, çenemi kapalı tutacaktım. Muhibir ya da ispiyoncu değildim. Arkadaşlarım bile bunların hiçbirini bilmiyordu. "Söz veriyorum."

Sanki nefesini tutmuş, kabul etmemi bekliyormuş gibi nefes verdiğini duydum. Kabul edeceğimi biliyor olmalıydı. Ben her zaman onun tarafındaydım, o da her zaman benim tarafımdaydı. Dünyaya karşı bizdik.

"Bana annemizden bahset," dedim bir süre sonra. Son zamanlarda onu çok düşünüyor, iyi olup olmadığını ve nerede olduğunu merak ediyordum. Yeterince yiyeceği ve parası var mıydı? "Sence bizi almak için ne zaman geri gelir?"

"Asla. O geri gelmeyecek."

"Ama sen dedin ki..." Sözlerimin uçup gitmesine izin verdim. "Bunlar sadece hikaye miydi?"

Peri masalları gibi mi? Hepsini sen mi uydurdun?" Killian cevap vermedi.

"Gerçekten güzel miydi?" Yumruklarımı sıkarak sordum. "Gerçekten iyi miydi? Bizi seviyor muydu? Geceleri bizi yatırır mıydı?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Bana gerçeği söyle. Bize yatmadan önce masal okudu mu? Tüm bunları gerçekten yaptı mı, yoksa hepsini sen mi uydurdun?" Sesimi yükselterek sordum.

"Sesini alçalt."

"Sorularına cevap ver," dedim dişlerimi sıkarak. Gözyaşlarımı durdurmak için ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırdım. Seamus'un sesi kafamın içinde bir döngü halinde çalışıyordu.

Erkekler ağlamaz. Korkaklığı bırak.

"Bilmiyorum... ben de öyle hatırlıyorum," dedi Killian o kadar sessiz söyledi ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekti.

"Bir gün onu bulacağım ve onunla birlikte yaşayacağız."

"Evet, tamam, öyle yap."

Yapacağım, diye düşündüm. Bunu senin için yapacağım. *Bizim* için. "Bu oda sende kalsın, Kill. Yıldızların sende kalmasını istiyorum."

Homurdandı ama bu konuda benimle mücadele etmedi. Yıldızları istediğini ama bunu asla itiraf etmeyeceğini bu şekilde anladım.

OceanofPDF.com

C o N N o R

I

Huzurluyum. Ben güçlüyüm. Geçmişim beni tanımlamıyor.

İğneler derimi delerken, yara dokusuna girerken ve her sinir ucuna vururken mantramı tekrarladım.

Kapı hafifçe vuruldu ve açıldığında Eden'in yeşil gözleri gülümsemesinin saklayamadığı gözyaşlarıyla parlıyordu.

Kahretsin. O gözyaşlarını onun gözlerine koydum. "Hey, Connor... Jared."

Jared dövme iğnesini göğsümden çıkardı ve taburesinde arkasına yaslanıp kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. Bu sabah saat ondan beri, daha dükkân açılmadan benim üzerimde çalışıyordu. Daha saatler vardı ama bu ikimizi de yoruyordu.

Jared ona kocaman bir gülümseme vererek, "Selam güzelim," dedi.

"Takılmamın sakıncası var mı?" Dükkanın arka tarafındaki özel odaya bir tabure çekmişti bile, o yüzden cevap beklemiyordu ama biz ona sorun olmayacağını söyledik. Koltuğuna tünedi, ince şortu uzun, bronzlaşmış bacaklarını gösteriyordu, sol elinde buzlu bir kahve tutuyordu. Parmağındaki taş, Killian'ın ona üç ay önce verdiği elmaslarla çevrili zümrüt, arka pencereden gelen ışıktaki parlıyordu.

Eden elimi avuçlarının arasına aldı ve sıktı. "Bugün birlikte olmamız gerektiğini düşündüm. En azından kısa bir süre için." Bakışları göğsüme kaydı. Beni bir yıldır ilk kez çıplak göğüslü görüyordu. Dört adamın intikam almak için geldiği gecenin görsel bir hatırlatıcısıydı.

"Connor," diye fısıldadı. "Acıyor mu?"

Orospu çocuğu gibi. "Her zamankinden fazla değil." Bu bir yalandı ve muhtemelen bunu biliyordu. Jared da biliyordu. Yara izlerinin üzerine dövme yapmak onun uzmanlık alanlarından biriydi. Benden ideal olarak on sekiz ay ila iki yıl beklememi istemişti,

ama daha fazla bekleyemezdim. Yara izlerinin kapanmasını istedim. Bugün.

"İyi misin?" Jared bana sordu.

"Evet."

Jared işine geri dönmeden önce birkaç saniye yüzümü inceledi. "Çok güzel," dedi Eden.

Eden çirkinlikte bir güzellik görüyordu ama sanırım benim tasarımımdan bahsediyordu: renkli bir Japon ejderhası. Yıllardır o ejderhanın peşindeydim ama şimdi sanat eseri göğsümdeki oyma harfleri örtecekti. SNITCH. Hayatım boyunca bana söylenen onca şey arasında böyle biri olmayı hiç beklemiyordum.

"Bana mutlu bir hikâye anlat," dedim. Eden bir sihirbazdı ve hiç yoktan bir tane uydurmasını umuyordum.

"Bir zamanlar bir çocuk varmış," diye başladı. "Koyu renk saçlı ve serulean gözlü güzel bir çocuk. Ona ... diyelim." Düşünüyormuş gibi yaparak çenesine vurdu ve gözlerini kıstı. "Connor Vincent. Çocuk iblislerle savaşarak büyüdü ve yaşlandığında ejderha avcısı oldu. Cesur, vahşi ve gözü pek biri."

"Sanırım bu peri masalındaki kardeşleri karıştırıyorsunuz."

"Kardeşi de bunların hepsi ama bu hikayenin kahramanı sensin."

Kimsenin kahramanı değildim. "Bu hikayenin mutlu bir sonu var mı?" diye sordum. "Tabii ki var. Ama önce kahramanın aşkını geri kazanması gerekiyor."

Sevgilim... ilk aşkım, ilk her şeyim, beni kaldırıma atmıştı. Fiziksel olarak iyileşene kadar beklemişti, babamın cenazesinden üç hafta sonra, neredeyse hayatıma, Eden ve Killian'ın hayatlarına mal olan o geceden bir ay sonra. Ava bana onu çok fazla ağlattığımı söyledi. Ona her şeyi çok fazla hissettirdiğimi söyledi - iyi olanları... ama çoğunlukla kötü ve çirkin olanları.

"Bu çok fazla Connor. Artık bununla başa çıkamıyorum. Beni özgür bırakmalısın."

Onu suçlayamazdım. Bu onun kendini korumasıydı. Ama yeni biriyle hayatına devam etmesi beni öldürüyordu. "Hâlâ Zeke'le birlikte mi?" Sanki bilmiyormuşum gibi sordum. *Hadi, yaralarımıza biraz tuz bas.*

Eden alt dudağını çiğnedi. "Evet."

Zeke gümüş kaşık Ivy League mezunuydu. Ava benden daha farklı birini bulamazdı. Ama sanırım bütün mesele de buydu.

Eden kahvesinden bir yudum alarak, "Ona çıkma teklif etmelisin," dedi.

Bir randevu. Sanki bu sorunlarımızı çözecekmiş gibi. "Şu anda kankan Zeke'i beceren Ava'ya kur yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Ava'nın benimle çıkmayı kabul etmek bir yana, benimle konuşmayacağından bahsetmiyorum bile.

Eden sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana sorarsanız daha çok çıkarları olan arkadaşlar gibiler."

Şu anda alamadığım avantajlar. Teklif eksikliğinden değil. Ama Eden'in göğsüme bakarken yüzünde beliren ifade... evet, o noktaya gelemedim.

Merhaba el, bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız.

"Onu mutlu ediyor mu?" Bu işkence dolu yola neden devam ettiğimden emin olmadan sordum.

"Sahip oldukları şey kolay," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. "Zeke eğlenceli ve birlikte takılmak için harika biri ama hayatının büyük aşkı değil. O bir titreşim, alev değil."

Her zaman iyimserdir. "Evet, aynı ateş onu çok kez yaktı. Şimdi benim kızım ateşle oynamaktan çok korkuyor."

Eden muzaffer bir edayla gülümsedi. "Ona kızım dedin."

O her zaman benim kızım olacaktı. Kiminle olduğu ya da ne kadar süre ayrı kaldığımız önemli değildi, Ava her zaman benim olacaktı. Kalbimde kimsenin onu benim sevdiğim gibi sevmeyeceğini biliyordum. Bu mümkün değildi. Ne yazık ki pek çok kez çuvallamıştım ve her zaman dönüp dolaşıp geldiğim nokta buydu. Geçmişimiz uzundu, saf mutluluk anları vardı, ama onun için kötüler iyilerden daha ağır basıyordu ve geçmişi silip yeni bir başlangıç yapmanın bir yolu yoktu.

Lanet olsun. Aşk acıtıyor.

Göğsüm sıkıştı ve derin nefesler alarak acıyla savaşıma çalıştım. Sadece dövme değil, iyileşmekte olan bir bağımlı olarak hayatın günlük mücadelesi. Bu, her seferinde bir bebek adımından oluşan bir yolculuk ve ben Everest'e tırmanmaya çalışıyordum.

"Ara verme zamanı," dedi Jared, göğsümdeki kanı silerken. Lateks eldivenlerini çıkararak kendini dışarı attı ve kapıyı arkasından kapatarak beni Eden'la yalnız bıraktı. Masanın üzerine oturdum, keşke göğsümü örtebilseydim de o da bakmak zorunda kalmasaydı.

"Sanırım o kadar da mutlu bir hikâye değilmiş," dedi Eden.

Onun için bir gülümseme topladım. Bir sigaraya ihtiyacım vardı ama o biraz daha kaldı ve daha mutlu şeyler hakkında sohbet etti. Bedford Caddesi'ndeki bir butiğin duvarını boyamak için görevlendirilmişti.

"Yakında günlük işini bırakabileceksin," dedim.

"Killian'ın söyleyip durduğu şey bu. Ama ben barda çalışmayı seviyorum." Telefonunu çıkardı ve saati kontrol etti. "Kusura bakmayın. İşe gitmem gerekiyor."

Ayağa kalktım ve bakışlarını yüzüme kaldırmadan önce birkaç saniye göğsüme baktı. "Sana sarılırdım ama... muhtemelen iyi bir fikir değil."

Gözlerim onun yeşil gözlerine kilitlendi. "İyi misin?"

Başını salladı ve bir nefes verdi. "Evet, ben iyiyim. Killian ve ben bu sabah mezarlığa gittik."

Gerginlikten düğümlenmiş enseme ovuşturdum. Babamı toprağa verdiğimiz günden beri mezarlığa gitmemiştim ve mezarını ziyaret etmeye de hiç niyetim yoktu. Cenazesi tam bir sirk gibiydi; Bay Ridge'deki kiliseye gittiğimiz yol boyunca binlerce polis memuru sıralanmıştı. Mavi bir deniz, küçük kirli sırlarını rozetinin altında saklayan bir adama saygılarını sunuyordu. Seamus Vincent NYPD'nin en iyilerinden biriydi. Ne iğrenç bir şaka.

"Killian'ın gitmesine şaşırdım," dedim.

"Killian bugünlerde sürprizlerle dolu," dedi. "Konuşuyor ve her şeyi yapıyor."

Bunun üzerine bir kahkaha paylaştık. Killian'ın içini açmak hiç kolay bir iş olmamıştı ama Eden başardı. Onu tamamen açtı, sonra bütün kırık parçaları topladı ve tekrar bir araya getirmesine yardım etti.

Eden gittiğinde arka kapıdan çıktım ve Harley'imın yanındaki tuğla duvara yaslanıp bir sigara içtim.

"Bu bok seni öldürecek," dedi Jared, çitle çevrili boş arazide bana katılırken, yabancı otlar çatlaklardan yukarı doğru itiliyordu. Yabancı otların böylesine güçlü bir hayatta kalma içgüdüsüne sahip olması ve en olmadık yerlerde gelişmeyi başarması beni hep şaşırtmıştır. "Bana bir tane ver."

Paketten bir sigara çıkardım ve çakmağıyla birlikte ona uzattım. "Bıraktığını sanıyordum."

"Ben yaptım."

İlk nefesini çekerken ona baktım. Nikotinin kan dolaşımınıza karışıp sizi heyecanlandırması en iyisiydi. Gözlerini kapadı ve nefesini verdi. "Lanet olsun. Neden bütün kötü şeyler bu kadar iyi?"

Sigaramdan bir nefes daha çektim ve cevap verme zahmetine girmeden başımı arkaya eğdim. Bulutlar, gözleri acıtan mavi bir gökyüzüne fırça darbeleriyle çizilmiş gibi görünüyordu, geçen yıla o kadar benzeyen bir gündü ki neredeyse ürkütücüydü.

"Başka bir dükkân açmayı düşünüyorum," dedi Jared.

"Nerede?"

"Kaliforniya."

Ne? Ne. Sikeyim.

"Kış geliyor. Soğuktan nefret ederim. San Diego'yu düşünüyorum. Tüm yıl boyunca mükemmel sıcaklık."

Eylül ayının sonuydu ve böyle bir günde kış çok uzakta gibi görünüyordu. Hava sıcak katran ve çöp gibi kokuyordu, bu koku sıcaklığın etkisiyle daha da yoğunlaşmıştı. "Bu ne zaman olacak?"

"Bana parayı bulur bulmaz."

Sigaramı yere attım ve Jared'in sözlerini düşünerek motosiklet botumun tabanının altında ezdim. Killian ve bana babamızdan miras kalan para vardı. Seamus ihtiyacı olmayan tek bir kuruşu bile harcamazdı ve polis teşkilatında geçirdiği otuz küsur yıldan sonra, bunun son beş yılında şef maaşı ve Bay Ridge'de ipoteksiz bir evle birlikte, bir sürü parayı bölüşmüştük. Sahip olmasını ya da bize vermesini beklediğimden çok daha fazla. Ben buna kan parası diyordum. Killian parasını risk altındaki gençlere yönelik programları finanse etmek için kullanıyordu. Benimki hala dokunulmamış bir hesapta duruyordu. Payıma düşen parayı Killian'a teklif ettiğimde, kabul etmeyi reddetti. Ona borçlu olduğum para için bir çek yazdım ama onu da hiç bozdu. Ama o zamanlar aramız pek iyi değildi.

"Seni satın almamı mı istiyorsun?" diye sordum. "Evet."

"Yapmazsam ne olur?"

Jared bir elini sarı saçlarının üzerinde gezdirdi, bir nefes daha çekip nefesini verirken gözleri kısıldı. "Onu başkasına satarım."

Yıllardır Brooklyn'den ayrılmaktan söz ediyordu ama hepsi bu kadardı. Konuşma. Bu sefer, konuşmaktan daha fazlasıydı. Gitmeye hazır. "Peki ya bina? Onu da mı satmak istiyorsun?"

Dövme salonu birinci kattaydı ve Jared onun üstündeki dairede yaşıyordu. Büyükbabası binayı elli yıl önce satın almıştı, Williamsburg'da emlak ucuzken, hippiler istila etmeden ve fiyatlar fırlamadan önce.

"Bina bende kalacak. Benim daireme taşınıp kira ödeyebilirsin."

Bana hep istediğim bir şey için ilk şansı sunuyordu. Elimi çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdirdim. Kendi dükkânımı işletmeye hazır mıyım? Beni bu mahalleye bağlayacak bir işe para yatırmaya? Kaçmayı bırakmış olsam da, kök salma düşüncesi beni geriye itiyordu. Ama beni en çok korkutan şey başarısız olma ihtimalimdi. Başarısızlık

bir seçenek değildi. Zaten çok fazla köprü yakmıştım ve bir yılın büyük bir kısmını onları yeniden inşa etmeye çalışarak geçirdim, her zaman da başarılı olamadım.

"Lee ve Gavin ilgilenmiyor mu?" Diğer dövme sanatçılarını kastederek sordum.

Jared sigarasını savurarak, "Hayır, bir dükkân işletmek istemiyorlar," dedi. "Bunu bir düşün. Ben diğer teklifleri değerlendirmeye başlayana kadar bir haftan var."

Onu içeri kadar takip ettim, Claudia'nın tuvaletten çıkarkenki ateşli bakışlarını görmezden geldim, göğüsleri neredeyse dekolteli siyah bluzundan dışarı fırlayacaktı. Dudaklarını yaladı ve kirpiklerini kırıştırarak yüksek ve net bir mesaj gönderdi. Claudia ateşliydi, uzun siyah saçları ve doğru yerlerdeki kıvrımları vardı ama bana göre değildi.

"Birileri spor salonunda çok zaman geçiriyor," dedi.

Göğsümü yakından görmeden önce ona arkamı döndüm. Claudia resepsiyonistimiz ve piercingcimizdi ve birden fazla kez sikimi emmeyi teklif etmişti. Açık sözlü olduğu için hakkını vermeliydim ama bu teklifini hiç kabul etmedim ve etmeyeceğim de.

Kapıyı kapattım, böylece onu dışarıda bırakmış oldum.

"İzlememin sakıncası var mı?" diye sordu kapının diğer tarafından. Başımı salladım ama buna gerek yoktu. Jared seyirci istemediğimi biliyordu. Eden bir istisna olmuştu.

Jared, "Sana masada ihtiyacım var," dedi.

Nefes nefese kaldı ve topuklarının siyah-beyaz karo zemin üzerinde tıkırdadığını duydum.

"Oraya mı gidiyorsun?" Jared iğneyi camgöbeği mürekkebine batırarak sordu. "Hayır."

Jared dövmem üzerinde çalışırken başka bir şey konuşulmadı, bu da bana teklifi hakkında düşünmek için zaman kazandırdı. Bir yanımda bu tür bir sorumluluğa hazır olmadığımı söylüyordu. Diğer yanımda ise bu sorumluluğu üstlenmenin ve kendimi kanıtlamanın zamanının geldiğini söylüyordu.

Tavandaki preslenmiş kiremitlere baktım ve düşüncelerimin lavanta rengi saçları ve gümüşü gri gözleri olan kıza kaymasına izin verdim. Ava Christensen hayatımdaki en güzel şeydi ama ben bizi mahvetmişim.

Harley'imi Defiance MMA & Fitness'in önündeki kaldırıma park ettim ve kilitledim. Spor salonu on beş dakika önce kapanmıştı, bu yüzden Killian'ı çıkarken yakalamayı umuyordum. Dönüştürülmüş deponun ön kapısını ittim, henüz kilitlenmemiş olmasına şaşırdım. Killian, çalıştırdığı çocuk Nico ile kafesteydi ve ben de arkada durup boğuşmalarını izledim.

İlk gençlik yıllarımda Killian'ın Bay Ridge'deki bir spor salonunda yaptığı antrenmanları saatlerce izlerdim. O antrenman yaparken ben de çizim yapar ve babamın yatağımın altında bulduğu bir çizgi roman yaratırdım. Seamus Vincent'ı çizgi romanımın kötü karakterine dönüştürmek pek de parlak fikirlerimden biri değildi. Eskiz defterimi yakmış ve bana öyle sert bir yumruk atmıştı ki kulaklarım bir hafta boyunca çınlamıştı. Killian o gece evde değildi. Olsaydı, müdahale ederdi. O zamanlar on üç yaşındaydım ve hastalıklı, çarpık bir yanımla o yumruğu kafama yediğim için gurur duyuyordum.

Killian'ın Nico'yu kendini kurtaramayacağı bir kısıpaca almasını izledim. "Mindere dokun, Nico," dedi Killian. Nico isteksizce elini mindere vurdu ve Killian onu serbest bıraktı. Ayağı kalktılar ve birbirleriyle yüzleştiler.

"Pes etmek kaybetmekle aynı şey değil," dedi Killian. "Bugün iyi iş çıkardın."

Nico başını salladı ama yüzündeki ifadeden ikna olmadığını anlayabiliyordum.

"Nico," dedi Killian, Nico'nun kendisini dinlemesini ve sözlerine inanmasını isteyerek. "İyi iş çıkardın."

"Evet, dostum. Teşekkürler," diye mırıldandı Nico. Kafesten çıktı ve soyunma odasına gitmeden önce selamlaştık.

"Şimdi kapatıyorum," dedi Killian.

"Buraya çalışmaya gelmedim. Bir dakikan var mı?"

"Paspasları temizlememe yardım et," dedi ve motosiklet botlarına bir bakış fırlattı. Killian her zaman kurallar konusunda titiz davranmış, kaos dolu bir dünyaya düzen vermeye çalışmıştı. Paspasların üzerinde ayakkabı giymek yasaktı. "Ve sana bir dakikadan fazla zaman vereceğim."

Botlarımı çıkardım ve siyah-kırmızı spor salonu logosunun altındaki duvara dizdim. Killian malzeme dolabından süpürgeler ve Swiffer paspaslarla döndü ve işe koyulup yapboz minderlerini süpürmeye başladı.

Nico soyunma odasından kot pantolon ve tişörtle çıktı, spor çantasını omzuna astı ve minderlerin etrafındaki yolu takip etti.

Sokak ayakkabılarıyla üzerlerine basmak için. "Temizlik için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Killian başını salladı. "Biraz dinlen. Bol bol su iç. Ve eğer bana ihtiyacın olursa, beni ara."

Nico başını salladı ve Killian'ın yanında olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Nico'yu bir kenara çekip Killian'ın ona olan inancını boşa harcamaması için uyarmak istedim. Ama belki de bu çocuk benden daha akıllıydı. "Teşekkürler," dedi Nico.

Killian onu kapıya kadar geçirdi ve Nico'nun omzuna vurarak alçak sesle bir şeyler söyledi. Moral verici bir konuşma ya da bir tavsiye olabilir. Killian dokuz ay önce bu salonu açtığında Nico'yu kanatları altına almıştı ve Nico'nun Killian'ın izinden gitmek istediğini hissediyordum. Bir zamanlar Killian UFC şampiyonuydu. İki yıl önce rakibi Johnny Ramirez aldığı yaralar nedeniyle ölünce Killian MMA kariyerini bıraktı. Bu bir kazaydı, ancak Killian'ın suçluluk duygusu derindi ve bir daha asla Octagon'a adım atmamaya yemin etti. Bunun yerine, Nico gibi adamlara koçluk yaptı.

Nico gittikten sonra Killian minderde bana katıldı.

"Nico nasıl?" Onun da bizim gibi berbat bir geçmişten geldiğini bildiğim için sordum.

"Boktan üvey babası annesini hastanelik etti." "Siktir."

"Onu bırakmayacak. Tek başına kalmaktan çok korkuyor," dedi Killian.

Birini dışarıdan bakarak yargılamak kolaydı ve pek çok insan kalkıp gitmenin kolay olduğunu düşünüyordu. Neden istismarcı bir partnerle kalsınlar ki? Neden istismarcı bir ebeveyni ihbar etmeyelim? Ama her zaman bu kadar basit değildi. "Ve Nico onu korumanın kendi görevi olduğunu düşünüyor," diye tahmin ettim.

"Evet." Bir süre sessizce çalıştık, paspasları dezenfektanla sildik.

"Yeni bir dövme yaptırdığını duydum," dedi

Killian. "Evet. Eden manevi destek vermek için uğradı."

Adını duyunca dudakları eskisinden daha kolay bir gülümsemeye dönüştü.

"Jared dükkânını satmak istiyor," diyerek uğrama nedenimi açıkladım.

"İlk hakkı bana veriyor."

"Buna hazır mısınız?" Sesinde hazır olmadığımı düşündüğünü gösteren bir şüphe duydum.

"Biraz sorumluluk almamın zamanı geldi."

"Kendi işinizi yürütmek tam zamanlı bir iştir. İstedığınız zaman izin alamazsınız. Öylece gelip dövme yapıp vardiyalı bitince gidemezsiniz. Bu çok fazla."

"Biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Burnumdan derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *Ben huzurluyum. Güçlüyüm. Geçmişim beni tanımlamıyor.* "Biraz desteğe ne dersin? Mesela, 'Hey Connor, iyi iş çıkardın. Sen harika bir dövme sanatçısısın. Sana inanıyorum' gibi."

Çenesini sıkı ve işi taş gibi bir sessizlik içinde tamamladık. Belki Killian konu Eden olduğunda sürprizlerle doluydu ama benim için mücadele gerçektir. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Geçmişte bana işleri yoluna koymam için hak ettiğimden çok daha fazla şans vermişti. Ama şimdi tüm doğru şeyleri yapıyordum, çok azdı, çok geçti.

Spor salonundan ayrılırken, "Eğer bu konuda ciddiysen Zeke ile konuşmalısın" dedi.

"Ne harika bir fikir. Eski kız arkadaşımın yeni erkek arkadaşından yardım isteyeceğim."

"Bir iş planının nasıl oluşturulacağını biliyor musun? Çünkü benim bilmediğim kesin."

"Bir yolunu bulacağım." Harley'ime bindim ve kaskımı takıp gitmemi engellemek için eliyle pazumu kavradı.

"Sana inanmak istiyorum," dedi.

Kolumu bıraktı ve ben de cadde boyunca sıralanmış, oluklu metal kapıları gece için kapanmış depolara baktım. Kandırılmış siyah bir Caddy geçti, açık pencerelerden rap müzik çalıyordu, bir sonraki bloğu dönerken ses gece havasında kayboldu. "Ama bunu yapamazsın."

Killian çenesini ovuşturdu ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Deniyorum. Şu anda sana verebileceğim en iyisi bu." Topuklarının üzerinde döndü ve cipinin kilitlerine bip sesi çıkararak uzaklaştı.

Şu anda size verebileceğim en iyi şey bu.

Bu noktada, bana inanması için üç mucize gerçekleştirmem ve azizlik için kanonlaştırılmam gerekirdi.

Cebimdeki telefonum titredi ve ekranı kontrol ederek telefonumu çıkardım. Tate. "Bugün nasıl geçti?" diye sordu, selamlaşmayı atlayarak. Omzumun üzerinden kontrol ettim. Killian çoktan kaldırımdan uzaklaşmış, Eden'a gitmek için lastik yakıyordu.

Tate'e palavra sıkmadan günümün özetini anlattım. O benim rahibim gibiydi ve ben de günah çıkarma kabininde oturan günahkârdım. Tate iyi bir destekçiydi ve geçen yıl boyunca beni birden fazla kez uçurumdan aşağı indirmişti. İşler çığıırından çıktığında gol atmaya çalışmak yerine onu aradım.

Sözümü kesmeden dinledi ve bitirdiğimde bilgelik, cesaretlendirme ya da bugünün menüsünde ne varsa onun sözlerini bekledim. Ruh için tavuk çorbası falan.

"Görünüşe göre epey ilerleme kaydetmişsiniz," dedi.

"Sana söylediklerimin hangi kısmı ilerlemeydi?" Elimi göğsümün üzerinde gezdirerek sordum. Dövme fena halde kaşınmaya başlamıştı ve parmak uçlarımin altındaki yara izlerinin çıkıntılarını hâlâ hissedebiliyordum ama artık onları göremiyordunuz. İlerleme.

"Bugün gol atmaya çalıştın mı?"

"Hayır."

"İlk düşünceniz ... bu günü atlatmak için kafayı bulmam gerektiği miydi?"

"İlk aklıma gelen bu değildi." Ama hep oradaydı, kafamın arkasındaki o küçük ses beni her şeyden uzaklaştıracak, dünyayı unutturacak kesin bir yol bildiğini söylüyordu. Kısa süreli de olsa bana coşku ve tatlı bir rahatlama vaat ediyordu.

"İşte böyle," dedi Tate. "İlerleme."

Kıkırdadım. "Evet. Harika bir yerdeyim."

"Geçen yıldan çok daha iyi. Her seferinde bir adım atın. Çalışmaya devam edin, büyük işler kendiliğinden hallolacaktır."

"Doğru."

Bir süre düşün d ü k t e n sonra, "Böyle şeyleri içinde tutmak insanı yiyip bitiriyor. O gerçeğı hak ediyor."

Tate aylardır bu konuyu açmamıştı ve ben de bunun için minnettardım ama sanırım birinci yıl dönümünde bundan bahsetmeyi hak ettiğini düşündü.

"Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkürler."

Aramayı kestim ve telefonumu cebime attım. Belki Killian'ın bilmeye hakkı vardı ama gerçek çok çirkindi. Bunu ifşa etmenin nasıl bir faydası olabilirdi?

Killian onu korumak için gerçeğı sakladığıma inanır mıydı? Her gün kendimle savaşıyordum. Ronan Shaughnessy'nin neler yapabileceğini bilmiyordum. Tüm ipleri elinde tutan kuklacı oydu ve

Onun için dans etmemi. Killian'a söyleseydim, peşini bırakacağından şüpheliydim. Bu onun tarzı değildi. Beyaz şövalyeyi oynamaya çalışarak kaleye saldıracaktı ama tıpkı benim gibi başarısız olacaktı. Kurtarılmak istemiyordu. İlk ailesi yerine ikinci ailesini seçmiş ve beni ve Killian'ı arkasına bile bakmadan geride bırakmıştı. Keira Shaughnessy'yi, Killian'ın hakkında hiçbir şey bilmediği, akraba olduğumuza dair hiçbir fikri olmayan kız kardeşini hayal ettim. Ona yakınlaşmaya çalışmak benim çöküşüm olmuştu.

Kolay bir çıkış yolu yoktu. Ama hiç olmuş muydu ki?

Bir sigara yaktım ve bir nefes çektim, keşke tüm bu kötü şeylerin tadı bu kadar güzel olmasaydı. Kısa bir süre Claudia'yı arayıp teklifini kabul etme fikrini düşündüm. Ya da bir bara gidip soda ve limon sipariş etmek ve seks yapmak isteyen ilk ateşli kızı bulmak. Bu o kadar da zor olmazdı ve belki kulağa ukalaca geliyordu ama kızlar benim fiziksel görünüşümden etkileniyordu. Dışarıdan güzel, içeriden tamamen farklı bir şey.

Ava bir keresinde bana soğan demişti.

"İnsanları ağlatıyorsunuz. Ve o kadar çok farklı katmanınız var ki... bir sonrakinin ne göstereceğini asla bilemezsiniz."

Bir soğan. Yüce İsa.

OceanofPDF.com

"Zeke, tatlım, biraz daha kek ister misin?" diye seslendi annem paravan kapıdan.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Biraz daha fırında ziti ve köfteye ne dersiniz? Ya da düğün çorbası? Ona bayılırdın." Annem büyük bir İtalyan aileden geliyor ve onun dünyasında yemek aşk demek. Zeke'i Noel hindisi gibi doldurana kadar rahat etmezdi.

"Her şeyi sevdim," dedi ona kocaman beyaz bir gülümseme göstererek. Zeke sarı saçları ve güneşin öptüğü teniyle Ralph Lauren reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu. Sadece göze hoş görünmekle kalmıyordu, bir pislik de değildi. "Ama başka bir şey yiyemem."

"Daha sonrası için bir köpek çantası hazırlayacağım."

"Buna hayır demeyeceğim," dedi rahat bir gülümsemeyle.

"Yala bakalım," diye takıldım. Zeke bana göz kırptı. Oyunu nasıl oynayacağını benden çok daha iyi biliyordu. Zeke Greenwich'te yüzme havuzu ve tenis kortları olan geniş bir evde büyümüştü. Yine de burada, ailemin sıra evinin arka bahçesinde, birbirleriyle konuşan büyükanne ve büyükbabam, teyzelerim ve amcalarımla, kız kardeşim Lana ve kocası Joe ile konuşuyor ve onları kazanıyordu. Ağaçtaki kuşları bile büyüleyebilirdi ve kapıdan içeri girdikten sonra beş dakika içinde tüm ailemi büyülemişti. İki saat sonra bile bunu yapmaya devam ediyordu.

"Mutfakta bana yardım et," dedi annem beni çağırarak. Başıma gelecekleri biliyordum ve arka bahçeye geçip paravan kapıyı çekerek açarken iç çektim.

"Bu çocuğu sevdim," dedi manikürünü korumak için sarı lastik eldivenlerini giyerken. Kirli tabakları sabunlu suya daldırdı. Ovdu, duruladı ve kurutup dolaba kaldırmam için bana bir tabak uzattı.

"Ne zaman bulaşık makinesi alacaksınız?" Dikkat dağıtmak için sordum.

"Ona bir tane almayı teklif ettim," dedi babam mutfak masasındaki yerinden. Gazetesinin sayfalarını çeviriyordu, bunu annemin ailesiyle takılmaya tercih ediyordu. Ya da herhangi biriyle. Etrafını insanlarla çevrelemeyi seven annemin aksine, babam huzur ve sessizliği severdi.

Onun havalı İskandinav görünüşünü miras almıştım -beyaz-sarı saçlar ve soluk bir ten- ama kişilik olarak her iki ebeveynin karışımıydım. Bir keresinde dışa dönük içe kapanık olduğumu söyleyen bir teste girmiştım. Benim gibi çelişkili.

"Bulaşık makinesi isteseydim kendim alırdım," dedi annem bana bir tabak daha uzatırken. "Bulaşık yıkamayı seviyorum. Bana pencereden dışarı bakma şansı veriyor."

"Ve komşuları gözetlemek," diye şaka yaptım ve babamdan bir kıkırdama aldım.

Annem elini bana doğru çırparak beni sabunlu bulaşık suyuyla ıslattı, bakışları hâlâ Zeke'in Lana'yla konuştuğu pencereye odaklanmıştı. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu, kestane rengi uzun katlar halinde kesilmiş saçları ve klasik güzelliğini bozmayan ustalıkla uygulanmış makyajıyla. Birbirimize hiç benzemiyorduk, çok az ortak noktamız vardı ve o kadar da yakın değildik. Long Island'da yaşıyordu ve sadece tatillerde bir araya geliyorduk, o zaman da en iyi ihtimalle kibarca sohbet ediyorduk.

Lana hangi durumda olursa olsun her zaman topuklu ayakkabı giyer ve Nordstrom'dan alışveriş yapardı, bu da onun zevkli tasarımcı kıyafetlerinin annemin onayını almasını garanti ederdi. Bense vintage mağazalarından ve bit pazarlarından alışveriş yapardım, bu da bana hiçbir zaman puan kazandırmazdı. Şu anki takımım eski bir Ramones tişörtü, parçalanmış kot pantolon ve siyah savaş botlarından oluşuyordu. Belki de annemi memnun etmek için daha fazla çaba göstermeliydim. En azından tişörtüm, her gördüğünde suratını ekşiteceği garanti olan dövmemi kapatıyordu.

On sekiz yaşındayken Connor sağ pazuma uçan mavi kuşlar yazdırdı. Bir yıl sonra, mavi kuşların etrafına dikenli teller çizdirdim. Connor bunu öğrendiğinde, St. John's Üniversitesi'ndeki yurt odamın salonuna dersin ortasında daldı. Tekme ve çığlıklarla beni omzuna attı ve bir açıklama isteyerek beni odama kapattı.

"Sen dikenli telsin Connor. Çıkmak istiyorum."

"Sen benimsin. Biz birbirimize aitiz."

"Bir seçim yap. Ben ya da uyuşturucu. Öylece durup kendini öldürmeni izlemeyi reddediyorum."

"Ölmeyeceğim bebeğim. Her şey kontrolüm altında."

Her zamanki gibi çırılçıplak kaldık ve bırakın endişelenmemin nedenini, kendi adımı bile unutana kadar beni becerdi.

"Zeke'le aranızdaki şey ciddi mi?" diye sordu

annem. Omuz silktim. "Hayır. Sadece takılıyoruz."

"Eğer sadece 'takılacaksınız' babanızın doğum günü yemeğine bir oğlan getirmezsiniz. O kadar yakışıklı ki," dedi ilk aşkını yaşayan bir genç kız gibi hayalperest bir sesle. "Çok da terbiyeli. Ve onunla konuşmak çok kolay. O bir koruyucu. Gitmesine izin verme."

Annem bu sözleri söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu -Zeke, Connor'ın olmadığı her şeydi. Para ve statü onun için önemliydi ve hiçbir zaman ikisine de sahip olmamış olsak da, yine de bunları arzuluyordu. Ama ben Zeke'i sevmiyordum, o da beni sevmiyordu. Her ne yapıyorsak, muhtemelen son kullanma tarihi geçmişti. Onu bugün buraya getirmek bir hataydı.

"İçimden bir ses daha büyük ve daha iyi şeylere yöneleceğini söylüyor. Aldığı eğitimle kısa süre içinde Wall Street'te çalışabilir ya da babasının şirketlerinden birinin başına geçebilir."

"Zeke, Louis ile bar işletmeyi seviyor. Ondan önce de barmenlik yapıyordu anne. Çok büyük hırsları yok."

"Bir gün olacak. Sözlerime kulak verin. Bu çocuk bir yerlere gelecek."

İçimi çektim. Elbette, Zeke şüpheden faydalanacaktı. Annem muhtemelen ailesini çoktan Google'da aratmış ve net servetlerini öğrenmişti.

"Tatlım, neden salona gelip saçını yapmama izin vermiyorsun?" dedi annem eldivenlerini çıkararak. Lavanta rengi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve yüzüme baktı, imzam olan kalın ve kanatlı siyah göz kalemime kaşlarını çatarak baktı. "Ne kadar güzel bir yüzün var. O kadar siyah eyeliner'a ihtiyacın yok. Saçını düzeltmeme izin ver. Eminim Zeke bayılır."

"Anne. Hayır. Sadece... hayır. İşe gitmemiz gerek."

Yüzünün hayal kırıklığıyla nasıl düştüğünü fark etmemeye çalışarak yanından geçip gittim. Aramızdaki ilişki hep böyle bitiyor gibiydi. "Hey, Zeke. Gitmeliyiz."

Herkese sarılıp vedalaştım ve Zeke'le birlikte olabildiğince çabuk oradan çıktık. Ama yeterince hızlı değildi. Annem bizi mutfakta oyaladı, Zeke için kalan yemekleri paketlemek için tatlı bir zaman ayırdı.

Zeke'in Jeep Wrangler'ına tırmandım ve bitkin bir halde koltuğa çöktüm. "Seni aileme maruz bıraktığım için özür dilerim."
"Endişelenme. İyiler. Yemekler güzeldi. Yolculuğa değdi." "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?"
Gülümsedi. "Komik. Ben de senin hakkında hep böyle düşünmüştüm." Bir kez daha mükemmel olduğunu kanıtlıyordu. Ve saçmalıklarla dolu.

ZEKE ve ben Trinity Bar'a girdiğimizde gülüyorduk. Connor'ın bir bar taburesinde oturduğunu, Louis'le konuşurken kollarını çinko bar tablasına dayadığını gördüğümde kahkahalarım dudaklarımda söndü. Her zaman olduğu gibi onu gördüğümde de nabzım hızlandı. Kapıya doğru baktı, elektrik mavisi gözleri yoğunluğuyla beni yakıyordu. Kendime nasıl nefes alacağımı hatırlatmam gerekiyordu. Az önce altımdan zemini çekip aldıktan sonra kendi ayaklarımda üzerinde nasıl duracağımı.

Bir insan bende nasıl bu kadar güçlü bir tepki yaratabilirdi? Neden ondan hiç kurtulamadım?

Hâlâ dirsekleri ve dizleri olan, siyah saçları gözlerinin içine düşen çocuğu hatırlıyordum. Artık o çocuk değildi. Yirmi dört yaşında, geniş omuzları ve karın kasları beyaz tişörtünün dikişlerini patlatmakla tehdit ediyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, yüzü eskisinden daha keskin ve sert görünüyordu.

Ama o hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel çocuktı. Ve hala kalbimi sızlatıyordu.

Son on bir ayda onu sadece bir kez görmüştüm. Programını biliyordum, günün herhangi bir saatinde nerede olacağını biliyordum ve ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum.

Cumartesi öğleden sonra Trinity Bar'da oturmak günlük rutininin bir parçası değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimin bu kadar soğuk çıkmasından nefret ediyordum. Gözlerindeki sıcaklığın ve ışığın kaybolmasından nefret ediyordum. En çok da, o benimkileri umursamazken benim hâlâ onun duygularını önemsememden nefret ediyordum.

Bakışları beni görmezden gelerek Zeke'e kaydı. "Birkaç dakikan var mı?"

"Elbette," dedi Zeke, Connor'ın yanına bir tabure çekerek.

Hiç arkadaş olmamış olsalar da gayet normaldi.

Connor'ın Zeke'ten ne isteyebileceğini öğrenmek için can atarak yanlarından geçtim ama kendimi yürümeye devam etmeye zorladım, botlarım parke zeminde tıkırdıyordu. Avluya açılan açık kapıların önünden geçerken dışarıya baktım. Neredeyse Ekim ayıydı ama daha çok bir yaz günü gibi hissediyordum. Hipsterlar piknik masalarını doldurmuş, müzik eşliğinde konuşup gülüşüyorlardı; hava Jimmy's Taco Truck'tan gelen kızarmış domuz eti ve benim ektiğim lavanta ve nane kokuyordu.

Ofisin güvenli yerine ulaştığımda siyah deri döner koltuğa oturdum ve birkaç derin nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Burada beni meşgul edecek çok şey vardı. Trinity Bar'da çalışmak benim için mükemmel bir işti. Çalışma saatlerimi kendim belirliyordum, barı tanıtmak için kullandığım sosyal medyada başarılıydım ve işin organizasyonel yönünü seviyordum. Evrak işleri, muhasebe, eğlence rezervasyonu, promosyonlar, avludaki küçük bahçemle ilgilenmek gibi birçok şapka takıyordum; bu yüzden hiç can sıkıntısı çekmedim. Sosyalleşmek istersem, bunu yapabiliyordum. Ofise kapanmak istersem, bu da sorun değildi. Evet, hayatım tıkrındaydı.

Kısa bir süre sonra, Zeke ofise girdiğinde tüm sanal arkadaşlarıma bu akşamki indie rock grubunu izlemeye gelmelerini hatırlatıyordum.

"Hey," dedim, sıradan görünmeye çalışarak. Yüzümü ona dönmek için sandalyemi çevirdim. "Peki, konu neydi? Kişisel miydi? Yani... bizim hakkımızda mı?"

Zeke başını salladı ve beni döner koltuktan kollarına çekti. Beni öptü, ben de onu öptüm. İyi öpüşüyordu ama öpücükleri beni bir kase jöleye çevirmiyordu. Hâlâ aklım başımdaydı ve bunu bu anlaşmanın avantajlarından biri olarak görüyordum. Zeke beni bıraktı ve ben de kapı aralığına baktım, ses çıkarmamış olsa da varlığını hissediyordum. Bu kadar iri bir adama göre (iki metre, üç santimlik kas yığını) Connor bir ninja gibi hareket ediyordu, çocukluğunda hayatta kalmak için mükemmelleştirdiği bir beceriydi bu.

Connor'ın gözleri kısıldı, çenesi duygularını bastırmaya çalışıyordu ama ben onun neyi saklamaya çalıştığını gördüm. Kıskançlık. Acı. Üzüntü. Öfke. Gözlerini kilitleyip çenesini sıkmadan önce bu duygular yüzünde parıldadı, biz birbirimize bakarken yanağındaki kaslar zıplıyordu.

Her şeyi berbat ettin, pislik. Böyle olmak zorunda değildi, ona gözlerimle söyledim.

Zeke boşalttığım sandalyede benim yerime oturdu ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Ona bir bakış attım. Elinden bir şey gelmeyecekmiş gibi umursamazca omuz silkti. Zeke beni bilerek öpmüştü.

görebileceğini söyledi. "Pazartesi günü dükkan açılmadan önce uğrarım. Öğlen senin için uygun mu?" Zeke, Connor'a sordu.

"Unut gitsin," diye homurdandı Connor. "Kötü bir fikir." Connor uzaklaşırken Zeke bana bir gülümseme attı.

"O da neydi öyle?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak tısladım. Zeke zalim biri değildi ama bunu Connor'ın yüzüne fırlatmanın onu inciteceğini biliyor olmalıydı.

Zeke, renk kodlu klasörlerimin bulunduğu rafta duran, gülümseyen Buda suratlı stres topumu kaptı, ayaklarını masaya dayadı ve topu elden ele savurdu. "Ava, harikasin. Zekisin. Seksisin. Ve tamamen havalısın. Ama ben sana göre değilim çünkü hâlâ başka birine aşıksın."

"Ben... Connor ve ben... her ne yaşadıysak... geçmişte kaldı," diye mırıldandım. "Biz bittik."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Zeke sözleri gülümseyerek söylemişti ama ben hâlâ acısını hissediyordum. Başını öne eğdi. "Neden benimlesin?"

Zeke oyunu değiştiriyordu. Yaptığımız şey bu değildi. Takılır, eğlenir, güler ve seks yapardık. Ruhumuzu açmadık ya da zor sorulara cevap bulmak için birbirimizi zorlamadık. Anlaşmamız şöyle başladı: *Özel olarak takılmaya ne dersiniz?* Başka bir deyişle, sadece birbirimizle seks yapacaktık ve birimiz yola devam etmeye hazır olduğunda ilişkiyi bitirecektik. Zarar yok, faul yok. Mükemmel plan.

"Çünkü kolay," dedim dürüst olmaya karar vererek. "Çok fazla bagajla gelmiyorsun." Masanın kenarına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Neden benimlesin?"

"Dikkat dağıtmaya ihtiyacın vardı. Bunun için iyiyim. Ama daha fazlasını istediğimi düşünmeye başladım. Gerçek bir şey, anlıyor musun? Eden ve Killian'ın sahip olduğu gibi. Senin ve Connor'ın *sahip* olduğu gibi..."

Connor'la ilişkimizin bittiğini ve neredeyse beş yıldır birlikte olduğumuzu hatırlatma zahmetine girmedim. *Beş yıl* ve ben hâlâ neye tutunuyordum? Bir anının hayaletine.

"Gerçek bir ilişki mi arıyorsun?" Şaşırarak sordum. Zeke her zaman bir oyuncu olmuştu ve böyle olmayı sevdiğini söylüyordu.

Güldü. "Hayır. Sadece seninle dalga geçiyorum. Yakın zamanda tek bir kişiyle yetinmeye hazır değilim. Ama bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Connor'ı tanıyormuş gibi yapmıyorum... Vincent kardeşler bunu hiç kolaylaştırmıyor."

Zeke haklıydı. Onlar için hiçbir şey kolay olmamıştı ama hayatları da hiçbir zaman kolay olmamıştı.

"Ama ben ne düşünüyorum biliyor musun?" Onun düşüncelerini merak ederek başımı salladım. "Aşık olduklarında çok sert aşık olurlar ve bu ömür boyu sürer."

"Sevgi her zaman yeterli değildir."

"Belki de değil." Omuz silkti. "Ama buna sen karar vereceksin. Tüm bu aşırı paylaşımlar çok yorucu. Zeke'in çalışma saatleri resmen sona erdi."

"Ve sanırım biz de öyleyiz."

"Hâlâ arkadaş olabiliriz." Bana bir gülümseme fırlattı.

İnledim. "Bu tam bir cümle. Ama bir şekilde işe yaramasını sağlıyorsun." "Ne diyebilirim ki? Bu bir hediye."

"Her şey için teşekkürler. Tek bir dakikasından bile pişman değilim." "Bu bir okul sonrası özel programı gibi gelmeye başladı."

"Acınacak haldeyiz," dedim ve sonra gülmeye ve sarılmaya başladık.

Her şeyin farklı olmasını diledim. Zeke'i sevmek çok kolay olurdu. Ama böyle olması gerekmiyordu.

Belki de aşık olduğun kişiyi seçemiyorsundur. Yıllar boyunca kalbimi Connor'a karşı pek çok kez çelikleştirmeye çalıştım, ama o her zaman bir yıkım topu gibi geldi. Tüm duvarları yıktı, temeli yok etti ve beni enkazla baş başa bıraktı. Bizim aşkımız asla bir okul sonrası özel programı olamazdı. Çirkindi, cesurdu ve ruhu yok ediyordu. Connor ve ben... Yolumuzda çok fazla engel vardı.

Ama bir süre için aşkımız çok güzeldi ve her şeyimizdi. Aynı anda hem birinden nefret edip hem de onu nasıl sevebilirsin?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

M okulun kalabalık koridorunda ilerlerken boş midem çalkalandı, pis bej duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Korkumu bastırdım ve bir parça daha

ağzımda sakız. Ne yaparsam yapayım ağzımdaki kötü tadı yok edemiyordum. Mide rahatsızlığım olduğunu söylediğimde annem bana inanmıştı. Yemek yiyemiyordum. Cuma günü odamdan zar zor çıktım. Aynı şey Cumartesi ve Pazar için de geçerliydi. Şimdi pazartesiydi. Kişisel cehennemimle yüzleşme zamanı. Bu sabah kestiğim saçlarımı saklamak için beremi aşağıya çektim, beyaz-sarı buklelerim fayans kaplı banyo zeminine düştü. Annem yaptığım şeyi gördüğünde nutku tutulmuştu. Kolay bir iş değildi ama başarmıştım.

"İlgi çekmek için her şeyi yaparsın," diye tıslamıştı Lana.

Dolabıma yaklaşırken adımlarım duraksadı. Orada olacak mıydı? Yüzündeki o sırıtışla? Sesi benimle alay ediyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve koridor eğildi. Dünya tekrar kendini düzeltene kadar birkaç derin nefes aldım ve anıları yeniden ortaya çıkamayacakları derinlere ittim.

Ceset denizinde biri göze çarpıyordu. Killian Vincent'ı gözden kaçırmak zordu. On sekiz yaşında bir çocuktan çok bir erkeğe benziyordu. Sadece genç bir tanrı gibi yapılı olması ya da benden en az bir karış daha uzun olan boyu değil, tek bir bakışıyla daha küçük ölümlülerin gözünü korkutabilirdi. Görünüşe göre, kötü bir huyu vardı ve her zaman sokak kavgalarına karışırdı. Ya da kız kardeşim Lana ve onun gibi son sınıf öğrencisi olan arkadaşlarından öyle duymuştum.

Yine de Killian benim kurtarıcım olmuştu.

Bakışlarım sağındaki adama kaydı. Connor'a. Benim gibi birinci sınıf öğrencisiydi. Siyah saçları dağınık ve biraz fazla uzundu, mavi gözleri o kadar maviydi ki gerçek gibi görünmüyordu. Hep Connor'ın güzel olduğunu düşünürdüm, daha ince yüz hatları ve kızların imreneceği uzun kirpikleri vardı. Bunu yüksek sesle söyleseydim muhtemelen onu dehşete düşürecek bir şeydi. Ki söylemedim. Hiç konuşmamıştık.

Ama Vincent kardeşleri her Pazar kilisede izlemek en sevdiğim eğlencelerden biriydi. Kuafördeki tüm dedikoduları öğrenen ve bunları aile yemeklerinde aktarmayı seven annem sayesinde, annelerinin on yıl önce kaçtığını ve çocukları büyütmesi için Seamus'u yalnız bıraktığını biliyordum. Annem her zaman başını sallar ve iç çekerdi, adam için bir aziz derdi ama Seamus Vincent'ın çelik gibi mavi gözlerine ve sert yüzüne hiç güvenmemiştim. Bazen Killian'ın gözü morarır ya da dudağı patlardı ve Connor ayın sırasında ayağa kalkmayı başaramadığında ensesinden tutularak ayağa sürüklenirdi. Ama Seamus Vincent cemaatin temel direğiydi ve hiç kimse onun ebeveynlik becerilerini sorgulamazdı.

Yaklaştıkça beni bekliyor olmaları gerektiğini fark ettim. Yoksa neden dolabımın önünde dursunlar ki?

"Selam Ava," dedi Connor. "Ben Killian'ın kardeşiyim, Connor." Başımı salladım, ağzımdan hiçbir selamlama sözcüğü çıkmadı. "İyi misin?" Killian sordu.

Tekrar başımı salladım. Bakışları yüzümde gezindi, yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyordu. Yalan söylediğimi anladığını görebiliyordum ama kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir kez başını salladı. Bana bunu söylemeyecekti. Bakışlarım Connor'a kaydı. Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Çok tatlıydı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum, bu yüzden sol kolundaki karmaşık mavi ve siyah desenleri inceledim, Sharpies ile mürekkeple çizmiş olmalıydı. Kuşlar mı? Mavi ekose gömleğinin kelepçeli olduğu dirseğinden sonra da devam ediyor muydu?

"Eğer Jake Masters bir daha sana yaklaşırsa..." Killian dikkatimi ona çekerek şöyle dedi. "Eğer sana doğru bakar ya da nefes alırsa bana haber ver, ben de icabına bakayım. Anladın mı?"

Yapabildiğim tek şey gibi görünen başımı salladım. Killian kaşlarını kaldırarak Connor'a baktı ve aralarında kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyormuş gibi görünen bir bakış geçti. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Beni kurtarmaya geldiği için ona hiç teşekkür etmediğimi ancak o gittikten sonra fark ettim. Montumu dolaba asmak ve bugünkü dersler için kitaplarımı toplamakla meşguldüm. Sırt çantamı omuzladım.

dolabımı kapattım ve asma kilidin kadranını çevirdim. Connor hâlâ oradaydı, benimkinin yanındaki dolaba yaslanmıştı. Gözleri yüzümdeydi ama her şeyi anladığını hissediyordum. Büyük boy kapüşonlu kazağım, Ugg botlarımın içine soktuğum bol eşofman altım, gözlerimin altındaki koyu halkalar.

Sadece bana bakmıyordu, doğrudan içime bakıyordu. *Beni görüyor*, diye düşündüm.

"Anladım," dedi, sesi alçaktı.

"Neyi alayım?" Boynundaki siyah deri kordona bakarak sordum, gri tişörtünün yakasında gümüş bir parıltı kayboluyordu.

"Kendinizi görünmez kılmaya çalışıyorsunuz," dedi.

Sertçe yutkundum, sözleriyle ne yapacağımdan emin değildim, bakışlarım hala göremediğim kolyeye odaklanmıştı.

"St. Jude." Gözlerimi onunkilere diktim, kaşlarım çatılmıştı. Connor bir aziz madalyası olan gümüş madalyonu çıkardı. "Kayıp davaların koruyucu azizi," dedi ve yakasının içine geri soktu.

Elini uzattı, parmakları omzuma değdi. Dokunuşundan irkildim ve sırt çantamın askısını sıkıca kavrayarak bir adım geri çekildim.

"Sadece çantayı taşıyacaktım," dedi sessizce, sanki dikkatle yaklaşması gereken vahşi bir hayvanla konuşuyormuş gibi.

"Buldum," dedim ilk zil çaldığında, etrafımızdaki sesleri keserek. Başımı eğdim ve ilk dersime doğru yürümeye başladım.

"Hâlâ dans ediyor musun?" diye sordu, benimle aynı hizaya gelerek.

Ona yan gözle baktım. Başımın tepesi sadece omzuna değiyordu. Yaz boyunca boy atmıştı. Uzun ve sırık gibiydi, sanki henüz vücuduna tam olarak oturmamıştı. "Dans ettiğimi nereden biliyorsun?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, sağ yanağında bir gamze belirdi. Sadece bir tane olduğunu biliyordum ve gamzenin tek olması, birbiriyle uyumlu bir setin parçası olmaması hoşuma gitmişti. "Dans stüdyosu Killian'ın antrenman yaptığı spor salonunun yanında. Bazen seni pencereden izlerdim." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, gözleri sanki bu itirafıma vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyormuş gibi bana dikilmişti. Dürüstlüğü beni şaşırttı. Ayrıca onun beni izlediği düşüncesinin beni ürkütmemesi de şaşırttı. "Kulağa berbat geliyor. Ama öyle bir şey değildi. Söz veriyorum."

"Nasıl bir şeydi?" Ben sordum.

Sınıfımın kapısının önünde durduğumuzda "Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu.

Ne istediğimden emin değildim. "Derse geç kalacaksın."

Tek omzunu silkti. "Öyle görünüyor," dedi ve sınıflarımızda olmamız gerektiğini işaret eden geç zili çaldığında bile gitmek için hiçbir hareket yapmadı.

Gözlerim sınıfımın kapısına kaydı, keşke girmek zorunda olmasaydım diye düşündüm. Düşüncesizce davranmak istedim. Connor'ın elini tutmak ve ondan benimle kaçmasını istemek istedim. Burayı arkamızda bırakana kadar koşmaya devam etmek. Bunun yerine cesur yüzümü takındım ve ondan bana başka bir şey vermesini istedim. "Tamam. Bana gerçeği söyle."

Suluk kotunun arka cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Elime sıkıştırdı ve ben de kağıda baktım. Başımı kaldırdığımda gitmişti. Hiçbir yere yetişmek için acelesi yokmuş gibi koridorda ilerleyişini izledim. Köşeyi dönmeden önce arkasını döndü ve geriye doğru yürüdü, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Uzaktan bile gözleri büyüleyiciydi ve aramızdaki mesafeyi kapatmak istercesine istemsiz bir adım attım. Gözümün önünden kaybolmadan önce kolunu havaya kaldırdı.

"Bize katılmayı düşünüyor musunuz, Bayan Christensen?" Bay Salazar, eli kapı kolunda, kapı aralığında dikilirken kaşlarını çatarak sordu.

Başımı salladım.

Sınıfa girerken bana "Okul içinde şapka yasak," diye hatırlattı. Okulun bazı aptalca politikalarını uygularken diğerlerini es geçmesi ne kadar da komikti. Üçüncü sırada, eski en iyi arkadaşım Holly Chambers'ın yanındaki yerime otururken isteksizce şapkamı çıkardım. Aptal alfabe, diye düşündüm onun yargısını hissederken. Sırt çantamdan defterimi, kalemimi ve ders kitabımı çıkarırken bana bakmaya devam etti.

"Güzel saç kesimi," dedi ve bunu kıs kıs gülerek noktaladı.

Bakışlarım yüzüne kaydı. Sanki kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. Ona orta parmağımı uzattım ve kara gözleri açılıp çenesi düştüğünde biraz tatmin oldum. "Neyin var senin?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Aman Tanrım, çok tuhafısın. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Pijama partisi anılarını, tatlı çocuk aşkları üzerine kıkırdamaları, film izlerken bir tepsi kek paylaşmayı aklımdan çıkardım. Holly bu yılın başında beni küçük arkadaş grubumuzdan çıkarmıştı.

Başlarda belli belirsizdi. Ona takılmak isteyip istemediğini soruyordum ve o da bana aile işleriyle meşgul olduğunu söylüyordu. Her hafta sonu farklı bir bahanesi vardı. Meğer hala diğer arkadaşlarımızla takılıyormuş, alışverişe ya da sinemaya gitmek için buluşuyorlarmış, hafta sonları benim davet edilmediğim yatıya kalmalara gidiyorlarmış. Öğle yemeği masasında bunları duyuyordum. Bir keresinde beni yerden yere vurdukları bir konuşmaya kulak misafiri olmuşum.

"İyi kafa verdiğini duydum. O mükemmel küçük Ava'nın böyle bir fahişeye dönüşeceğini kim bilebilirdi?"

"Her zaman bizden çok daha iyiymiş gibi davranırdı." Liseye hoş geldiniz. Birinin hayatta kalması mucizeydi.

Ava Christensen, o mükemmel küçük prenses gitmişti. Bu yeni bendim. Derim daha kalındı. Kurban olmayacaktım. Ben bir savaşçıydım. Omuzlarımı dikleştirdim ve kafamdaki sözleri tekrarladım. Onları yeterince sık söylersem, inanmaya başlayacaktım. Jake Masters gibi bir dangalağın beni yok etmesine izin veremezdim. Yeterince aldı, ona bu gücü veremezdim.

Bay Salazar'ın sesi Soğuk Savaş hakkında durmadan konuşuyordu. Söylediği her şey doğrudan ders kitabından geliyordu. Not almanın bir anlamı yoktu. Defterimin üzerine koyduğum katlanmış kâğıt parçasına baktım ve daha sonra kullanmak üzere ders kitabımın arasına sıkıştırdım. Bunun özel bir şey olduğu hissine kapıldım ve Holly bana sinsi bakışlar atarken şimdi açmam onu mahvedecekti.

Çıktığımda Connor sınıfımın dışında bekliyordu, sanki bir süredir oradaymış gibi duvara yaslanmıştı. Duvarı itti ve bakışları saçlarıma yerleşti. Parmaklarımı dalgali katlar arasında gezdirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Buraya nasıl geldin?"

"Sihirli halımla. Bir sonraki dersine bırakmamı ister misin?"

Güldüm ve ondan bir gülümseme kazandım.

"Hey Connor," dedi Holly ona kocaman bir gülümseme göstererek. Çenesini ona doğru salladı. "Nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi neşeyle. "Ben Ava'nın arkadaşayım, Holly? Dördüncü sınıfta İngilizce dersinde beraber miyiz?"

Arkadaş. Doğru. Onların yanından geçip koridordaki çocukların arasından sıyrıldım. Holly'yi tanıyorsam, ortaokulda birbirimize gizli aşklarımızı anlatırken ona sır olarak verdiğim her şeyi Connor'a anlatırdı.

"Onu bana göstermen gerekiyor," dedi. "Eğer dediğin kadar sevimliyse..."

"Onu okulda hiç görmüyorum." Bu bir yalan değildi. Bazen koridorda göz göze geliyorduk ama kısa süreli oluyordu.

Suratını asmıştı. "O zaman onu bulmayı kendimize görev edinmeliyiz. Ya da bir ara beni kiliseye davet etmelisin."

"Sen Yahudisin," diye hatırlattım ona, nedenini bilmesem de Connor'ı kendime sakladığım için içten içe heyecanlıydım.

Ondan sonra Connor hakkında konuşmayı bıraktım ve Holly de onun hakkında soru sormayı bıraktı. Bu yıl onunla aynı sınıfta olduğunu bile fark etmemiştim.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu y a n ı m d a k i ses ve alaycı tonunu yakaladım.

Connor'a baktım. "Sadece derse gitmem gerekiyor. Sen ve Holly-" Kendimi durdurdum.

"Sanırım birlikte bir dersimiz var." Tek omzunu silkti. "Ve sanırım gerçekten arkadaş değilsiniz."

"Eskiden öyleydik. Artık pek fazla ortak noktamız yok." "Olur böyle şeyler."

"Bütün derslerime benimle gelemezsin, biliyorsun."

"Kim demiş?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben sordum. "Killian..." Titrek bir nefes aldım. Killian ne olduğunu bilemezdi. Sadece Jake'in beni çöp konteynırına attığı kısmı yakalamıştı. Killian beni çöp konteynerinden çıkardıktan sonra kaçmış ve arkama bakmamıştım ama Killian'ın yumruğunun Jake'in yüzüne çarpma sesini duymuştum. Jake'in homurtularını ve sözlerini duymuştum, "Sen lanet bir manyaksın. Ellerini çek-" Killian bir yumruk daha atarak onu susturmuş olmalıydı.

"Sana verdiğim kâğıda baktın mı?" Connor sordu.

"Henüz değil. Daha sonrası için saklıyordum. Bu benim," dedim ve çocukların geçmesine izin vermek için kenara çekildim.

Connor elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini kısarak sınıf kapısına baktı. "Gitmem gerek. Gitmeye değer tek ders sanat dersi. Öğle yemeği ne zaman?"

"Beşinci ders."

"Aynı."

"Gerçekten mi? Seni öğle yemeğinde hiç görmedim." Ne söylediğimi anladıktan sonra gözlerim büyüdü. Bana orantısız bir sırıtış attı, mavi gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Yani, hiç baktığımdan değil..."

"Genelde sanat odasında takılıyorum. Bay Santos bunu sorun etmiyor. Ama fark etmeniz gururumu okşadı. Kafeteryanın dışında buluşalım."

"Yapmak zorunda değilsin..."

Ama o çoktan gitmişti ve sözlerimi dinlemek için etrafta dolaşsa bile boşa gideceğini biliyordum. Orada beni bekliyor olacaktı. Duvara yaslanmış, kulaklıkları kulağında, müzik bangır bangır çalıyor, eli kalçasında tempo tutuyordu. Erkek arkadaşları ona tuhaf bir kızla takıldığı için kızdıklarında onları görmezden gelirdi. Eğer bu konuda onu rahatsız ederlerse, onlara siktirip gitmelerini söylerdi. Connor'ın kimsenin davulunun ritmine göre yürümediğini öğrenecektim. Kendi ritmini kendi belirlerdi. Kendi başına bir yasaydı, kendi özel cehennemine hapsolmuş özgür bir ruhtu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, odamda tek başıma, kulaklarımdaki hip-hop müziği kafamdaki sesleri bastırırken, kalın kâğıt parçasını açtım ve avucumu kırıklıkların üzerinde düzelttim. Çizimi incelerken akmayan gözyaşlarım boğazımı tıkadı. Yıllar boyunca topladığım Connor Vincent şaheserlerinin ilkiydi. Ama bu... kalbimde her zaman özel bir yer tutacaktı. Mavi kuşlar Bay Ridge'in çatıları üzerinde süzülüyordu, gri, bulutlu gökyüzüne ve aşağıdaki solgun dünyaya karşı renkleri canlıydı.

Birkaç kalem darbesi ve keçeli kalemle, dans ederken hissettiğim duyguyu yakalamıştı. Özgürlük. Neşe. Uçuş.

Ellerinde sihir var Connor Vincent. Dans stüdyomun penceresinin dışından nasıl bu kadar çok şey görebilmişti? Yatak odamın kapısı açıldı ve annem kapıda durdu. Milyonlarca kez söylememe rağmen içeri girmeden önce kapıyı çalma kavramını hâlâ kavrayamamıştı. Kulaklıklarımı çıkarmadan önce çizimi katladım ve onun meraklı gözlerinden korunmak için ders kitabına geri koydum.

Kendini yatağımın kenarına bıraktı ve saçlarımı incelerken derin bir iç çekti. "En azından toparlamama izin ver," dedi, sesinde boyun eğmişlik vardı. "Etrafta böyle dolaşmana izin veremem. İnsanlar ne düşünür?"

"İnsanların ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

"Benim bir kuaför salonum var. Benimle tartışmanın zamanı değil küçük hanım. Hadi gidelim. Banyoda."

Onu aynanın önünde bir taburenin çoktan kurulmuş olduğu banyoya kadar takip ettim. Saçlarıma sprey şişesinden su sıktı ve tarağı saçlarımda gezdirdi, ağır iç çekişleri bana tam olarak nasıl hissettiğini gösteriyordu. Aynada kendime baktım. Hayatım boyunca annem ve arkadaşları, sokaktaki yabancılar bana güzel olduğumu söylediler. Tıpkı bir

Arı dudaklı porselen bebek ve yüzüm için neredeyse çok büyük gri gözler. Saçlarımın sivri kesimi elmacık kemiklerimi vurguluyor, beni daha keskin gösteriyordu. Daha çok bir baş belası gibi. Bu hoşuma gidiyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Çok güzel saçların var. Kızlar bu renk için adam öldürür ve saçların çok güzel ve gür." Aynada onun kahverengi gözleriyle karşılaştım.

Eylül ayında anneme Jake'ten bahsetmeye çalışmıştım. "Tatlım, sen çok güzel bir kızsın. Erkekler bir kıza aşık olduklarında aptalca şeyler yaparlar. Sadece ona iyi davran" demişti.

Ona açılmaya çalıştığımda Lana, "Yüzüne karşı gösteriş yapmanın ve onunla oyun oynamanın bedeli bu," demişti. Bir zamanlar yakındık ama bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Oyun oynamıyorum," diye ısrar ettim, neden hala onunla konuştuğumdan emin değildim. Odasından kapıyı çarparak çıktım ve zaten gergin olan ilişkimiz daha da kötüleşti. Aramızı açan şey dans dersleri olmuştu. Öğretmenimiz Bayan Iverson'a göre ben doğal bir yetenek göstermişim ama Lana göstermemişti. Benim için dans etmek nefes almak kadar kolaydı. Müziği ruhumda, bedenimin her hücresinde hissediyordum.

"Saçını neden kestin Ava?" diye tekrar sordu annem, makası saçımda gezinip güzel görünmesini sağlamaya çalışırken kaşları çatıktı.

Ona söylemek istedim ama asla söylemeyeceğimi biliyordum. Asla kimseye söylemeyecektim. Elim elmacık kemiğime gitti, çürüğün kalıcı olmamasına şaşırdım. Kimsenin hasarı görememesine şaşırdım. Soğuk betonun üzerinde o dangalağın önünde diz çöktüğümde yanaklarımdaki acıyı, sıcaklığı ve kot pantolonumun dizlerine batan çakıl taşlarını hâlâ hissedebiliyordum. Beni saçlarımdan tutup ayağa kaldırdı ve gözlerim yaşardı ama ağladığımı görmesine izin vermedim. Ona bu zevki tattıramazdım. Annem konuşuyordu ama ben onun sözlerini dinlemiyordum.

Düşüncelerim o mavi kuşlara, boynunda Aziz Jude madalyası taşıyan büyüleyici mavi gözlü çocuğa kaydı. "Şu aldığın dans dersleri... Ne tür müzik?" diye sormuştu öğle yemeğinde.

"Duruma göre değişir. Modern dans, caz ve hip-hop dersleri alıyorum." "Güzel. Yani dansçı mı olmak istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, yani ben sadece dans etmeyi seviyorum. Annem hep Juilliard'dan bahsediyor ama benim hayalim bu değil. Dansın bir yarışmaya dönüşmesini istemiyorum."

"Anladım."

"Öyle mi?"

"Evet. Kendin için dans ediyorsun çünkü bu seni mutlu ediyor.
Yargılanmak istemezsiniz."

"Aynen öyle."

Yemek boyunca her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmuştuk ve çok eğleneliydi. Aylardır bu kadar gülmemiş ve gülümsememiştım. Sadece bu da değil. Onunla konuşmak çok kolaydı ve bana kafeteryadaki tek kişi benmişim gibi hissettirebilme yeteneğine sahipti. Sanki söylediğim her şey onun için önemliymiş gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu annem, beni şimdiki zamana geri sürükleyerek.

Aynada çene hizasındaki saçıma baktım ve ona bir gülümseme gönderdim.
"İyi görünüyor."

"Sakın bir daha makası saçına götürmeye kalkma. Sen hâlâ benim güzel kızımsın" dedi, yüzü yumuşamıştı. Başımın üstüne bir öpücük kondurdu, gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum." Benim için güzelden başka bir sıfat bulmasını diledim.

"Neden bu hafta sonu Holly'yi yatıya davet etmiyorsun?" diye sordu, sesi aşırı parlaktı. "Siz kızlar birlikte her zaman çok eğleniyorsunuz."

"Evet, elbette," dedim, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum ama cevabımdan memnun bir şekilde gülümsedi.

OceanofPDF.com

C o N N o R

I Bir rutinim vardı, daha önce hayatımda eksik olan bir şeydi ama artık buna sıkı sıkıya bağlıydım. Pazartesi sabahı saat yedide telefonumun alarmı çaldı. Kıçımı kaldırıp dışarı çıktım.

Yataktan kalktım, kot pantolon ve tişört giydim ve taze meyve, Yunan yoğurdu ve granola yedim. Bir şişe suyu kana kana içtikten sonra musluktan doldurdum ve spor kıyafetlerimle dolu sırt çantamı aldım.

Milyoner olduğumu asla bilemezsiniz. Greenpoint'teki tek yatak odalı dairem üniversite yurt odasına benziyordu. Yatağım ve bazam yatak odamda yerde, komodin görevi gören bir sandığın yanında duruyordu. Oturma odasında, yıpranmış ekose bir kanepe, çok sevilen kitaplarla dolu hırpalanmış ahşap kitaplıklarla çevrili düz ekran bir televizyonun karşısında oturuyordu. Bir ses sistemi, hoparlörler, eskiz defterleri ve sanat malzemeleriyle dolu sandıklar dekoru tamamlıyordu. Dairemin perişanlığına rağmen her şey düzenli, tertipli ve temizdi. Bununla gurur duymalı, yeni bir sayfa açtığım için kendimi alkışlamalıydım.

Erken kalkmak ve hayatımı düzenli tutmak attığım bebek adımlarından ikisiydi. Kapıdan çıkıp iki blok ötedeki Harley'imi park ettiğim motosiklet garajına doğru yürürken, evet, bir yerlere gidiyordum, diye düşündüm. Dün motosikletimle üç yüz milden fazla yol yapmıştım. Hawk's Nest Otoyolu'na çıktım ve virajlardan geçip çılgınca dönüşler yaparak adrenalin patlaması yaşadım. Dolambaçlı yol kayalıkları kucaklıyor ve dağların, nehrin ve vadilerin manzarası bana doğal bir yükseklik veriyordu. Her zaman iyi bir şeydir.

Saat 7:55'te Tate ve ben haftalık NA toplantımız için kilisenin bodrumuna girdik. Tate kırklı yaşlarının ortasındaydı ama daha yaşlı görünüyordu.

ve ağarmış kahverengi saçlarını uzun ve lastikli bir şekilde arkaya topluyordu. Zayıf ve sıırım gibiydi, benden beş santim kadar kısaydı, ama olabildiğince sertti. Eskiden bir motosiklet kulübündeydi ve silahlı soygun suçundan hapis yatmıştı. Eroin bağımlılığı hapishanede başlamıştı. Yedi yıldır ayıktı, ben onun sponsor olduğu ilk kişiydim ve o da benim hiç saçmalamaya çalışmadığım tek sponsorumdu.

Çörekler ve bir fiçî kahveyle dolu masanın önünden geçtik ve katlanır metal sandalyelere oturduk.

Tate her hafta yaptığı gibi, "Tanrım, burası çok sıcak," diye homurdandı. Bu erken saatte bile hava boğucuydu ve küf gibi kokuyordu. Penceresiz odanın köşelerindeki vantilatörler helikopter pervanesi gibi ses çıkarıyor ama havayı soğutmak için hiçbir işe yaramıyordu.

Sandalyeme geri oturdum ve kafamda çalan şarkının ritmini -Bob Marley'in "Redemption Song" unu- kalçama vurdum. Bugünkü toplantı için tema şarkım. *Söylemiştin Bob, zihinsel kölelik çok kötüdür. Kendini özgürleştir, kardeşim.*

Toplantı sırasında Tate, tırnaklarının altındaki motor yağını ve kiri temizlemek için bir kürdan kullandı. Tamirciydi ve bir garajı vardı ve yağ, asla temiz görünmeyen ellerinin çatlaklarında toplanıyordu. Kilisenin bodrum katının boğucu sıcaklığında otururken, insanların bağımlılık hikayelerini yarı dinledim. Toplantılarda kendi hikayemi nadiren paylaştım. Beni hayatımın bu noktasına getiren olayları ve kişisel sorunları yeniden anlatmaktan yorulmuştum. Bu toplantılar benim için daha çok bir hesap verme sorumluluğuydu, haftalık programımda bu odada toplanan diğer herkes gibi olduğumu hatırlatan bir buçuk saatti.

Benim adım Connor ve ben bir bağımlıyım. Bağımlılığım karşısında güçsüz olduğumu ve hayatımın yönetilemez hale geldiğini kabul ettim.

Eğlenceli zamanlar.

On sekiz aydır uyuşturucu kullanmıyordum. Teknik olarak, o kadar zamandır temizdim. Ama bir yıl önce doktorum, kırık çenemi titanyum plakalar ve vidalarla onarmak için geçirdiğim ameliyattan sonra opioid reçete etmişti. Bir bağımlıya neden opioid verdiğini kimse tahmin edemezdi. Ava, Vicodin'i şişenin üzerindeki talimatlara göre dağıttı. Hapları Trinity Bar'da bir çekmecede kilitli tutuyor ve her seferinde içeri girip onları çalmadığımdan emin olmak için sayıyordu. Bu duruma düşmüştük. O benim bekçim olmuştu, aramızdaki güven o kadar sarsılmıştı ki, tekrar nüksetmediğimden emin olmak için lanet hapları sayması gerekiyordu. Ağlamadan bana bakamıyordu bile. Ve ben

Yıllar boyunca ona yaşattığım onca şeyi hatırlamadan ona bakamıyordum.

Ayıklık bir kaltaktı. Sizi ahlaki bir envanter çıkarmaya ve her şeye daha net bakmaya zorluyordu.

Toplantıya odaklanmaya çalıştım ama düşüncelerim Ava'nın Zeke'i öptüğü anıya gitti. Orospu çocuğu. Hak iddia ettiğini görmemi istemişti. Neden Zeke'in ortak sahibi olduğu, Ava'nın çalıştığı bara gidip ondan yardım istemiştik ki? Siktiğimin mazoşisti. Ava ve Zeke sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi gülerek kapıdan girmişlerdi. Ki umurlarında değildi. Bensiz Ava'nın hayatı daha iyiydi. Daha kolay. Daha mutluydu. Beni gördüğü anda gülmeyi bıraktı. Onu en son ne zaman mutlu etmişim?

On sekiz yaşımızı, Killian'la Park Slope'a taşındığımız yazı hayal ettim. Prospect Park'ın karşısında, daha önce yaşadığımız her yerden daha güzel, kahverengi bir daire kiralamıştık. Ava yatağında yatıyordu, çıplaktı, uzun beyaz-sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Krem teni ve o minicik, mükemmel vücudu tam teşhir halindeydi. Başını elinin üzerine koydu ve kiraz kırmızısı dudaklarını yaladı, gri gözleri benimkilerle eşleşen bir arzuyla ağır ağır kapandı. Hoparlörlerimden Muse'un "Hysteria" şarkısı çalıyor, açık pencerelerden süzülen akşam güneşi porselen tenini parlatıyordu.

Ateşte buz, Ava'ydı o.

"Yarı çıplak oturup benden baştan çıkmamamı bekleyemezsin," dedi. "Seni şimdi istiyorum."

Seni her zaman istiyorum. "Henüz bitmedi Ava Blue," dedim çıplak vücudunu, kalçasının kıvrımlarını, düz karnını, ağzım, dilim, dişlerim tarafından tapılmak için yalvaran gül rengi meme uçlarıyla yuvarlak göğüslerini çizirken.

Suratını astı ama göz kapakları kapanmadan ve elini bacaklarının arasına kaydırmadan önce gözlerindeki hınzır parıltıyı yakaladım. "Sanırım kendi başımın çaresine bakmam gerekecek."

Eskiz defterimi yere attım ve yatağa doğru yürüdüm.

"Oh, şimdi bana katılmak ister misin?" diye sordu şortumu indirirken. Yatağa doğru süründüm ve önce onunla ilgileneceğimi bildiği için bacaklarını benim için açtı. Her şeyi birlikte öğrenmiştik - birbirimizin bedenleriyle nasıl oynayacağımızı, zevkten kör olana kadar zevki nasıl uzatacağımızı. İhtiyacım var.

Ava'nın içine gömüldüğümde, vücudu benimkine sarıldığında, dolabımda sakladığım Oxy'yi düşünmedim. Ya da stoklarım azaldığında nasıl daha fazla hap alacağımı. Ava'nın bundan haberi yoktu. Killian da bilmiyordu. Henüz bilmiyordu. Hâlâ inkâr ediyordum, kendime bağımlı olmadığımı ve istediğim zaman bırakabileceğimi söylüyordum. Bu kaygan bir yokuştı ve bir yıl sonra ilk kez eroin içtiğimde bu yokuştaki hakimiyetimi kaybettim. Çok geçmeden bağımlı oldum ve eroin kullanmaya başladım. Ava ile ilişkim sona erdi ve kaybettiklerimizi asla geri alamadık.

Ava benim gerçek aşkımdı ama eroin benim metresimdi. Baştan çıkarıcı, yasak ve talepkâr. Daha fazla. Daha fazlasını. Daha fazla.

Ama o gün, on sekiz yaşındayken, ne olabileceğimizin olasılığı sonsuz görünüyordu.

"Kızların sana nasıl baktığını görüyorum. Hiç baştan çıkarıldığın oluyor mu?" diye sordu daha sonra, başı göğsüme yaslanmış, bacağı belimde sallanırken.

"Asla," dedim elimi baldırında gezdirerek. "Sen benim için tek kızsın."

"Sonsuza dek senin kızın olmak istiyorum." "Sen benim her şeyimsin."

"Üniversiteden mezun olduğumda, kendi evimizi alacağız. Sadece sen ve ben."

"Her yere gidebiliriz. Nerede yaşamak istiyorsun?"

"Kaliforniya. Ya da herhangi bir yer. Fark etmez." Elini kalbimin üzerine koydu. "Kalbin hızla atıyor."

"Senin yüzünden." Bu doğrudu ama aynı zamanda bir yalandı. Oxy benim de kalbimi hızlandırdı.

"İyi cevap."

"Bir ödül kazandım mı?" Alay ettim.

"Zaten yaptın. Ödül benim." Parmakları müziğin ritmine uyarak göğsümde dans ediyordu. "Gittiğimde seni özleyeceğim."

"Sadece Queens'e gidiyorsun bebeğim, ülkenin diğer ucuna değil."

"Biliyorum. Ama yine de. Yurt hayatı, ugh."

Ailesi, tam bir üniversite deneyimi yaşaması için onun St. John's Üniversitesi'nin yurtlarında kalmasını istiyordu. Annesine kalsa Ava'yı başka bir ülkeye, benden olabildiğince uzağa gönderirlerdi ama benim kızım kendi aklını biliyordu, bu yüzden Queens'e gitti. "Hafta sonlarımızı birlikte geçireceğiz ve seni o kadar sık ziyaret edeceğim ki benden bıkacaksın."

"Senden asla bıkmayacağım," dedi. "Yaşlanıp saçlarımız ağardığında bile." O anda bir bütündük ve mükemmeldik.

Toplantı sona erdiğinde Tate ve ben kilise bodrumunun sıcağından kaçıp yan kapıdan on derece daha serin olan dış havaya çıktık. Park halindeki Harley'lerimizin yanında durup temiz havadan derin nefesler aldık. Ya da Brooklyn'de olduğu kadar temiz.

"Bundan bir şey anladın mı?" Tate sordu.

"Hafıza şeridinde gezinmek sayılır mı?"

Kollarını kavuşturdu ve başını öne eğdi, kaşları ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi çatıktı. "Gelmiş olman önemli." Tate başını kaşdı. "Geçen gece bana söylediğin şeyi düşünüyordum. Dükkânı satın almak hakkında. Seni engelleyen ne?"

"Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak. İşler oturmuş durumda, yani sıfırdan başlamiyorsun. Jared dışarıdayken dükkânı zaten sen idare ediyorsun. Haftada kaç saat çalışıyorsun... elli saat mi?"

"Bu kadar." Muhtemelen daha fazla. Mesai saatleri dışında temizlik yapmak ya da Jared'e yardım etmek için elimden geleni yapmak için kaldım. Ona bunu ve daha fazlasını borçluydum. Son altı yıldır işim hayatımda değişmeyen tek şeydi ve berbat etmediğim tek şeydi. Jared övgüyü benden daha çok hak ediyordu. Keşler en güvenilir çalışanlar değildir ama aylarca ortadan kaybolup onu zor durumda bıraktıktan sonra bile beni sorgusuz sualsiz geri almıştı. Bunun için minnettardım.

"Daha fazla saat çalışmanız, muhasebe yapmanız ve tüm evrak işlerini takip etmeniz gerekebilir. Kimse IRS ile uğraşmak istemez. Ama siz bu işi halledersiniz. Ne yaptığınızı biliyorsunuz."

"Dövme sanatçısı olarak, evet. Ama geri kalanı..." Hiçbir fikrim yoktu.

"Benim gibi yaşlı bir köpek yeni numaralar öğrenebiliyorsa, senin gibi genç bir yavrunun da hiçbir sorunu olmamalı."

Bisikletine bindi, kaskını taktı ve caddeden aşağı doğru yola koyuldu.

On dakika sonra Killian'ın spor salonuna girdiğimde kadınlara yönelik savunma dersi tüm hızıyla devam ediyordu. Ocak ayında Eden ve Ava Killian'ın karma Krav Maga derslerine girmişlerdi ve bana çok iyi olduklarını söylemişlerdi. Ufacık Ava'nın kendisinden iki kat büyük bir adamı alt ettiğini düşününce gülümsedim.

"Bir gönüllü alabilir miyim?" Killian önünde duran kadınlara sordu. Bütün eller havaya kalktı. Eliyle işaret etti ve Trinity Bar'ın hafta sonu fedaisi ve Killian'ın spor salonundaki eğitmenlerinden biri olan Mitch koşarak gelip Killian'ın yanında durdu. Killian'la değil de Mitch'le muhatap olacaklarını gören kadınların yüzleri düştü. Mitch'in buldog gibi bir yüzü ve tank gibi bir vücudu vardı.

Soyunma odasına giderken kendi kendime kıkırdadım.

Ağırlık odasında iki saat çalıştıktan sonra duşa girdim. Dövmeyi yaptırdığımdan beri ilk kez spor yapıyordum ve kıyafetlerimi çıkardığımda soyunma odasına girip çıkan erkeklerden göğsümü saklamak zorunda hissetmiyordum. Utanmadan duş alabilirdim. İlerleme.

Duş aldım ve giyindim, botlarımı giymek için banka oturdum. Sırt çantamdaki cep telefonum çaldı ve açmadan önce ekranı kontrol ederek telefonu çıkardım. Jared.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Zeke burada. Buluşmanız gerektiğini söyledi."

Yok artık. "Ona yardımına ihtiyacım olmadığını söyle." "Sen söyle."

İki saniye sonra, hatta Zeke'in sesini duydum. Burnumun kenarını sıktım ve kendimi kaybetmemeye çalıştım. "Unut gitsin. Ben hallederim."

"Sen bana dövme yaparken konuşabiliriz."

"Sana dövme yapmayacağım."

"Evet, öyle. Jared bana on iki buçuk için yer ayırttı."

"Dükkan bire kadar açılmıyor. Bugün tamamen doluyum." Neden bunu onunla tartışıyordum ki? "On dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattım, çantamı omzuma attım ve soyunma odasından çıktım. Killian soğutucudaki su şişesini dolduruyordu ve bana dönüp kapağını kapattı.

"İyi misin?" diye sordu.

Yüklü bir soruydu. Tamam tanımla. "Zeke ona dövme yapmamı istiyor."

Killian'ın kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

İçimden güldüm. "Evet. Gerçekten." "Ha.

Onunla konuştun mu?"

"Kısaca," dedim ve öylece bıraktım.

Çalışırken kararımı vermiştim. Dükkânı satın alacak ve başarılı olacaktım. Ava'ya gelince, tıpkı onun yaptığı gibi bırakmanın ve hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmalıydım. Ne yazık ki bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kapıdan girdiğimde Zeke'i bekleme alanındaki siyah deri koltukta otururken gördüğümde, "YOLO DÖVMELERİ YAPMAM," diye bilgilendirdim. Jared kıkırdadı, YOLO dövmelelerini küçümsediğimi paylaştı ve ses sistemini açtı. Hoparlörlerden Fall Out Boy'un "Sugar, We're Goin' Down" şarkısı çalıyordu. İş gününe başlamak için biraz emo gibisi yoktur.

"O zaman YOLO dövmesi istememem iyi bir şey," dedi Zeke. "Ben bir deniz yıldızı pusulası istiyorum. Tam buraya." Elini göğsünün ortasına koydu.

"O kadar zamanım yok."

"Evet, öyle," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Dişlerini yumruklamak istedim. Bunun yerine burnumun kenarını sıktım, derin nefesler aldım ve rehabilitasyonda öğrendiğim bir rahatlama numarası olan ona kadar saydım.

Doğrulamak için bilgisayardaki randevu çizelgesini kontrol ettim - saat birdeki randevum silinmişti. Lanet olsun.

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Jared. Zeke istediğini elde etmek için ne tür bir voodoo yapmıştı? Geçmişte Zeke ve ben sıradan tanıdıklardık ve onunla hiç sorunum olmamıştı. Şimdi vardı. Ve eski kız arkadaşımı beceren adamla yakın ve kişisel zaman geçirmek istemediğimden emindim. "Evraklarını doldurdu," dedi Jared.

"Bugün izinli olduğumu sanıyordum," dedim.

Jared omuz silkti. "Plan değişikliği. Ona senin en iyisi olduğunu söyledim."

"Şimdi de kıcıma duman mı üflüyorsun? Dünya ne hale geldi?" "San Diego'ya geliyorum."

Başımı salladım. Nereye gidersen git, oradasın. Eğer yeni bir manzara ve güzel bir havanın her şeyi değiştirebileceğini düşünüyorsa, kendini hayal kırıklığına hazırlıyordu. "Bunu daha fazla düşünmelisin."

"Ve sen de gözümün önünden defolup işe koyulmalısın," dedi Jared. "Ben kararımı verdim. Hâlâ seninkini bekliyorum."

"Hadi şu işi bitirelim," dedim ve Zeke'e beni istasyonuma kadar takip etmesini işaret ettim. Zeke sanki ona iyi bir fıkra anlatmışım gibi güldü.

Talimatlarım doğrultusunda Zeke tişörtünü çıkardı ve ben de pürüzsüz göğsüne baktım. Kahretsin, mükemmeldi, yara izi yoktu. Bunun için ondan nefret ettim. Ava'nın ellerini üzerinde gezdirdiğı, başını yasladığı düşüncesinden nefret ediyordum. Siktir, siktir, siktir. Kendimi kilitlemem ve düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Fotoğraflar çektim, ölçüler aldım ve transfer-flash sanatını hazırladım. Normalde özgün tasarımlarımla gurur duyardım ama bu sefer umurunda bile değildi.

Jared bana dövme sanatını on sekiz yaşımdayken öğretti. Liseden mezun olduğum yaz, Pratt Enstitüsü'ne girmemi sağlayan portfolyomla geldim. Jared beni çırak olarak yanına aldı ama ben sanat okuluna gitmedim. Bana önerdikleri burs, okul ücretini karşılamaya bile yetmiyordu ve ben de öğrenci kredilerine boğulmak ya da Killian'ın önerdiği gibi yol paramı ödemesine izin vermek istemiyordum. Sanat okulunu bırakmamın tek nedeni maddi yetersizlik değildi. Sanatımı bir insan tuvali üzerinde hayata geçirmeyi seviyordum. Ve çoğunlukla müşterilerle etkileşim kurmaktan hoşlanıyordum. Hikâyelerini dinlemek. Yeni dövmelelerine ilk kez baktıklarında yüzlerini izlemek. Ve tasarımımanın sonsuza dek tenlerine işleneceğini bilmek.

Zeke'in cildini hazırladıktan ve transferi uyguladıktan sonra, onu acıyacağı ve mürekkebin kalıcı olduğu konusunda uyardım, bunu tüm müşterilerime söyledim. Cinayet bir seçenek olmadığından, profesyonel bir yaklaşımı tercih ettim. Ne kadar çabuk girip çıkarsa o kadar iyiydi. "Hâlâ istiyor musun?" Fikrini değiştirip kapıdan çıkıp gitmesini umarak sordum.

Yaslandığı sandalyeye geri oturdu. "İstemeseydim burada olmazdım." Sözlerine rağmen tüm vücudu gerilmişti ve nefesini tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Yavaş, derin bir nefes alın ve rahatlayın."

Dediğimi yapana kadar bekledim ama hâlâ çok gergin görünüyordu. Neden umursayayım ki? "İlk dakika en kötüsüdür. Buna alışacaksın."

Başını salladı. "Teşekkürler."

Çizgiye başladım. Yüzünü buruşturdu ama kıpırdamadan durdu, ben de devam ettim.

Bunu sessizlik içinde yapabileceğimizi umuyordum, böylece her şeyi bloke edebilir ve sandalyede oturan kişiye değil, dövmeye konsantre olabilirdim. Ya da bu kişinin temsil ettiği her şey Ava için yeni bir başlangıçtı. Benden sonra başka erkeklerle birlikte olmuştu, tıpkı benim başka kızlarla birlikte olduğum gibi, ama ben

Takıldığı erkeklerin hiçbirisiyle tanışmamıştı ve hiçbirisi uzun sürmemişti. Yıllar boyunca benim için de aynısı olmuştu ve bazen kimsenin ona yaklaşamayacağını bildiğim halde neden rahatsız olduğumu merak ediyordum.

"Ava ve ben ilişkimizi bitirdik," dedi Zeke.

Tepki vermedim ama Ava'nın mı yoksa Zeke'in mi bitirdiğini bilmek istedim. Neden fark etsin ki? Zeke'le birlikte olmaması benimle birlikte olmak istediği anlamına gelmiyordu.

"Hâlâ sana aşık," dedi.

Tasarımın ana hatlarını çizmeyi bitirdim ve dövme iğnesini göğsünden kaldırdım. "Ava hakkında bir kelime daha edersen başka bir dövmeci bulman gerekecek."

"Sadece ortaya koyuyorum."

İğneleri değiştirdim ve işe geri döndüm, gölgelendirme ve renklendirme yaptım. Çenesini kapalı tuttu ama bu sessizlik uzun sürmedi.

"Ağabeyim Alex bana nasıl yelken açılacağını öğretti," dedi. "Bu yüzden pusulayı tercih ettim. Sembolik bir şey, anlıyor musunuz? Hayatınızda yön bulmaya çalışmak... Bazı insanlar diğerlerinden daha zor zamanlar geçirir. Bilemiyorum. Belki de herkesin yapısı farklıdır. Alex'in her şeyi vardı. Ailem zengin, annem ve babam iyi insanlar. Hiçbir şey istemeden büyüdük. Harvard'a gitti ve belki de baskı onu etkiledi. Kimse onun uyuşturucu bağımlısı olduğunu fark etmedi. Ta ki aşırı doz alıp acil servise düşene kadar."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Sadece sohbet ediyoruz."

Saçmalık. "Ava sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Senin hakkında hiç konuşmadı." Ona inandım. Ava benim kirli sırlarımı hep kendine saklamıştı. Zeke sesini alçalttı, böylece vızıldayan iğneler ve müzik yüzünden duyulmuyordu. "Geçen yıl masanın çekmecesinde reçeteni buldum. Seni dayak yedikten sonra gördüm ve canının çok yanmış olması gerektiğini biliyordum. Yine de Ava ilaçlarını kilit altında tutuyordu. Nedenini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu."

Öfke ve utanç içimi yakıyordu. Zeke'in bu kadar kendini beğenmiş, bu kadar üstün olabilmesinden, ağır kesici ilaçlarımı takip etmesi için eski kız arkadaşıma ihtiyacım olduğu bilgisiyle donanmış olmasından nefret ediyordum. "Tebrikler. Sen lanet olası bir dahisin."

"Hey, seni yargılamıyorum. Ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Alex'in cehennemden geçişini izledim. İki kez nüksetti. Ama şimdi iyi bir yerde."

İyi bir yer. Hepimiz bunun için çabalıyoruz, değil mi?

"Peki, dinle, iş hakkında..." dedi birkaç dakika sonra. "Daha önce Jared'le konuştum..."

"Unut gitsin."

"Ben sizin tarafınızdayım. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Neden sen ve Killian bunu bu kadar zorlaştırıyorsunuz?"

"Kablolama şeklimizden olsa gerek." "Kendine geldi. Eninde sonunda."

Eğer Zeke Eden'a gitmiş olsaydı, Killian gelmeden önce cehennem donmuş olurdu. Zeke'in sahip olabileceği onca kız varken neden Ava'yı seçmişti? Neden Ava onun için gitti?

Onu geri kazanmam gerekiyordu. Ona hayatımın yoluna girdiğini ve değiştiğini göstermeliydim. Kendimi yok etmeye kararlı değildim ve hiçbir şeyden kaçmıyordum. Yerimde duruyor ve fırtınayı atlatıyordum.

Bu sefer Ava'ya karşı dikkatsiz olmayacaktım. Her şey farklı olabilirdi. Onu kendime yeniden aşık etmenin bir yolunu bulacaktım.

OceanofPDF.com

μ

C o N N o R

E)GKTVEARSAGo

Ava kollarını havaya kaldırıp zafer dansı yaptıktan sonra kollarıma atladı ve bacaklarını belime doladı, arkasından atari salonunun ışıkları yanıp sönüyordu. "Sen benim kahramanımsın."

Yankees şapkamı kafamdan çıkarıp geriye doğru kendi kafasına geçirdikten sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim, okyanustan gelen tuzun tadına baktım. Dudakları ayrıldı ve dillerimiz birbirine dolandı. Tadı daha önce yediği vişneli İtalyan buzu gibiydi. Kolları boynumu çevreledi ve ellerim minik kot pantolonunun içindeki mükemmel kıcını kavradı. Bacakları etrafımda sıkılaşıırken göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Tanrım.

"Hey. Siz ikiniz. Bu kadar PDA yeter. Ödülünüzü seçin ve buradan gidin."

Ava'yı serbest bıraktım ve onu ayağa kaldırıp nefes almaya çalışırken ikimiz de güldük. Daha önce yakaladığımız güneş yüzünden yanakları pembeleşmiş, beyaz-sarı saçları deniz suyu yüzünden birbirine karışmıştı. Hazırlıksız gelmiştik, fırça ya da havlu kullanmadan güneşin cildimizi kurutmasına izin vermiştik. Bakışları, ereksiyonumu gizlemek için hiçbir şey yapmayan sörf şortuma kaydı. Bana sırtını döndü ve göğsüme yaslandı, kıcını sikime dayamıştı ki bu hiç yardımcı olmadı. Tırnakları çivit mavisine boyalı parmaklarının, omzundan aşağı kayan kırmızı bikini üstünün askısını ayarlamasını izledim. Kırmızı benim yeni favori rengimdi, daha önce kafatası desenli atletini ve şortunu kuma fırlatıp beni suya doğru koşturduğunda karar vermiştim, uzun bacaklarım onu kolayca geçiyordu. Onu kucağıma almış, omzuma atmış ve gülerek yumruklarıyla sırtıma vururken suya girmiştik.

Sonunda doldurulmuş bir Hello Kitty seçmeden önce sunulan ödülleri incelerken kollarımı ona doladım.

Yanımızda, sarı at kuyruklu küçük bir kız ilgiyle bizi izliyordu. "Hello Kitty'ye bayılıyorum," dedi ağzını büzerek. Kollarını kavuşturdu ve yanındaki adama ters ters baktı. "Baba, tekrar deneyemez misin?" İşaret parmağını kaldırdı. "Bir kez daha. Lütfen."

"Şimdiden bana bir kol ve bir bacağı mal oldu. Burası hileli."

Ava kollarımda döndü ve bana küçük bir gülümseme verdi, gözleri kelimeleri söylemesine gerek kalmadan anladığım bir soru soruyordu. "Devam et."

Ava kızın önünde diz çöktü ve Hello Kitty'yi uzattı. "Biliyor musun? Bence Hello Kitty seninle eve gitmeyi tercih eder."

Kızın gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Evet, istiyorum," dedi Ava. "Sadece bana bir konuda söz ver." "Tamam."

"Ona bol bol sarılın ve kendini özel hissetmesini sağlayın." Kız başını salladı, saç örgüleri aşağı yukarı zıplıyordu.

"Bunu kabul edemeyiz," dedi adam bana bir bakış atarak.

"Elbette alabilirsin," dedim. "Kız arkadaşım kızının bunu almasını istiyor. Ben de kız arkadaşımı ne mutlu edecekse onu istiyorum." Kahretsin, kırbaçlanmışım ama umurumda değildi. Bu kız için deli oluyordum ve onu mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Ava bana gülümsedi ve ben de sosisli sandviç ve patates kızartması kokan tahta kaldırımda yürürken kolumu omzuna doladım. Hava sıcak ve bunaltıcıydı, ağırdı, sanki nefesini tutmuş bir şey bekliyormuş gibiydi. Ya da belki de bu sadece bendim. "Bana daha önce hiç kız arkadaşım demedin."

"Bu unvan senin için uygun mu?" Ben sordum.

Yanıma doğru eğildi ve kolunu belime doladı. Bunu evet olarak kabul ediyorum. "Bu şimdiye kadar çıktığım en iyi ilk randevu."

Güldüm. "Neye kıyasla? Diğer tüm ilk buluşmalarınızla mı?"

Ava güldü. "İyi bir noktaya değindin. Ama yüzlercesine katılmış olsaydım bile, bu yine de en iyisi olurdu."

"Henüz asıl olaya gelmedik," dedim onu Comet'e doğru yönlendirirken. Ava hız trenlerini çok severdi, bu yüzden onu bugün Coney Island'a getirmiştım. Bu ve onu bikinili görme şansı.

"Asıl olay sensin," dedi.

"Bu gece gerçekten çok yoğunsun," diye takıldım. Ama hoşuma gitmişti. Benim özel biri olduğumu düşünmesini sevdim. Değerli biri. Her şey ve hiçbir şey hakkında saatlerce konuşabilmemizi ve birbirimizden hiç sıkılmamamızı seviyordum. Sessiz kalabilmemizi seviyordum. Sessizliğimiz asla boş ya da garip değildi ve ikimiz de acele edip onu doldurma ihtiyacı hissetmiyorduk. Ava'nın yanındayken yeterli olduğumu hissediyordum.

"O Hello Kitty'yi raflara yerleştirmek sana kaç saate mal oldu?" diye sordu yolculuk için sıraya girdiğimizde.

Beş saat. Ama para umurumda bile değildi. Sadece onunla biraz zaman geçirdiğim için mutluydum. Sadece bir ay önce, on altıncı yaş gününde ilk kez öpüştüğümüzde arkadaşlık çizgisini aşmıştık. O zamandan beri birlikte yalnız zaman geçirmek zor olmuştu. Annesi beni onaylamıyordu.

"Senin yüzünden dans derslerini bıraktı," diye beni suçlamıştı.

"Ava bıraktı çünkü artık onu mutlu etmiyordu," diye karşı çıktım. Atladığım şey, annesinin sürekli zorlamasının Ava'nın neşesini kaçırdığıydı.

"Seninle tanıştığından beri değişti. Ava eskiden mantıklı biriydi. Eskiden... benimle konuşurdu." Annesi ellerini havada çırpı. "Şimdi ne isterse yapabileceğini düşünüyor. Ve bunun senin etkinden kaynaklandığını biliyorum."

Sıra ilerlerken Ava'nın elini tuttum ve sıktım. Şansımız yaver gitti ve sıraya giren son iki kişi olduk. Koltuklarımıza tırmandık, güvenlik barı indi ve kısa süre sonra yola çıkıp hızlanmaya başladık. Ava kollarını havaya kaldırdı ve tüm yolculuk boyunca çığlık çığlığa bağırdı. Yüzüne baktım ve eskiden dans etmekten aldığı keyfi gördüm. Hız treni durur durmaz güvenlik çubuğu yükseldi, başımın arkasından tutup beni kendine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Metroya üç kez daha bindik, öpüşmelerimiz daha çılgınca bir hal aldı, kahkahalarımız ve onun çığlıkları Bay Ridge'e dönmek için metroya binmeden önce daha da yükseldi. Trende kulaklıklarımızı paylaştık, biri onun diğeri de benim içindi. iPod'umdaki İngiliz şarkı listesini dinledik. The Rolling Stones, The Smiths, Led Zeppelin, The Verve, Oasis.

"Hadi senin evine gidelim," dedi telefonundan saati kontrol ederek. "Sokağa çıkma yasağımdan önce hâlâ zamanım var."

"Emin misin?" Tren benim durduğum istasyonda gıcırdayarak dururken sordum. "Olumlu," dedi elimi tutarak. "Sadece acele etmemiz gerekiyor."

İstasyondan çıktığımızda gök gürledi ve gökyüzünde şimşekler çaktı. "Yaz fırtınalarını seviyorum," dedi, yüzü aydınlanmıştı.

Ben de öyle. "Zeus'un gazabı."

"Çok zekisin."

Homurdandım. O kadar da zeki değildim. Ama geçen yıl Yunan mitolojisine merak salmıştım. En sevdiğim hikâye Odysseus'tu ve birkaç ay önce Ava'ya, Yunan savaşçıları saklamak için tahta bir atın içini oyarak Yunan ordusunu Truva surlarının içine sokmak için nasıl kurnazca bir plan yaptığını anlatmıştım. Savaşı kazandıktan sonra Odysseus evine doğru yelken açtı. İthaka'daki evine ulaşması on uzun yılını aldı. Yol boyunca tehlikelerden ve ayartmalardan geçti, tanrılarla, canavarlarla, denizle, büyücülerle ve insanlarla savaştı. Odysseus, karşısına hangi zorluk çıkarsa çıksın, hepsiyle mücadele etti ve asla pes etmedi.

İlk yağmur damlası burnumun üzerine düştü. Daha yarım blok yürümüştük ki gökyüzü açıldı ve yağmuru serbest bıraktı. Ava kollarını açtı ve yüzünü gökyüzüne çevirerek bir daire çizdi.

"Hadi, çılgın kız. Seni bırakayım." Çömeldim ve o da elinde parmak arası terlikleriyle sırtıma atladı. Killian'la bir şarküterinin üstünde paylaştığımız daireye doğru üç blok boyunca koşarken boynuma sokuldu.

İçeri girdiğimizde kıyafetlerimiz vücudumuza yapışmıştı ve Ava'nın saçları düz olmayan parke zemine damlıyordu. Nike ayakkabılarımı tekmeledim ve banyoya girdim. Islak tişörtümü çıkarıp duş askısına astım ve Ava için kuru bir havlu aldım. Oturma odasına döndüğümde Ava bikinisine kadar soyunmuştu. Küçük kumaş parçaları hayal gücüne bir şeyler bırakıyordu ama fazla değil. Ona havluyu uzatırken zorlukla yutkundum. Bana teşekkür etti ve ıslak kıyafetlerini alıp kuruması için mutfak masasındaki ahşap sandalyelere asarken omuzlarına sardı.

"Ben sadece... kuru bir şort giyeceğim," dedim. Artık burada, apartmanda yalnız olduğumuz için ne yapacağımı bilemiyordum. Daha önce de gelmişti, okuldan sonra birkaç kez, ama sadece kanepede takılmış, birlikte televizyon izlemiş ya da ödev yapmıştık. Ama ilk öpüşmemizden beri buraya gelmemişti ve kesinlikle üzerinde küçük bir bikini yoktu.

Sikeyim.

Yatak odama girdim, çift kişilik yatağımın ancak sığabileceği büyüklükte bir kutu odaydı, sadece bir şilte ve bazayla Killian'la birlikte Goodwill'den aldığımız eski püskü bir şifonyer vardı. Basketbol şortumu giydim ve sörf tahtamı astım.

radyatörün üzerinde şort. Bir şimşek çakması odamı aydınlattı ve arkamda ayak seslerini duydum, zemin onun ağırlığıyla gıcırđıyordu.

"Bir tişört ödünç alabilir miyim? Eşyalarım kuruyana kadar."

"Evet. Tabii." Ona çekmecemden bir Rolling Stones tişörtü uzattım ve başının üzerinden geçirdi. Kalçasının ortasına kadar geliyordu.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, gözleri çıplak göğsümdeydi. Sonra gözlerini benimkilere dikti ve bir adım daha yaklaştı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve kolları boynuma dolandı. Gözlerimi kapatıp onu öptüm ve dışarıda yaz fırtınası şiddetlenirken kendimi sadece Ava'yla birlikteyken hissettiğim bir şekilde huzurlu hissettim. Ellerimiz birbirimizin vücudunu keşfetti, teni çok yumuşak ve öpücükleri çok tatlıydı, yatağıma düştüğümüzde Rolling Stones tişörtüm yere fırladı. Bir bacağına belime dolayarak beni kendine çekti ve ben de sırt üstü dönerek onu üstüme aldım. Ava avuçlarını göğsüme koydu ve oturdu, vücudunu bana yaslariken bacakları üzerime bindi. Kalçalarını kavradım ve hareketlerini yönlendirdim. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

"Oh," dedi, gözleri kapanıyor ve dudakları aralanıyordu. "Oh Tanrım."

Aman Tanrım. Ava'nın boşalmasını izlemek işkencenin en tatlı haliydi. Bacakları titredi ve beni daha sert sürdü, vücudunu ereksiyonuma karşı gıcırdattı, kısa tırnakları omuzlarımı kazdı. "Connor," diye bağırdı orgazm onu parçaladığında, dudakları bir nefesle ayrıldı, gözleri onu sürerken kapandı. Kemiksiz bir şekilde üstüme yığıldı, başı omzuma yaslandı, yumuşak nefesi boynumdaydı. Kollarımı ona doladım ve elimi ıslak saçlarına doladım, aletim o kadar sertti ki acı veriyordu. Başını kaldırdı ve beni öptü.

"Bana ne yapacağımı göster," diye fısıldadı.

Bunu söyleme şekli ve bakışlarındaki bir şey... sanki gergindi, tereddüt etmeme neden oldu. "Hiçbir şey yapmana gerek yok."

"Bana hissettirdiğin kadar iyi hissettirmek istiyorum."

Kıkırdadım. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece burada uzanıyordum."

"O zaman bana kendine ne yaptığını göster. İzlemek istiyorum."

"Beni mastürbasyon yaparken mi izlemek istiyorsun?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. Üzerimden yuvarlandı ve yan yattı, başı elinin üzerindeydi, gözleri şortumdaki çıkıntıya dikilmişti.

Uzun sürmeyecekti. Şortumu indirdim ve elimi aletimin etrafına sardım.

Bir sıçrayışla uyandım ve karanlığa göz kırptım. Ava'nın sıcak bedeni benimkine sarılmıştı, derin ve eşit nefes alıyordu. İçgüdüsel olarak, kapıya vurma sesi daha yüksek ve ısrarlı hale gelirken kolumu ona doladım. "Kapıyı aç," diye homurdandı Seamus diğer taraftan.

Hay sikeyim. Yataktan fırladım ve sandalyelerden Ava'nın kıyafetlerini aldım, hâlâ nemliydi ama idare ederdi. Yatakta doğrulup gözlerini ovuşturdu.

"Neler oluyor?"

Babam kapımızın önündeydi, kapıyı yumrukluyordu ve bunun bedelini cehennemde ödeyecekti. "Giyinmeni ve yatak odasında kalmanı istiyorum. Anladın mı? Ondan kurtulacağım ve sonra seni eve götüreceğim, tamam mı?"

"Ama neden-"

Telefonundaki saati kontrol ederken gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, Connor. Saat sabahın ikisi. Annem beni öldürecek. Beş cevapsız arama." Telefonunu kurcaladı. "Zil sesi sessizdeydi. Aman Tanrım. Öldüm ben."

"Her şeyle ben ilgileneceğim. Söz veriyorum. Sen burada kal," dedim ve yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Açıklayacak zamanım yoktu. Yaptığımız tüm konuşmalara ve dürüstlüğüme rağmen Seamus'un kirli sırlarını saklamıştım. Ve nedense Ava neden evde değil de Killian'la yaşadığını hiç sorgulamamıştı.

Kapıyı açtım ve beni yetiştiren adamla yüzleştim. Geniş omuzları ve geriye taranmış siyah saçlarıyla kaslı bir adamdı. Yüzü endişe verici bir kırmızı tonundaydı, çenesi sıkılıydı, yanağındaki kaslar zıplıyordu. Durumu değerlendirmem sadece iki saniyemi aldı. Teri içki fabrikası gibi kokuyordu. İçki içiyordu ve bunun sonu iyi bitmeyecekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun, evlat?" diye sordu, sesi alçak ve sertti, beni kesip geçiyordu. Seamus Vincent sinirlendiğinde asla bağırmazdı. "Marie Christensen beni aradı. Kızının seninle birlikte olduğunu söyledi. Saatler önce evde olması gerekiyordu. Bu doğru mu?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ne söylersem söyleyeyim sonuç aynı olacaktı. "Onu şimdi eve götürüyorum."

"Benimle geliyor. Onu eve bırakacağımı söyledim." "Onu hiçbir yere götüremezsin. Viski kokuyorsun." "Ne dedin sen?"

"Sen. Değilsin. Sürmüyorsun. Ava'yı. Hiçbir yere."

Bana baktı ve ben de yumruklarının etkisine karşı kendimi çelikleştirerek yerimde durdum. "Elinde kalan tek şey işin. Bunu tehlikeye atmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Ama kız arkadaşımın hayatını tehlikeye atamazsın."

Seamus'un yumruğu yüzüme çarptı. Başım geriye gitti ve Ava çığlık atıyor.

"Ağzından çıkana dikkat et, evlat. Kiminle konuştuğunu unutma."

"Papa olsan bile umurumda değil. Kız arkadaşım seninle arabaya binmeyecek, ihtiyar."

Seamus beni duvara çarptı, kolunu boğazıma bastırarak beni yere yapıştırdı ve karnıma yumruk atarak ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Gözlerimin önünde küçük siyah noktalar uçtu ve nefes alamadım. Bir sonraki yumruğu zar zor hissettim.

"Onu rahat bırak," diye bağırdı Ava, Seamus'un kolunu tutup çekiştirerek. Kafası karışmış bir halde ona baktı ve beni tutuşunu gevşetti. Bu bana avantaj sağlamak için yeterliydi. Onu olabildiğince sert bir şekilde ittim, hazırlıksız yakaladım ve geriye doğru tökezleyerek kanepenin kenarına çarptı.

"Seni küçük pislik," dedi, tekrar üzerime gelirken gözleri kısılmıştı. "Ne yapıyorsun lan sen?" Killian kapıdan içeri girerken kükredi. Seamus'u omuzlarından yakaladı ve yüzüne doğru yaklaşarak onu duvara yapıştırdı.

Seamus onu iterek, "Çek ellerini üzerimden," dedi. Her şey bitmişti. Şimdilik.

"Ava'yı eve götürmem gerek. Araba kullanamayacak kadar sarhoş." Ayaklarımı Nike ayakkabılarımın içine soktum, sehpadan anahtarlarımı aldım ve Ava'nın elini tutarak onu apartmandan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirdim.

"Connor." Gözleri yaşlarla doldu ve tüm vücudu titriyordu. "Her şey yoluna girecek," dedim ve onu kaldırımından metroya doğru yönlendirdim. İstasyon. R treninde iki durak ve istasyondan evine kadar dört blokluk bir yürüyüş. Yirmi dakika içinde orada olurduk. "Her şey yolunda."

Killian arkamızdan, "Durun," diye seslendi.

Omzumun üzerinden, elinde bir dizi anahtar tutan Killian'a baktım. "Seni ben götüreceğim. Daha hızlı olur."

Ava ve ben Seamus'un cipinin arka koltuğuna tırmandık. Yolcu koltuğundaydı ve öfkeli olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu. Ya da bu küçük numaranın bedelini ödeyeceğimizi. Kendini küçük düşürmüştü ve bunun bir bedeli olacaktı. Seamus genellikle toplum içinde kendini kontrol etmeyi başarır ve cezasını kapalı kapılar ardında verirdi. Bu sefer

birisinin patlamasına tanık olmasına izin vererek çizgiyi aştı. Sadece birinin değil. Ava.

"Annene mesaj at," dedim kısık bir sesle. "Ona yolda olduğunu söyle."

Titreyen elleriyle cebinden telefonunu çıkardı ve mesaj attı, gönder tuşuna bastığında nefes verdi.

Killian arabasını Bay Ridge sokaklarında sürerken hiçbirimiz konuşmadık.

"Yarın arabanı bırakırım," dedi Killian arabasını Bay Ridge'deki bir evin önüne çekerken.

büyüdüğümüz iki katlı ev. Seamus dayak yediğini anlayınca homurdandı ve çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

Beş dakika sonra Killian arabasını Ava'nın evinin önüne çekti. Verandanın ışığı yanıyordu ve Ava pencereden dışarı bakıyor, gitmek için hiçbir hareket yapmıyordu. "Hadi bebeğim. Her şey yoluna girecek."

"Endişelendiğim ben değilim," dedi sessizce, avucunu elmacık kemiğıme dayayarak. "Connor..." Gözleri yine yaşlarla doldu. Onu ağlarken görmeye dayanamıyordum.

"Benim için endişelenme." Ona doğru uzandım ve arabanın kapısını iterek açtım. Cipten çıktı, kapıyı kapatmak için döndü ama bununla tek başına yüzleşmesine izin verecek değildim.

"Hemen döneceğim," dedim Killian'a.

"Gitmelisin," dedi Ava, ben yanında yürürken sesi kısılmıştı. "Başının daha fazla belaya girmesini istemiyorum. Bunu ben halledebilirim. Büyütülecek bir şey değil."

Ön kapı açılıp Ava'nın anne ve babası kapıda dururken elini hafifçe sıktım. Annesi ön sahanlığa çıktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Neredeydiniz, genç bayan? Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Telefonuna bile cevap vermedin."

"Ben sadece... zamanın nasıl geçtiğini anlamadım..."

"Seamus'u aramak zorundaydım." Bana bir bakış fırlattı. "Sanki zavallı babanın yeterince derdi yokmuş gibi. Onun işi sen olmadan da yeterince stresli."

."

Ava'nın elleri iki yanında yumruk oldu. "Seamus-"

"Bizi buraya getirdi," dedim. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış, renkli camların ve karanlığın babamın SUV'sinin direksiyonunda kimin olduğunu gizlediğini doğruladı. "Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Ava'yı bir partiye sürükledim. O gitmeye hazırda ama ben değildim." Umurumda değilmiş gibi omuz silktim. Annesinin gözleri kısıldı.

"İçki mi içiyordun?"

"Biraz fazla içtim. Ava bir damla alkole bile dokunmadı."

"Connor içki içmez," dedi Ava.

"Bebeğim, beni korumak zorunda değilsin." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Yani evet... Babam itiraf etmem ve özür dilemem konusunda ısrar etti çünkü doğru olan buydu."

"Connor, neden-"

"Hepsi benim suçum," dedim annesine. "Üzerine gitme. O doğru olanı yapmaya çalıştı ama ben kendimi kaptırdım." Annesine sahte bir selam verdim ve oradan uzaklaştım.

"Connor. Bekle," diye seslendi Ava arkamdan. Arkamı dönmeden yürümeye devam ettim.

Yolcu kapısını çekerek açtığımda annesi, "Hemen bu eve gir genç bayan," dedi.

"Connor. Bekle." Ava elini koluma koydu ve ben de dönüp ona baktım.

"Seni seviyorum Connor. Sanki seni sonsuza dek sevmişim gibi geliyor. Bilmiyorum. Belki de öyleyimdir. Başka bir hayatta falan..." Başını salladı ve biraz güldü. "Kulağa çılgınca geliyor. Ama sadece bilmeni istedim. Seviliyorsunuz."

Ava küçük bir gülümsemeyle arkasını dönüp uzaklaşırken ben şaşkın bir halde cipin yanında duruyordum.

Yolcu koltuğuna tırmandım ve emniyet kemerimi bağladım, Killian kaldırımdan uzaklaşırken pencereden Ava'nın evini izliyordum, sözleri kafamda yankılanıyordu. *Seviliyorsun*.

Killian biz eve dönene kadar tek kelime etmedi. "Daha önce üzerine biraz buz koymalıydın," dedi bir buz tepsisini mutfak havlusuna boşaltırken.

"Teşekkürler," dedim ve kanepeye çöküp buzlu elmacık kemiğime bastırdım.

"İyi misin?"

"Evet," dedim, başım zonklasa ve aldığım her nefes kaburgalarımın protesto çığlıkları atmasına neden olsa da.

Duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Benimle yaşamaya devam etmek istiyorsan, daha sorumlu davranmalısın."

"Biliyorum. Yapacağım. Uyuyakalmışsınız," dedim, ondan önceki kısmı atlayarak. "Annesi Seamus'u aradı. Hâlâ orada yaşadığını sanıyor."

Killian yorgun bir iç geçirdi. "Lanet olsun. Ava da onun sana vurduğunu gördü."

"Evet."

"Sana göz kulak olmak için burada olamam. Yeterince evde değilim-" "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Sorun değil. Ben iyiyim."

"Çok fazla yalnız kalıyorsun," dedi ve sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyordum. "Daha çok evde olmaya çalışacağım."

Killian hayallerinin peşinden koşmak ve başımızı sokacak bir evimiz olsun diye günde altı saatini antrenman yaparak ve geceleri barmenlik yaparak geçiriyordu ve ben onun yanımda olmasına o kadar minnettardım ki onun için kızgın kömürlerin üzerinde bile yürüyebilirdim. İstedğim son şey onun hayallerini tehlikeye atmaktı. "Benim için endişelenmene gerek yok. Hayallerinin peşinden gitmelisin. Senin için gerçekleşecek. UFC... para... hepsi. Uğruna çalıştığın her şeyi elde edeceksin ve buna değecek. Octagon'un şampiyonu olacaksın. Bir gün senin adını haykıracaklar."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapattı ve ensesini ovuşturdu, ona yaptığım övgülerden rahatsız olmuştu. "Çok saçmalıyorsun." Başını salladı ve kıkırdadı.

"Ben gerçeği söylüyorum." Onunla dalga geçmiyordum. Killian şampiyon olmak için gereken disipline, yeteneğe ve azme sahipti. MMA'in onun tutkusu olduğundan bahsetmiyorum bile. Sonuna kadar gideceğinden hiç şüphem yoktu. Buzu lavaboya döktüm ve oturma odasına döndüm. Killian sehpanın üzerindeki bir yığın faturayı inceliyordu. Nakit sıkıntısı çekiyorduk ve bugün harcadığım parayı hatırlayınca irkildim. Birkaç gün önce kendime yeni bir eskiz defteri ve kalemler almış olmamdan bahsetmiyorum bile.

"Ekstra mesai isteyeceğim... Faturalar için sana yardım edeceğim."

Killian başını salladı. "Paranı gelecek için saklamalısın. Ünlü bir sanatçı olduğunda bana geri ödeyebilirsin." Buna güldüm. "Ava'yla aranı düzeltmelisin."

"Beni seviyor," dedim, hâlâ bu sözlere hayret ediyordum. Bu sözleri daha önce hiç duymamıştım. Kimseden duymamıştım.

"Evet, duydum," dedi Killian. Daha fazlasını söylemesini bekledim ama kumandayı televizyona doğrulttu ve kanallar arasında gezindi. Büyük olasılıkla, çoğu gece yaptığı gibi televizyonun beyaz gürültüsü eşliğinde koltukta uyuyakalacaktı.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattım, boxer külotuma kadar soyundum ve yatağıma uzandım, Ava'nın kokusu yastığıma sinmişti. Gömdüm

burnunu soktu ve derin derin içine çekti. Çiçekler, yağmur ve deniz gibi kokuyordu. Cennet gibi kokuyordu.

OceanofPDF.com

I Dördüncü kattaki dairemin merdivenlerinden koşarak indim ve binamdan berrak bir sonbahar sabahına ve bulutsuz mavi bir gökyüzüne çıktım. Mükemmel Brooklyn havası. Bedford'da yürürken

Avenue, Connor'la ilgili tüm düşünceleri kafamdan attım. Brickwood Coffee'ye ulaştığımda, onu bırakmanın yaptığım en iyi şey olduğuna neredeyse kendimi ikna etmişim.

Rustik ahşap kahve dükkânına girip taze demlenmiş kahvenin cevizli aromasını içime çektiğimde kapının üstündeki zil çaldı. Kahve kokusunu çok severdim ama hiçbir zaman tadına varamamıştım. Eden'ı bulmak için dükkânı taradım - dükkân küçük olduğu için henüz burada olmadığını fark etmem sadece birkaç saniye sürdü. Bakışlarım tezgâhtaki adama takıldı ve gözleri benimkilere kilitlenip adımları onu daha da yaklaştırdı kalbim tekledi. Gitmek için döndüğümde kapının kolunu kavradım. Eli beni durdurmak için kolumun üst kısmına dolandı.

"Bekle. Gitme," dedi boğuk sesiyle. Hışırtılı. Seksi. Karanlıkta dinlemek isteyeceğiniz türden bir ses. Sesini duyunca dizlerimin bağı çözüldü.

Bir müşteriyi dışarı çıkarmak için kapıdan uzaklaşırken kolumu bıraktı. "Connor-"

"Sana chai latte söyledim."

"Eden gelmiyor, değil mi?"

"Hayır."

Komik olmasa da güldüm. Aynı şeyi bir yıl önce Eden'a da yapmış, onu Killian'la bir araya getirmeye çalışmışım. İşe yaramıştı ama karmaşık bir geçmişleri yoktu.

"Selam, ben Connor Vincent," dedi.

Döndüm ve gözlerimi onunkilere diktim, kaşlarım çatılmıştı.

"Ne dedin?" "İlk kez tanışıyor muyuz gibi davranalım."

Başımı salladım. "Hayat bu şekilde işlemiyor."

"Biliyorum. Ama deneyebiliriz. Geçmiş olmadan birbirimizi tanıyabiliriz... kötü anılar olmadan."

Hatıralar silinemezdi, ne iyi ne de kötü. Ne yazık ki hepsini hatırlıyordum. Connor hatırlıyor muydu? Bundan şüpheliydim. Bir sonraki kafasını bulmakla çok meşguldü. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Baştan başlayacağız. Bunu her gün yapıyorum. Her seferinde bir dakika, bir saat, bir gün. Bebek adımları, Ava."

Sesi aldatıcı bir şekilde hafifti. Bunun kolay olamayacağını biliyordum, ne onun için ne de bizim için. "Senden nefret ediyorum, unuttun mu?" Ama bunu söylerken bile sesimin inandırıcılıktan yoksun olduğunu duyabiliyordum.

"Daha yeni tanıştık ve şimdiden benden nefret mi ediyorsun?" diye alay etti.

Gözlerimi devirdim. Bana kalbimin etrafındaki buzları eriten bir gülümseme verdi. Sağ yanağındaki gamzeye ve mavi gözlerindeki pırıltıya bayılmışım. "Hey, ben Ava Christensen." *Ben de bu plana uyduğum için aptalın tekiyim.*

Gülümsemesi daha da genişledi. "Tanıştığımıza memnun oldum Ava.

Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" İçimden güldüm. Bu çok saçmaydı.

"Ben bir chai latte alayım." "Masaya getireyim."

Başımı salladım ve bir şekilde ayaklarımı beni bir masaya taşıdı. Sırtımı pencereye vererek oturdum ve Connor'ın elinde iki karton bardakla bana doğru yürümesini izledim. Temiz traşlı, mavi bir tişört, dar kalçalarına doğru sarkan solmuş bir kot pantolon ve siyah motorcu çizmeleri giymişti, o kadar iyi görünüyordu ki neredeyse yenilebilirdi.

Bu iş nasıl yürüyebilirdi ki? Geçtiğimiz on yıl boyunca benim için pek çok farklı şey olmuştu - en iyi arkadaş, en kötü düşman, hayatımın aşkı, kalp kırıcı, büyük A ile pislik. Birlikte en yükseklerle yükseldik ve en düşük derinliklere düştük.

Yeniden başlamak mümkün değildi.

Çayımı önüme koydu ve ben de ona teşekkür ettim, sesim o kadar asil ve düzgün çıkıyordu ki kendimi zar zor tanıyabildim. Connor sandalyesini çevirdi ve üzerine oturdu. İçimden homurdandım. Böyle oturmasından nefret ederdim. Ben ise böyle oturmasına bayılırdım. Onu bir sandalyenin üzerine oturtmayı düşünmüyordum.

"Sandalyede oturmayı ne zaman öğreneceksin?" Karton bardağımyı beyaz parmaklarımla sıkarak sordum.

Bana yavaşça sırttı ve parmaklarını sandalyenin arkalığına vurarak kafasındaki şarkının ritmine ayak uydurdu. Hangi şarkı olduğunu, hayatımızın soundtrack'inin şu anda ona nasıl geldiğini bilmek istiyordum ama sormadım.

İçkilerimizi yudumladık ve sanki gerçekten ilk randevudaymışız gibi birbirimize gizlice baktık. Meraklıydık, birbirimizden etkilenmiştik ama nasıl ilerleyeceğimizden emin değildik. *Dikkatli ol Ava, sen de öyle yapmalısın.*

Boynundaki siyah deri örgülü kordon, tişörtünün yakasının içinde kaybolmuş, her zaman taktığı gümüş Aziz Jude madalyası da gözlerden saklanmıştı. Kayıp davaların koruyucu azizi. Connor için mükemmel.

Bakışlarım Connor'ın kollarındaki dövmelere kaydı. Sol kolundaki yapboz gibi birbirine uyan mavi ve siyah mürekkepli balık ve kuşları iyi tanıyordum. Ama sağ kolu hâlâ gizemini koruyordu. Geçen yıl mürekkeple boyatmıştı ve ben de şimdi onu inceleme fırsatı buldum. Tüm desenler karmaşık ve iç içe geçmişti ve tek bir ana tema olmamasına rağmen birbirlerine kusursuz bir şekilde uyuyorlardı. Gövdesinde bir kafatası gömülü olan bir ağacın çıplak dalları, etrafını saran sarmaşıklar sanki ağacın canını çıkarmışlardı. Yıldızlar. Kuş kanatları. Bu Odysseus muydu? Connor. Yakından baktıkça daha fazlasını gördüm. Kolunun ön kısmındaki yazıda FREE kelimesi yazıyordu.

Connor beni bakarken yakaladı. Sırtını kaşıma bahanesiyle pazusunun alt tarafını ortaya çıkardı. Uzun, koyu kirpiklerin çerçevelediği gri bir göz bana bakıyordu. Köşesinden mükemmel bir gözyaşı damlası düştü.

Aman Tanrım. Gözlerimi onunkilere diktim.

Gözleri kısa süreliğine kapandı ve bu basit hareket beni neredeyse öldürüyordu. Tıpkı kolundaki dövme göz gibi - benim *gözüm*. Bakışlarımı kaçırdım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Gözleri yüzümde gezinirken aramızdaki sessizlik uzadı, dövme hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordu. Bu konuda ne düşündüğümünden emin değildim. Şu anda hiçbir şeyden emin değildim.

Eskiden kelimeler olmadan iletişim kurabiliyorduk. Şimdi ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. *O çarpık, güzel zihninde neler oluyor Connor?*

Eden bana yara izlerini kapatmak için göğsüne yeni bir dövme yaptırdığını söylemişti ama bu yeni tanıştık oyununu oynuyorsak bunu bilmemem gerekiyordu. Boğazımı temizledim. "Kolların dışında başka dövmelerin de var mı?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Sırtımda bir şahin var. Şahinler umudu ve özgürlüğü temsil eder. Göğsümde de bir Japon ejderhası."

Başımı salladım, ikimiz de ejderhanın sembolizmi hakkında yorum yapmadık. Yine de görmek için can atıyordum. Connor'ın tasarımları her zaman harikaydı. Özel. Eşsiz. Sanatsal. Çok yetenekliydi ve büyük, güçlü ellerinin bu kadar ayrıntılı, karmaşık sanat eserleri yaratabilmesi beni her zaman şaşırtmıştı. "Dövmeler havalıdır."

"Böyle düşünmene sevindim. Ben bir dövme sanatçısıyım." Kahvesinden bir yudum aldı ve kenarından bana baktı. "Aslında çalıştığım dükkânı satın alıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Satın mı alıyorsun?"

"Şu anki sahibi Kaliforniya'ya taşınıyor."

Vay be. Bu çok büyük bir şeydi. Connor büyük bir sorumluluk alacaktı. Belki de gerçekten kaçmayı bırakmıştı. "Hep Kaliforniya'da yaşamak istemişimdir."

"Seni durduran neydi?"

Omuz silktim. *Sen oradaysan nerede yaşadığım umurumda değildi.* "Brooklyn o kadar da kötü değil. İyi arkadaşlarım ve havalı bir işim var."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Buradan sadece birkaç blok ötede bir barda çalışıyorum. Sosyal medya işlerini, eğlence rezervasyonlarını, evrak işlerini yapıyorum..."

"Eminim yaptığın işte iyisindir. Yerin doldurulamaz." "Öyle olduğunu düşünmek isterdim."

"Eminim doğrudur," dedi Connor.

Belki de işimden başka bir şeyden bahsediyordur diye düşündüm. *Hayatında yerim doldurulamaz mı Connor?* Eğer bu doğruysa, neden her şeyi bir kenara attın? Neden uyuşturucu sana benim veremediğim bir şeyi verdi? Neden uyuşturucuya hayatın üzerinde bu kadar güç verdin? Seni, bizi, iyi ve gerçek olan her şeyi mahvettiler.

"Connor, bu-" *Çalış.*

"Ava. Hiç gerçekten iyi bir şeyin eşiğinde olduğun hissine kapıldın mı... heyecanlı ve umutlusun ama bunu berbat etmek istemediğin için gerginsin?"

"Şimdi böyle mi hissediyorsun?" diye sordum.

"Evet, ben de aynen böyle hissediyorum. Sanki bir hız trenindeyim ve tırmanıyorum ve biliyorum ki yakında zirveye ulaşacağım, sonra hızlanacak ve uçacağım. Ama kafamın arkasında düşünüyorum... ya bu şey raylardan atarsa? İşte böyle."

O duyguyu çok iyi bilirim, midenizin beklenti, korku ve heyecanla nasıl döndüğünü. Uçurumun kenarından dalıp son hızla düşerken yaşadığınız o baş döndürücü yükselişi. "Hız trenlerine binmeyi seviyorum."

Connor gülümsedi. "Sevdiğini biliyorum. Başka ne yapmayı seviyorsun?"

"Oturma odamda sıcaktan terleyip yere yığılana kadar dans etmeyi seviyorum." Güldü ve bunu hayal edebildiğini biliyordum. "Bir Adele şarkısını bağıra bağıra söylemeyi ya da Lana Del Rey ile birlikte şarkı söylemeyi seviyorum. Şarkı sözlerine ve boğucu sesine bayılıyorum. O benim aşık olduğum kız. Bit pazarlarındaki ve vintage dükkanlarındaki tüm ıvır zıvırı karıştırmaya bayılıyorum. Çünkü biliyorum ki, sadece biliyorum ki, eşsiz, tuhaf ve harika bir şey bulacağım. Bir hazine avı gibi, anlıyor musun?" Başını salladı ve gülümsemesi daha da genişledi, sanki benim hakkımda zaten bildiği her şeyin eşsiz, tuhaf ve harika olduğunu duymuş gibi. Yeni keşfettiğim neşemi, sekiz ay önce almaya başladığım hava ipeği dersini atlamıştım. Bu benim olayımdı ve bunu kimseyle paylaşmıyordum. "Ne yapmayı seviyorsun?"

"Eskiz ve çizim. Grafiti. Dövme yapmak. Harley'imle dağlara, sahile ya da herhangi bir yere gitmek. Dünyayı farklı görmemi sağlayan kitaplar okumayı seviyorum. Ya da o kişinin bunu yazarken aklından neler geçtiğini merak etmeme neden oluyor. Bukowski okuyorum. Hikayeleri çiğ, cesur ve kirli. Geçen gün bana şunu hatırlatan bir şiirini okudum..."

"Sana neyi hatırlattı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece eskiden tanıdığım bir kız." "Çiğ, cesur ve kirli miydi?"

"İlişkimiz öyleydi."

"Her zaman değil." Sözcükler ağzımdan çıktığında, onları geri sarabilmeyi diledim.

içinde.

"Doğru. Bir süre için inanılmazdı. Tanıdığım en iyi şeydi. O bildiğim en iyi şeydi."

Gözlerim sığınacak bir yer ararcasına dükkânın içinde gezindi. Bunu onunla yapamazdım. "Gitmem gerek."

Bir nefes verdi. "Evet. Tamam."

Ayağa kalktık ve beni kafeden dışarı çıkardı. O kadar yakındı ki, kendi kokusuna karışan hafif sigara dumanı kokusunu alabiliyordum.

-Feromonlar ve erkeklik. Sigara kokusundan nefret ederdim. Çok itici olmalıydı. Her nasılsa, değildi. Connor söz konusu olduğunda, kuralları hep esnetirdim.

Kafeden çıktığımızda, Connor'ın dünyasına geri çekilmiş gibi hissediyordum; tehlikeli, sarhoş edici, baş döndürücü bir yerdi. Bazen onun yanında kendimi çok küçük hissediyordum, muhtemelen benden bir karış uzun olduğu için. Ama diğer zamanlarda, bana kendimi bir metre boyundaymışım gibi hissettiriyordu. Sanki muhteşemdim. Kendimi onun tüm dünyasıymışım gibi hissettirebilme yeteneğine sahipti. Ta ki o dünya etrafımızda yıkılıp yanana kadar.

"Seni bırakmamı ister misin?"

Başımı salladım. Kafamı toparlayabilmek için yürümem gerekiyordu. Harley'inin arkasında, kollarımla ona sarılmış bir şekilde yolculuk etmek bunu yapmama yardımcı olmazdı.

"Seni yemeğe götürebilir miyim?" "Hayır. Ben-"

"Öğle yemeği o zaman. Öğle yemeği güvenlidir."

Seninle hiçbir şey güvende değil. Daha kaç kez kalbimi kırmasına izin verebilirdim? On dokuz yaşındayken beni mahvetti. Yirmi dört yaşında, hala parçaları topluyordum. Yüzüne bakma hatasını yaptım. Güneş ışığında gözleri neredeyse yarı saydamdı ve kalın, koyu kirpiklerle çevrelenmişti. Bakışlarım ağzına, dolgun, şehvetli dudaklarına kaydı. O ağzın neler yapabileceğini, dudaklarının ve dilinin bedenime neler yapabileceğini biliyordum. Vücuduma şarkı söyletebilir, beni zevk ve acı içinde kıvrandırabilirdi. Kimse Connor kadar iyi acı veremezdi.

Güçlü ol, Ava. Onunla görüşmek için kandırılmak bir şeydir, ama sadece bir aptal bile bile bu işe girer. "Seninle öğle yemeği yiyemem. Ya da akşam yemeği. Ya da başka bir şey."

"Tek istediğim işleri yoluna koymak için bir şans daha."

"Çok şey istiyorsun."

"Benim trajik kusurum. Ama yine de soruyorum. Doğru yapmak için bir şans daha." Yaklaştı ve başını eğdi, kulağıma fısıldarken boynumdaki sıcak nefesi omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. "'Wild Horses.' Kafamda çalan şarkı buydu."

Aramıza mesafe koymak için birkaç adım geri attım ve kafamı salladım, temizlemeye çalıştım ama şarkıyı kafama sokmuştu. Şimdi orada takılıp kalacak, tekrar tekrar çalacaktı. Neden hâlâ kaldırımda onun önünde duruyordum? Aklı başında bir kız kafeye girer girmez oradan ayrılırdı.

"Öğle yemeği," dedi. "Sen, ben, yemek, sohbet. Tamamen zararsız. Sana mesaj atarım."

Cevap vermeme fırsat vermeden uzaklaştı. İsteklerimi yerine getirip mesaj atmadığı, aramadığı ya da beni görmeye çalışmadığı zamanlar çok daha kolaydı. Belki de dükkânı işletmekle o kadar meşgul olacaktı ki bana zaman ayıramayacaktı. Belki de her şey dağılmadan önce yaptığı gibi mesaj atmayı unutacaktı. Ama hayır, bana değiştiğini göstermek istiyordu. Bana birlikte olabileceğimizi göstermek istiyordu. Sadece bu yolculuğa duygusal olarak hazır olup olmadığımı karar vermem gerekiyordu.

On altı yaşındayken bu hız treninin birlikte geçireceğimiz hayat olacağını bilmiyordum.

Beni içeri almak için butiğin kapısını açtığında Eden'a "SEN ŞEYTANSIN," dedim. Sarı saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış, boya lekeleriyle kaplı olsa da Eden muhteşemdi. Yaydığı kötü cadı kıkırdaması o kadar da güzel değildi.

"İntikam kötüdür," dedi ve resmine geri döndü. Bedford Bulvarı'nda önümüzdeki ay açılacak olan, ilginç kıyafetler ve mücevherler satan bir butiğin duvar resmini yapıyordu. Normalde Eden'in sanat eserlerini çok beğenirdim ama beynim bunu takdir edemeyecek kadar karıştı. Ellerimi ovuşturdum ve dükkânın zemininde bir aşağı bir yukarı volta attım.

"Peki... nasıl gitti?" diye sordu.

"Korkunç. Hayatlarımıza karışamazsın çünkü... bu sen ve Killian'la aynı şey değil. Biz... Connor ve ben..." Tanrım, tutarlı bir cümle bile kuramıyordum. Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve ona ters ters baktım. Tam bir enerji israfıydı. "Bu senin fikrin miydi?"

"Bu Connor'ın fikriydi. Ama ikinizi bir araya getirmek için mükemmel bir yol olduğunu düşündüm."

"Tebrikler. Görev tamamlandı." Parke zemini koruyan örtünün üzerine uzandım ve üzerimdeki korkutucu kristal avizeye ve metalik altın yıldızlı gece mavisi tavana baktım. "Tavanı sen mi boyadın?"

"Evet."

"Sorun değil," dedim isteksizce.

"Bu dükkân harika olacak. Çok seveceksin." Boyadığı duvara bakmak için başımı çevirdim. Göksel bir sahne. Çok güzeldi. Bayıldım.

"Peki... bana kahve randevunuzdan bahsedin," dedi Eden.

"Bu bir randevu değildi," diye tersledim. "Sen ve Connor beni yok etmek için komplo kurdunuz... sanırım."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Yıkılmış görünmüyorsun." "Lanet olası yerde bir bez bebek gibi yatıyorum!" Bağırdım.

"Ciğerlerin hâlâ çalışıyor."

İçimi çektim. Altı yaşında bir çocuk gibi davranıyor, öfke nöbeti geçiriyordum. Yıllarca mükemmellik için çabalamamın ve annemin beklentilerini karşılamaya çalışmamın bir isyanı olmalıydı bu. Özenle hazırladığı tüm planlarını raydan çıkarmış olmam onun için ne kadar korkunçtu. Connor'ın üzerimde hâlâ böyle bir güce sahip olması ne kadar korkunçtu. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Dr. Madley'e söyle. Seni bu çıkmazdan kurtaracağım." "Sen onun tarafındasın."

"İkinizi de seviyorum. Taraf tutmuyorum. Aslında, baş nedimem olmanı umuyordum."

"Gerçekten mi?" Bu ihtimal karşısında neşelenerek sordum. Düğünlere bayılırdım ve hiçbirini kuru gözle izlememiş olsam da yine de onları severdim. Eden ve Killian'ı ayrı ayrı ama bir çift olarak daha da çok seviyordum. Birbirleri için mükemmellerdi.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

"Çok isterim. Ama bana çirkin bir elbise giydirmesenez iyi olur."

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı. "Bana olan inançsızlığınızdan dolayı alınmalıyım."

"Özür dilerim. Bunu yapmayacağını biliyorum. Sen Lana değilsin. Bana sıcak pembe tuvalet fırçasına benzeyen bir elbise giydirmişti. Yemin ederim, nedime elbiseleri tarihindeki en çirkin elbiseydi."

Eden güldü. "Birlikte seçeceğiz."

"Connor sağdıç olacak mı?" Bunu sorgulama ihtiyacı duymam bile ne kadar üzücüydü.

"Bilmiyorum," dedi Eden sessizce. "Belli olması gerekirdi ama Killian... şey, bilirsin..."

Biliyordum. Kalbim acıyordu, tıpkı o dört adamın intikam almak için geldiği geceyi her düşündüğümde olduğu gibi.

Connor'ın yüzü... Onu zar zor tanıyabildim. O adamlar onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüşlerdi. Bir sustalıyla göğsüne harfler kazımışlardı. Killian ve babası bir kurtarma görevinde ortaya çıkmasalardı onu ve belki Eden'ı da vuracaklardı. Hastanede Connor'ın başucunda oturuyordum çünkü Killian

yapamazdım... ya da yapmazdım. Elini tuttum ve ona şarkı söyledim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Babasının cenazesine giderken limuzinde yanına oturmuş, tören ve defin sırasında koluna asılmışım. Bir okyanusu dolduracak kadar gözyaşı dökmüştüm.

Tek umursadığım Connor'ın hayatta olmasıydı. Ama günler haftalara dönüştükçe ve vücudu iyileşmeye başladıkça, öfkem beni ele geçirdi. Kendini bu karmaşanın içine sokmuş ve herkesi de bu karmaşanın içine sürüklemişti.

Onu hayatımdan çıkarmam ve onunla olan tüm temasımı kesmem gerektiğini biliyordum. Sebep olduğu tüm acılar ve incinmeler için onu affetmenin bir yolunu bulmalıyım. Aşırı dozdan öleceğinden, Harley'sinde uyuşturucuyla kaza yapacağından ya da bir keşin başına *gelebilecek* herhangi bir çılgınlıktan endişe ederek geçirdiğim onca yıl. Miami'ye gittiği ve ölü mü sağ mı olduğunu bilmediğimiz beş aylık ortadan kaybolma eylemi...

Yine de onunla kafede takılmışım. *Gerçekten kafanı muayene ettirmen gerek Ava.*

Eden, "Bu işi yürütmek için hâlâ bolca vaktimiz var," dedi. "Haziran'a kadar evlenmeyeceğiz. Bana kahve randevusunun nasıl geçtiğini anlat."

"Connor tekrar yapmamızı önerdi. Yeni tanışmışız gibi yaparız ve birbirimizi yeniden tanırız. Bunun nasıl işe yarayacağını anlayamıyorum."

"Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor. Neden yeni bir başlangıç yapıp ona bir şans vermeyelim?"

Neden olmasın, gerçekten. Milyonlarca sebep düşünebilirim.

"Hey," dedi Eden. "Geçen yıl gittiğimiz sanat sergisini hatırlıyor musun? *Yıkım ve Yenilenme?*"

"Evet." Mükemmel bir şekilde hatırlıyordum. Eden ve Killian'a kahve randevusu ayarladığım gündü ve sonrasında benimle galeride buluşmuştu. Eden'a heykellerden birinin, birbirine yapıştırılmış geri dönüştürülmüş hurda yığınının benim hayatıma benzediğini söylemişim.

"Bu sizin ilişkiniz. Yıkım geride kaldı ve şimdi yenilenme üzerinde çalışabilirsiniz. Parçaları toplayın ve tekrar bir araya getirin. Bazen daha önce sahip olduğunuzdan çok daha iyi ve güçlü bir şey elde edersiniz."

"Bazen sanat süsü verilmiş çarpık bir hurda yığıyla karşılaşıyorsunuz," diye mırıldandım.

"Şaşırabilirsiniz. İyi anlamda," diye ekledi. "Connor'a güveniyorum. Geçmişini geride bırakmak için çok çabalıyor ve bunu

işleri yoluna koymak için elinden geleni yapıyor. Tüm kötü olaylarda yanında olmadığımı biliyorum ama... bilmiyorum... sadece ona biraz güvenin."

"O gece başına gelenler için neden onu hiç suçlamadın?" "Çünkü ben iyiyim. Ve çünkü kendini suçluyor. O kadar çok şey taşıyor ki Suçluluk. Bu herkes için fazlasıyla yeterli bir ceza. Neden ondan uzaklaşmak istediğini anlıyorum ve bence bu ikiniz için de iyi oldu. Gerçekten kendini toparladı. Ve sen çok güçlüsün Ava. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda onun yanında durdun... ve şimdi..."

"Peki ya şimdi?" Bu trajediyi bir peri masalına dönüştürecek sihirli sözcüklere sahip olduğunu umarak sordum.

"Daha önce sahip olduğunuz şeyin daha yeni ve daha iyi bir versiyonunu inşa edebilirsiniz."

Onun dostluğuna ve tavsiyelerine değer veriyordum ve ona inanmak istiyordum. Sizi yıkmak yerine inşa eden insanlardan biriydi. Kadın arkadaşlıklarında bunun ne kadar nadir olduğunu zor yoldan öğrenmişim.

Ama o yola giremezdim. Onu güvenli bir mesafede tutmam gerekiyordu. Yapılacak en akıllıca şey buydu.

Kararımı vermişim, Connor'ı hayatımdan uzak tutma mücadelesini üstlenmeye hazır bir şekilde ayağa fırladım. "Sohbet için teşekkürler. Yarın işte görüşürüz. Ve duvar resmin harika görünüyor."

Bir teslimat minibüsü önümde durduğu sırada bara vardım. Bir adam şoför koltuğundan atladı, minibüsün arkasında kayboldu ve kocaman bir buket çiçekle dışarı çıktı.

Ön kapının kilidini açtığımda adam "Bu teslimat için imza atabilir misiniz?" diye sordu.

"Elbette." Kalemle küçük ekrana adımlı karaladım. Bu makinelerde her zaman bir anaokulu öğrencisinin karalaması gibi görünürdü. "Kimin için bunlar?"

"Ava Christensen."

Vay anasını. Connor Vincent bana çiçek göndermiş. Mavi delphiniumlar, al pembe ve beyaz güller, beyaz stok. Barın önünden geçerken Louis'in kaşlarını kaldırmasına aldırmadan onları içeri taşıdım ve masanın üzerine koydum. Döner koltuğa oturup üzerinde adımın yazılı olduğu küçük zarfı açtım ve içindeki kartı okudum.

Ava, gülüşüne bayılıyorum. Tekrar görüşmek dileğiyle. Connor
Hızlı bir mesaj attım.

Çiçekler için teşekkürler, ama onları göndermemeliydin. Bunu yapamam. Kalbimi korumam gerek. Seninleyken hiç güvende olmadı.

Bunu neden söyledim ki? Gönder tuşuna basmadan önce son iki cümleyi silmeliydim.

OceanofPDF.com

C o N N o R

"A va Blue," dedim Bushwick'teki deponun ön kapısından çıkarken, sırt çantası omzuna asılmıştı. Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. Benim mesajlar cevapsız kalmıştı, bu yüzden sürpriz unsurunu seçtim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu iyi bir sürpriz değildi. "Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Sadece seni eve bırakmayı teklif ediyorum." "Metroya bineceğim."

"Bisikletimin arkasına binebilirsin." "Hey, Ava. Geliyor musun?" diye sordu bir adam.

"Hayır," dedim. "Benimle eve geliyor."

Adam benden Ava'ya baktı. "Bana bir saniye ver," dedi Ava adama.

"Gidebilirsin," dedim, el sallayarak. Hadi ama, adamın bir adamı vardı.

Bun. Ona neden ihtiyacı vardı ki?

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Adam sincap gibi görünüyordu. Gördüğüm anda ondan hoşlanmamıştım. "Ava'yı bekleyeceğim."

Gözlerim ona dikildi. "Kimsin sen?"

"Orlando. Ava'yı Cirque de Soleil için eğitiyorum. Birlikte kaçıyoruz," dedi ona göz kırparak. Ellerimi boğazına dolamak ve onu boğazlamak istedim. Bunun yerine ellerim yumruk oldu ve ona ters ters baktım.

"Ava'yla konuşmam gerek," dedim.

"Ava'nın seninle konuşmaya ihtiyacı var mı?" Orlando sordu.

Dangalak. Onu görmezden geldim ve Ava'ya odaklandım. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Bu çok önemli." Alt dudağını çiğniyordu ve

bunu düşünüyordu. Onu hâlâ çok iyi tanıyordum. Ona bir gülümseme fırlattım ve iyi bir önlem için bir lütfen attım.

"Sorun değil," dedi Ava Orlando'ya. "Gelecek hafta görüşürüz."

Onu kucakladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Onu bıraktığında, Ava ona tüm yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümseme verdi. Onun yüzüne o gülümsemeyi yerleştiren kişi olmak istiyordum. Bana son bir kez baktıktan sonra Orlando döndü ve uzaklaştı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve gözlerimi kısıtım. "Onunla yattın mı?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Hay sikeyim. Bu bir evet miydi? Benden sonra kaç erkekle birlikte oldu? Derin, sakinleştirici nefesler aldım. Kıskançlığımı kontrol etmem gerekiyordu. Bunun bana bir faydası olmazdı. "Bu ne tür bir sınıf?"

"Neden buradasın?"

"Motosikletimin arkasına bin de sana göstereyim." Yolcu koltuğundaki bungee ağı çıkardım ve yedek kaskı aldım. Onun kaskını. Altı yıl önce ilk Harley'imi aldığımda onun için almıştım. Başka hiçbir kız onu takmamış ya da motorumun arkasına binmemişti. Birkaç adım daha yaklaştı. "Ondan sonra seni empanada yemeye götüreceğim."

"Harika. Geçmişten gelen bir patlama," diye homurdandı.

Lisedeyken, Bushwick'te duvarlara grafiti yaparken benimle gelirdi. Sonrasında empanada yemek için yirmi dört saat açık lokantaya uğradık. Onları Jimmy'nin tacolarını sevdiği kadar severdi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirsin? Bir empanada için can attığını biliyorsun. Baharatlı chorizo olanı... mmm." Dudaklarımı yaladım ve kısık bir inilti çıkardım.

"Empanadalar hakkında konuşmayı kes," dedi. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Başımı eğdim ve yüzünü inceledim. Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve yüzü makyajsızdı. Doğaldı. Süslenmemişti. Kapüşonlu tişörtü, tozlukları ve Nike ayakkabılarıyla daha genç ve yıpranmamış görünüyordu. Ava her zaman göz alıcıydı, ruhani bir güzelliğe sahipti ve bu güzellik ona hep ulaşılmaz gelmişti. "Bu bir sır mıydı?"

"Bu benim işim. Sadece kendim için yaptığım bir şey. Reklamını yapmıyorum. Bu da beni takip ettiğin anlamına geliyor," diye suçladı.

Takip etmek beni sapık gibi gösteriyordu. Nerede olduğunu ve boş zamanlarında ne yaptığını öğrenmeyi kendime iş edinmiştim. Ama Bushwick'teki Perşembe akşamı dersini öğrenmem tamamen tesadüfi olmuştu. "Birkaç hafta önce sanat malzemeleri almak için Bushwick'e geldim. Seni metro istasyonundan çıkarken gördüm."

"Ve sen de beni takip ettin?"

"Nereye gittiğini fark ettim," diyerek onu düzelttim. Onu takip etmemiştim ya da istediğim gibi dersi bitene kadar binanın dışında beklememişim. Beni hayatından uzak tutma isteğini yerine getirerek kendimi arabayı sürmeye devam etmeye zorlamışım. Ama deponun üzerindeki Aerial Arts Studio tabelasını not almış ve eve döndüğümde Google'da aratmışım. "Peki, ne iş yapıyorsun? Trapez mi?"

"Hava dansı. İpeklerle. İpek iplere tırmanıyorsunuz ve sonra modern dans, akrobasi yapıyorsunuz..." Bunların hepsi ve çok daha fazlası olduğunu belirtmek için elini havada salladı.

Kulağa çok hoş geliyor. Onu bunu yaparken görmeyi çok isterdim.

"Öylece ortaya çıkamazsın Connor. Dediğim gibi, bu benim işim ve izlemeni isteseydim... ki istemiyorum... bir davetiyeye ihtiyacın olurdu. Ve bir davetiyeye almayacaksın."

Bu acıttı. Göğsümü ovuşturdum ve bakışları elime kaydı. "Bunu hep yapardın," dedi usulca.

"Ne yaptın?"

Başını hafifçe salladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Benimle gel. Buna değmesini sağlayacağım."

Omzumun üzerinden baktı, tartışıyordu. Ava'nın etkileyici bir yüzü vardı ve onu izlemek bir hikaye okumak gibiydi. Kabul ettiği anı görebiliyordum. Saçındaki lastiği çekti ve salladı, lavanta rengi saçları sırtından aşağı döküldü.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kaskı başına geçirdim ve çenesinin altındaki kayışı ayarladım, parmaklarım ipeksi yumuşak tenine değiyordu.

Tanrım, onun her yerine dokunmak istiyordum. Motosikletimin arkasına binmeyeli uzun zaman olmuştu ama eski bir profesyonel gibi arkama tırmandı ve ayaklarını ayak mandallarına yerleştirdi. Kollarını bana dolmasını bekledim. Bu gerçekleşmeyince, ona baktım.

Omzumun üzerinden. "Ava. Hadi ama. Uslu dur."

"Koltuğa tutunacağım."

Hem de nasıl. Arkama uzandım, ellerini ellerimde birleştirdim ve kollarını ortama doladım. "Sıkı tutun," dedim.

Motoru.

Kaldırıma öyle bir hızla yanaştım ki, tutunmaktan başka çaresi kalmadı. Çok kötü oldu. Kollarını bana dolamasını, göğsünü sırtıma bastırmasını seviyordum. Tam istediğim yerdeydi. Tam olarak değil ama buna razıydım. Şimdilik.

Dün gece geç saatlerde bombaladığım duvar sadece üç blok ötedeydi ve dakikalar sonra önüne yanaşıp motoru durdurdum. Kollarını açtı ve attan indi. Kaskını çıkarıp koltuğun üzerine koydu ve duvar yazımı incelemek için duvara yaklaştı. Kaskımı gidona asıp kaldırımda ona katıldım ve duvar yazısını incelerken yüzünü izledim. Benim olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama eğer herhangi bir şüphe varsa, onu takma adımla imzalamıştım: TRISTE. Bu ismi on altı yaşındayken bulmuştuk ve kendimizi çok zeki sanmıştık. Triste Fransızca mavi demekti, hüznü gibi.

Duvar yazımı inceledi ve ben de onun ne düşündüğünü merak ettim. Yüzü profilden görünüyordu, uzun lavanta rengi saçları rüzgârla savruluyormuş gibi arkasında dalgalanıyordu. Ellerinde anatomik bir kalp tutuyordu. *Benim* lanet kalbimi.

Ava korunmak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Sırtını duvara döndü ve bana baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye tekrarladı.

"Bebeğim..." Bir adım daha yaklaşarak söyledim.

"Hayır." Beni savuşturmak için ellerini kaldırdı. "Bana *bebeğim*, *yavrum* ya da *Ava Blue* diyemezsin. Duygularımla oynayamaz ve kalbimi manipüle edemezsin..." Bir adım daha yaklaştım. Ellerini göğsüme koydu ve beni itti. Kımıldamadım. Bu onu kızdırdı. Yumruklarının yanlarıyla göğsüme vurdu. Neredeyse komikti, Tweety Bird'ün Incredible Hulk'la kapışması gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ellerimi bileklerine doladım ve onu duvara yaslardım.

Ellerini duvara sabitleyerek, "Bana kendini savunma hareketlerini göster," dedim. "Canımı yak."

"Siktir git, Connor."

Bedenimi onunkine bastırdım, onu hapsettim. "Tutuşumdan kurtul, Ava."

Bana baktı, göğsü kabarmış, gri gözleri kocaman açılmıştı.

Başımı eğdim ve kulağının kabuğunu buldum, "Kendini savun," diye fısıldadım, vücudundan bir titreme geçtiğini hissettim. Ağzım aşağı doğru hareket etti.

Boynunu kulağının hemen altına getirdim ve dudaklarımı hızla atan nabzına bastırdım. Vanilya ve sadece ona ait bir şey gibi kokuyordu. Tatlı ve sıcak, biraz da baharatlı. Cennet gibi kokuyordu. Bildiğim tek ev gibi kokuyordu. "Yap. Yap."

Vücudunu döndürdü ve omzuyla tutuşumu kırdı. Hızlı ve güçlüydü. Bir dirseği kaburgalarımın saplandı ve ardından kasıklarımın hızlı bir tekme attı.

Hay sikeyim. Acıdan kör olmuş bir halde iki büklüm oldum. "Bunu sen istedin."

Bekliyordum. Ama saldırısının bu kadar acımasız olacağını tahmin etmemiştim.

"Seni elimden geldiğince sert tekmelemedim," diye ekledi, sesi pişmanlık doluydu.

Bunun için şükürler olsun. Derin nefesler aldım, mide bulantım geçene kadar onunla savaşılmaya çalıştım ve tekrar görebildim. Sırtımı okşadı, ancak bunun morarmış taşaklarımın nasıl yardımcı olabileceğinden emin değildim.

Artık resmileşmişti. Biz deliydik. Olmayı bekleyen bir tren kazası. Dışlerimi sıktım ve doğruldum. Kahretsin, bu acıttı.

"Özür dilerim," dedi alt dudağını çiğneyerek, kaşları birbirine yaklaşmıştı.

"Az önce gösterdiğiniz gibi, güç tamamen sizindir. Kendini bana karşı savunabilirsin."

"Fiziksel olarak... ama bu sizin verdiğiniz türden bir acı değil."

Doğru. Ona ya da başka bir kadına asla elimi sürmedim, sürmem de. En azından Ava vücudunu bana emanet edebiliyordu. Bu küçük gösteriden sonra onun için aynı şeyi söyleyebileceğimden pek emin değildim. "Kalbimin senin tarafından korunmaya ihtiyacı olduğu kadar, seninkinin de benim tarafımdan korunmaya ihtiyacı var."

"Ben senin kalbini kırmadım," diye fısıldadı.

"Evet. Kırdın. Ya da belki kendi kalbimi kırdım." Ava'nın ya onu ya da uyuşturucuyu seçmem yönündeki ultimatomundan sonra Killian'ın yardımı, bir detoks kliniği ve metadon sayesinde temizlenmişim. Enkaza dönmüştüm, duygularım allak bullak olmuştu. Kişisel cehennemimin ortasında Ava'nın annesi beni ziyaret etti. Ava'yı sevdiysem onu bırakmam gerektiğini söyledi. Kızı için yeterince iyi olmadığını söylemişti. Onu hak etmediğimi ve asla hak etmeyeceğimi. Haklıydı. Ava'yı hayatımdan çıkardıktan sonra metresime, eroine döndüm. Ama Ava'yı sevmekten asla vazgeçemedim. En karanlık günlerimde bile.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra kapıyı kapattı ve bisikletimin yanından geçerek uzaklaştı. Hızlandı, çatlak yolda koşarak

Sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi. Ona yetiştim ve kollarımı beline dolayarak onu göğsüme doğru çektim. "Gitme. Benden kaçma."

Başını öne eğdi. "Neden, Connor? Her. Tek. Zaman. Bataklık gibisin."

"Soğan gibi olduğumu sanıyordum," diye şaka yaptım.

"Anlamıyor musun? Sen ve ben birlikte iyi değiliz. Zehirliyiz."

Yüzüme bakması için onu çevirdim. "Gözlerimin içine bak ve beni sevmediğini söyle."

Gözleri benimkilere ulaşmadı. "Aşk güven gerektirir. Ben sana güvenmiyorum. Kalbim senin tarafından pek çok kez kırıldı... pek çok kez Connor."

Onu kollarıma çektim ve sarıldım. Bana doğru eğildi, yanağını göğsüme bastırdı. "Bebeğim, lütfen... Bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım. *Her şeyi yaparım.*"

"Bir şey var mı?" diye sordu, sesi boğuk çıkıyordu.

"Gitmene izin vermemi gerektirmeyen herhangi bir şey. Çünkü bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Asla bir yolunu bulamadım." Gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim. Titrediğini, kararlılığının zayıfladığını hissedebiliyordum.

Onu serbest bıraktım ve birkaç adım geri attım. "Arkadaş olmaya geri dönmenin bir yolunu bulalım," dedim.

Düşünerek alt dudağını ısırdı. Bir şansı daha hak ediyor muydum? Muhtemelen hak etmiyordun. Ondan bir inanç sıçraması yapmasını istiyordum. İlişkimizin neden bozulduğunu ve bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tek dizimin üzerine çöktüm ve ellerimi dua eder gibi birleştirdim. "Atan kalbimi ellerinde tutuyorsun. İçimdeki hayatı sıkıp çıkarma."

Ava gülümsemesini bastırmaya çalışarak gözlerini devirdi.

"Saçmalıyorsun." Kıkırdadım ve ayağa kalktım. "Biliyorum. Ama beni bu yüzden seviyorsun."

Başını salladı ama inkâr etme zahmetine girmedi. Küçük bir zafer. "Hâlâ empanada sunuyor musunuz?"

"Yiyebileceğin kadar empanada."

"Güzel. Açlıktan ölüyorum." Beni göğsümden dürttü. "Ve sen ismarlıyorsun."

C o N N o R

A va küçük bir ülkeyi doyuracak kadar yemek sipariş etti. Çin gibi. Garsona "O ne yiyorsa ben de ondan alacağım" dedim.

Kabinimizden ayrıldığında, masadaki müzik kutusuna bozuk para attım ve

müzikler arasında geziniyor, seçimlerimi yapmak için düğmelere basıyordum. Bu şeyi çok severdim. Hâlâ bozuk para alıyordu ve müzik on yıllardır güncellenmemişti, tıpkı bu eski lokanta gibi. Formika kaplı bir masa beni Ava'dan ayırıyordu ve gümüş koli bandı kırmızı vinil koltuğumdaki yırtığı yamalamıştı ama yemekler eski püskü dekoru telafi ediyordu.

İlk seçtiğim şarkı çalmaya başladı -Johnny Cash'in "I Walk the Line" şarkısı ve Ava gerçekten acı vericiymiş gibi inledi.

"Bunu gerçekten istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ya büyük oyna ya da eve git, tatlım."

Elini uzattı ve parmaklarını oynattı. "Çeyreklikleri ver, biftek."

Boş ellerimi kaldırdım. Bana öyle bir baktı ki, hemen para üstü almak için kasaya yöneldim. Küçük prensesim için bir avuç çeyreklikle standımıza geri döndüğümde, ne aptalım, diye düşündüm. Beni kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ödüllendirdi ve eskiden seçtiği şarkıları seçip seçmediğini merak ettim. Her zaman biraz Elvis, "California Dreaming", Beach Boys, "Wouldn't It Be Nice" ve bir Tammy Wynette numarası, "Stand by Your Man" vardı.

"Her zamankinden mi?" Seçimlerinden memnun bir şekilde koltuğuna geri yaslandığında sordum.

"Karıştırdım. Tammy yok."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Belki bir dahaki sefere."

"Bunu hak etmen gerekir."

"Nasıl kazanacağımı söyle."

"Bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor," dedi, şimdi tamamen işle ilgiliydi. "Ateş et."

"Seks yok. Eğer sarhoş olur ve seni ararsam, benimle seks yapman için yalvarsam bile sakın pes etme. Neden bahsettiğimi bilmem ve ertesi sabah pişman olurum."

Garson kız papaya suyumuzu servis ederken sııttım.

Garson gittiğinde Ava, "Yüzündeki o sırıtışı sil. Seks yok. Ciddiyim." dedi.

"Eminim biliyorsundur." Konuyu sekse getirme ihtiyacı hissetmesi, baştan çıkarıldığı anlamına geliyordu. Kendini böyle bir tuzağa düşürmemesi gerektiğini bilmeliydi. "Ayıkken bana seks için yalvarsan bile hayır derim. Ben o tür bir adam değilim." Önce kendimi sonra da onu işaret ettim. "Burada aramızda menfaatsiz bir arkadaşlık anlaşması var. Eğer bunu onurlandırmayı seçersen, o zaman gitmeye hazırız." Göğsümü şişirdim. "Beni vücudum için kullanamazsın. Aslında, böyle bir şeyi ima etmenizden rahatsız oldum."

"Sinir bozucusun."

"Çok tatlısın." Dolgun pembe dudaklarına, narin burnuna ve bir anda buzdan fırtınaya dönüşebilen o geniş gri gözlerine baktım. Tanrım, onun yüzünü seviyordum. Her şeyini seviyordum.

Nefes nefese kaldı. "En azından bunu anladık."

"Kesinlikle. Seks yok. Bana yalvarsan bile olmaz." Koltuğumda geriye yaslandım ve kollarımı kabinin üst kısmı boyunca açtım. "Başka bir şey var mı?"

"Eğer bir yere gideceğinizi söylüyorsanız, orada olmanız gerekir. On beş dakikalık bir ek süreniz olacak, ancak geç kalırsanız veya geçerli bir mazeretle aramadıysanız, sizi beklemek için etrafta dolaşmayacağım. Sana güvenilebileceğimi bilmem gerek."

"Tamamdır."

Parmaklarını masaya vurdu. "Yalan yok. Boş vaatler yok." "Ben sadece kullanırken boş sözler verdim." *Ama ben hâlâ bir yalancıyım.*

"Biliyorum." Eğildi, katlanmış kollarını masaya dayadı. Bakışlarını boynundan aşağıya, kremsi tenini ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran siyah spor atletinin topuk kısmına doğru kayd. Dikkatimi tekrar yüzüne çekmek için parmaklarını şıklattı. "Eğer uyuşturucu kullandığını öğrenirsem, seninle bir daha asla konuşmam. Başka şansımız olmayacak. Ne arkadaş olarak ne de başka bir şey. Ben sadece... Oraya geri dönemem."

Oraya geri d nemezdim. Şu anda savaşı kaybetmek için çok fazla risk altındaydım. "Biliyorum. Senden de bunu asla beklemezdim."

Ava'nın yüzü buruŐtu. "Sevdiğim çocuğu kaybetmişim gibi hissediyorum. Senin hayatın için korktuğu o kadar çok an oldu ki. Ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum."

Ellerine uzandım ve kendi ellerimde kavuşturdum, baŐparmaklarım i  bileklerinin ince derisi üzerinde tembel daireler çiziyordu. "O hayatla işim bitti. Bitti artık. O hayata geri dönmek için çok çalıştım. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum ve değer verdiğim insanların bu yüzden acı çekmesini asla istemiyorum."

BirleŐen ellerimize baktı ama kendi ellerini çekmeye çalışmadı. "Bunu deneyeceğiz. Ama arkadaş olarak... daha fazlası değil."

Garson tepsisindeki yemek tabaklarını masamıza taŐırken ellerini bıraktım. "Teşekkür ederim," dedim garsona.

Tepsiyi kolunun altına sıkıŐtırarak "Hı hı," dedi. Orta yaşlı, solgun tenli, seyrelmiŐ kahverengi saçlarını sıkı bir at kuyruğuyla arkaya toplamış, dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırmıŐtı. En son ne zaman gülümsediğini ya da neşeyle parladığını merak ettim. Uzaklaşırken, omuzlarının çöküŐünde yenilgiyi gördüm, sanki hayat onun için kolay geçmemiŐti. Bu eski lokanta kadar yıpranmış ve hırpalanmış görünüyordu, kenarları yıpranmış, koli bandıyla yamanmıŐtı.

"İŞ tatmini bulduğuunu sanmıyorum," dedi Ava.

"Altı  ocuğuun ve ge indirmen gereken iŐsiz bir kocan varsa, bu kolay olamaz," dedim, eski hikâye anlatma oyunlarımızdan birine daldım ve Ava'nın eskisi gibi oynayıp oynamayacağını merak ettim.

Ava bir empanada aldı ve kocaman bir ısırık aldı. Chorizo suyu çenesinden aşağı damladı. Masanın öbür ucuna uzanıp başparmağımla sildim. Fark etmemiŐ ya da alınmamıŐ gibi görünüyordu. Muhtemelen tanıdık gelmişti. "Adam La-Z-Boy'undan hiç ayrılmıyor," dedi Ava, hik yemize devam ederken. "Bir elinde kumanda. Diğer elinde bira."

"Gerçi o Şampiyon bir bowlingci. Takımı geçen yıl kupayı kazandı."

Yemekleri ağzımıza tikiŐtırırken Ava ve ben garson kızımız, onun hayali kocası ve çocukları hakkında daha fazla ayrıntıya girdik.

Ava'nın empanadalarını yiyip bitirmesini, sonra da hâlâ açlıktan ölüyormuŐ gibi pilav ve fasulyeye yumulmasını eğlenerek izledim. Bu kadar küçük bir kızın bu kadar çok yemek yiyebilmesi beni hep Şaşırtmıştı. Onun büyük iŐtahını seviyordum. Sadece yemek için değil, hayat için. Bu kız benimken

Beni tüm kalbiyle sevdi ve hiçbir şeyi saklamadı. Şimdi çabaladığım şey buydu, bir şekilde beni tekrar böyle sevebileceği o büyülü yere geri dönmek.

Yemeğimizi bitirdiğimizde koltuğunda arkasına yaslandı ve düz karnını ovuşturdu, bir futbol takımını doyuracak kadar yemek yedikten sonra her zaman yaptığı gibi inledi.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Yemek komasına girmek üzereyim. Onun dışında her şey yolunda." Kıkırdadım.

"Bir kural daha..."

Kaşlarımı kaldırdım. Elvis'in "Don't Be Cruel" şarkısı çalmaya başladığında suçlarcasına müzik kutusuna baktı. Benim seçimlerimden biri daha.

"Bu şey hileli. Benim şarkılarımı bile çalmadı."

Güldüm ve başımı salladım. "Daha uzun kalabiliriz." Gitmek için acele etmeden koltuğuma geri yerleştim. Elimden gelse bütün gece burada kalırdım, sırf onunla takılmak ve her şey hakkında konuşmaya devam etmek için. Hiçbir kız Ava kadar ilgimi çekmemişti. Herhangi bir günde, karışık bir çantaydı. Beni hep merakta bırakması hoşuma gidiyordu.

"Benim de bir kuralım var," dedim. "Artık taşaklarıma tekme atmak yok."

"O tek seferlik bir şeydi." Parmağıyla beni işaret etti. "Beni kışkırttın."

"Burnuma yumruk atabilirdin."

Bir omzunu silkti. "Öngörü yirmide yirmidir. Beni seninle korku filmi izlemeye ikna etmeye çalışma," dedi. "Haftalarca ürkütücü rüyalar görürüm ve her köşede kesiciler ve zombilerin pusuya yattığına ikna olurum. İnan bana, oraya gitmek istemezsin."

Oraya gitmek istemedim. Haftalarca bunu duymak zorunda kaldım. "Bu çok komik

... *Bir* Cadılar Bayramı'nda *birinin* arka arkaya slasher ve zombi filmleri izlemenin harika bir fikir olacağını düşündüğünü hatırlıyorum. Peki sonrasında gece yarısı mezarlık ziyaretini kim önermişti?"

"Sanırım o sendin."

"Hepsi sendin. Ben de bunu kabul eden zavallı bir ahmaktım." "Zavallı ahmak? Beni karanlıkta yakaladın ve ödümü kopardın.

Ben."

Çok komikti. Ta ki neredeyse kulak zarımı patlatana kadar. "Çılgınlıkların ölüleri uyandıracak kadar yüksekti."

"Onları mezarlarının üzerinde dans ettirdim." "Canavar püresiye."

"Biz çok tuhafız." Bana uzun zamandır göstermediği kocaman, mutlu bir gülümseme verdi. On yedi yaşındaki halimizi hatırlıyordu. Ama gülümsemesi sanki kendini yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamış gibi çok çabuk kayboldu.

"Gitmeliyiz," dedi kapüşonunun fermuarını çekerek.

Garson kıza işaret edip hesabı istedim. Hesabı önlüğünün cebinden çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Kaleminizi ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Onu hesabın üstüne koydu ve çekip gitti. Hesabı ters çevirdim ve bir tavus kuşu çizdim, sonra hesabı ve cömert bir bahşişi karşılayacak kadar para attım. Kabinden çıkarken Ava bana yumuşak bir gülümseme verdi, müzik kutusundan Johnny Cash'in "Ring of Fire" şarkısının ilk notaları geliyordu. Ava'nın seçimi.

"Bu çok sert," dedim göğsümü ovuşturarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Ateşle oynamamam gerektiğini bilmeliydim."

"Kundakçı sendin, bebeğim. Dünyamı ateşe verdin."

"Beni küllerle bıraktın," dedi, sesi alçaktı ama duyabileceğim kadar yüksekti.

Ona küllerinden doğan bir Anka kuşu olduğunu söylemek istiyordum ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ava sert olabilirdi ama onu savunmasız ve kırılğan yaptığını söylerdi. Beş yıl önce cam üfleyenleri izlemek için Brooklyn Glass'a gitmiştik. İzlemesi çok güzel bir şeydi. Eve dönerken Ava bana kalbinin camdan yapıldığını, bir gün onu ellerimde paramparça edeceğimi ve tüm parçaları nasıl toplayacağını bilemeyeceğini söyledi. Kalbini korumak istiyordu ama yine de bana verdi ve onu güvende tutmam için bana güvendi. Ben güvenmedim.

Kapıyı onun için açık tuttum ve onu lokantadan çıkarken takip ettim. Bu gece, o yaz gibi günler geçmişte kalmış gibiydi. Hava serin ve nemliydi, insanın iliklerine işleyen türden bir hava. Ava ısınmak için kendine sarıldı, ben de vücut ısımla onu ısıtmak istedim. Bunun yerine kapüşonumu çıkarıp ona uzattım.

"İhtiyacın olmayacak
mı?" Başımı
salladım.

Bana teşekkür etti ve kollarını elbisenin kollarından geçirerek fermuarını çekti. "Çok gülünç görünüyorum," dedi kollarını sıvayarak. Boğuluyordu

ama gülünç görünmüyordu. Burnunu yakama sokup kokumu içine çekerken gözlerini kapattığında kendi kendime gülümsedim.

"Dövmen..." dedi kaskını uzattığımda. "Beni hatırlamanın tek yolu bu mu? Ağlayarak mı?"

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Sağ kolum son birkaç yıldaki hayatımın bir gobleniydi, nerede olduğumu ve bu noktaya ulaşmak için yaptığım yolculuğu hatırlatıyordu. Uyuşturucusuz. Dişlerimin derisiyle hayata tutunuyorum. Sarmaşıklar tarafından boğuldum ama yine de hayatta kaldım. Kafatasım ağaca gömüldü. Ava'nın gözyaşları. Umut. Umutsuzluk. Eski hayatımın ölümü ve yeniden doğuş. Desenleri uykunun gelmediği gece geç saatlerde çizmişim ve geçen yıl boyunca Jared, tam bir kolum olana kadar parça parça derime işledi.

Dibe vurduğunuzda, yukarıdan başka gidecek bir yer olmadığına inandırılırsınız. Kimse size o cehennem çukurundan çıkmanın ne kadar uzun sürdüğünü ya da ne kadar zor olduğunu söylemez.

"Hayır," dedim. "Seni hatırlamamın tek yolu bu değil. Daha çok bir hatırlatma gibi... Artık hayatıma iyi şeyler getirmeye çalışıyorum. Ve sen ... en iyi şeysin. Bizi mahvetmeyeceğim. Bir daha olmaz."

"Böyle bir söz verebilir misin?"

Emin değildim. "Elimden geleni yapacağıma söz verebilirim."

Yüzümü inceledi ve sanki doğrudan ruhumu görebiliyor ve söylemediğim her şeyi okuyabiliyormuş gibi hissettim. "Bu iyi bir başlangıç."

"Ben kurtarılabilir miyim, Ava?" Alay ettim.

"Bunu zaman gösterecek Connor." Bakışları on dokuzuncu yaş günümde bana hediye ettiği eski gümüş Harley kurukafa ve çapraz kemikli kemer tokasına kaydı. "Bu cazip bir kemer tokası. Bunu sana veren kişi iyi bir zevke sahip."

Bir bacağıma bisikletimin üzerine attım ve sehpayı tekmeledim. "Kendine dikkat et kızım. Kemer tokama bakmamalısın. Ve altında ne olduğunu düşünme bile."

"Değildim. Hiç aklımdan geçmedi," dedi kibarca.

"Bu kadar *büyük* bir şeyi düşünmemenin *zor* olduğunu biliyorum ama bunu aklınızdan çıkarın."

Ava inledi. "Tanrım, hiç değişmemişsin."

Sırıttım. "Bazı şeyler hiç değişmemiş." Kasıklarımı tuttum ve bakışları orada oyalandı. Daha fazla tepki vermek için zorlamamak çok eğlenceliydi. Kotumun kumaşı üzerinden kendimi okşadım. Hâlâ hassastım ama sanki sihirli bir değnek değmiş gibi aletim sertleşti. "Halterler sadece ağırlık kaldırmak için değildir."

Spor salonunda," dedim ve ona eskiden çok sevdiği piercingi hatırlattım. On sekiz yaşındayken onun için apadravya yaptırmıştım, teklifini kabul etmişim.

Dili alt dudağının üzerinde gezindi. Tanrım. O dili elimin olduğu yerde istiyordum. Eskiden cesurduk. Ava'nın yakalanabileceğimiz yerlerde seks yapmak ve oral seks yapmak gibi bir huyu vardı. Bir iniltiyi bastırdım. Tanrım, bu harikaydı.

Kendime dokunmayı bıraktım. Devam etseydim, kotumun içinde patlayacaktım.

Ona göz kırptım. "Motosikletimin arkasına bin, bebeğim. Seni asla unutamayacağın bir gezintiye çıkaracağım."

"Ukala herif," diye mırıldandı. Kaskını takıp motosiklete tırmanırken içimden kıkırdadım, kolları benim söylememe gerek kalmadan belime dolandı. Bir keresinde bana Harley'in gücünün bacaklarının arasında olmasını sevdiğini söylemişti. Bu onu her zaman ıslatırdı. Onu evine bırakırken bunu düşünmemeye çalıştım, beni dairesine davet etmeyeceğini çok iyi biliyordum.

I Sadece Pazar brunch'ıydı. Bulutlu, gri bir Ekim gününde apartmanımdan dışarı adımımı atarken, telaşlanacak bir şey yok, diye düşündüm. Connor bir sütuna yaslanmıştı.

kırmızı tuğlalı savaş öncesi apartmanımda, Bedford Caddesi'nden geçen dünyayı izliyordum. Eğilmek için doğmuş adamlardan biriydi. James Dean karakteri gibi. Davası olmayan bir asi. Kızların düzeltmek istediği kötü çocuk.

Connor'ın bakışları üzerimde geziniyor, başımın üstünden bol gri kazağıma, ekose pilili mini eteğime, uyluk hizasında nervürlü çoraplarıma ve Doc Marten botlarıma kadar her detayı inceliyordu. Harajuku kıızı çanta kadınıyla buluşuyor. Gözlerim siyah deri motosiklet ceketinin altındaki siyah Henley'in üzerinde gezindi ve tekrar yüzüne döndü. Parmaklarımı yontulmuş çenesindeki kirli sakalların üzerinde gezdirmek istiyordum. Elimi sert göğsünde gezdirmek ve gömleğinin kumaşı altında teninin sıcaklığını hissetmek. Boynunun dibindeki çukuru yalamak. Bunun yerine dudaklarımı birbirine bastırdım ve ellerimi arkamda kenetledim.

Saçlarıma bakarak, "Annen seni ele geçirdi," diye tahmin etti.

Omuz silktim. "Değişiklik zamanı gelmişti."

Annemin sürekli dırdırı ve durmaksızın attığı mesajlardan sonra dün kuaförüne gitmişim. Bu bir hataydı, saç rengim yüzünden değil, sohbet yüzünden.

Connor beyaz-sarı saçlarımdan bir tutamı parmaklarına doladı ve bakışlarını ağzıma sabitledi. "Bu kiraz kırmızısı dudaklara bayılıyorum." Dilim dışarı fırladı ve alt dudağımın üzerinde gezdirerek gözlerinin kararmasını izledim. "Eskiden tanıdığım birine benziyorsun."

"Ham, cesur ve kirli miydi?"

"Bazen. Ama en iyi şekilde" dedi, bakışları ağzımın üzerindeydi.

Yanaklarım ateşle kızardı. Omzumun üzerinden ön kapıya baktım, dairemin güvenliğine dönme fikrini aklımdan geçiriyordum. Elimi tuttu ve beni park halindeki Harley'ine götürdü, midem taklalar atıyordu.

Kaskımı takarak Connor'ın arkasındaki motosikletin arkasına tırmandım. Gözlerimi kapatıp kollarımı beline doladığımda nefesimi bıraktım. İyi hissettiriyordu, tıpkı üç gece önce olduğu gibi. Ve tehlikeli. Ve tanıdık. Kaslarının kollarıma karşı esnediğini, karnının gerginliğini hissedebiliyordum. O caddede ilerlerken, bacaklarımın arasındaki güç dalgalandı ve kendimi vahşi ve özgür hissettim.

Bir yanımda onun Brooklyn'den çıkıp açık yola çıkmasını ve Hudson Nehri'ni kucaklayan yolda ya da dünyanın sonuna kadar sürmeye devam etmesini istiyordu. Biz oraya Montauk derdik, Hamptons'ın en doğu ucuna. Diğer yanımda ise beni alıp götüreceğinden ve yönümü kaybedeceğinden korkuyordu. Konu biz olunca her zamanki gibi çelişkiler içindeydim.

Dün annem saçıma sihrini yaparken Connor'dan bir mesaj aldım. O da görmüş. Annem hiçbir numarayı kaçırmadı.

"Ava Christensen, sakın o çocuğun hayatına geri dönmesine izin verme. Ondan tamamen kurtuldun."

Telefonumu çantama attım, onun meraklı gözlerinden korunmak için. "Biz sadece arkadaşız."

"Onun gibi biriyle arkadaş olamazsın."

"Ne demek istiyorsun... onun gibi biri mi?" Sinirlerim tepeme çıkarak sordum. Onunla savaşmış olmama rağmen anneme karşı onu savunmam ne kadar tuhaftı. Hep savunmuştum.

"Hiçbir anne kızını bir uyuşturucu bağımlısıyla görmek istemez," diye tısladı, diğer müşteriler ve stilistler ağzından çıkan kirli kelimeleri duymasın diye sesini alçalttı. *Uyuşturucu bağımlısı*. "Senden uzak durması için onu uyarmıştım. Uzak duracağına söz verdi. Senden ayrıldı falan... ama o çocuğa güvenilmemesi gerektiğini bilmeliydim. Bir türlü rahat bırakmıyor, değil mi?"

"O sen miydin? Senin yüzünden mi benden ayrıldı?" Dört buçuk yıl önce. Temizlenmeye çalışıyordu. Temizlenmişti. Sonra

benden ayrıldı ve uyuşturucuya geri döndü. Ve bunun arkasında annem mi vardı?

"Ona ne söyledin?" Ben sordum.

"Seni hak etmediğini. Senin için yeterince iyi olmadığını ve asla olamayacağını." Sesinde hiçbir suçluluk ya da pişmanlık belirtisi yoktu.

"Hayatı boyunca ona yeterince iyi olmadığı söylenmişti." Duvar yazılarını hayal ettim, ellerim kalbini tutuyordu. "Ona nasıl böyle şeyler söylersin? O temizlenmeye çalışıyordu ama sen-"

"Oh hayır, küçük hanım. Sakın onun zayıflığını bana yüklemeye kalkma. Ben her iyi annenin yapacağını yaptım. Baban ve ben senin için çok endişelendik. Onun yüzünden üniversite deneyiminin tadını bile çıkaramadın."

"Bu senin vereceğin bir karar değildi."

"Seni asla hak etmediğini biliyordu. Bunu itiraf etti."

"Hayatı boyunca ona yeterince iyi olmadığı söylendi. Seamus'un ne yaptığını biliyorsun-"

"Buna bir an bile inanmadım. Seamus Vincent iyi bir polisti. Huzur içinde yatsın. Ve Connor yüzünden öldü."

"Güzel. Hak ettiğini buldu."

Annem yüksek sesle iç çekti. "Bazen nereden geldiğini anlamıyorum Ava. Seni doğru yetiştirmeye çalıştım. İyi ahlak ve değerlerle. Tıpkı Seamus'un çocuklarına yaptığı gibi." Yanağımın iç kısmını o kadar sert ısırdım ki kan geldi. "O adam için kolay olmamıştır. O şekilde tek başına bırakılmak... ve o çocukların her yerinde sorun vardı. Killian'ın bir kavgada o adamı öldürmesi de beni şaşırtmadı. O her zaman şiddet yanlısı olmuştur.

... onun yaptığı gibi tüm o sokak kavgalarına karışmak..."

"O şiddet yanlısı değil. Johnny'nin ölümü de onun suçu değildi," dedim dişlerimi sıkarak.

Annem burnunu çekti. Nefesimi boşa harcıyordum. Annemin kitabında Vincent kardeşler her zaman kötü haber olacaktı. Kararını uzun zaman önce vermişti ve şimdi yaptıkları hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Onunla tartışmaya çalışmak faydasızdı. Dünyayı siyah ve beyaz, doğru ve yanlış olarak görüyordu. Görmek istediğini görürdü ve yanıldığında bile mantığı dinlemeyi reddederdi. Babam otuz yıl boyunca ona katlandığı için bir azıydı.

Ayrılmadan önce annem bana sarıldı ve çok güzel görüldüğümü söyledi. "Seni seviyorum. Sadece senin için en iyisini istiyorum."

Beni sevdiğini ve benim için en iyisini istediğini biliyordum. Ama o ne istiyordu?

benim için en iyisi olduğunu düşündü, ne istediğime bakmaksızın.

Connor'ın bisikletinin arkasında, kollarım ona sarılmış bir şekilde ilerlerken, Connor'ın garson kızımız için çizdiği tavus kuşunu düşündüm. Uzun ve gururlu bir şekilde yürüyebileceğini ve içindeki güzelliği bulabileceğini hatırlatıyordu. Onu gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Connor'ın yaptığı da buydu zaten. İnsanların gününü biraz daha parlak kılmaya çalışırdı.

Connor her zaman hassas ve insanların duygularına duyarlı olmuştu. Onların acılarını ve ıstıraplarını çok derinden hissedirdi. Biz lisedeyken, evsiz insanların çizimlerini yapardı. Onlara kahve ve sandviç getirirdi. Bir süre takılır ve onlarla konuşurdu. Kışın onlara battaniye, şapka ve eldiven alırdı. Bunu finanse etmek için süpermarketteki rafları doldurma işinden kazandığı parayı kullandı. Çoğu insan yürümeye devam eder, görmezden gelirdi ama Connor öyle yapmadı. Kimsenin acı çektiğini görmeye dayanamıyordu.

Belki de bu yüzden uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. Gerçek dünya bazen ona çok ağır geliyordu.

Connor beni Brooklyn'den çıkarmadı ama artık nadiren gittiğim bir yere geri götürdü. Park Slope. Killian ve Connor'ın dört yıl boyunca yaşadıkları kuleli kahverengi binanın önünden geçerken, eskiden kiraladıkları ikinci kattaki dairenin pencerelerine baktım ve on sekiz yaşımızdaki halimizi hayal ettim... inanılmaz derecede gençtik. Yenilmez.

Arabayla geçmesi kasıtlıydı, yolumuzun üzerinde olmayan geçmişten gelen bir patlamaydı. Beni götürdüğü restoran Crown Heights'ta, en sevdiğim yerlerden biri olan Brooklyn Botanik Bahçeleri'ne kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. On dakikalık bir beklemeden sonra garson bize iki kişilik bir masayı gösterdi ve menüleri uzattı. Sırtımı açık tuğla duvara vererek oturdum ve menüyü inceledim. İki arada bir derede kalmıştık. Taze meyveli krep ya da benedict usulü yumurta.

Connor çırpınışımı gördü. "Bir el seçeyim mi?"

"Bunu neden yapasın ki?" Nazlı nazlı sordum. Bu bizim olayımızdı. İki menü ögesi arasında karar veremediğimde Connor bana yardım etti.

"Kararsız görünüyorsun."

Krep. Soldan. Yumurta benedict. Sağdaki. "Tamam."

Gözlerini kısarak masanın üzerindeki ellerime baktı ve sağdakine dokundu. "Ne istiyorsun? Krep mi yoksa benedict yumurta mı?"

Güldüm. Elimde değildi. Benimle ilgili her aptalca, küçük şeyi biliyordu, menüde seçeceğim iki öğeye kadar. "Yumurta."

Connor benim kadar tahmin edilebilir değildi. "Rendelenmiş lahana salatası ve somon fümeli omlet?" Garson masamızı terk ettiğinde sordum. Killian her zaman sağlık delisi olmuştu, Connor değil. "Pastırmalı ve peynirli burgerleri ve patates kızartmaları var..."

Dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Evet, menüyü okudum."

"Ah. Doğru. Tamam." Restoranın etrafına baktım, art deco aydınlatma armatürlerine ve karşımdaki parlak ahşap bara hayranlıkla baktım. Burası güzel insanlarla dolu bir hipster cenneti, geçmişte sık sık gittiğimiz restoranlardan daha sakin ve daha havalıydı.

Yanımızda dört kişilik bir aile oturuyordu, ebeveynleri ölçülü tonlarda konuşuyordu. İki küçük oğlan tek yumurta ikiziydi, beyaz düğmeli gömleklerin üzerine uyumlu Polo kazaklar giymişlerdi, saçları tarak izlerini görebileceğim kadar mükemmel bir şekilde geriye taranmıştı. Anneleri bana Lana'yı hatırlattı; şekillendirilmiş saçları, mükemmel makyajı ve muhtemelen tasarım olan siyah şal elbisesiyle. Gülümsemesi sıkıydı ve bana zoraki gibi göründü. Kocasını sıradan biriydi, mavi bir Oxford gömlek ve hakiler giymişti. Brooklynli olmadıkları hissine kapıldım. Şehir sakinleri için fazla gergin görünüyorlardı.

Çocuklardan biri ağzı doluyken konuştuğunda annesi onu azarladı. Oğullarına uygun restoran görgü kuralları konusunda koçluk yaparken ben onu dinledim.

Garson Connor'ın Meryem Ana'sını, benim maden suyum ve nar suyum getirdi. Connor bana kereviz çubuğunu uzattı ve ben de dalgın dalgın kemirdim. Kerevizden nefret ederdi. Hep nefret etmişti. "Bu çok tuhaf," dedim kerevizi yıkamak için içkimden bir yudum alarak. "Sana da garip geliyor mu?"

Masanın altından botumun burnunu kendi botuyla dürttü. "Sadece devam et."

Tuhaftır kötü değildir. Tuhaf birisin ama yine de senden hoşlanıyorum."

Güldüm. "Bana şu satın aldığın dükkândan bahset."

"Jared ve ben Salı günü evrakları imzalamak üzere avukatla buluşacağız."

"Vay canına. Bu büyük bir olay."

"Biliyorum." Henley'sinin kollarını yukarı itti ve katlanmış kollarını masanın üzerine koyarak bana çok yaklaştı. İçgüdüsel olarak koltuğumda geriye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum, sonra da savunmaya geçmiş gibi görünmemeye çalışarak kavuşturdum.

"Gergin misin?"

Bir omzunu silkti. "Jared bu sabah bana muhasebe konusunda hızlandırılmış bir ders verdi. Başım hâlâ ağrıyor."

"Bu konuda sana yardımcı olabilirim... ve sosyal medya konusunda... eğer ihtiyacın olursa-" Ciddi misin? Kendimi tokatlamam gerekiyordu. Neden yardım teklif ediyordum ki?

Connor bana kocaman bir gülümseme verdi. "Öyle mi?"

"Şey... sadece kendi başına çözemezsen, ki eminim çözeceksin. Sen zeki bir adamsın."

Bu konuda yorum yapmadı, ben de ona güvenli bir konu gibi görünen iş hakkında daha fazla soru sordum. "Jared Ekim sonuna kadar burada kalacak, ta ki ben işi öğrenip onun yerine bir dövme sanatçısı tutana kadar. Kira kontratım birkaç hafta içinde bitiyor, bu yüzden onun yerine taşındığımda depozitomu kaybetmeyeceğim. Her şey yolunda gidiyor."

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için, "Jared'in evi güzel," dedim. Ama güzeldi. Evin içini yenilemiş, granit tezgahlı ve paslanmaz çelik aletli yeni bir mutfak, kireç taşı döşeli şık bir banyo, yatak odası ve oturma odasında koyu renkli parke zeminler yaptırmıştı.

"Evet, güzel bir yer," dedi, sanki orada yaşadığı bir ayı hatırlıyormuş gibi gözleri bulutlanıyordu. Ve belki de benim onun hayatından çıkıp gittiğim günü.

Zaten yapmacık ve aşırı kibar olan sohbetimiz aniden durdu. Garson yemeğimizi getirirken Connor arkasına yaslandı. Birkaç dakika sonra Connor yemeğimin iyi olup olmadığını sordu. Evet dedim ve aynı soruyu ona da sordum. Evet, diye cevapladı. Bundan sonra sohbet etmeye çalışmak yerine yemeğimize odaklandık. Sessizliğe ve gerginliğe rağmen yemeğimin her lokmasını yemeyi başardım. Boş tabağıma bakıyor, söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyordum.

Sessizliğimiz yan masadaki beş ya da altı yaşlarındaki küçük bir çocuk tarafından bozuldu. Masamıza yaklaştı, gözleri Connor'ın sol koluna yapışmıştı.

"Selam dostum," dedi Connor gülümseyerek. "İyi misin?"

Başını salladı ve mavi bir keçeli kalem uzattı. "Bunu benim için yapabilir misin?" Çocuk kazağının kolunu yukarı iterek koluna dövme yaptırmak istediğini belirtti. Bu beni güldürdü.

"Bu keçeli kalem değil," dedi Connor. "Bu bir dövme. Kalıcıdır."

Connor'ın kolundaki kuşlara ve balıklara bakarken çocuğun gözleri büyüdü. "Yıkayarak çıkaramıyor musun? Hiç mi?"

"Hayır."

"Asla mı?"

"Asla."

Kardeşi de ona katıldı, merakı onu ele geçirmişti. "Bunu nasıl yaptın?"

"Özel iğneler ve mürekkeple."

Çocuk ürperdi. "İğneleri sevmem. Acıttı mı?" Connor gülümsedi. "Birazcık."

Çocuk başını eğdi, kaşları çatıldı. "Ya fikrini değiştirirsen ve artık kuşları ve balıkları sevmezsen?"

Kardeşi onu kaburgalarından dirsekledi. "Bu çok aptalca. Herkes kuşları ve balıkları sever."

Çocuk omuz silkti. "Sanırım. Ama koluma birkaç kuş ve balık çizebilirsin ve ben de onu yıkayabilirim, değil mi?" diye sordu, sesi umut doluydu.

"Sen ihtiyaççınsor senin ebeveynler için izin verin." Connor dedi ve beni şaşırttı. Ama büyük olasılıkla o da benim çocukların ebeveynleri hakkında gözlemlediğim şeyleri gözlemlemiş ve değişiklik olsun diye ihtiyatlı davranmaya karar vermişti.

Çocuklar ailelerinin yanına koşup yalvarıp yakarmaya başladılar, bir yandan da Connor'ı işaret ediyorlardı.

Anneleri dudaklarını büzdü. "Sihirli kalem zehirlidir. Onu cildinize süremezsiniz."

"Ama-"

"Aması yok. Gidiyoruz," dedi, keçeli kalemleri ve boyama kitaplarını sırt çantalarına yerleştirirken.

"Büyüdüğümde dövme yaptıracağım," dedi küçük çocuk.

"C e s e d i m i çiğnemeniz lazım," dedi kadın, babaları kredi kartı makbuzunu imzalarken çocuklara sırt çantalarını verdi.

"Özel okula o kadar para vermiyoruz ki serseri olasın," dedi baba Connor'a bakarak.

"Serseri ne demek?" diye sordu çocuk, kaşları çatılmış bir halde.

"Yolun yanlış tarafından gelen bir çocuk," dedi Connor. "Genelde keş olurlar. Bu tür insanlarla bir arada olmak istemezsiniz."

Baba çocuklarını restorandan dışarı çıkardı ama anne geride kaldı ve masamızın yanında durdu, elleri kalçalarında, bakışlarını Connor'a dikti. "Buna hiç gerek yoktu," diye tısladı.

"Davanıza yardımcı olmaya çalışıyordum. Size iyi günler hanımefendi." Connor ona sahte bir selam verdi, yüzünde çok iyi tanıdığım küstah bir ifade vardı. Bu, okulda öğretmenleri onu disipline verdiği kullandığı ifadenin aynısıydı. Bu onu bela gibi gösteriyordu ve ona hiçbir faydası olmamıştı.

Kadın gittikten sonra koltuğunda arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturarak bakışlarını tuttu. Nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyordu. "Bir... *serseriyle* takılmak hakkında ne düşünüyorsun?"

İlk içgüdümü dinlemeye karar verdim. "Belli ki iyi sanata değer vermiyorlar. Kendini beğenmiş götler."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Benim tarafımda olman hoşuma gidiyor." "Eskiden hep senin yanıdaydım."

"Biliyorum. Hatırlıyorum."

Garson hesabı getirdiğinde küçük bir tartışma yaşandı. "Yarısını ben ödeyeyim," diye ısrar ettim. "Arkadaşlar böyle yapar."

"Bırak serseri ödesin." Connor hesabı ve bahşişi karşılayacak kadar para attı ve beni restorandan dışarı sürükledi.

"Ama yeni bir işe başlıyorsun ve-" "Brunch beni iflas ettirmez."

"Teşekkür ederim."

"Botanik Bahçeleri'nde rehberli bir tura ne dersiniz?" dedi sokağa bakarak.

"Rehber kim?"

"Ben."

Muhtemelen bahçeleri ondan daha iyi biliyordum, ama buna uydum. Beni en sevdiğim bölüm olan Japon Tepesi ve Göleti Bahçesi'ne götürdü.

Connor, "Bay Santos bana bir ağaca nasıl bakmam gerektiğini öğretti," dedi.

Bay Santos, Connor'ın saygı duyduğu tek öğretmendi. Connor'ın Pratt Enstitüsü'ne girmesini sağlayan portfolyoyu hazırlamasına yardım etti. Bay Santos Connor'ın potansiyelini görmüştü. Connor'a sert bir el ve disipline ihtiyacı olan bir baş belası gibi davranan diğer öğretmenler gibi onu yere sermeye çalışmak yerine onu cesaretlendirdi ve geliştirdi.

"Ne demek istiyorsun... sana bir ağaca nasıl bakılacağını mı öğretti?" diye sordum. "Bir ağaç uzayda süzülmez. Kökleri vardır ve toprağa sıkıca dikilmiştir."

Bu yüzden bir ağaç çizerken bunu göstermeniz gerekir. Kabuğun dokusunu hissetmek istersiniz. Dalların gövdeye ve yaprakların dallara nasıl bağlandığını gösterin. Bana negatif alanı çalışmamı söyledi.

dallar arasında. Dallar asla düz değildir. Bir ağaca hayat vermek için kıvrımlarını ve düğümlerini göstermeniz gerekir. Boğumlu gövdeyi. Gölgeler ve daha ağır çizgiler. Ağaçlar çok karmaşıktır. Mükemmel derecede kusurludurlar." Ağaca Connor'ın yaptığı gibi bir sanatçının gözüyle bakmaya çalıştım.

Bu ağaca ilk baktığımda kusurlarını görmemiştim. Tek gördüğüm ağacın güzelliği ve zarafeti, donuk gri gökyüzüyle tam bir tezat oluşturan kırmızı-kırmızı yapraklarıydı. Budaklı, kıvrık dallarını, hafifçe eğilmiş gövdesini ya da yerden yukarı doğru itilen köklerini fark etmemiştim.

Mükemmel derecede kusurlu. Connor gibi. Benim gibi. Bizim gibi.

Connor'a baktım. Ağacı değil, yüzümü izliyordu. Kök salıyordu. Gölgeler ve ışıktı. Karmaşık. Güzel ve hasarlı ama belki de... onarılamayacak kadar değil.

Elime uzandığında, tutmasına izin verdim. Bahçede dolaşırken, konuşup gülerken, yeni tanışmışız ve hâlâ tanışma aşamasındaymışız gibi davrandım. Eğer bu doğru olsaydı, başka bir randevuya evet derdim çünkü bu adam... daha iyi tanımak istediğim biriydi.

, 0

OceanofPDF.com

C o N N o R

"H Dün Ava ile nasıl gitti?" Pazartesi sabahı toplantımızdan çıkıp Harley'lerimize doğru yürürken Tate sordu. Her nasılsa, aynı arabayı kapmayı başarmıştık.

Her hafta, boyası dökülmüş ve soyulmuş, yıpranmış mavi bir evin önündeki cılız bir ağacın önünde park yeri. Yaşlı bir çift, beyaz kafesli ferforje demirle kaldırımdan ayrılmış küçük ön bahçelerindeki yosun kaplı kuş havuzunun yanındaki perdeli çim sandalyelerde oturuyordu. Kadının saçında bigudiler, üzerinde bir ev elbisesi ve terlikler vardı. Adam ise yırtık pırtık beyaz bir tişört ve elbise pantolonu giymişti. Oturmuşlar, hiç konuşmadan uzaklara bakıyorlardı. Sırtımı eve döndüm ve Tate'le birlikte kaldırımın kenarında, caddeye bakacak şekilde durduk.

"İnişleri ve çıkışları oldu," dedim, sessiz brunch'ı ve yapmacık sohbetimizi düşünerek. Ama sonra o benim tarafımı tuttu. Ve Botanik Bahçeleri'ndeki yürüyüşümüz... güzeldi. Konuştuk, güldük ve elini tutmama izin verdi. "Çoğunlukla iyiydi gerçi." Paketten bir sigara çıkardım ve yaktım.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu. "Şu anda yapacak çok işin var."

Uzun bir nefes aldım ve güneşin bulutları yarmaya çalıştığı gökyüzüne bakarak nefes verdim. "Bunun iyi bir fikir olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu benim kararım değil. Ama onun senin tetikleyicilerinden biri olduğunu biliyorum," dedi, dudaklarımın arasına sıkıştırılmış Winston'a bakarak. Sigara içmek için genellikle spor salonundan çıkmayı beklerdim. "Seni terk ettiğinde harap olmuştun."

"Başıma gelenler yüzünden enkaza dönmüştüm. Bu benim dibe vuruşumdu."

"Bunu biliyorum. Ama o kız seni düğüm düğüm ediyor."

Bunu inkâr edemezdim. Dün çok zordu. Bir adım ileri, üç adım geri. Hâlâ kendini benden korumaya çalışıyordu. "Hiç aşık oldun mu?"

"Evet. Oradaydım, yaptım, tişörtü aldım."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Her şeyi berbat ettim. Hapse girdim. Onu yakınımnda istemediğimi söyledim. Beni devlet hapishanesinde ziyaret etmek istedi. Onun gibi bir kadın asla öyle bir yere adım atmamalı. Eğer akıllı olsaydı, benden bir mil uzakta dururdu. Benim gibilerle asla işi olmamalıydı."

"Aşk mantıklı değildir. Kalp, kalbin istediğini ister."

Başını iki yana salladı. "Evet, biliyorum. İnsanlara çılgınca şeyler yaptırıyor."

Bir de bana sor. Dilemek ve umut etmek. Bir daha asla olmayacak bir şey için bir şans daha elde etmeye çalışmak. Ama Ava beni hala sevdiğini inkâr edemezdi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Kadına ne oldu?" Güneş ortaya çıkarken başımı arkaya eğerek sordum.

"Evli. İki çocuk. Güzel bir ev. Sahip olması gereken hayata sahip oldu."

"Mutlu mu?"

Gözlerini kısmış, uzaklara bakıyor, belki de sevdiği kadınla ilgili anılarını karıştırıyordu. "O daha iyi durumda."

Bunu düşünürken sigaramdan bir nefes çektim. "Onu hâlâ seviyor musun?" "Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok. Onun için en iyi olanı yaptım."

Bunu evet olarak kabul ediyorum. Aşk yok olmaz. Kırılğan kalplerimizde yaşamaya devam eder. Bir kadını sevdiğinizde, o sizin derinizin altına girer, rüyalarınıza ve uyanık olduğunuz saatlere musallat olur. Aşk acısının gerçek bir şey olduğuna karar verdim. "Aşkın fedakârlık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bazen öyle. Bazen de değildir."

Kıkırdadım. "Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Asla bir uzman olduğumu iddia etmedim. Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum, hepsi bu. İyileşmeye giden yol altınla döşeli değil. Zor bir iştir. Ve eğer hayatınızdaki insanlar sizi desteklemiyorsa, bu işi çok daha zorlaştırır."

"Destekleyici biri," diyerek onu savunmaya geçtim. "Ona çok şey yaşattım. Bu onun için çok zor."

Omzuma vurdu. "Önce kendine iyi bak. İşini yapmaya devam et ve geminin her fırtınada savrulmasına izin verme."

"Bu çok derindi. Bunu bir fal kurabiyesinde mi okudun?"

Kıkırdadı ve başını salladı. "Ne dediğimi biliyorsun, ukala."

"CONNOR. BEKLE," diye seslendi Killian ben spor salonundan çıkarken.

Ön kapıdaki tutuşumu bıraktım ve ona döndüm, önümde dururken kaşlarımı kaldırdım.

Boynunun arkasını ovuşturdu, gözleri benimkilerle buluşmuyordu. "Daha destekleyici olmalıydım. Dükkânı satın alma konusunda. Bu iyi bir fikir."

Bu sözleri söylemek ona acı vermiş gibi görünüyordu. "Bunu sana Eden mi yaptırdı?"

Omuz silkti. "Hatalarımı görmemi sağladı. Ama ben ciddiym. Seninle gurur duyuyorum. İyi gidiyorsun."

Bu sözleri duymak için uzun süre beklemiştim ve şimdi onun övgüsünü nasıl karşılayacağımdan emin değildim. Elimi göğsümün üzerinde gezdirdim. "Teşekkürler."

Başını salladı ve omzumun üstündeki bir noktaya sabitlendi. Bu sıcak ve bulanık saçmalıkta berbattık ve şimdi ikimiz de ne söyleyeceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmiyorduk.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

Killian'ın gözleri kısıldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak duruşunu genişletti. Bir kahkahayı bastırdım. İyi yaşı Killian. Her zaman savunmada.

"Sana verdiğim çeki bozdur."

Omuzlarını yuvarladı ve duruşunu gevşetti. "Paraya ihtiyacım yok. Bunu işinize yatırın."

"Kendiniz için ihtiyacınız yoksa, programınıza koyun. Bu sadece parayla ilgili değil. Eylemlerimin sorumluluğunu almakla ilgili." Ona verdiğim çek, rehabilitasyonum için ödediği miktarı ve bağımlılığımı finanse etmek için yıllar boyunca ondan çaldığım parayı karşılıyordu. Bu kadar alçaldığım için gurur duymadığımı söylemek yüzyılın en hafif ifadesiydi ve bunu anlamasına ihtiyacım vardı. Geri kalan her şey... en son ne olmuştu?

Bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Ama bu iyi yapabileceğim bir şeydi. "Bu benim için önemli."

Killian başını sallamadan önce birkaç saniye yüzümü inceledi. "Tamam."

Rahat bir nefes aldım. Telafi etmem gereken uzun listeden bir madde daha silinmişti. "Teşekkürler."

Telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Seni yarın akşam yemeğe davet etmem gerekiyordu. Müsait misin?"

Önemli bir şey değilmiş gibi geliyordu ve belki de beni evine yemeğe davet etmesi son derece normal olmalıydı. Ama bu bir ilkti. Bunun Eden'in fikri olduğunu biliyordum. Ama Killian bunu kabul ediyordu. Bu bana umut verdi. "Evet. Ama geç kalacağım. Ama geç kalacağım. Dükkân dokuzda kapanıyor. Sorun olur mu?"

"O zamana kadar eve gelmiyorum, yani evet, işe yarıyor."

Spor salonundan çıktığımda kendimi daha hafıflemiş ve hayatımda olup biten her şeyle başa çıkmak için daha donanımlı hissediyordum. Killian destek olmak için geçici adımlar atıyordu ve bu benim için kelimelere dökebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Bisikletimi Killian'ın yeraltı garajına park ettim ve Eden'in en sevdiği çikolatalı truffle kutusunu bungee ağından aldım. Neyse ki kutu hâlâ sağlamdı. Killian kaşlarını kaldırdı. "Eden'a çikolata mı getirdin?"

"Henüz evli değilsin. Onunla hâlâ bir şansım var."

"Rüyanda görürsün."

"O hep rüyalarımına giriyor," dedim onu kışkırtarak.

Bana kaşlarını çattı. "Olmasa iyi olur."

Kıkırdadım. Eden harikaydı ama onu bir kız kardeş gibi seviyordum. *Bir kız kardeş*. Killian'ı asansöre kadar takip ederken Keira Shaughnessy ile ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. "Üçüncü kata asansörle mi çıkıyorsun? Yaşlandıkça tembelleşiyorsun," diye şaka yaptım. Günün on iki saatini spor salonunda ders vererek ve amatör dövüşçüleri eğiterek geçiriyordu. Tembellik kimsenin Killian için kullanacağı bir kelime değildi.

Eliyle bir işaret yaptı. "Merdivenleri kullanabilirsiniz."

"Ben iyiyim," dedim kapılar kapanırken. Asansör lobide durdu ve kapılar rüyalarımda beni gerçekten ziyaret eden kıza açıldı, elinde kocaman bir aslanağzı buketi vardı.

"Siktir," diye mırıldandı Killian.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Ava. "Hoş geldin dediğin için teşekkürler."

"Davetli olduğumu bilmiyordum," dedi Killian. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bu durumdan memnun değildi. Killian beni ve Ava'yı ayrı tutmaya çalışıyordu. Bana birçok kez söylediği gibi, berbat ilişkimiz onun kafasını karıştırıyordu.

"Eden yine yaptı yapacağını," dedi Ava, bana ve Killian'a sırtını dönerek.

"Öyle görünüyor," dedim, Eden'a karıştığı için sessizce teşekkür ederek.

Killian

bana bir bakış attı. Omuz silktim. *Benim hatam değil, dostum. Bunu müstakbel karınla konuş.*

"Sen de bu işin içinde miydin?" Ava asansör

kapısında sordu. "Bu sefer değil."

Ava'nın sarı kafasının tepesine baktım. Lavanta rengi saçlara karşı değildim. Güzeldi. Ama şimdi daha çok eskiden tanıdığım Ava'ya benziyordu. Pazar günü onu gördüğümde, bunun sembolik olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Kiraz kırmızısı dudaklar ve sarı saçlar. O kırmızı dudaklara karşı hep bir şeyler hissettiğimi biliyordu. Çok olgun ve öpülesi görünüyorlardı. Zehirli bir elma kadar cezbedici.

Çatı katına çıkarken Ava kısık bir sesle, "Bunu sadece Eden için yapıyorum," dedi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Buraya sadece lazanya için geldim," dedim koku bana doğru gelirken.

Gözlerim Ava'nın üzerinde geziniyor, Pazar günü bol bir kazağın altına gizlediği vücudunun kıvrımlarını inceliyordu. Uzun siyah hırkasının kemerini çözdü, ipeksi siyah askılı atleti ve boyalı kot pantolonu ortaya çıktı. Deri miydi? Tanrım. Kulübe gidiyormuş gibi görünüyordu. Gözlerim bacaklarından aşağı inip topuklu botlarına gitti. Sonra tekrar o sikilesi kırmızı dudaklarına ve muhteşem yüzünü çevreleyen beyaz-sarı saçlarına. Neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

"Seksi görünüyorsun," diye fısıldadım. "Fark ettiğimden değil."

"Sen de öyle," diye fısıldadı. "Baktığımdan değil." Ona

göz kırptım. "Vücudumun sana yasak olması çok kötü."

"Ben de sana."

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve mutfığa doğru yürüdü. Mükemmel, sıkı kıcını ve kalçalarının sallanışını izledim, arkasından giderken benim için bir gösteri yaptığını biliyordum.

Eden çikolatalar ve çiçekler için teşekkür etti, bizi kucakladı ve yardım teklifimizi geri çevirdi. Akşam yemeği hazırды. Masa kurulmuştu ve hepimiz

tek yapmamız gereken yerimize oturmaklı.

Ava'nın yanında ve Eden'in karşısında oturdum ve açık plan oturma/yemek alanının genişliği boyunca uzanan pencere duvarından Manhattan şehir merkezinin silüetini görüyordum. Çatı katı, yükselen tavanları, çıplak tuğla duvarları ve solmuş oryantal halılarla kaplı sıkıntılı parke zeminleriyle havalıydı. Eski bir demiryolu arabası sehpasının etrafına pelüş bir kesit ve aşırı doldurulmuş sandalyeler yerleştirilmişti. Eden'in soyut resimleri duvarlarda asılıydı ve ben onları uzaktan inceledim. Karanlığı dağıtmak için renk patlamalarıyla birlikte çok sayıda karartı ve mavi kullanmıştı.

"Resimlerimi çok acımasızca yargılama," dedi beni onları incelerken yakaladığında. "Killian onları asmak için ısrar etti. Bana kalsaydı, dolapta yaşıyor olurlardı."

"Ona iyi olduklarını söyle," dedi. Yönlendirmeye ihtiyacım yoktu.

"Müthişler. Bir galeride kendi sergini açmalısın."

"Ben de ona öyle söyledim," dedi Ava, sanki değişiklik olsun diye aynı takımdaymışız gibi bana gülümseyerek. Dikkatini Eden'a geri verdi. "Senin için tanıtımını yapacağım."

Eden'a "Yap," dedim. "Mekânı kiralayabilirsin. Maliyeti karşılayacak kadar satış yapar ve sonunda kâr elde edersin."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Çok kolay." İnsanların onun resimlerini satın alacağından hiç şüphem yoktu. Tuval üzerine yağlıboya ile resim yapmak hiçbir zaman benim seçtiğim bir sanat dalı olmamıştı ama odanın diğer ucundan bile onun soyut resimlerinin katmanlı ve dokulu olduğunu anlayabiliyordum. Onlarda hayat, biçim ve hareket vardı. İki kişi onlara baktığında aynı şeyi göremezdi ki bu da iyi sanatın güzelliği idi. Yoruma açıktı. Oturup dikkat kesilmenizi gerektiriyordu. "En kötü ne olabilir ki?" Salatadan bir ısırık alırken sordum.

"Herkes onlardan nefret edecek. Beni amatör olmakla suçlayacaklar.

Ve kimse onları satın almayacak."

"Olmaz," dedi Killian. "Sanatın inanılmaz."

"Önyargılısın."

"Önyargılı mıyım?" Killian bana ve Ava'ya sordu.

Ava ve ben bir kez daha bir konuda hemfikir olarak hep bir ağızdan hayır dedik. "Yap," dedim. "Hayat başkalarının fikirleri için endişelenmek için çok kısa. Beğenmeyen varsa siktirsin gitsin."

"Connor'ın sloganı," dedi Ava. "Kimsenin ne düşündüğünü asla umursamaz." Ona yan gözle baktım. "Bazı insanların fikirlerini önemsiyorum."

"Bunu bir iltifat olarak
söyledim." "O halde, teşekkür
ederim."

Bana parlak bir gülümseme verdi. "Bir şey değil."

Lazanyamdan bir ısırık aldım ve Eden'la göz göze geldik. Sırıttı. "Az önce en iyi planı buldum." Killian inledi ve Eden onun koluna vurdu. "Hey. Harika fikirlerle doluyum. Bak bu akşam yemeği ne kadar harika oluyor. Şimdiden başarılı oldu."

Sol elim Ava'nın kalçasında gezindi. Elim i itmedi.
Başarılar.

"Gece daha yeni başlıyor," diye mırıldandı Ava.

Kalçasını nazikçe sıkarak test ettim ve bir kez daha beni reddetmedi. Killian ve ben yemeğimizi yerken Ava ve Eden sohbeti devraldı, nedime elbiseleri, renk şemaları, çiçekler ve düğünle ilgili her şey hakkında sohbet ettiler. Görünüşe göre Ava sadece nedime değil, aynı zamanda düğün planlayıcısı olarak da kendini görevlendirmişti. Bırakın sağdıç olmamın istenmesini, düğüne davet edileceğimden bile emin değildim.

"Yarın bir hesap tablosu hazırlarız," dedi Ava, konuya ısınarak. Tanrı Eden'e yardım etsin. Ava bir projeyi üstlendiğinde, kendini yüzde yüz bu işe vereceğinden emin olabilirdiniz.

Elim daha uzağa gitti, iç uyluğu boyunca kaydı. Parmaklarım onun tatlı noktasını bulup klitorisine sürtünürken nefesini emdiğini duydum. Dudakları ayrıldı ve nefesi kesildi, ben de daha fazla baskı uyguladım. Elime karşı direndi.

"Ava?" Eden sordu. Sanki bir süredir konuşuyordu ama ikimiz de ne söylediğini kaçırmıştık.

"Hmm?" Ava şarap kadehini dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Harika şarap. Harika yemekler... her şey..."

Kalçalarının arasına sürtünürken sikim kotuma sürtündü. Oh Tanrım. Bu işkencenin en tatlı şekliydi. O kadar tahrik olmuşum ki önümü bile zor görüyordum.

"Harika," diye bitirdi Ava, sesi nefes nefese çıkıyordu.

Eden konuşuyordu. Ava başını sallayarak onaylıyordu. Belki cevap bile veriyordu. Kim bilebilirdi ki?

Ava şarap kadehini tekrar kaldırdı ve bacaklarının titremesinden çok yaklaştığını anladım. Onu okşadım, parmağım klitorisine doğru bastırıyordu.

deri. Vücudu kasıldı ve kadehi devrildi. Kırmızı şarap gömleğimin önüne sıçradı.

Bardağını masaya koydu ve mavi düğmeli gömleğime baktı. "Bu nasıl oldu?"

Sırıttım. "Hiçbir fikrim yok, yağ tulumu."

Eden masadan fırladı ve mutfaktan kâğıt havlu aldı. Killian yatak odasına çekildi ve temiz bir tişörtle geri döndü. Ayağa kalkmadan önce kâğıt havlularla şarabı sildim, gömleğim tenime yapışmıştı. "Temizlenmene yardım edeceğim," dedi Ava kolumu dürterek. Kulağa bir söz gibi geliyordu ve ben de bunu yerine getirmeye çok istekliydim.

Ava ve ben misafir banyosuna girdiğimizde, kapıyı arkasından kapattı ve bizi ikimiz için de çok küçük olan kapalı bir alana zorladı. "Bunu yapmana izin verdiğime inanamıyorum," dedi sesi kısık bir şekilde. "Arkadaş olmamız gerekiyordu... değil..."

Kot pantolonumun içinde kendimi ayarlarken ona hınzırca bir sırıtış attım. Tanrım, çok sertleşmişim. Geçmeye çalışırken vücudu bana sürtündü ve nefesimi içime çekti. "Belki de bana yalnız başıma bir dakika vermelisin."

Bakışları alçaldı. "Tuvaletlerinde mastürbasyon mu yapacaksın?"

"İzlemek ister misin? Yoksa başladığım işi bitirmemi mi istiyorsun?" "Evet. Hayır. Kesinlikle hayır," dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

Bana arkasını döndü, bir el bezini suyun altına tuttu ve üzerine el sabunu sıktı. Ben gömleğimin düğmelerini açarken lavabonun üstündeki aynadan beni izliyordu, şüphesiz büyük ifşayı bekliyordu. Bize daha fazla alan açmak için kenara çekilebilirdim ama olduğum yerde, Ava'nın hemen arkasında kaldım. Şarap lekeli gömleğimi çıkarıp fayans döşeli zemine attım. Arkasını dönüp bana baktı, gözleri göğsümdeki ejderhayı inceliyordu. Gözlerini benimkilere dikmeden önce birkaç uzun an sessizce baktı. "Çok güzel," dedi, sesi kısıktı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Çirkinliği saklamak için."

Gözlerini indirdi ve el bezini göğsümün üzerinde gezdirdi, hareketleri sarsıntılıydı. Sakinleşmeye çalıştığını, kendini sakinleştirmek için derin nefesler aldığını görebiliyordum. Yüzü onu her zaman ele verirdi. Gözyaşlarının eşiğindeydi. Onun gözyaşlarıyla hiçbir zaman baş edememiştim ve her zaman onları öpüp uzaklaştırmak, işleri onun için daha iyi hale getirmek istemiştim. Onu herkesten daha fazla ağlatmış olmam ironikti.

Elindeki bezi aldım ve işi kendim bitirdim, sonra bezi durulayıp sıktım. Killian'ın tişörtünü çektim ve Ava

lekeli gömleğimi yerden kaptı. "Senin için yıkayacağım."

"Merak etme." Gömleği elinden aldım. "Kendi çamaşırımı kendim yıkayabilirim."

Çenesini kavrayarak yüzünü bana doğru çevirdim. Gri gözleri benimkileri aradı, dudakları hafifçe aralandı. Başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım ve acısını dindirmek için emdim. Vücudu benimkine doğru eğildi, yumuşak ve teslimiyetçiydi ve onu hemen burada, hemen şimdi almak istedim. Onu makyaj masasının üzerine kaldırmak ve dudaklarından dökülen tek kelime benim adım olana kadar onu becermek. Ama onu bu şekilde istemiyordum. Ava'nın tamamını istiyordum.

Onu bıraktım ve banyodan çıktım, Eden ve Killian'a mutfakta katılmadan önce rujunu elimin tersiyle ağzımdan sildim.

Eden'ı lavabodan uzaklaştırdım. "Ben yaparım."

"Teşekkürler."

Killian taze çekirdekleri öğütüp şık İtalyan makinesinde kahve pişirirken ben de tabakları ve gümüş takımları bulaşık makinesinde yıkayıp istifledim. Kahvenin, bu küçük partide alkolden uzak durması gereken tek kişi olan benim için olduğuna şüphe yoktu. Elime bir fincan kahve tutuşturdu ve diğer herkesin şarap kadehlerini doldurdu. Ben olmak ne kötü. Süt ekledim ve Macklemore'un "Starting Over" şarkısı eşliğinde Columbian roast'ımı içtim. Bir ara Ava da bize katıldı ve Eden'la birlikte çikolatalı trüfleri mideye indirdiler.

"İşte benim fikrim. Birlikte bir sergi yapabiliriz," dedi Eden, sanki tüm sorunlarımızı çözmüş gibi bana gülümseyerek. "Sen benimle yaparsan ben de yaparım."

Başımı salladım. "Öyle bir şey olmayacak." "Korktun mu?" diye alay etti.

"Böyle bir şey üzerinde çalışmak için çok meşgulüm." Tanrım, dükkânı daha bu sabah aldım. Bir sanat sergisini düşünemedim bile.

Ava ağzına bir çikolata atarken, "Muhtemelen zaten sergileyebileceğin tonlarca şey vardır," dedi.

"Bilmiyorum," dedim, parmaklarındaki çikolatayı yalamasını izlerken. O kadar seksiydi ki neredeyse ne hakkında konuştuğumuzu unutuyordum. Tanrım, bana işkence etmeyi seviyordu. "Ben ressam değilim."

"Evet, ö y l e s i n . Sen bir grafiti sanatçısısın," dedi Ava. "Bu resim yapmak demek.

Ayrıca, sen gerçekten hızlısın. Birkaç saat içinde bir parça hazırlayabilirsin."

"Kesinlikle," dedi Eden. "Bir parçayı bitirmem günlerimi, bazen haftalarımı alıyor."

"Çünkü sanatında mükemmeliyetçisin," dedi Killian, sesindeki gururu gizlemeden.

Eden, "Sanat söz konusu olduğunda mükemmeliyetçi diye bir şey yoktur," dedi.

Eden sanatı dışında hayatının her alanında kendine güveniyordu. Hâlâ yeterince iyi olduğuna inanmıyordu ama ben onun nereden geldiğini çok iyi anlıyordum.

Eden kollarını kavuşturarak, "Eğer sen yapmayacaksan, ben de yapmayacağım," dedi.

Killian çenesini sallayarak onu takip etmemi işaret etti. Benim masum önerim nasıl bu hale gelmişti? Siyah çelik çerçeveli pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdük. Mutfaktan Eden ve Ava'nın konuştuklarını duydum, sözleri müzik tarafından bastırılmıştı. "Sana bir borcum var," dedi Killian.

Keşke bu fikri hiç önermeseydim. Eden içindi, benim için değil. Meşgul olduğumu söylerken yalan söylemiyordum. Zaten uğraşacak bir sürü işim vardı. Dükkânı işletmek. Muhasebe ve evrak işlerini hızlandırmak. Uzun saatler çalışacaktım ve bunun için hiç vaktim yoktu. Bir galeride herhangi bir şey sergilemek için hiç arzum olmadığından bahsetmiyorum bile. Bu benim tarzım değildi. Eden için mükemmel, benim için berbat bir fikirdi. "Eden'in sanatı galerilere ait. Benimki değil. Ben bir dövme sanatçısıyım."

Düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı baktı. "Eden'in yaşadığı sorunu sen de hep yaşadın. Sanatının asla yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun," dedi. "Seamus yanıliyordu. Onun söylediği şeylere inanmayı bırakmalısın."

Eskiden söylediği bazı şeyleri hatırlayarak omuzlarımı yuvarladım. *Sen buna sanat mı diyorsun? Bir anaokulu öğrencisi bile bundan daha iyisini yapabilir. Zamanını karalamalarla harcamayı bırak da işe yarar bir şeyler yap. Kafanı bulutlardan çıkar, seni korkak.*

"Yaptın mı?" Killian'a sordum,

"Üzerinde çalışıyorum."

"Hâlâ psikiyatristle görüşüyor musun?"

"Evet. Onun egzotik tatillerini tek başıma finanse ediyorum." Kıkırdadım. "O kadar kötü, ha?"

"Kolay değil, orası kesin."

"Biliyorum."

"Bildiğınızı biliyorum. Bunu yaşadık. Ama diğer taraftan çıktık. Daha güçlü. Daha dirençli."

Killian hiç böyle konuşmazdı. Beni de aynı kategoriye mi koyuyordu? Daha güçlü mü? Daha dayanıklı? Psikiyatrist seansları işe yarıyor olmalı. Dün benimle gurur duyduğunu söyledi.

"Neden grafitileri bir galeride sergileyemiyorsunuz?" Killian sordu.

Benden bir iyilik istiyordu ve bunu yerine getirmek benim elimdeydi. Geçen yıl onlara yaşattığım her şey için ona ve Eden'a borçlu olduğumu bana hatırlatmadı. Benim hatam yüzünden Killian göğsünden üç kez vurulmuştu. Tanrıya şükür kurşun geçirmez yelek giyiyordu. Eden'ın hayatını tehdit eden adamı vurup öldürmüştü. Eden yumruklanmış ve tekmelenmiş, ayak bileklerinden ve el bileklerinden bağlanmış, kafasına silah dayanmış, ben ise bir sandalyeye bağlanmışım ve ona yardım edemiyordum. Ama Killian bunu geride bırakmaya çalışıyor gibiydi. Bu sergiyi yapmak istemiyordum ama yapmam gerekiyormuş gibi görünüyordu. "Yapmamam için bir neden yok."

"Güzel. Ve bir dahaki sefere eski kız arkadaşını boşaltmak istediğinde, bunu benim yemek masamda yapma."

Nefesimin altında kıkırdadım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

»

OceanofPDF.com

"*T* beni öldürecekler," dedim Killian'a telefonda galeri mekânının tüm ayrıntılarını verdikten sonra - Bed-Stuy'da altı yüz metrekaarelik bir sergi alanı.

İki bin abonesi olan iki aylık bir bültende yer alma. Galerinin web sitesinde ve Facebook sayfasında sosyal medyada görünürlük. Sanat enstalasyonunu denetleyecek bir galeri teknisyeni. Müzik ve anons sistemi. Ve bir resim asma sistemi. Mükemmel. Bir şey hariç. Kısa bir süre önce gerçekleşen bir iptal, bir yıl sonrasına sadece iki ay kaldığını gösteriyordu. Aradığım diğer tüm galeri alanları bir ila iki yıl öncesinden doluydu.

"Böylesi daha iyi," dedi Kilian. "Kendilerini bu konuda heyecanlandırmak için daha az zaman. Rezervasyon yaptırın." Bana kredi kartı bilgilerini verdi ve her şeyin yolunda gideceğine dair güvence verdi. Telefonu kapattığımızda, sorun çıkmayacağından pek emin olmasam da galeride yer ayırttım.

Eden maaş çekini almak için ofise geldiğinde ona "Harika haber," dedim. Olumlu bir tutum en iyi yaklaşımdı. "Galeri için yer ayırttım. Aralık ortası için. Bu sana hazırlanmak için iki ay verir." Ona iki baş parmağımla onay verdim. "Mükemmel, değil mi?"

Çenesi yere düştü ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Delirdin mi sen?" diye bağırdı. "İki ay içinde hazır olamayacağım. Daha fazla zamana ihtiyacım var... İhtiyacım var..." Konuşmayı bıraktı ve hiperventilasyona, yerde volta atmaya ve tekrar tekrar "Aman Tanrım" demeye başladı.

Acil durum malzemelerimi sakladığım çekmeceye uzandım ve ona bir paket Twizzlers attım. "Bu öyle bir durum ki

Eden meyan k ö k ü n ü öfkeyle çiğnerken, "Sadece dalmaya ihtiyacın var," dedim. "Hemen dal."

"Senin için söylemesi kolay. Bunun ne kadar stresli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ayaklarımı masanın üzerine koydum ve kollarımı kavuşturarak sandalyemde arkama yaslandım. "Dr. Christensen'a söyle. Seni bu çıkmazdan kurtaracağım."

"Bu ödeşme, değil mi? O kahve randevusu ve akşam yemeği için. İlişkinize karıştığım için beni cezalandırmaya çalışıyorsun," diye suçladı.

"Beni bu kadar az düşündüğün için alınmalıyım." Ona Buda stres topunu fırlattım. "Buda'ya birkaç kez sık. Kendini daha iyi hissedeceksin. Ve hayır, bu bir intikam değil. Killian ve ben bunu senin için yapıyoruz. Bu harika bir fikir ve sen

Bunun için bize daha sonra teşekkür edebilirsin. Tam bir başarı olacak. Size inanıyorum."

Twizzlers'ını çiğnedi ve diğer elindeki stres topunu sıktı. Eden iyi olacaktı. Killian'ın tam desteğine sahipti ve butik duvarındaki duvar resmini bitirmişti, böylece resimleri üzerinde çalışmak için zamanı olacaktı.

"Connor bunu sorun etmedi mi?"

Connor. Bunu sadece Eden ve Killian için yaptığını biliyordum. Hiçbir zaman bir galeride sergi açmak gibi bir arzusu olmamıştı. Boğazımı temizledim. "Henüz bilmiyor. Ona yüz yüze söyleyeceğim. Bugün."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Forever Ink'e mi gidiyorsun?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Eskiden orada çok takılırdım ama dövme dükkânına adımımı atmaya birkaç yıl olmuştu. Orası Connor'ın alanıydı ve ben oradan uzak duruyordum. "Böyle bir şey için ona mesaj atamam ya da arayamam. Ona yüz yüze söylemem gerek."

Beni öldürecek.

Eden başını salladı ve Buda'yı rafa yerleştirdi ama Twizzlers'ı sakladı. "Sence tüm bunlarla başa çıkabilir mi Ava? Onu bu işe sürüklediğimde uğraştığı her şeyi düşünmemiştim bile."

"İyi olacak," dedim, bunun doğru olmasını umarak. "En iyi yaratıcı çalışmalarını tellerin altındayken yapar. Sanat okulu portfolyosu üzerinde çalışırken onu görmeliydiniz. Sanat okuluna başvurmayı hiç planlamamıştı ama öğretmeni ona inandı ve devam etmesi için onu cesaretlendirdi. Connor son başvuru tarihinden bir ay önce başvurmaya karar verdi. Sonra da eserleri hazır hale getirmek için canla başla çalıştı. Ve harikaydılar."

"Ve sadece girmekle kalmadı, burs da aldı."

"Bunu sana Killian mı söyledi?" Şaşırarak sordum. Connor'ın söylemeyeceğini biliyordum. Bu konuda hiç övünmedi. Başka birine söylediğinden de şüpheliydim.

Ben, Killian ve Bay Santos.

"Evet. Connor'la gurur duyuyor," dedi Eden. "Sadece bunu ifade etmekte zorlanıyor. Ama giderek daha iyi oluyor."

"Daha iyi görünüyorlar." Salı gecesi gördüklerim bana umut vermişti.

"Evet. Sanırım Killian hayatına devam etmeye ve geçmişi geride bırakmaya hazır." "Bu iyi bir şey. Birbirlerine ihtiyaçları var."

"Evet, öyle," dedi düşünceli bir şekilde. "Peki ya sen ve Connor? Geçmişi geride bırakmaya hazır mısınız?"

"Ben-"

Kapı açıldı ve Zeke içeri girerek beni soruya cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Siz kızlar ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?"

Eden ve ben hep bir ağızdan "Sen," dedik ve birbirimize beşlik çaktık. Zeke bize kocaman bir göz kırptı. "Eminim çok suludur."

Eden omzunun üzerinden el sallayarak, "Sonra görüşürüz çocuklar," dedi. İnledim. "Sulu kelimesinden nefret ediyorum."

Zeke güldü. "Biliyorum. Sulu. Nemli. Isırık."

Ürperdim. "Kelime pornonla bana işkence etmeyi bırak." Sandalyemden sıçradım ve beyaz hırkamı üzerime geçirdim, minik inci düğmelerini ilikledim, sonra çantamı omuzladım. "Ben buradan gidiyorum."

"Söylediğim bir şey mi var?" Zeke koltuğumu alıp masanın önüne yuvarlayarak sordu.

"Olmam gereken bir yerde." Connor'ın programını bilmiyordum. Muhtemelen onu dövme yaparken yakalayacaktım. Onu çalışırken izlemeyeli yıllar olmuştu. Ama eskiden çok severdim. Ayrılmadan önce Zeke'e bugün yaptığım her şeyi anlattım. Faturaları ödedim. Sosyal medyamızı güncelledim. Kurumsal bir hukuk firması için Noel partisi ayarladım.

"Sen bir yıldızsın," dedi.

"Işıl ışıl parlıyorum," diye kabul ettim, Zeke'le aramızdaki ilişkinin gidişatından memnundum. Sanki hiç takılmamışız gibiydi. Hiçbir gariplik olmadan arkadaş ve iş arkadaşı olmaya geri dönmüştük. Keşke hayatımın geri kalanı da bu kadar basit olabilseydi.

"Bu arada saçına bayıldım," dedi, bir e-posta yazarken parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

"Sarışınların daha eğlenceli olduğunu söylerler. Bu teoriyi tekrar test edeyim dedim." "Senin için nasıl gidiyor?"

Connor'ın iki gece önce yemek masasında bana yaşattığı neredeyse orgazmı düşündüm. Ve banyodaki alaycı öpücüğü. Beni daha fazlasını ister halde bırakmıştı. Bilerek. Artık bunu yapamazdık. Şu andan itibaren, arkadaşlık sınırlarını aşmama izin vermeyecektim. "Erken günler. Ama şu ana kadar çok iyi."

"Granny chic tarzını çok beğeniyorum," dedi.

Beyaz şifon midi-eteğime, siyah taytına ve Doc Martens ayakkabılarıma baktım, bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim. Dışarı çıkarken Jimmy'nin kamyonetinden bir taco aldım ve ondan bir paket servis kabına koymasını istedim. Carnitas Connor'ın favorisiydi. Belki bir yiyecek bağışı darbeyi yumuşatırdı.

Forever Ink'e doğru on beş dakikalık bir yürüyüş yaparken Connor'a nasıl yardım edebileceğimin zihinsel bir dökümünü yaptım. Jared'in barda kullandığımız muhasebe yazılımının aynısını kullandığını biliyordum. Ona bu konuda yardımcı olabilir ve ofisini onun için düzenleyebilirdim. Dükkân için bir Instagram hesabı açabilirdim; Jared'i yıllar önce bunu yapmaya teşvik etmiştim ama o hiç yapmamıştı. Dükkân haftanın yedi günü 1'den 9'a kadar açıktı. Haftada elli altı saat artı dükkânı temizlemek ve ekipmanı sterilize etmek için fazladan saatler. Bunun da ötesinde faturaları ödemesi, envanter ve sipariş işlerini yapması ve muhasebeyi tutması gerekiyordu. Kolay olmayacaktı ama Connor bunu yapabilirdi.

Lisede zar zor geçinmesine rağmen Connor zekiydi. Ders çalıştığında ve kafasına koyduğunda, sınavlarından kolayca A alır ve ortalamasını geçer nota yükseltirdi. Son sınıfta İngilizce öğretmeni onu kopya çekmekle suçladı. Ya intihal yaptığı ya da kompozisyonlarını başkasına yazdırdığı konusunda ısrar etti. Onları parlak ve anlayışlı olarak nitelendirdi ve Connor'ın içinde bu tür bir çalışma üretecek yetenek olduğuna inanmadı. Connor sinirlenip sınıftan çıktı ve kapıyı çarptı. Olayla ilgilenmeleri için rehber öğretmen ve müdür çağrılmıştı. Neyse ki rehberlik danışmanı tam bir aptal değildi ve Connor'a ofisinde bir kompozisyon yazmasını önerdi. Öğretmen istemeyerek de olsa kompozisyonun diğerleriyle aynı standartta olduğunu kabul etti ama Connor bir özür bile alamadı ve bu da onu çok kızdırdı. Sonuç olarak, yılın geri kalanında vasat bir ödev verdi ve A yerine C aldı.

Dükkâna girdiğimde Connor'ı destekleme kararımdan dolayı kendimi iyi hissediyordum. Belki de ona sergiye hazırlanmak için sadece iki ayı olduğunu söylediğimde bu onun üzerindeki etkiyi hafifletirdi. Uzun siyah saçlı, dudaklarında yüzük olan ve

birden fazla kulak piercingi, tezgahın üzerinden bana baktı. "Randevunuz var mı?"

"Hayır. Connor'ı görmeye geldim."

Bakışlarım onun istasyonunda dolaştı. Bir adamın koluna dövme yapıyor ve adamın söylediklerine gülüyordu. Connor kendi halinde, ait olduğu yerdeymiş gibi görünüyordu. Mutluydu. Kendinden emin. Rahat. Elindeki makinenin kontrolü tamamen ondaydı. Bakışlarım yüzüne takıldı. Kendinden geçmişti ve etrafında adam ve üzerinde çalıştığı dövme dışında hiçbir şey yoktu. Sanatı üzerinde çalışırken böyle oluyordu, tıpkı benim hava ipekleri dersimde yaptığım gibi.

"Connor meşgul," dedi tezgâhın arkasındaki kız ve dikkatimi tekrar ona çekti.

"Bekleyebilirim."

"Biraz uzun sürebilir. Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

"Kanepede oturup bitirmesini bekleyeceğim." "Sen bilirsin."

Tamam, kendime uyacağım.

Siyah deri koltuğa çöktüm, taco kabını sehpanın üzerine koydum ve beklemek için bacak bacak üstüne attım. Beklerken Connor'ı izledim. Solmuş kot pantolonu ve dar beyaz tişörtünün içinde çok iyi görünüyordu, tasarımını çizerken kolundaki kaslar esniyordu.

Tanrım, onun vücudunu özledim. Her şeyini özledim.

Onu unutmak için çok uğraştım. Ama o her şarkıda, her anıda, her gözyaşında oradaydı.

"Hey Ava," dedi Jared, önümde durarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Ayağa kalktım ve Jared'e sarıldım. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra beni masanın arkasındaki Claudia ile tanıştırdı. "Ava'ya mücevherleri göstermelisin," dedi Claudia'ya. "Piercing onun için sorun olmaz, değil mi kızım?"

Zaten her iki kulağımda üçer piercing ve bir göbek piercingim vardı, bunların hepsini on sekiz yaşındayken bu dükkânda yaptırmış ve piercing çılgınlığına kapılmıştım. "Birkaç tane var ama sanırım iyiyim."

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Claudia rahat görünmeye çalışarak sordu ama belli ki bilgi arıyordu ve gözlerini bana dikmişti.

"Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor," dedi Jared. "Connor ve Ava ile altı yıl önce tanıştım.

Birbirlerinden ayrılmazlardı."

"Bir zamanlar," dedim.

Claudia kaşlarını kaldırdı. "Peri masalı sona mı erdi?"

Gözlerinin içine baktım ve bunu yüzünün her yerinde gördüm. Connor'ı istiyordu. Bu yüzden bana tavır yapmıştı. Beni rakip olarak görüyordu.

"Peri masalı henüz bitmedi," dedi Connor, birdenbire ortaya çıkarak. Bir kolunu omzuma attı ve bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi beni yanına çekti. "Ava hâlâ benim prensesim. Onun beyaz şövalyesi olmaya çalışıyorum."

Gözlerimi onunkilere diktim. "İyi bir hikâyeye benziyor." "Mutlu sonla biteceği garanti."

"Şimdi de garanti mi veriyorsun?"

Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı. "Benden faydalanmak için mi buradasın? Bunu ayarlayabiliriz."

Connor cevap vermeme fırsat vermeden beni masadan uzaklaştırdı ve arkadaki özel odaya götürdü. İçeri girdiğimizde kapıyı arkamdan kapattı ve beni kollarının arasına aldı. "Beni özledin mi?"

Her biri. Tek. Gün.

Dudakları çenemde gezindi. Gözlerim kapandı ve destek almak için kapağı yaslandım. "Connor," diye fısıldadım.

"Bana ne istediğini söyle, Ava."

Vücudunu benimkine bastırdı ve ereksiyonunun kalçama baskı yaptığını hissedebiliyordum. Oh Tanrım. Kendimi ona vermek ne kadar kolay olurdu. Beni dövme masasına yatırmasına izin vermek. Duvara karşı. Herhangi bir yere. Öpücüklerini boynumda gezdirdi. Sadece bir öpücük fısıltısıydılar, o kadar yumuşak ve nazikler ki neredeyse acıtıyorlardı. Bedenimi onunkine sürtmek, kalçalarımın arasındaki ağrıyı dindirmek istedim. Bunun yerine kıpırdamadan durdum, ellerimin avuç içleri kapağı yaslanmıştı, bacaklarım altımda titriyordu, nefesim kesilmişti.

Sana ihtiyacım var.

Şimdi. "Connor..."

Nefes nefese kaldım.

"Bana durmamı söyle." Parmaklarının arkası göğüs ucuma değdi. Sütyenim ve tişörtüm hiçbir koruma sağlamıyordu. Meme uçlarım onun dokunuşuyla sertleşti ve ihtiyaç ve istekten başım döndü.

"Dur," diye fısıldadım, dediğimi yapacağını biliyordum.

Kollarını yana indirdi ve birkaç adım geri gitti. Bedenim sözlerime ihanet edince destek almak için kapıya yaslandım.

"Dileğin benim için emirdir."

Bunu gerçekten kastetmemiştim. Ama öyle demek istemişim. "Claudia ile yattın mı?"

Başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Evet desem rahatsız olur musun?"

Öyle ya da böyle benim için bir önemi yokmuş gibi omuz silktim. Ama önemliydi. Onu onunla ya da benden başka biriyle düşünmeye dayanamıyordum. "Sadece merak ettim."

Bana sırttı. "Bana dürüst bir cevap ver, ben de sana söyleyeyim."

"Her neyse. Bu beni ilgilendirmez. Biz sadece arkadaşız." "Bu doğru. Peki neden buradasın, *dostum*?"

Neden buradaydım? Kahretsin. Ona sergiden bahsetmem gerekiyordu. "Bir sonraki müşterin ne zaman?"

"On beş dakika. Hızlı bir sevişme mi istiyorsun?" "Aklını çukurdan çıkar."

Beni odadan çıkarıp dükkânın arkasına kadar eşlik etti. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi bir sigara yakarak.

"Sigara içmek amacı bozmaz mı?"

"Beni bilirsin. Ben yürüyen bir çelişkiyim." Sigarasından bir nefes çekti ve ağzının kenarından dışarı verdi, duman benim bulunduğum yönün tersine doğru sürükleniyordu. "Ee, sikim dışında ne var ne yok?"

Neredeyse bakmak için bir davetti. Herkes bakardı. Kotundaki şişkinliği fark etmemek zordu. Connor... iyi donanımlı biriydi. Evet, büyük bir aleti vardı ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Hem de nasıl.

"Beni mi kesiyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Duvara yaslandım ve kıkırdamasını duymazdan gelerek kollarımı kavuşturdum. Ona yan gözle baktım. Sigara içmek seksi olmamalıydı. Ama Connor sigara içtiğinde seksiydi. Nefes aldığı anda gözleri kısılr, gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler kırıştırdı.

"Tamam, dinle, sana söylemem gereken bir şey var. Sakın korkma. Sana yardım edeceğim."

"Neyi yapmama yardım edeceksin?" diye alay etti. "Beni çıkaracak mısın? Elim biraz dinlense iyi olur."

Bir iniltiyi bastırdım. Elini kullanmasını düşünmek istemiyordum. Odaklan.

"Aralık ortası için galeride yer ayırttım-"

"*Ne oluyor lan?*" Bana ters ters baktı. Omuzlarımı dikleştirdim ve yerimde durdum.

"Her şey yoluna girecek," dedim, onu rahatlatmaya çalışarak.

"Tamam mı?" diye sordu kuşkuyla. "Uğraşmam gereken bir sürü şey var. Yapamam-"

"Yapabilirsin. Sen harika bir sanatısıns Connor. Ve dediğim gibi, hızlısın. Tuvallere grafiti yapabilirsin ya da... tuval kullanır mısın?" Hâlâ bana ters ters bakıyordu. Elimi havada salladım. "Her neyse, tıpkı duvara bir şey asmak gibi olacak. Ama yakalanma endişesi taşımayacaksın."

Sigarasından bir nefes çekti ve dumanını bana doğru üfledi. "Kaba," dedim ve elimi sallayarak uzaklaştırdım.

"Başarısız olmamı mı istiyorsun Ava?" diye sordu, sesi alçak ve öfkeliydi. Ama sesindeki acıyı da duydum. "Bunu bu yüzden mi yaptın?"

"Hayır. Başarısız olmanı istemiyorum. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Homurdandı. "Hiçbir fikrim yok. Belki de iki ay sonrasına bir galeri ayarladığın içindir. Arkamı kolladığın için teşekkürler *dostum*."

"Başarısız olmayacaksın. Bunu yapabileceğini biliyorum. Seni o adama dövme yaparken izledim ve-"

"Dövme konusunda endişeli değilim," dedi dişlerini sıkarak. "Uyuşturucudan uzak durmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini biliyor musun? Danny'ye rastladım-" Tam adını söylemeden önce kendini durdurdu ama kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Danny Vargas, dünyanın pisliği. "Bana bir şeyler ayarlayabileceğini söyledi. Eskiden tanıdığım insanlar... hâlâ kullananlar... temiz olmamı istemiyorlar. Bu onları kızdırıyor."

"Ama hayır demiştin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hâlâ sorma ihtiyacı hissediyorsun. Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Sigarasını yere attı ve ilkini botunun tabanının altında ezerken bir tane daha yaktı. Ona bağırmamak için dudağımı ısırdım. Sigara içmek harika değildi ama daha önce yaptıklarından daha iyiydi.

"Ben sadece... Senin için endişeleniyorum, tamam mı? Danny Vargas korkunç bir insan. Seni bağımlı yaptığı için onu suçluyorum-"

"Kimse beni uyuşturucu kullanmaya zorlamadı. Bu benim seimimdi. Ama şimdi... Kaymadığımdan emin olmak için çok uğraşıyorum. Ve yakın zamana kadar

Killian'ın desteğine sahip değildim. Seninkine sahip değildim... Kahretsin, hala sahip olup olmadığımı bilmiyorum. Hangi gün seninle nerede duracağımı bilmiyorum. Beni seviyorsun. Benden nefret ediyorsun. Belki benden hoşlanmıyorsun bile. Bana güvenemeyeceksen arkadaş olmanın ya da başka bir şeyin ne anlamı var?"

Sana güvenmek istiyorum. "Seni desteklemek için elimden geleni yapacağım. Sana evrak işlerinde ve muhasebede yardımcı olurum. Günde bir saat çalışabilirim ve sosyal işlerinle ilgilenebilirim-"

"Teşekkürler ama hayır. Bunu kendi başıma yapmalıyım."

"Hayır, istemiyorsun. Sana yardım etmek istiyorum. İnatçı gururunun yoluna çıkmasına izin verme."

Çenesini sıktı. İçimi çektim. Onu hâlâ çok iyi tanıyordum. Bu da ona nasıl ulaşacağımı bildiğim anlamına geliyordu.

"Jake Masters'ı hatırlıyor musun?"

"Siktiğimin dangalağı. Jake Masters'ı nasıl unutabilirim?" Sigarasından öfkeli bir nefes çekti, gözleri yarıklara dönüştü.

Nedense binlerce öğrenci arasından beni hedef almıştı. "Başlangıçta benimle flört ederdi. Sanki beni seçtiği için onur duymalıymışım gibi. Ama ona ilgilenmediğimi, beni rahatsız etmeyi bırakmasını söyledim. Sadece kelimelerle başladı..." Connor tüm bunları biliyordu ama ona hatırlatma ihtiyacı hissettim. "Bana buz prensesi dedi. Bana neden ondan daha iyiymişim gibi davrandığımı sordu." "Çünkü sen ondan daha iyiydin. Ve onun seni almasına izin vermedin.

vermek istemediğin bir şey."

"Jake yaklaşık bir buçuk yıl önce bara geldi." Liseden beri pek değişmemişti. Yüzünde hâlâ kalıcı bir gülümseme ve muhtemelen şekillendirmek için çok zaman harcadığı dalgalı kahverengi saçları vardı. Hayatın adil olmadığının bir kanıtı olarak Wall Street'te bir ticaret işi bulmuş ve Williamsburg'daki cam ve çelik canavarlardan birinde deniz kenarında bir daire satın almıştı. "O geldiğinde ben ön tarafta Killian'la konuşuyordum."

Connor sigarasını botunun altında söndürdü ve devam etmemi bekledi. Çenesi sıkılıydı, yanağındaki küçük kaslar zıplıyordu.

"Çok uzun zaman olmuştu ama onu görür görmez yeniden on dört yaşına girdim. Kendimi... çaresiz hissettirdi, sanki tüm güç hala ondaymış gibi." Anılar üzerimden akıp gidiyordu ama her zaman göz ardı ettiğim bir anı vardı. "Midemde hasta bir his vardı, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedi, sesi yumuşak, gözleri endişeyle doluydu. "Ne oldu?"

"Killian onu kovmak istedi ama ben ona Jake'le yüzleşmem gerektiğini söyledim. Ben de yaptım. Ben ona çıkıştıktan sonra, 'Neden bütün ateşli hatunlar bu kadar berbat?' dedi."

"Lanet olası pislik," diye bağırdı Connor ve sonra daha yumuşak bir sesle, "Özür dilerim bebeğim. Çok özür dilerim."

"Sorun değil. Onunla yüzleştiğim için memnunum. Ama sonrasında tek yapmak istediğim seni arayıp bu konuyu konuşmaktı. Çünkü sen eskiden benim en iyi arkadaşımydın. Ve bunun bana neler hissettirdiğini anlayabilecek tek kişi sendin."

Başını eğdi ve ensesini ovuşturdu. "Ama Miami'deydim."

"Evet. Ama bunu sana kendini kötü hissettirmek için söylemiyorum. Bunu sana söylüyorum çünkü sen benim beyaz atlı prensimdin Connor."

"Killian senin beyaz atlı prensindi. Jake'i o dövdü, ben değil."

Bu Connor'ı hâlâ rahatsız ediyordu ama olay sırasında orada bile değildi. Şans eseri Killian dışarı çıkmış ve olayın sonunu yakalamıştı. "Biliyorum ve bu harikaydı. Killian'ın yaptıklarını takdir ediyorum. Ama beni toparlayan ve parçaları bir araya getirmeme yardım eden sendin. Bunun benim hatam olmadığına inanmamı sağladın. Her zaman yanımdaydın. Bana kendimi güzel, özel ve değerli hissettirdin. Jake içimde bir şeyleri kırmış gibi hissettim."

"Kırmadı," dedi, bunu önermeme bile kızmış gibiydi. "Kırılmayacak kadar güçlüydün."

Buna inanması güzeldi ama o zamanlar kendimi kırılmış hissediyordum. Ve utanmış. Korkmuş. Kızgın. Mağdur edilmiş. Ve çok yalnız. Connor benimle arkadaş olana kadar. "Çünkü sadece birkaç ay sürdü. Ama sen... senin yaşadıkların... Ben asla bunları yaşayacak kadar güçlü olamazdım. Beni mahvederdi. Seni yıkmadı Connor. Sandığından çok daha güçlüsün. Ve ben hep senin tarafındaydım çünkü sen hep benim tarafındaydın. Aynı takımda olduğumuz zamanları hatırlıyor musun?"

Connor gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Hatırlıyorum."

"Seni kaybettiğimde sadece bir erkek arkadaşımı değil, en iyi arkadaşımı da kaybettim." Gözlerini kapattı. "Ava..."

"Seni özledim," dedim, uzun zamandır olmadığım kadar dürüst davranarak. "Hem de çok."

"Ben de seni özledim. Bir süredir yoktum ama artık döndüm."

"Sana tekrar inanmak istiyorum." Bu ona inandığımı söylemekle aynı şey değildi ama bir başlangıçtı.

"Ne düşünüyordun, Ava? *İki ay mı?*"

"Bir yıl için uygun olan tek tarih buydu. Ama bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Nefesini sertçe verdi. Claudia başını arka kapıdan uzattı. "Connor. Bir sonraki müşteriniz burada." "Hemen geliyorum."

Kapı Claudia'nın arkasından kapanırken omzumun üzerinden baktım. "Onunla yatmadım."

"Orlando'yla yatmadım." Gülümsedi, itiraf ettiğim için mutluydu. Orlando sadece bir arkadaştı ve iyi bir eğitmendi. Benden çok Connor'ı seçme ihtimali olduğundan bahsetmiyorum bile. "Yani..." Ellerimi birbirine vurdum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Yardımlımı kabul edeceksin, değil mi?"

Bana güvenmediğim hıznır bir sırtış attı. "Madem teklif ediyorsun... İhtiyacım olan bir şey var."

"Akşam yemeği mi? Sana taco getirdim."

Başını iki yana salladı. "Aklımdaki bu değildi."

"Neye ihtiyacınız var?" Temkinli bir şekilde sordum. Eğer seksten bahsediyorsa, cevabım hayırdı. Kesinlikle hayır. Eski sevgiliyle seks yok.

"Bir davet."

, 2

OceanofPDF.com

C o N N o R

T Sınıfta dört kadın vardı ama diğerlerini izlemekle ilgilenmiyordum. Sadece Ava için buradaydım. Yoldan çekilip duvara yaslandım. Çok renkli ipek ipler

çift yükseklikteki tavanın kirişleri. Ava likralı tayt ve sporcu sütyeni giymişti, kaslı karnı tümüyle gözler önündeydi. Tamamen yağsız kaslıydı, her zaman formdaydı, ama bu onu şimdiye kadar gördüğüm en fit haliydi. Tanrım, çok güçlüydü ve o kadar esnekti ki yapmamam gereken şeyleri düşünmeme neden oldu.

Burada olduğumu unutmaya çalışıyordu, böylece kendi alanına girebilecekti. Ama arada bir bana bakıyor, sonra da bunu yapmayı bırakması gerekiyormuş gibi başını sallıyordu. Dersini mahvetmek ya da konsantrasyonunu bozmak istemedim, bu yüzden bir süre telefonumla uğraştım ve Google'da rastgele şeyler aradım - cam üfleme, Berlin Duvarı'ndaki grafitiler ve Rio de Janeiro. Genişleyen bir şehrin üzerinde kollarını açmış Kurtarıcı İsa'nın fotoğraflarına göz gezdirdim. Kumsallar ve yemyeşil tepeler, kolonyal mimari, karnaval. Suçun delik deşik ettiği, zenginlerin ve sefil fakirlerin yaşadığı bir şehirdeki canlı sokak sanatı. Tam bana göre bir yer gibi görünüyordu; kalp atışları, sıcaklığı, renkleri ve çelişkileri olan bir şehir.

Muse'un "Undisclosed Desires" şarkısının ilk notaları çalmaya başladığında telefonumu cebime attım ve başımı geriye eğip yukarı baktım. Ava tepeye tırmanmıştı, bileğine turkuaz bir ipek sarılmıştı, elleri ipek bağı gergin tutuyordu, sırtı kavisli ve vücudu baş aşağı ve yüksekte asılı duruyordu. Yüzündeki ifadeden tamamen o anın içinde olduğunu anlayabiliyordum. Etrafındaki her şeyin varlığı sona ermişti. Ne yaptığını söyleyemiyordum. Hareketlerinin isimlerini bilmiyordum. Tek bildiğim cesur, cüretkâr ve çok güzel olduğuydu. Uçuyor ve bir anda yere düşüyordu.

serbest düşüş. Zahmetsiz görünmesini sağladı, esnek vücudu iradesine göre büküldü. Akıcı ve zarif. Hareketleri müzikle senkronize.

Ava, ilham perim, ilham kaynağım. O benim sanatım olurdu.

Telefonumla fotoğraf çektiğimi fark etmedi. Ya da şok ve huşu içinde ona nasıl baktığımı. Kırılğanmış, kıçımın kenarı. Bu kız camdan yapılmamıştı. Dövülebilir çelikten yapılmıştı.

Ava bir ağaç olsaydı, söğüt olurdu. Eğilirler ama kırılmazlar.

Ders bittiğinde yanıma gelmesini bekledim. Kapüşonunu ve Nike'larını giydi, diğerleriyle vedalaştı ve sadece benim için olan bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. Bu gülümsemeyi uzun zamandır duymadığım ama sözlerini hala hatırladığım bir şarkı gibi tanıdım.

"Beni şaşırtıyorsun."

"Seni şaşırtmak kolay değil," dedi. "Kısa dikkat sürenizle." Doğruydum.

Sıkılma eşiğim düşüktü ama Ava beni hiç sıkıkmamıştı. Buldum. onu sonsuza kadar Büyüleyici. "Sen her zaman yönetmek için tutmak

Ben

eğlendirdi."

"Empanadas?"

Güldüm ve sırt çantasını omzundan alıp benimkinin üzerine astım.

"iPad'imi getirdim," dedi ve beni bisikletime kadar takip etti. "Bir plan yapabiliriz. Ayrıca bir rulo çeyrekliğim ve büyük bir iştahım var."

"İzci kız olmalıymışsın. Her zaman hazırlıklı."

"Bir gün bile dayanamazdım. Başkalarıyla iyi oynamam, unuttun mu?"

Güldüm. İkinci sınıf öğretmeni bunu karnesine yazmıştı ve bu onu hâlâ rahatsız ediyordu. "Çünkü hala mükemmel oyununu oynuyordun. prenses rolü. O kızı yıllar önce toz içinde bıraktın."

"Tam da seninle tanıştığım zaman."

"Seni diğer herkes için mahvettim,"

dedim. "Mahvettin."

"Peki ya Zeke?" Ben sordum.

"Ne olmuş ona?"

Onun için kaskını takmak üzereydim, ama elimden aldı ve kendisi yaptı.

"Hadi gidelim," dedi. "Ben acıktım."

Lokantaya doğru kısa bir yolculuk yaparken, Zeke ve onu birlikte düşünerek kendime işkence ettim. Ortak noktaları ne olabilirdi ki? Birlikte çalışmak dışında. Ve birlikte uyumak dışında. Lanet olsun. Unutmam gerekiyordu ama çok zordu.

Önümüzde menüler olan bir kabine oturduğumuzda, çeyreklik rulosunu masanın kenarına çarptı ve masanın üzerine döktü. "Papaya suyumuzla çeyreklik oynayabiliriz."

"Eğlenceli zamanlar."

"Yapma bunu," dedi makineye çeyreklikler atarken. "Neyi yapmayayım?"

"Sinirlendiğinde yaptığın şey. Huysuzlaşır ve huysuzlaşırsın."

Ben huzurluyum. Güçlüyüm. Vesaire, vesaire, lanet olası vesaire.

Koltuğa yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Kaç erkekle birlikte oldun?"

Sorumu duymazdan gelerek müzik kutusundaki tuşlara dokundu, sonra fazla çeyreklikleri toplayıp çantasına attı. "I Heard It Through the Grapevine" çalmaya başladığında Ava sırtıttı.

"Komik."

"Kaç kişi oldukları gerçekten önemli mi? Eğer hiçbiri-" "Eğer hiçbiri... ne?"

Geçen seferkinden farklı bir garsonun siparişimizi almak için standımıza uğramasıyla sohbetimiz kısa kesildi. İkimiz için de sipariş verdim. Aptalcaydı, gerçekten. Sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi. Sanki hayatımda bir şeylerin kontrolünü elimde tutmam gerekiyormuş gibi.

Garson kız masamızdan ayrıldıktan sonra Ava kollarını kavuşturup masaya yasladı. "İki ya da yirmi erkekle birlikte olmuş olmamın bir önemi yok."

Yirmi. Ne oluyor lan? Benim için önemliydi.

"Sanki başka kızlarla birlikte olmamışsın gibi."

"Seninle geçirdiğim o geceden beri kimseyle birlikte olmadım." On sekiz... on dokuz ay önce. Killian beni rehabilitasyona götürmeden birkaç gün önceydi. Ava kendini kötü hissettiğinde beni aramıştı ve ben de uçuyordum. İşin üzücü yanı, onunla geçirdiğim o geceyi neredeyse hiç hatırlamıyor olmamdı.

"Sadece bir gece için bile mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Bakışları göğsüme kaydı, sonra iPad'ini ve klavyesini çıkarıp masanın üzerine koydu. "Hadi organize olalım," dedi ve bir hesap çizelgesi açtı. Küçük Bayan Verimli.

"Bir hesap çizelgesinin tüm sorunlarımızı çözeceğini mi düşünüyorsun?" Kutulardan birine bir şeyler yazmasını izlerken sordum. Kaşları çatık bir şekilde yazmaya devam etti, sanki bu hesap tablosu dünyadaki en önemli şeymiş gibi.

"Eğer cinsel olarak hayal kırıklığına uğradıysan, belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın," dedi, hala yazıyordu.

"Peki sen ne öneriyorsun? Claudia'nın teklifini kabul etmeli miyim?"

Ağzı açık kaldı ve başını ekrandan kaldırdı. "Seninle seks yapmayı mı teklif etti?"

"Dehşete düşmüş gibi bakma. Bazı kadınlar benim seksi olduğumu düşünüyor."

"Çoğu kadın senin seksi olduğunu düşünüyor." Gözlerini yüzüme kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "Sadece... Claudia senin tipin gibi görünmüyor."

"Ve Zeke senin miydi?"

Omuz silktili. "Bir süreliğine eğlenceliydi."

"Eğlenceli," dedim sanki ayıp bir kelimeymiş gibi.

"Kolaydı, tamam mı? Bunun için beni yargılama. Seni unutmaya çalışıyordum. Yıllardır seni unutmaya çalışıyorum."

"Peki bu nasıl sonuçlandı?"

"Sen söyle. Deliler gibi aşık olduğumuz zamanlarda gittiğimiz bir lokantada, masanın karşısında oturuyorum. Claudia ya da başka biriyle olmanı istemiyorum. Ama şu anda sana sunabileceğim tek şey dostluk ve organizasyon becerilerim. Beni zorlama Connor. Sana vermeye hazır olmadığım bir şeyi vermem için beni kışkırtma." Alt dudağı titredi ve onu dişlerinin arasında sıkıttı.

Birkaç uzun an boyunca ikimiz de konuşmadık. Sadece seksten bahsetmediğini biliyordum. Bana kalbiyle güvenmeye hazır değildi. "Seni bekleyeceğim," dedim sonunda.

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum... ya da sürse bile-"

"Bekleyeceğim."

"Connor..."

Garson yemeğimizi servis ederken arkasına yaslandı. Birkaç saniye boyunca önümüze serilen yemeğe baktı. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve Tammy Wynette erkeğinin yanında durmakla ilgili şarkısını söylemeye başladığında ikimiz de güldük. "Ne kadar ezik bir şarkı," dedi bir empanada alarak. "Tammy pek feminist sayılmazdı."

"Ne de olsa o sadece bir insan," diye alıntı yaptım.

"Aynen öyle. Ne bekleyebilirsin ki?" diye sordu empanadasından büyük bir ısırık alarak. "Görünüşe göre tüm ağır işleri kadın yapmak zorunda."

Çenemi iPad'ine doğru salladım. "Not almalısın. Tammy sana iyi tavsiyeler veriyor."

"Zayıf cinsiyet nasıl geliştirilir. Anlamasanız bile yaptığı her şeyi nasıl kabul edersiniz. Yaptığı her boktan şey için onu nasıl affedeceğini... tekrar ve tekrar. Bunun için bir rozet kazanmalıydım."

Gözlerimi ona diktim. Bakışlarını başka yöne çevirdi ve bu sözleri söylediği için pişman olduğu belliydi ama yine de söylemişti. Birini sevdiğinde, ona seni yok etme gücü verirsin. Dikkatsiz bir kelimeyle. Bir bakışla. Bir hareketle. Onları herkesin incitebileceğinden daha derinden incitmeyi bilirsiniz. Aşk sizi savunmasız, açıkta, ruhunuzu onlara karşı çıplak bırakır.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Öyle demek istemedim." "İstedin. Ama sorun değil. Rozeti hak ettin."

Cevap vermedi. Yemeğini yerken dikkatini bir hesap çizelgesi oluşturmaya verdi. Önümüzdeki iki ay boyunca yapmamız gereken her şeyin kapsamlı bir yapılacaklar listesi, hepsi beni bu lanet sergiye hazırlamak için tasarlanmıştı, aynı zamanda dükkânı işletiyordum ve kendimi doğru ve dar tutmak için ihtiyacım olan her şeyi yapıyordum. Spor salonu zamanı. Sağlıklı beslenme programı. Haftalık toplantılarım. Berbattı. Hepsi berbattı. Kendimi her zaman özgür bir ruh, kendi başıma bir kanun olarak görmüştüm ama bu pek de işe yaramadı. Bir programa uymaktan, tüm kurallara uymaktan ne kadar nefret etsem de, artık bu hayatın gerekliliklerinden biriydi.

Ava ve ben değişmiştik. Hayat bizi değiştirmişti. Bizi bazen tanıyamadığım insanlara dönüştürdü. Ama bazen hala onun eskiden nasıl biri olduğuna dair kısa anlık görüntüler yakalıyordum. Ava'nın daha güven dolu, daha açık, iyi biri olabileceğine inanmaya daha istekli olduğu zamanlar. Değerli biri. Yıkarak yerine inşa etmek istediği biri. Belki de hala geçmişe tutunuyordum, yok olmuş bir rüyanın parçalarına tutunuyordum.

"Barda çalışmak seni mutlu ediyor mu?" Onu evinin önüne bıraktığımda sordum.

"İşimi seviyorum."

"Güzel."

Yüzümdeki şüpheli ifadeyi okuyarak başını eğdi. "Bu şüphe neden?"

Omuz silktilim. "Hep yaratıcı bir şeyler yapacağını düşünmüştüm. Dans ya da koreografi... Seni bir ofiste çalışırken hiç hayal etmemiştim."

"Üniversitede işletme okudum."

"Biliyorum." Bu beni de şaşırtmıştı. Ava'nın ders kitaplarının ve bilgisayar ekranlarının arkasına saklanmaya değil, spot ışıklarının altına ait olduğunu düşünmüştüm hep.

"Kim bilir? Bir gün Cirque de Soleil'e kaçabilirim."

"Gösterinin yıldızı sen olurdun."

Gülümsemesi soldu. "Duygularını incitmekten nefret ediyorum." Önemli bir şey değilmiş gibi tek omzumu silktim. Kelimelerin sırtımdan kayıp gitmesini diledim ama asla gitmediler. Kelimeler beni her zaman yumruklardan daha çok incitmiştir. Yıllar önce yumruklarla başa çıkmayı öğrenmiş ve sert bir dış görünüş geliştirmiştım, ama kelimeler... hala derimin altına giriyor ve söylendikten uzun süre sonra kafamda yankılanıyorlardı. "Şirret yorumlardan kaçınmaya çalışacağım."

"Ne söylemen gerekiyorsa söyle." Yumruğumu kalbime vurdum. "Zırhımı giyiyorum."

"Benim sivri dilimden gelen sapan ve oklarla başa çıkabilir misin?" "Zehirli olanları bile. Bırak uçsunlar."

"Benim parlak zırhlı şövalyem," diye alay etti.

Ona göz kırptım ve uzaklaşmasını izledim. Ön kapıya ulaştığında döndü ve içeri girmeden önce bana bir öpücük kondurdu. Elimini kalbime bastırdım.

Ah, Ava, beni öldürüyorsun.

, 3

OceanofPDF.com

I Connor'ın hava ipeği dersimi izlemeye geldiği gecenin üzerinden üç hafta geçmişti. Geçen hafta Killian, Connor'ın Jared'ın evine taşınmasına yardım etti. Çok uzun sürmedi. Connor'ın Connor, Jared'in mobilyalarını satın aldığı için elindeki eşyaların çoğu Goodwill'e gitmişti. Jared San Diego'ya yerleştiğinde ya da yerleşirse burada yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Öncelikle seyahate çıkacaktı ve önümüzdeki birkaç ayın ötesinde bir planı yoktu.

"Yine mi sen," diye homurdandı Claudia, Forever Ink'in ofisindeki bölmenin diğer tarafında dururken. Aslında oraya ofis denemezdi. Sadece arka tarafta, dükkânın geri kalanından ayrılmış bir alan.

Yeşil çay bardağımı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum alırken kenarından ona baktım. "Bana alışmalısın. Buralarda çok takılacağım."

Gözlerini devirdi ve katlanmış kollarını bölmeye dayadı. "Connor'la aranızda ne var?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi arkadaş mıyız?"

"Ne zaman zarar edeceğimi bilirim. Ayrıca bana hiçbir zaman en ufak bir faiz ödemedi."

Onun itirafına gülümsedim. Önemli olmamalıydı. Ne yazık ki önemliydi. "Böbürlenme. Sinir bozucu."

"Biliyorum. Haklısın," dedim yüzümdeki gülümsemeyi silerek. "Nerede o?"

Omzunun üzerinden baktı. "Bir müşteriye danışmanlık yapıyorum. Önden." Dikkatini tekrar bana verdi ve kaşlarını kaldırarak bir cevap bekledi.

"Biz sadece arkadaşız."

Kadın homurdandı. "Bu asla işe yaramaz."

"İşe yarıyor." Şirret yorumlardan kaçınıyordum ve Connor bana bir arkadaş gibi davranıyordu. Sayılır.

"Benden söylemesi, iki yoldan biriyle bitecek. Ya tekrar bir araya geleceksiniz ve her şey yoluna girecek çünkü artık daha yaşlı ve akıllısınız ve geçmişteki hatalarınız için birbirinizi affettiniz. Ya da birbirinizle birlikte olamamanızın tüm nedenlerini hatırlayacak ve insanların o kadar da değişmediğini fark edeceksiniz."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Psikoloji diplomam var. Tavsiye vermek dışında her şey için işe yaramaz. Öğüt vermekte harikayımdır. Öğüt almak ise bambaşka bir hikaye."

"Sohbet için teşekkürler."

"Her zaman. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onunla hâlâ yatarım."

"Bilgin olsun, eğer onun peşinden gidersen, gözlerini oyarım." *Benim sorunum neydi?* Onu istemiyordum ama başkasının da ona sahip olmasını istemiyor muydum? Kimi kandırıyordum ki? Onu hâlâ istiyordum. Sadece onu istemeyi *istemiyordum*. Hayal kırıklığı içinde zımbayı birkaç kez sıktım, zımbalar masaüstünde bir yığın oluşturdu.

Bir miyav sesi çıkardı. "Yavru kedinin pençeleri var."

Zımbaları çöp sepetine atarak kanıtları gizledim. "Ve kötü Krav Maga becerileri. Arkanı kolla."

"Kahretsin kızım, Kill Bill gibi davranmana bayılıyorum."

Omzumun üzerinden Connor'a baktım, liseden beri giydiği Led Zeppelin tişörtünü inceliyordum. Ona hiç bu kadar dar gelmemişti. Spor salonundan uzak durması ya da daha bol tişörtler giymeye başlaması gerekiyordu. Bu çok dikkat dağıtıcıydı. "Nereden geldin sen?"

Sırıttı. "Arkanı kolla. Tam arkasıdaydım."

Bakışlarımı Claudia'ya çevirdim, gözlerim kısılmıştı. Omuz silkti. "Ön tarafta olduğunu sanıyordum."

"Bir ninja gibi hareket ediyor," diye mırıldandım.

Claudia dükkânın önünde kayboldu ve beni Connor'la yalnız bıraktı. Elektronik sigarasını arkamdaki yeni yerleştirilmiş rafa fırlattı. Birkaç gün önce Connor'a, onun için hazırladığım renk kodlu klasörleri saklaması için duvara raflar astırmıştım. Jared'in evraklar için kullandığı karton dosya kutularını karıştırmaktan daha kolaydı. "Bu şey berbat."

"Elektronik sigara ciğerlerinizi nikotin, katran gibi karartmaz-"

"Evet, evet. Dersini çoktan dinledim."

"Öyleyse bir paket sigara al ve sağlığını ve refahını önemseydiğim için beni suçlamayı bırak. Seçim senin, Raket Adam."

"Raket Adam mı? Olamaz." Ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Sakın bana hâlâ o şarkıyı dinlediğini söyleme."

"Harika bir şarkı."

Connor kıs kıs güldü. "Seni hâlâ ağlatıyor mu?"

Omuz silktim. "Belki."

"Seni ağlatan ne?" Lee, elinde bir paket Camel ve bir çakmakla dışarı çıkarken durup sordu. Koyu renk saçları, bol miktarda jölenin de yardımıyla yerçekimine meydan okurcasına yukarı kalkmıştı.

Connor, Lee'nin sigaralarına bakarak, "Elektronik sigaralar beni ağlatıyor," dedi.

Lee orta parmağını sağ kaşındaki gümüş halter piercing'in üzerine sürterek elektronik sigaralara laf atar gibi, "Hadi oradan, dostum," dedi. "Tatmin edici değiller."

"Ayrıca akciğer kanserine de neden olmazlar," diye belirttim.

"Herkes bir gün ölecek. Yapabiliyorken hayatın tadını çıkarabilirsin. Sigara içmek istersen dışarıdayım," dedi Lee, arka kapıdan içeri girerek. "Ben artık gidiyorum," dedim. "Ne istersen yap. Duman. İçme. duman. Bu senin hayatın."

Connor ellerini döner koltuğun iki yanına koydu, yüzü bana o kadar yakındı ki tarçınlı sakızının ve temiz erkek kokusunun kokusunu alabiliyordum. Başımı döndürdü. Bakışlarını yüzünde, mavi gözlerini çerçeveye koyu kirpiklerine ve ağzına doğru kayd. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ben sertçe yutkundum. Nabzım hızla atıyor, kulaklarımda gümürdüyordu. Bana ne yaptığını biliyordu. Yakınlığının kafamı karıştırdığını biliyordu.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü, düz beyaz dişlerini ve sağ yanağındaki gamzeyi gösterdi. "Alanımdan çık," dedim. *Nefes alamıyorum.*

Sakızını çiğniyordu, yüzünde hâlâ tembel bir sırıtış vardı. Onu tokatlamak istedim. Tanrım, bana şiddet uyguladı. Taşaklarına tekme attığıma hâlâ inanamıyordum. Bu tüm zamanların en düşük seviyesiydi. O kadar acı çekiyordu ki midem bulanıyordu.

"Gerçekten Claudia'nın gözlerini oyar mıydın?" diye sordu, sandalyemi bırakarak. Ayağa kalkmadan önce sandalyeyi geri çektim, böylece onun kişisel alanına girmemiş olacaktım.

"Sadece şaka yapıyordum," dedim, asker ceketimi giyip çantamı omuzlayarak.

Başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sesin oldukça ciddi geliyordu."

"İşe geri dönmem gerek." Etrafından dolaşmaya çalıştım ama kas duvarıyla çıkışıma engelledi. Elimi havada çırpıttım. "Çekil yolumdan."

Gülümsemesi daha da genişledi. Ellerimi kalçalarımın koydum ve ona ters ters baktım. "Bu akşam dersten sonra seni alırım," dedi, hâlâ yerinden kıpırdamıyordu.

"Burada olmanız gerekiyor. Randevu programınızı kontrol ettim. Gecenin sonuna kadar tamamen dolusunuz."

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Bu iyi bir şey. Eve tek başıma gitmekte de sorun yok. Kendimi savunabileceğimi biliyorsun. Ben bir baş belasıyım."

Kendimi 1.80 boyuma çekerken kıkırdadı. "Eğlenceli boyutta bir pakette bir baş belası."

"Eğlence boyu," diye alay ettim. "Seni zorlamadan önce yolumdan çekil."

Connor geçmeme izin vermek için kenara çekildi ve benimle aynı hizaya geldi. "Harika dövmelelerin fotoğraflarını çekmeyi unutma," dedim, Gavin ve yeni dövme sanatçısı AJ'nin çalıştığı dövme istasyonlarına bakarak. AJ'in kızıl saçları bir omzunun üzerinden sarkıyor, atleti renkli dövme kollarını gösteriyordu. Eskiden Gavin'le birlikte şehirdeki bir dükkânda çalışıyordu, bu yüzden bu dükkâna geçiş yapmakta hiç zorlanmadı. Dövme sanatçıları kendi müşterilerini getiren ve kazançlarının belli bir yüzdesini dükkâna ödeyen serbest temsilciler gibiydi, bu yüzden Connor'ın onları yönetmesine gerek yoktu. Sadece izin günlerini takip etmesi ve malzemeleri için sipariş vermesi gerekiyordu. "Instagram'daki takipçileriniz buna bayılıyor."

Connor "Roket Adam" ı mırıldanmakla o kadar meşguldü ki takipçilerini umursamıyordu. Zaten umurunda da değildi. Sosyal medyayla ne alıp veremediği olduğunu bilmiyordum ama bu konuda hep tuhaf davranmıştı. Hiç kişisel Facebook, Instagram ya da Twitter hesabı olmamıştı. Forever Ink hesaplarını güncel tutuyordum, ancak bana özellikle onun fotoğraflarını eklemememi söylemişti.

Ön kapıyı benim için açık tutarak birkaç mısra söylerken, "'Roket Adam'ı bırak," dedim. İyi bir sesi vardı ama bundan bahsetmekten kaçındım. Onu cesaretlendirmeye gerek yoktu.

Önümdeki kaldırımda durdu ve öğleden sonra güneşinin altında gözlerini kısıtı. Parlamayı kesmek için bir çift büyük boy kaplumbağa kabuğu güneş gözlüğü taktım. "Bu şarkı seni neden üzüyor?" diye sordu, bakışları yüzüme yerleşti.

Çünkü *sen* roket adamsın ve çok uzun zamandır yoktun. Bir uçurtma kadar yüksek. Belki de şarkı uyuşturucu kullanımıyla ilgili değildi, ama ben hep böyle yorumlamıştım. "Kulağa çok yalnız geliyor," dedim, çünkü bana öyle geliyordu.

"Dünyaya geri döndüm," dedi ve sanırım söylemediğim tüm kelimeleri anladı. Belki de eskiden olduğu gibi hâlâ zihnimi okuyabiliyordu. Ne korkutucu bir düşünce.

"Yarın görüşürüz," dedim ve uzaklaştım. "Aynı kötü zaman, aynı kötü yer."

"Günümün en güzel kısmı," diye seslendi arkamdan.

Benimkini de. Omzumun üzerinden el sallayarak veda ettim. Connor'ın muhtemelen yardımına ihtiyacı yoktu ama her gün dükkânda geçirdiğim bir saatten keyif alıyordum. Onu kendi halinde görmeyi seviyordum. Onu temiz, ayık ve uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görmek hoşuma gidiyordu. Yumuşak güneş ışığı altında bara doğru yürürken, hava keskin ve serindi, yeni bilenmiş kalemler ve odun dumanı gibi kokuyordu, Claudia'nın söylediklerini düşündüm. Connor'la ayrılmamızın nedeni artık bir sorun değildi. Uyuşturucu kullanmıyordu ve öyle kalmak için çok çalışıyordu. Lokantada söylediği gibi, yalanları ve boş vaatleri uyuşturucu kullanımından kaynaklanıyordu. Her zaman bunu örtbas etmeye, haklı göstermeye, benden saklamaya çalışmıştı.

Geçmişteki tüm yanlışlar için onu suçlamaya devam etmeli, kin tutmalı, neden olduğu acılar için onu affetmeyi reddetmeli miydim? Her şeyi unutmayı, ona güvenmeyi ve yeniden inanmayı o kadar çok istiyordum ki. Hayatım onsuz tamamlanmış gibi hissetmiyordu.

, 4

OceanofPDF.com

C o N N o R

Idumanı açık penceremden dışarı üfledim ve gece havaya karışmasını izledim. Yeni planım gün boyunca elektronik sigaraya bağlı kalmak ve geceleri dükkândan sonra kendimi gerçek sigarayla ödüllendirmektir.

kapalıydı ve ben evde yalnızdım. Acınacak haldeydim. Ama sigara içmek bana kalan son alışkanlıktı ve onu bırakmaya hazır değildim.

Televizyonumun arka planında bir doğa programı oynuyordu ve penceredeki yerimden bir dişi aslanın Afrika ovalarında bir ceylanı kovalamasını izliyordum. Ceylan çok güzeldi. Hızlı ve zarıftı. Ve aslanın bir sonraki yemeği olmak üzereydi. Her şeye rağmen ceylanın kazanmasını destekliyordum. Doğa acımasızdı. En güçlü olan hayatta kalır. Ceylanın aç bir aslana karşı hiç şansı yoktu. Başımı çevirdim. Onu izlemeye dayanamıyordum.

Cebimdeki telefonum çaldı ve ekranı kontrol ederek telefonu çıkardım. Ava beni neden gece yarısı arıyordu? "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

"Evet. Uyuyamadım."

"Ninni söylememi ister misin? Biraz Elton John?" Sigaramdan bir nefes daha çektim ve ağzımın kenarından nefes verdim.

"Sigara mı
içiyorsun?" "Evet."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve ben de bana küfredmesini ya da yeni bir nutuk çekmesini bekledim. "Bu gerçekten çok iyi."

Güldüm. "Dün başsavcının sağlık uyarıları yaptığı gibi bana saldırdın. Ve şimdi gerçekten iyi mi?"

"Sigara değil. Dürüstlüğünüz."

Bir zamanlar ona söylediğim her şey doğrudu. Ama bu uzun zaman önceydi. "Ders nasıldı? Yüksekten uçuyor muydun?"

"Evet. Çok heyecanlıydı." Kendisini nasıl hissettirdiğinden bahsediyordu ve ben de onun sözlerini ama daha çok sesini dinliyordum. Konuşma sesi seksiydi. Nefesliydi. Ama şarkı söylediğinde farklıydı. Alçak sesle ve boğucu bir şekilde şarkı söyleyebilirdi, sesinde dumanlı, cazımsı bir kalite vardı ve Adele'in söylediği o şarkıları söylerken yüksek notalara çıkabilirdi. Hastanedeysen yatağımın yanında oturup usulca şarkı söylediğinde ya da benimle konuştuğunda, sıkıntılı ruhumu yatıştıran onun sesiydi. Beni uçurumun kenarından sürükleyen ve o varsa dünyanın bu kadar berbat olamayacağına dair bana umut veren onun sesiydi.

Yatağına yerleşiyormuş gibi bir hışırtı duydum. "Yatakta mısın?"

"Evet."

"Ne giyiyorsun?" Onu seksi, uyumlu takımlarından biriyle hayal ettim. İç çamaşırları ıslak rüyalarımı süslüyordu. Bit pazarı kıyafetlerinin altına her zaman dantelli numaralar giyerdi. Ya da ipeksi olanları. Geceleri, o küçük ipekli kaşkorse ve külot takımlarını giyerdi. Kadınsı. Çok seksi.

"Biz bu oyunu oynamıyoruz," dedi.

Hayal gücümün boşlukları doldurmasına izin verdim. Kıyafeti ipeksi ve kırmızıydı, rujuyla aynı tondaydı. Dantelle süslenmiş kaşkorse göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Sigaramı pencereden dışarı fırlattım, izmaritini yarın temizlemeyi aklıma not ettim ve Jared'den aldığım kanepeye uzandım. Gece mavisi kadife ve çok rahattı. Ayaklarımı sehpaye dayadım ve başımı yastığa yasladım. Kanepenin karşısında iki tane yıpranmış deri sandalye duruyordu. Düz ekran televizyonum, ses sistemim ve kitaplarım karşı duvardaki modern raf ünitesine sığıyordu. Mükemmel bir kurulumdu. Uzaktan kumandayı televizyona doğrulttum ve kapatarak odayı sessizliğe ve karanlığa gömdüm.

"Neden uyuyamıyorsun?" diye sordum. "Sadece seni düşünüyorum."

İyi şeyler mi yoksa kötü şeyler mi düşündüğünü sormak istedim ama sormadım. "Bu seni geceleri uyutmuyor mu?"

"Karanlıkta sesini dinlemeyi seviyorum. Uzun zaman oldu."

"Evet, öyle."

Lisedeyken gece geç saatlere kadar konuşurduk. Hâlâ ailesinin çatısı altında yaşadığı ve birlikte vakit geçirmenin zor olduğu, annesinin bizi ayrı tutmaya çalıştığı zamanlar.

"Bugün ilginç dövme yaptınız mı?"

Bugünkü altı saatlik seanstan sonra hâlâ kramp girmiş olan sağ elimi esnettim. "Bir adamın koluna dövme yapmayı bitirdim. Japon teması istemişti. Koi balıkları, kiraz çiçekleri, bir Şinto tapınağı... bir samuray savaşçısı... Kanji sembolleriyle bir dağ yaptım: "Yedi kez düş, sekiz kez kalk."

"Kulağa harika geliyor," dedi ve sesindeki heyecanı duydum. Ava Japon kültürüne, modasına, yemeklerine ve tasarımına her zaman hayran olmuştu. Ona on sekizinci yaş gününde hediye ettiğim Japon çay setinin hâlâ onda olup olmadığını merak ettim. "Umarım fotoğrafları almışsındır."

Yaptım ama portföyüme koyacaktım, sosyal medyaya değil.

"Yapmadın," dedi. "Çalışmalarını göstermelisin."

"Lee, Gavin ve AJ bütün gün fotoğraf yüklüyorlardı. Küçük Instagrammer kalbiniz için mükemmel."

"Orada olmanı istiyorum."

"Müşterilerim beni kulaktan kulağa bulur." Aylar öncesinden yer ayırtmışım. Bu benim için yeterince iyiydi. "En iyi reklam budur."

"Belki," diye mırıldandı. "Ama yine de yeteneğinizi sergilemeniz iyi olurdu."

Sosyal medyada adımın geçmesini istemiyordum, yeteneğimi ya da hayatımla ilgili başka bir şeyi gösteren fotoğraflar istemiyordum. Tek yapmak istediğim radarın altında uçmak, başarılı bir iş yürütmek ve dövmemi yapmaktı. Hikayenin sonu. İhtiyacım olan son şey Keira Shaughnessy'nin beni takip etmesiydi. Ya da daha kötüsü Ronan'ın. Nerede olduğumu biliyordu ama dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Aradan bir yıl geçmişti ve ben hâlâ birilerinin beni yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyordum. Hayatımda ilk kez bir silahım vardı, yatağımın başucunda duran bir Glock. Onu asla kullanmam gerekmeyeceğini umuyordum.

"Dinle Ava, bana bir iyilik yap. Beni kendi sosyal medyana ya da Forever Ink'in sosyal medyasına koyma. Orada fotoğraflarımın olmasını istemiyorum, kimsenin bir gün içinde yaptığım her küçük şeye kolayca erişmesini istemiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum, anladın mı?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ama ciddi olduğumu bilmesini istiyordum.

"Neden sosyal medya ile bir sorunun var?" "Özel

hayatımı gizli tutmak istiyorum." "Bazen

Killian'a çok benziyorsun."

Sosyal medya söz konusu olduğunda aynı görüşü paylaşıyorduk. Killian bir UFC süperstariyken, Ava markasını sosyal medya aracılığıyla inşa etmişti.

O kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki, tüm öğünlerinde ne yediğini, günde kaç saat antrenman yaptığını, en sevdiği müziği bilen yarım milyon takipçisi olmuştu... vücudundaki her dövmenin anlamı hakkında tahminlerde bulunuyorlar ve neredeyse mahremiyetini işgal ediyorlardı. Hayır, teşekkür ederim.

"Siz iyi durumdasınız, değil mi?"

"Evet, her şey yolunda." Killian taşınmama yardım etmeyi teklif etmişti ve Eden bunun kendisinden gelmediğini söylemişti. Bu doğru yönde atılmış büyük bir adımdı ve bu şekilde devam etmesini istiyordum.

Bir sigara daha yakıp pencereye doğru yürüdüm ve turuncu renkli aya baktım. "Aydaki adamın yalnız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bazen," dedi. "Ama yeryüzüne baktığında insanların yarattığı tüm sorunları görüyor ve olduğu yerde kendini daha güvende hissediyor."

"Ya da belki de yemyeşil tepeleri, okyanusu ve çölü görüp kıskanıyordur. 'Ne olacak, bende bir sürü ay tozu ve krater var ama onlarda dağlar, şehirler ve sahiller var' gibi."

"Çimenler her zaman uzaktan daha yeşildir."

Sözleri beni hem üzdü hem de öfkeliendirdi. Ava eskiden iyimser biriydi. Bunu ona ben mi yapmıştım? "Ne zaman kötümser oldun?"

Soruya cevap vermedi. "Tüm güzel anılarımdan vazgeçmem gerekse bile güvenli seçer miydin?"

"Yapar mıydın?" *Lütfen hayır*
de. "Yapar mıydın?" diye
karşılık verdi.

"Hayır. Güzel anılarımdan her birinde sen varsın. Bu kalbimden bir parça koparmak gibi olurdu."

"Her zaman çok cesurdun."

"Ne şekilde?" Bazıları bana korkak derdi. Uyuşturucu dünyasına kaçmak. Cesur mu? Pek değil.

"Nasıl hissettiğini söylemekten hiç korkmadın. Sana aşık o l m a m ı sağlayan da buydu. Sende bir şairin ruhu var."

Bu boktan bir şiir olurdu. "Sadece seninleyken böyleyim."

"Biliyorum," dedi sessizce. Bir s ü r e sonra, "Neden beni seçtin?" diye sordu.

"Çünkü sen seksisin ve ben yüzeyselim."

Güldü. "Bunun dışında."

Bunu düşünerek sigaramdan bir nefes çektim. Ava her zaman benim Aşıl topuğum olmuştu. Beni neden bu kadar savunmasız bıraktığını bilmiyordum. Neden içimde hiç kimsenin dokunamadığı bir yere dokunduğunu. Ya da neden ona her zaman

başka kimseye söylemediğim şeyler. "Belki de kimse bana inanmazken sen inandığın içindir. Belki de beni sevme şeklin yüzündendir."

"Seni nasıl sevdim?"

"Binlerce güneşin gücüyle." "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Kıkırdadım. Ben de öyle. "Çok sıcaktı... ve o kadar güçlüydü ki dünyayı kavurdu."

"Harika. Küresel ısınmadan ben sorumluyum. Aşkım çevre için kötüydü."

Güldüm. Bazen beni gülmekten kırıp geçirirdi. "Belki de Ay'da daha güvendesindir."

"Artık neden dünyaya pek sık inmediğimi biliyorsun." "Artık tam zamanlı olarak burada yaşadığım için mi?" Ses tonum hafifti ve alay ediyordum ama kalbim ağrıdı.

Ava içini çekti. "Seninle ne yapacağım ben, Roket Adam?"

"Benimle yapabileceğiniz birkaç şey düşünebilirim. Eğer elim düşerse, pek de iyi bir dövme sanatçısı olamam."

"Günde kaç kez mastürbasyon yapıyorsun?"

"Bugün mü? Üç tane. Uyumadan önce bir tane daha yapabilirim." "Ciddi misin?"

I boğulmuş a Gül. "Çok Çok mu? Değil. Yeterince mi? Ne var günlük önerilen miktarı karşılıyor mu?"

"Eminim bir sınırı yoktur-"

"Hayal gücümün." "Ne hayal ediyorsun?"

Sen. "Hayal gücümü kullanmama gerek yok. Tüm işi porno yıldızlarının yapmasına izin veriyorum."

Buna gözlerini devirdiğini hayal ettim. "Şimdi de porno mu izliyorsun?"

Hayır. "Senin kirli bir zihnin var. Sıkimi ya da onunla ne yaptığımı düşünmemelisin."

Birkaç saniye sessiz kaldı, muhtemelen ona tam olarak ne yapmamasını söylediğimi düşünüyordu. Karanlığa doğru gülümsedim. Nasıl bir oyun oynuyorduk?

Ava yine oyunu değiştirdi. Durumu tersine çevirmekte iyiydi. "Seni suçladım... her şey için. Uyuşturucu için ve tek kelime etmeden ortadan kaybolduğun için. Ve sonra o adamlar... seni dövüp göğsünü oyduktan sonra öldüreceklerdi..."

Eden bunu ona söylemiş olmalı çünkü ben hiç söylemedim. O gece olanlar hakkında Ava'ya mümkün olduğunca az şey anlatmaya çalışmışım. Eden, o adam göğsümü oyduğunda baygın olduğumu sanıyordu. Doğru olmasa da böyle düşünmesine izin verdim. Bıçak derimi keserken, harflerin üzerini ne kadar mürekkep kaplarsa kaplasın beni sonsuza kadar iz bırakacak bir kelimeyle damgalarken, bıçağın her bir darbesini hissetmişim. "Ama beni öldürmediler."

"İçinde senin olmadığın bir dünyayı asla hayal etmek istemiyorum. Çok üzücü ve yalnız bir yer olurdu. Ama hala üstesinden gelmeye çalışıyorum..."

Bir nefes verdim ve külü pencereden dışarı fırlattım. "Neyi atlatacaksın?" "Gidiş şeklini. Ölü müsün, diri misin bilmiyordum."

Hayatta değilim. Hayatta kalmak ama ölmüş olmayı dilemek. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Rehabilitasyon hakkında ve nasıl derimden sürünerek çıkıyormuş gibi hissettiğimi. Yoğun istekleri. Beni nasıl yorduğunu, ölmüş olmayı dilediğimi. Miami'ye giden bir Greyhound'a binerek geçirdiğim o uzun günler, iyi bir şeye doğru gittiğimi, bir şekilde işleri yoluna koyabileceğimi düşünerek kendimi kandırmam.

Ona gerçekliğin beni nasıl can evimden vurduğunu, hayal kırıklığına uğrattığını ve umutsuz hissettirdiğini anlatmak istedim. Ona Ronan ve Keira'dan, son yirmi yılını Killian ve ben hiç var olmamışız gibi davranarak geçiren hatırlamadığım annemden bahsetmek istiyordum. Ve okyanusa doğru yürüdüğüm geceyi, unutulmaya gömülmenin ve suyun beni kaplamasına izin vermenin çok daha kolay olacağını düşündüğümü. Ciğerlerimdeki tüm nefesi çalacaktı. Ama onun yüzünü hayal etmişim. Kafamın içinde sesini duydum. Yüzerek kıyıya geri döndüm ve kumsala uzandım. Gökyüzündeki yıldızları izledim ve Tanrı'ya değiştiremeyeceğim tüm boktan şeyleri kabul edecek güç ve huzur için dua ettim.

Tüm fazla yüklerimi onun ayaklarının dibine bırakmak ve yükümü hafifletmek istedim.

Ama bunu ona yapamazdım, bu yüzden her şey hakkında çenemi kapalı tuttum.

Aramızda sessizlik uzadı ama hattın diğer ucundan Ava'nın yumuşak nefes alışını duydum, bu yüzden hala orada olduğunu biliyordum.

"Özür dilerim," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? "Geçmişte olanları değiştirmek için hiçbir şey yapamam."

"Biliyorum. Geçmiş geride bırakmaya çalışıyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Sadece... bu çok zor, anlıyor musun?"

"Koroya vaaz veriyorsun, bebeğim."

"Seni terk ettiğim için beni suçladın mı?" diye

sordu. "Neden bu yola giriyorsun?"

"Her şeyi ortaya dökmek önemli."

Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti. İki kere. İlk seferinde onu ittim çünkü onun için iyi değildim. Bir parçası benden kurtulduğu için rahatlamış olmalı. Aksi takdirde, kalmak için savaşırdı. Ama yapmadı. Hayatına devam etti, bensiz. Ara sıra nasıl olduğumu öğrenmek için arardı. Bu aramalar zordu, konuşmalarımız yapmacıktı. Üniversite hayatı yaşayan, benim dünyamdan o kadar uzakta ki başka bir gezegende yaşıyor olabilecek eski kız arkadaşınıza ne söylersiniz?

İkinci kez beni terk etti çünkü hayatımı ve diğer insanların hayatlarını tehlikeye atmak için yaptıklarımı kaldıramadı. Onunla iletişime geçmeden ortadan kaybolmamı kaldıramadı. Miami'ye gitmeden önce sevgili *ya da* arkadaş değildik. Birbirini takip eden, geçmiş i olan iki kişiydik. Bazen sarhoş olur ya da yalnız kalır ve seks yapmak için beni arardı ama ertesi sabah pişman olurdu. Yani evet, geçmiş i geride bırakmaya çalışmasını anlıyordum. Ama onu suçluyor muydum? Emin değildim. Kendisi için yapabileceği en iyi şeyi yaptı.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," dedim.

"Korkmayın. Dürüst ol. Bunun için benden nefret ettin mi? Çünkü senden nefret ettiğim pek çok zaman oldu."

"Bir parçam seni suçladı. Bir parçam benden vazgeçtiğin için senden nefret ediyordu. Sen her zaman bir savaşçıydın... korkusuz. Ama akli başında hangi kız bir keşi sevebilir ki? Seni de kendimle birlikte dibe çekmek istemedim." Annesi olmasaydı, muhtemelen sürüklerdim. Bağımlılar bencildir. Alırlar, alırlar, alırlar ve karşılığında kendilerinden çok az şey verirler. Benden geriye kalanlar ona kalmıştı ve o çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Seni hiçbir zaman gerçekten unutamadım. Denedim... çok uğraştım. Ama bir şey beni hep geride tuttu."

"Neydi o şey?" Ben sordum.

"Benim güzel anılarım. Seninle daha fazlasını yapmak istiyorum. Bir gün. Belki."

Bir gün. Belki.

Tate haklıydı. Ava'yı geri kazanmaya çalışmak kafamı karıştırıyordu. Suçlama oyunu oynamadan konuşabileceğimiz bir gün gelecek miydi? Geçmiş i kurcalamadan?

"Bilmiyordum Connor. Ayrılmamızda annemin parmağı olduğunu bilmiyordum. Beni kendinden uzaklaştırdığında, bunun annemi seçtiğin için olduğunu düşünmüştüm.

Uyuşturucuyu bana tercih ederim. Bu yüzden uzaklaştım. Ama kendimi hep çok utanmış hissettim. Sanki senden vazgeçmişim gibi."

Sanki bu anının acısını engelleyecekmiş gibi gözlerimi sıkıca kapattım.

"Karanlıkta dürüst olmak daha kolay," dedi. "Telefonda." "Sanırım öyle."

"Connor?"

"Hmm?"

"Belki de ben senin için kötüyüm. Belki de bu yüzden uyuşturucuya yönelmişsindir."

Burnumun kenarını sıktım ve derin nefesler aldım. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Hepsi benim suçumdu."

"Neden? Neden onlara bu kadar ihtiyacın vardı?"

Tanrım, bağımlı olmayan birinin bunun nasıl bir şey olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirim? İçimde ne yaparsam yapayım dolduramadığım bir boşluk vardı. Uyuşturucular o boşluğu dolduruyor, kendimi daha az boş hissetmemi sağlıyordu. Eroin kullandığımda, kan dolaşıma güneş ışığı enjekte ediyormuşum gibi hissediyordum. İlk telaştan sonra tüm dünya yumuşak, sıcak bir ısıltıya büründü. Ve ben o güneş ışığını kovalamaya devam ettim... ışığı ve sıcaklığı...

"Connor?" diye sordu.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunun asla senin hatan olmadığı dışında. Sakın öyle olduğunu düşünme. Sen bana her şeyini verdin, ben de sana kendimden geriye kalan kırık parçaları verdim."

"Hala kırık mısın?"

Muhtemelen. Belki de hep öyle olacaktım. Tıpkı uyuşturucu kullanmadan ne kadar uzun süre geçirirsem geçireyim her zaman bir bağımlı olacağım gibi. Ama hayatımı toparlıyordum ve her sabah kendime hayatımdaki iyi şeyler için minnettar olmayı hatırlatmaya çalışıyordum. "Parçaları tekrar birleştiriyorum. Süper yapıştırıcıyla."

Bir süre sonra, "On sekiz yaşımdayken erkek arkadaşım bana bir dövme yaptırmıştı... mavi kuşlar... ama ben onu dikenli tellerle bozdum. şimdi pişmanım."

"Pişmanlıklarla yaşamak zordur."

"Evet, öyleler. Bana yardım edebileceğinizi düşündüm. Yarın akşam için sizden bir randevu aldım. Belki sihrini konuşturabilirsin."

Soğuk terler içinde uyandım, kalbim küt küt atıyordu. Derin nefesler. Al. Dışarı. Al. Dışarı.

"Senden daha iyisini beklerdim," dedi Marco. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Dylan Connelly... ya da her kimsen... ve bu tür bir ihanet... tıpkı benim hayaletime olduğu gibi sana da musallat olacak."

Bunlar onun son sözleriydi. Ya o ya ben demişti ve ben kendimi seçmiştim. Ben önünde dururken, kollarım arkadan bağlıyken ve kafama bir silah dayamışken ona üç el ateş ettiler. Onun ölümünü izledim, hayatı tükenirken sözleri kafamda yankılanıyordu. O haklıydı.

Tıpkı onun hayaleti gibi bana musallat oldu.

OceanofPDF.com

, μ

OceanofPDF.com

"S Connor telefonu kapattıktan sonra dün gece yaptığı çizimi bana göstermeye çalıştığında, "Beni şaşırtıyorsun," dedim.

"Bundan emin misin?"

"Sana güveniyorum," dedim dövme istasyonuna doğru yürürken. "Mürekkep hayat içindir," diye hatırlattı bana.

Siyah atletime kadar soyundum ve asker ceketimi ve çantamı sandalyenin arkasındaki rafa koydum. "Tabii kötü bir kararı örtbas edebilecek harika bir dövme sanatçısı bulamazsan."

"Ben harikayım ve şimdi bana güveniyor musun?" diye sordu, bir bit yeniği olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Bir inanç sıçraması yapıyorum."

Siyah deri koltuğa tırmandım ve ona sağ kolumu uzattım. Mevcut dövmeme bakıp yüzünü buruşturdu. Bana birçok kez dikenli tellerin 1990'lara ait olduğunu ve dövmeme her baktığında midesini bulandırdığını söylemişti.

"Eğer beğenmezsen," dedi, derimi hazırlarken. "yine taşaklarıma tekme yer miyim?"

"Taşaklarına tekme mi attı?" Gavin hayretle sordu. Dövme iğnesi bir adamın omzunun üzerinde dururken yerinden başını kaldırıp baktı. Sarı saç telleri, saçlarını arkada tutan lastikten kurtulmuştu.

"Belki de bunu hak etmiştir," diye ekledi AJ kendi istasyonundan.

Bu da her ikisi de erkek olan Gavin ve AJ'nin sandalyelerindeki müşterilerle bir tartışma başlattı. Ne yazık ki, yarım duvarlar dört istasyonu ayırıyordu, böylece herkes fikirlerini söyleyebiliyor ve duyulabiliyordu.

Birinin taşaklarına bir kere tekme atarsın ve bunu asla unutamazsın. Onlar konuşurken Connor transferi uyguladı ve ben koluma bakmaktan özenle kaçındım.

"Dostum, umarım kupa takıyorsundur," dedi Gavin.

Connor bana göz kırparak, "İnanç sıçraması yapıyorum," dedi. "Hazır mısın?" diye sordu, makine elinde vızıldıyordu.

Birkaç derin nefes aldım ve başımı salladım. "Devam et." İğneler daha tenime değmeden yüzümü buruşturdum.

"Bebeğim."

"Yüz ifadelerimi görmezden gel."

Ben yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıp başarılı olamayınca kıkırdadı. "Bu biraz zor."

"Ben hazırım. Sadece yap şunu." İğneler derime batarken gözlerimi kapattım ve derin, sakinleştirici nefesler aldım. Ben farkına varmadan bitmiş olacaktı. Uzun sürmeyecekti. Birkaç dakika sonra alıştım. Sayılır.

En azından gözlerimi açmaya yetecek kadar. Karşı duvara odaklandım - beton boya efektli karamsar gri. Connor burayı geçen yıl Jared için boyamıştı ya da Connor'la konuşmadığımız zamanlarda bilgi kaynağım olan Eden'dan öyle duymuştum. Bakışlarım neon Forever Ink tabelalarıyla aydınlatılmış caddeye bakan pencerelerde gezindi. Connor'ın artık buranın sahibi olduğuna inanamıyordum. Buraya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyorum. Brooklyn'in dört bir yanındaki bir düzine dükkânı ziyaret ettikten sonra, Connor kapıdan içeri girer girmez burası olduğunu söylemişti. Sanatçılar tarafından işletilmesine ve tasarımların orijinal olmasına bayılmıştı. Mekânın hissiyatını sevdi. Havalı ama steril değil, bolca karakteri var. Ziyaret ettiğimiz diğer bazı yerler gibi cesur ya da keyifsiz değildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Göreceğiz."

"Bu kulağa pek umut verici gelmiyor."

Homurdandı. Yine pek umut verici değil. "Mürekkepçi pişmanlığı yaşıyorum."

"Olur böyle şeyler."

"Çok aceleci davrandım. Yani, neden o güzel kuşları cezalandırayım ki?" Cevap yok. Zaten retorik bir soruydu.

"Kuş tasarımını bozmadan dikenli telleri kapatabilecek misiniz?"

"Hayır."

Belki de bundan şüphelenmiştim ve bu yüzden yeni tasarıma bakmamayı tercih etmiştim. Boştaki elimle Led Zeppelin'in "Going to California" şarkısının ritmine vurdum. Ne kadar hüzünlü bir balad. "Eskiden Led Zeppelin'i severdin."

"Hâlâ öyle."

"Seni bir rock grubunda hayal edebiliyorum," dedim. "Davulcu sen olurdun." "Seks, uyuşturucu ve rock 'n roll. Benim için mükemmel bir yaşam tarzı."

"Senin hayranlarından biri olabilirdim." "Sen baş şarkıcı olurdun."

Tekrar sessizliğe gömüldük. "Bu iş çok uzun sürecektir gibi görünüyor." "Daha fazla gayrimenkul kullanıyorum."

"Dövmemi mi büyütüyorsun? Ugh. Hiç şaşırmadım."

"Belki de tasarıma bakmalıydın."

Gavin, "İşte senin için kadınlar," diye araya girdi. "Her zaman bir şeylerden yakınırsın." Ona bir göz attım. Bütün müşteriler gitmiş, dükkân kapanmış, Gavin ve AJ tezgâhlarını temizliyordu.

"Ve sen de neden bir kız arkadaşın olmadığını merak ediyorsun," dedi AJ.

"Sen ve kız arkadaşınla kız kıza aksiyonu izlememiz için Connor'la beni ne zaman davet edeceksin?" Gavin sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. Connor homurdandı.

"Asla," dedi AJ.

"Bu tür pornolar mı izliyorsun?" Connor'a alçak sesle sordum. "Ben porno izlemem," dedi.

"Dün gece öyle demiştin."

"Sadece seni gaza getiriyordum." "En sevdiğin eğlence."

Bana hınzırca bir sırıtış attı. "Benim favorim değil."

Ondan bunu genişletmesini istemedim. Yasak bölgeye girmeye devam ettim. Bazı şeyleri söylememem gerektiğini kendime kaç kez söylesem de, kelimeler ağzımdan çıkmadan önce onları yakalayamıyordum gibi görünüyordu. Gerçekten, konuşmadan önce düşünmeliyim. Pek çok şeyi yapmadan önce düşünmeliyim. Dikenli tel dövmesi bunun mükemmel bir örneği.

"Ava'yı davet et," dedi Gavin. "Üç piliç, iki erkek. Ne kadar ateşli olur?"

"Cızırdıyor," dedim alaycı bir şekilde.

Gavin'le birlikte hâlâ üzerinde çalıştığım dövmemeye bakmak için yanıma geldiklerinde AJ güldü.

"İyi iş, Con," dedi AJ onaylayarak. "Senin tarzını seviyorum-"

Sol elimi kaldırdım. "Sakın söyleme. Bu bir sürpriz."

Kaşları çatıldı. "Cesur kız."

"Az önce güzel olduğunu söyledin."

Gavin saçındaki lastiği çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Cesur bir seçim Vincent. Ava'nın bir yılan aşığı olduğunu düşünmezdim."

Gözlerim açıldı. Yılan mı? Boğazımı temizledim. "Koluma yılan dövmesi mi yaptırdın?"

"Bana güvenirsen böyle olur," dedi Connor, başı kolumun üzerine eğilmiş halde.

AJ başını hayır anlamında salladı. Dayanışma içinde birbirimize gülümsedik. Gavin iki kez baktı ve kaşlarını salladı. "İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

Omuz silkti ve gözlerindeki alaycı parıltıyı yakaladım. "Neden olmasın? Ava çok ateşli."

"Ben de sana," dedim.

"Birbirinize mi yapardınız?" Gavin merakla sordu. AJ bana göz kırptı.

"Şimdiye kadar en fazla bir kızı öptüm," dedim. "Ama AJ ile daha fazlasını denemek isteyebilirim." Tamamen saçmalıktı ama biz sadece eğleniyorduk ve AJ de bunu biliyordu.

"Connor, eski kız arkadaşının bi-meraklı olduğunu biliyor muydun?" Gavin sordu.

Başını hafifçe salladı. "Ava beni şaşırtmayı asla başaramıyor."

"Her şeyi taze tutuyor," dedi AJ.

"Kesinlikle," dedim.

Gavin bana sinsi bir bakış attı. "Siz ikiniz eski sevgililer misiniz yoksa-"

"Burada işin bitti mi?" Connor başını kaldırıp Gavin'e bir bakış fırlatarak sordu. Gavin belli ki bilgi istiyordu ama Connor'dan bilgi alacağını sanıyorsa yanılıyordu. Konu özel hayatına geldiğinde, Connor bir kasaydı.

Gavin ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Çıkın buradan. Yarın görüşürüz."

Vedalaştık ve kapı AJ ile Gavin'in arkasından kapanarak beni boş bir dükkânda Connor'la baş başa bıraktı. Ses sisteminden hala müzik sesi gelmesine ve Connor'ın elindeki makinenin vızıldamasına rağmen üzerimize bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra "Bir kızı mı öptün?" diye sordu.

"Bir kez."

"Dil mi?"

"Evet."

"Bu ne zaman oldu?"

Başımı koltuğun arkasına yasladım ve gözlerimi kapatarak hatırladım. "Sevgililer Günü. Erkek arkadaşımın geçirmem gerekiyordu ama o unuttu. Yirminci doğum günüydü." Connor'dan neden sanki başka biriymiş gibi bahsettiğimden emin değildim. Belki de bu durumu kolaylaştırıyordu. "Onu aramaya ve mesaj atmaya devam ettim ama telefonuna hiç cevap vermedi. Ben de sonunda bir partiye gittim. Scott'ın dairesindeydi. Onunla ve Megan'la esrar içtim." Megan benim oda arkadaşımdı ve Scott da o zamanlar onun erkek arkadaşıydı. Megan şimdi Boston'da yaşıyor ve bir danışmanlık şirketinde çalışıyordu. Haftada altmış ila yetmiş saat çalışıyor, işe takım elbiseyle geliyor ve şirket basamaklarını tırmanmayı hedefliyordu.

"Esrar mı içtin?" Connor şaşırarak sordu.

İlk ve son kez. Midemi bulandırdı ve paranoyaklaştırdı, uyuşturucuyla iyi bir ikili olmadığımızı kanıtladı. Sanki kanıt ihtiyacım varmış gibi. "Gerçekten hoşuma gitmedi."

O geceyi düşündüm. House müzik duvarları sallıyordu ve sanki etrafımda olup biten her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş, ben bunun bir parçası değilmişim gibi hissediyordum. Dans ediyordum, bas vücudumda gümbürdüyordu, kafam puslu bir funk içindeydi ve tek istediğim unutmaktı. Tıpkı Connor'ın yaptığı gibi. Kızın kuzguni saçları ve iri kahverengi gözleri vardı ve adını bile öğrenememiştim. "Beni öpmeye başladığında, sadece nasıl hissettireceğini görmek için ona eşlik ettim."

"Peki nasıl hissettirdi?" diye sordu sessizce.

"Garip. İlginç. Kötü değil ama iyi de değil. Sadece başka biriymişim gibi hissettim. Belki de hissetmek istediğim buydu."

Connor dövme iğnesini kaldırdı ve taburesine geri oturdu. "Kapatmam gerekiyor." Başımı salladım ve omzumu nazikçe sıktı. "Neredeyse bitti. Harika gidiyorsun."

Omuzlarını dikleştirmiş, gövdesinin hatları mükemmel bir V şekli oluşturmuş bir şekilde siyah-beyaz karo döşeli zeminde adım atışını izledim. O soluk Levi'ların içinde kışının ne kadar güzel görüldüğünü fark etmedim. Hayır, fark etmedim.

Connor müziği değiştirdi ve hoparlörlerden Lana Del Rey'in "Pretty When You Cry" şarkısı yükseldi. Connor adil oynamıyordu. Savunmamı nasıl kıracağını biliyordu ve bunu kendi avantajına kullanıyordu.

"Connor," diye fısıldadım tekrar oturduğunda.

Başını eğip işine geri dönmekten önce yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi.

Gözlerimi kapattım ve müziği dinledim. Lana'nın boğucu sesi ve bizim için yazılmış olabilecek şarkı sözleri kalbimi sızlattı. Kaybettiğim ama ne olduğundan ya da tekrar nasıl bulacağımdan emin olmadığım bir şeyi özlememe neden oldu.

Şarkı bittiğinde başka bir Lana Del Rey şarkısı çalmaya başladı. Acaba bu şarkı listesini benim için mi yaptı diye düşündüm. Belki de yapmıştır diye düşündüm. Dövme makinesi vızıldarken ve müzik etrafımızda dönerken, Connor hakkında sevdiğim pek çok şeyi hatırladım. Konuştuğumda beni dinlemesi, sanki söylediğim her şey onun için önemliymiş gibi. Üniversite birinci sınıfta grip olduğumda benimle ilgilenmesi. Ağzıma çorba doldurmuştu. Üşüdüğümde vücut ısıısıyla beni ısıtmıştı. Ateşim çıktığında beni bir bezle yıkamıştı. Başım film izleyemeyecek kadar ağrıdığı için bana kitap okurdu. Jack Kerouac'ın "*Yolda*" kitabını. Sisli beynimde, Connor'ı o hikayede tanımıştım. Yaşamak, yanmak, macera aramak için o çılgın arayış.

Connor'ın Harley'siyle ülkeyi baştan başa dolaşmaktan bahsederdik. Ucuz motellerde kalmayı. Lokantalarda ve batakhanelerde yemek yemek. Vahşi ve özgür olmak. Kilometrelerce başka bir araba görmediğimiz çöl otoyollarında. Kendimizi dünyadaki tek iki insan gibi hissederdik. Pasifik Okyanusu üzerinde güneşin doğuşunu izlerdik. Yıldızların altında sevişecektik. Sadece bizim için asılmış bir ayın ışığında dans edecektik.

Connor başını kaldırdığında gözlerimi açtım. Mavi gözlerine baktım ve bir zamanlar bizi hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ayıramayacağına inandığım kadar şiddetle sevdiğim çocuğu gördüm. "Rüyanda Kaliforniya'yı mı görüyordun?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Bazen hâlâ aklını okuyabiliyorum."

"Yolculuğumuz hakkında düşünüyordum. Asla varış noktasıyla ilgili değildi, değil mi?"

"Hayır. Yolculukla ilgiliydi."

"Bunu kendi başına halledeceğini düşünmüştüm..."

Bir nefes verdi ve başını salladı. "Aynı şey olmazdı." Taburesinde arkasına yaslandı ve eldivenlerini çıkarıp omuzlarını açtı. "Hepsi tamam."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Kıkırdadı. "Gözlerin açıkken görmek daha kolay olabilir."

Gerçek anı. Önce bir gözümü sonra diğerini açarak kolumun üst kısmına baktım ve nefesim kesildi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Connor beni sandalyeden çekti ve daha iyi görebilmem için duvar aynasının yanına götürdü.

Koyu pembe bir lotus çiçeği ve çok renkli bir yusufçuk -turkuaz, yeşil, kobalt mavisi- üst kolumu kapladı. "Mavi kuş yok," dedim.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır. Bu muhteşem. Bunu nasıl yaptın?"

"Sihirle."

Gülümsedim. Ellerinde sihir vardı. Bunu zaten biliyordum. Renkler o kadar doygun, o kadar canlıydı ki mavi kuşlardan ve dikenli tellerden geriye kalan hiçbir şeyi göremiyordum. "Eski tasarımı bile göremiyorum."

"Hâlâ orada," dedi Connor aynada gözüme çarparak.

Kolumu sardı ve teklif ettiğim parayı almayı reddetti. Yarın geri gelip Claudia'ya ödeme yapmaya karar verdim.

"Teşekkür ederim. Bu mükemmel."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi, gözleri yüzümde geziniyordu. Aramızdaki hava elektrik yüklüydü. Cesur bir hareketle ellerimi göğsünde gezdirdim ve kollarımı boynuna doladım.

Elleri yanlarımı okşayarak vücuduma titreme gönderdi ve gözlerimi kapattım. Şu anda, bu anda, dünyadaki tek iki insan bizdik. Bir elini saçlarımın arasından geçirdi ve diğer kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Bedenlerimiz birbirine karıştı, bir yapbozun iki parçası gibi yerine oturdu. Bana böyle dokunmayalı sanki çok uzun zaman olmuştu. Onu içime çekecek kadar yakınımda tutmuştu beni.

Ellerim onun sert düzlemlerini ve tişörtünün altındaki kaslarının çıkıntılarını keşfedilmemiş bir bölgeymiş gibi inceledi. Eskiden onun vücudunu da kendi vücudum kadar iyi tanırdım ama şimdi farklı hissediyordum. Daha dolgun. Daha sert. Sanki sağlam bir şeye tutunuyormuşum gibi. Çok sıkı tutarsam bir duman bulutu içinde kaybolmayacak bir şey.

Yüzümü onunkine doğru kaldırdım ve o da başını eğdi, dudakları yumuşak ve sıcaktı, çenesindeki kirli sakal tenime sertçe değiyordu. Tadı daha önce çiğnediği tarçınlı sakız gibiydi. Dillerimiz çılgın bir dansa tutulmuş gibi birbirine dolandı ve ben ereksiyonunu hissederek bedenimi onunkine yasladım.

pelvisime bastırıyordu. Öpüşmeye devam ettik, ellerimiz aynı anda her yere dokunmak istiyordu.

Ellerim göğsünden aşağıya ve düz karnının üzerine indi. Kemer tokasını kurcalarken ve kot pantolonunun üst düğmesini açarken nefesini içine çekti. Beni durdurmak için ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Eğer bunu yaparsak, pişman olacak mısın?"

"Artık geçmişte yaşamak istemiyorum. Pişman olmayacağım."

Gözleri yüzümde geziniyor, ruh halimi ölçmeye çalışıyordu. Söylediklerimde ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Seni istiyorum. Tam burada. Hemen şimdi."

"Bu gece benimle kalıyorsun. Benim yatağымda," dedi ve ben hızla soyunup botlarımı ve kıyafetlerimi yere atarken ışıkları kapatmak için odayı geçti.

Kararımı çoktan vermiştim, bu yüzden yarın sabah kaçacağымdan ya da pişman olacağымdan endişelenmesine gerek yoktu. Pişman olmayacağımı biliyordum.

"Emin misin?" diye bir kez daha sordu, karşısında çıırılçıplak dururken, göğüslerime baktıkça gözleri kararıyor, sonra gözlerime doğru yükseliyordu, tabelanın neon ışıltısı odayı kırmızıya boyuyordu.

"Eminim," dedim kendimden emin bir şekilde, parmaklarım kotunun düğmelerini karıştırırken gözleriyle buluştum ve onu elime aldım - Tanrım, o kadar sertti ki - ve başparmağımın pediyle halter piercingini daire içine aldım. "Komando, ha?"

Sırıttı ve tişörtünü başının üzerinden çekip yere attı. Elleri göğüslerimi kavradı ve başını eğip göğsümü ağzının sıcaklığına kaldırmadan önce bir an onlara baktı, eli kalçalarımın arasından kayarak kaygan kıvrımların arasına süründü. Onu kavrayışım sıkılaştı ve sikini sıktım, elimde seğirdiğini hissettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi boğuktu.

"Becer beni. Sertçe," dedim yüzüzce. Ön sevişme için bütün gecemiz vardı. Artık onun için hazırdım.

Elleri kıkımdan aşağıya, kalçalarımın arkasına doğru kaydı ve ben havadaydım, bacaklarım beline dolanmıştı, sırtım duvara dayanmıştı.

"Prezervatif mi?"

Hâlâ doğum kontrol hapi kullanıp kullanmadığını sormuyordu. Prezervatif kullanmadan başka biriyle yatıp yatmadığını soruyordu. Asla yapmayacağıma yemin etmiştim. "Senden başka kimseyle."

"Aynen." Ağzı ağzıma çarptı ve elini girişime yerleştirmek için kullanırken dilini ağzımın içine soktu. Tırnaklarım omuzlarına battı, o beni becerirken çıplak sırtını tırmaladı. Sertçe. Seksimiz çiğ, vahşi ve acımasızdı. Birbirimizde izler bıraktık, onun parmakları kıcımı kazıyordu, benim diş izlerim boynundaydı. Boşaldığımda, onun adını haykırdım. Seks sırasında onunla hep yüksek sesle konuşurdum, tıpkı hız trenine bindiğimde olduğu gibi. Orgazm vücudumu parçaladı, kaslarım onun etrafında kenetlendi, vücudum titriyordu. Neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Her şeyden çok fazlaydı. Boşaldığında bunu hissettim, ağzı benimkini arıyordu, vücudu kollarımda titriyordu, dudaklarından bir nefes kaçtı.

Beni yere bırakmadan önce yüzüme bakmak için geri çekildi ve ben de bunun bir hata olmadığını görmesini sağladım. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni özledim. Çok özledim," dedi çıplak ayaklarım yere değerken.

Temizlenmek için tuvalete daldım ve Connor'ın muhtemelen yıllardır ilk kez ayıkken seks yaptığını düşündüm. Lavabodan döndüğümde kapıda duruyordu, kıyafetlerim kollarındaydı. "Merhaba," dedim ve ona küçük bir el salladım.

Connor güldü. "Merhaba. Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum."
"Suşi mi?"

Gülümsemem genişledi. "Bizim küçük yere gidebiliriz." Duvardaki küçük bir delikti ama suşileri harikaydı. Connor burada çalışmaya ilk başladığında sürekli gider, tezgâhta oturup suşi şeflerinin yemeğimizi hazırlamasını izlerdik. Connor istasyonunu temizlerken ben giyindim.

Buradan sadece üç blok ötedeki suşi restoranına doğru yürürken Connor kolunu omzuma doladı. Yüzümdeki aptal sırıtışı silemiyordum. Kendimi Noel sabahındaki bir çocuk gibi hissediyordum. Telefonum çalıyordu ve çantamdan çıkarıp ekranı kontrol ettim. Arayanın annem olduğunu görünce inledim. "Sanki seninle birlikte olduğumu biliyor," dedim düşünmeden. "Yani..." Kahretsin.

Omzumu sıktı. "Sorun yok. Sadece cevap ver."

Telefonumu çantama geri attım. Kuafördeki itirafından sonra ona hâlâ kızgındım. Bu ne cüret?

Suşi restoranına vardığımızda annem çoktan iki kez aramıştı ve telefonum tekrar çaldı. İçimi çektim ve cevap düğmesine bastım,

Connor'a bir parmağımı kaldırarak sadece bir dakikaya ihtiyacım olduğunu belirttim. Başıyla onayladı ve içeri girmeden önce restoranın dışında durduk.
"Anne, şu an meşgulüm. Seni yarın ararım-"
"Tatlım... Ben baban."

OceanofPDF.com

, 6

OceanofPDF.com

C o N N o R

Lars Christensen iyi bir adamdı. Alçakgönüllüydü. Sessizdi. Çalışkan. Sıvacı olarak çalışıyor. On sekiz yaşında Jared'in yanında çıraklık yaptığım yaz, fazladan para kazanmama yardımcı olmak için bana birkaç boya işi vermişti.

Nakit. Ava'nın annesinden puan kazanırım diye düşünmüştüm. Lars'ın ona bundan hiç bahsetmediği ortaya çıktı. Bir gün öğle yemeğini unuttu ve Ava işe geldi. O gün onun için çalışıyordum ve bir daha beni başka bir iş için aramadı. Nedenini sormaya zahmet etmedim. İlişkilerinde Ava'nın annesinin sözünün geçtiğini biliyordum. Benden nefret ettiğini de biliyordum. Bunu hiç gizlemedi. Kızını "bozduğum" için benden nefret ediyordu. Babama "saygısızlık" ettiğim için benden nefret ediyordu. Dövmelerimden, asık suratlı tavırlarımdan, görgüsüzlüğümünden, motosikletimden, ona göre koca bir sıfır olan gelecek beklentilerimden hoşlanmıyordu. Kısacası, benimle ilgili hiçbir şeyi beğenmiyordu ve kızının yakınında olmamı istemiyordu.

Yine de buradaydım, Ava'ya hastaneye kadar eşlik ediyordum, kolum omzunda, o da kolumu belime dolamıştı. Desteğime ihtiyacı vardı ve ben de onun yanında olmalıydım. Geçmişte onun yanında olamadığım onca zamanı telafi etmem gerekiyordu. Jake Masters'ın Trinity Bar'a geldiği ve ona yeniden on dört yaşındaymış gibi hissettirdiği gece. Çaresiz ve savunmasız. Yirminci doğum günüm. Benim için kek yapmıştı. Benim için aldığı hediyeleri paketlemiş ve bana bir kart yazmıştı. Ertesi gün yurda geldiğimde, kekleri ve hediyeleri pencereden dışarı fırlattı.

"Bazen keşke seninle hiç tanışmasaydım diyorum," dedi.

Bir daha asla olmayacağına dair ona söz verdim. Uyuşturucuyu bırakacağıma söz verdim. Sözler, sözler, sözler, hepsi boş. Kapıyı suratıma çarptı, ben de hediyeleri kurtardım,

Daha sonra eve geldiğimde onları açtım -kopik işaretleyiciler ve kaybettiğimin yerine yeni bir Aziz Jude madalyası. Kayıp davaların koruyucu azizinin madalyasını kaybettiğinizde, boku yediğinizi bilirsiniz.

Annesi bekleme salonunda oturuyordu, çantası kucağında, başı ellerinin arasındaydı. Küçük ve kırılğan görünüyordu, bana bağırان ve Ava'dan uzak durmam için beni tehdit eden güçlü kadına hiç benzemiyordu.

"Anne?" Ava söyledi.

Ava'yı serbest bıraktım ve annesinin önünde diz çökerek ellerini ellerinin arasına aldı. "Anne..."

Annesi başını kaldırdı ve eliyle Ava'nın yüzünü okşadı. Kızını seviyordu, bundan bir an bile şüphe etmedim ama sevgisi koşulsuz değildi. "Eğer ona bir şey olursa, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum," dedi annesi.

Sözleri beni derinden etkiledi. Benim bu dünyada olduğumdan daha uzun süredir evliydim ve çok farklı olmalarına ve çalışmamaları gerekmesine rağmen birlikte bir hayat kurmuşlar, birlikte iki çocuk büyötmüşlerdi. İyi ve kötü günlerinde birbirlerine destek olmuşlardı. Ava ve benim böyle bir aşkımız olabilir miydi?

"O... o nasıl?" Ava sordu. "Ne oldu?"

Annesi hırıltılı bir nefes verdi. "Kas ağrılarından şikayet ediyordu. Ve babanı bilirsin... o çok metanetli biridir. Asla şikayet etmez. Ona çok çalıştığını ve kanepeye uzanıp dinlenmesini söyledim. Bir süre sonra onu kontrol etmeye gittiğimde göğsünü tutuyordu. Acı çektiği belliydi. 911'i aradım. Sağlık görevlileri tam zamanında geldiler. Onu tüm makinelere ve seruma bağladılar ve..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Onu anjiyoplasti için aceleye getirdiler... ve şimdi beklemek zorundayız."

"Anne," diye seslendi Lana. Omzumun üzerinden baktım. Annesinin yanına koşan Lana'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Annesi Ava'yı bıraktı ve Lana'ya doğru eğildi. "Ben artık buradayım. Her şey yoluna girecek."

"Ne kadar iyi bir kızsın," dedi annesi Lana'nın elini okşayarak. "Bana bir gün bile sorun çıkarmadın."

Ava ayağa kalktı, omuzları çökmüşü. Bu hep böyleydi. Lana çıkarıcı ve kurnazdı. Annesinin sevgisi için her zaman kazanılması gereken bir yarışma gibi mücadele etmişti. Ava mükemmel bir kız olmayı bıraktığında, Lana yargılamakta ve suçlamakta gecikmedi. Ve Ava'nın

Anne, kriz anında bile Ava'ya bir kız olarak ne kadar başarısız olduğunu hatırlatma ihtiyacı hissediyordu.

Ava'ya yaklaştım ve elini elime alıp biraz sıktım. Büyük gri gözleriyle bana baktı ve ben de acısını dindirebilmeyi diledim. Onun için her şeyi daha iyi yapabilmeyi. Yapabileceğim en iyi şey onun için burada olmak, onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaktı.

Annesi başını kaldırdı ve beni ilk kez fark etti. Bakışları Ava'ya dönmeden önce gözleri kısıldı. "Onun burada ne işi var?" diye sordu, sesi soğuk ve sertti.

"Beni hastaneye o götürdü."

Annesi dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırdı ve çenesini dik tutarak kollarını kavuşturdu. "Gitmesini söyle."

"Anne," dedi Ava dehşete kapılarak. "Hayır. Onun kalmasını istiyorum-"

"Böyle bir zamanda ailenizin yanında olmanız gerekiyor. Burada olmaya hakkı yok. O çocuk tam bir bela. Baban onu hastaneye getirmek şöyle dursun, onunla neden konuştuğunu bile anlamıyorum..." Durdu ve başını salladı.

"Ama anne..."

Ava'nın elini bir kez daha sıkarak iyi olduğunu gösterdim. "Umarım Lars yakında iyileşir," dedim.

Annesi başıyla onayladı ama cevap vermedi, hatta bana bile bakmadı.

Lana annesinin duruşunu taklit ederek çenesini kaldırdı. Başka bir zaman olsaydı, ona cehenneme gitmesini söyledim. Ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Ava beni kapıya kadar geçirdi ve benimle birlikte dışarı çıktı.

"Özür dilerim," dedi. "Bu senin hatan değil."

"Kalmanı istiyorum ama..."

Çenesini avucumun içine aldım ve yüzünü kendime doğru eğdim. "Gidersem senin için daha iyi olur. Fazladan strese ihtiyacın yok."

Kollarını bana doladı ve ben de keşke yapabilseydim diyerek ona sarıldım. Ona güç veren kişi olmak, yanında oturmak ve elini tutmak istedim. Bunu atlatmasına yardım etmek için. Ava titreyerek bir nefes verdi ve bir adım geri çekilerek beni bıraktı.

"O iyi olacak," dedim, bunun doğru olmasını umarak. "Biliyorum."

"Bana ihtiyacın olursa ara. Herhangi bir şey için."

"Teşekkür ederim. Dövmeye için. Ve için..." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Az önce bana sarıldığında, her şey yoluna girecekmiş gibi hissettim. Bana eskiden nasıl hissettiğimi hatırlattı. Sanki bir şeyleri düzeltebilirmişsin gibi. Sanki her şey dağılırken beni bir arada tutabilirmişsin gibi."

Saçlarını okşadım ve başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdum. Eskiden nasıldı, şimdi nasıl değil. Bu acıtmıştı ama ona küçük bir gülümseme verdim. "Git ailenle birlikte ol."

Dönüp bekleme odasına girmeden önce bana son bir kez baktı.

Tuvali kontrplağa zımbalamayı bitirdim ve duvara deldiğim cıvatalara astım. Projektörler boş tuvalin üzerindeydi, spreyci boyacı kutularım arka arkaya dizilmişti. Lateks eldivenlerimi giydim, maskemi taktım ve kendimi müziğe verdim. Eminem kulaklarımda çınılıyordu, ses o kadar yüksekti ki müzik bedenimde yankılanıyordu.

Ava'nın annesi bana bir çöpmüşüm gibi bakmıştı. Babamı bu kadar çok sevmesine şaşmamalı. Çok ortak yönleri vardı.

Bir duvarı bombala. Barış yapın.

Kolum ve bileğim tuval üzerinde hareket ediyor, spreyci boyacı kumaşa sızıyordu. Elimi hayal ettiğim şeyi boyaması için yönlendirdim - Eva'nın spot ışıklarında parlayan solgun saçları, onu havada asılı tutan çok renkli ipek bağları. Yüzü mor tüylerle süslenmiş siyah bir maskenin ardına gizlenmiş, hareket eden bir bulanıklıktı. İnce çizgiler için yaklaştım, müzik çubukları tuvalin üzerinde dönüyordu. Tam zamanında, "Undisclosed Desires" kulaklarıma doldu. Eğer bu parçanın bir adı olsaydı, bu olurdu.

Geri çekildim ve çalışmamı inceledim. İyi miydi? Bir bilsem. Eğer bir duvarı bombalamış olsaydım, polisler beni kamu malına zarar verirken yakalamadan önce eşyalarımı toplar ve giderdim. En iyi işim olup olmadığını merak edecek zamanım olmazdı. Grafitinin güzelliği buydu. Karanlığın ve anonimliğin örtüsü altında, girdim ve çıktım. Eserlerim nadiren diğer sanatçılar tarafından kapatılırdı, bu da işime duyulan saygının bir işaretiydi ve bu benim için her zaman yeterli olmuştu. Dövmelerimde müşterilerle birlikte çalıştım ve tasarımlarımdan memnun kaldıklarında derilerini boyamam için bana onay verdiler.

Ama bir galeride insanların çalışmalarımı yakından ve kişisel olarak incelemesi

... Tekniğim, renk kullanımım, izgilerim ve sprey boya kutusuna hakimiyetim konusunda değerlendirilirdim. *Yargılanacaktım.* Hay sikeyim.

Telefonum çaldı, müziği ve düşüncelerimi böldü. Ekrandaki cevaplama düğmesine bastım ve Ava'nın sesi kulaklarımı doldurdu.

"İyileşecek. Birkaç gün hastanede kalması gerekiyor ama doktor... iyi olacağını söyledi." Rahat bir nefes aldı.

"Bu iyi haber."

"Evet, yle." Bir an durakladı ve arka planda bir siren sesi duydum. "Connor, zr dilerim. Sana karşı neden böyle davrandığını bilmiyorum. Babam hastanedeysen farklı olacağını düşünmüştüm."

İkimiz de annesinin bana karşı neden böyle davrandığını biliyorduk ve bazı açılardan benim için en kötüsünü düşünmekte haklıydı. Ama ben daha uyururucuya dokunmadan önce, en başından beri benden nefret ediyordu. Başımı arkaya eğdim ve mürekkep mavisi gökyüzüne baktım. Yıldız yoktu. Ay da yoktu. "Neredesin sen?"

"Hastanenin dışında duruyorum. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Sen neredesin?" "Dışarıda. Dükkanın arkasında."

"Sigara mı?"

"Resim."

"Resim mi? Gerçekten mi?" diye sordu, sesinde heyecan vardı. "Bu harika. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Galeride göreceksin." Ne korkunç bir düşünce. Hiçbir çalışmamın bir galeride sergilenmesini istemiyordum. Çalışmalarıma eleştirel bir gözle baktım. Yeterince iyi değildi.

"Dur bir dakika. Bana göstermeyecek misin?"

"Srprizleri seviyorsun."

"Evet, ama... görmeme izin vermeyecek misin?" diye sordu kuşkuyla.

Kıkırdadım. "Hayır."

"Oh," dedi, biraz sönük bir sesle. "Birkaç günlüğüne Bay Ridge'de kalıyorum. Babam hastaneden çıkana kadar. Umarım annem ve Lana'yla geçireceğim onca zamanı atlatırım. Joe daha yeni geldi... Lana ona annemin babama davrandığı gibi davranıyor. Ama yine de onu seviyor."

"Aşk insanlara çılgınca şeyler yaptırır."

"Evet, sanırım yle. Peki... Seni resmine geri dönmen için yalnız bırakayım." İpe asıldık, ikimiz de kapatmak için bir hamle yapmadık. Ama gerçekten söyleyecek bir şeyim yoktu. Karanlık üzerime üzerime geliyordu. O eski tanıdık boşluğun içimi kemirdiğini hissediyordum.

"Babanın iyi olmasına sevindim. Seninle sonra konuşuruz." Bir nefes verdi. "Tamam. Hoşça kal."

Aramayı kestim ve bir sigara yaktım. Kayıplarımıza son verip yeni biriyle hayatına devam ederse Ava için daha kolay olacaktı. Ava benimle yeniden bir ilişki yaşamaya hazır olduğuna karar verse bile, annesi beni asla aileye kabul etmezdi. Birlikte nasıl bir geleceğimiz olabilirdi ki?

Hay sikeyim. Sigaramı içtim ve bir tane daha yaktım. Üç sigara sonra, içimdeki o boşluğu dolduramıyordum. Kontrplağın üzerindeki brandayı yırtıp çöp kutusuna attım.

Kapüşonumu kaptığım gibi ön kapıdan çıktım ve arkamdan kilitledim. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Viski, belki. Alkol hiçbir zaman benim sorunum olmamıştı. Babamın olmadığı her şey olmaya çalışarak bir ömür geçirmiştım. Bunun tam olarak sonuçlanmaması komikti. Sokaklarda yürürken, kafamda gerekçelendirdim. Viski kötünün iyisiydi. Birkaç tane içmenin ne zararı olabilirdi ki? Ben bir uyuşturucu bağımlısıyım, alkolik değil, diye düşündüm, bunun kaygan bir zemin olduğunu çok iyi bilmeme rağmen.

Bir sigara daha yaktım, daha güçlü bir şey için duyduğum kaşıntıyı dindireceğini umuyordum. Omzumdaki şeytan beni teslim olmaya çağırırdı. Sadece küçük bir tat. Ne kadar iyi hissettireceğini düşün. Viskinin boğazınızı yakması, ısının tüm vücudunuza yayılması ve acıyı uyuşturması.

Kapıdaki fedai kimlik görmek istedi. Ona ehliyetimi gösterdim ve yüzüme baktı, sonra tekrar ehliyetime baktı, sonra da giriş ücretimi aldı ve elimi damgaladı.

Bodrum katındaki kulübün merdivenlerinden inerken bilinçaltımda Danny Vargas'ı arıyordum. Şekerci Dükkânı'na iki yıldır gitmemiştim ama burası her zaman onun takıldığı yerlerden biri olmuştu. Kalabalığın arasından sıyrılıp barda, küçük elbiseler giymiş iki kadının yanında bir yer buldum. Sarışın olan bana gülümsedi, gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyordu. "Hey." Yakınıma eğildi ve bir parmağını göğsümde gezdirdi. "Tam da bu gecenin fiyasko olduğunu düşünüürken sen içeri girdin..."

"Üzgünüm, bebeğim. Bir kız arkadaşım var."

Suratını astı. "Neden bütün iyi olanlar alındı?"

İyi değildim. Hem de hiç. Ama söylediklerim işe yaradı ve o ve arkadaşı daha iyi bir şeyler aramak için kalabalığın içinde kayboldular. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu barmen.

"Jameson. Bir double."

Raftan şişeyi aldı ve bir duble doldurup bardağı önüme koydu. Ona bir yirmilik uzattım ve elimi bardağın etrafına sarıp dudaklarıma götürmeden önce kehribar rengi sıvıya baktım.

Telefonum cebimde titredi ve Ava'dan gelen mesajı okudum.

Annemin ne dediği umurumda değil. O seni benim kadar tanımıyor. Kimsenin tanıdığından emin değilim.

İki saniye sonra bir mesaj daha geldi.

Bu dövmeyle bayıldım. Yusufçuk benim yeni ruh hayvanım. Değişimi ve dönüşümü simgeliyor.

Bu kulüpte ne işim vardı benim? Ona geri mesaj attım.

Ve güzellik, sihir ve ışık.

O da var. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm... Sana inanıyorum. İyi geceler, Connor

CONNOR: İyi geceler, Ava Blue

İçkime dokunmadan bardan uzaklaştım ve sporcu kayışları ve bayat bira kokan loş bir koridorda yürüdüm. Duvara karşı öpüşen bir çifti atlattım ve eve yürümeden önce işemek için erkekler tuvaletine girdim.

Ellerimi yıkarken aynada yüzümü inceledim. *Neredeyse sıçıp batırıyordun.* Alkol kaçınılmaz olarak aptalca kararlar vermeme neden oluyordu. Bu kulüpte bana gerçekten istediğim şeyi verebilecek birini bulmaya çalışmak gibi.

Sarhoş bir adam tökezleyerek içeri girerken erkekler tuvaletinden çıktım. "Jake," diye mırıldandı bir kız.

"Benim evime dönmeliyiz."

Daha önce öpüşen çiftte baktım. Adamın kolları, iri geyik gözleriyle ona bakan minyon bir sarışını kafeslemişti. Başını çevirdi ve yüzünün profilden bir görüntüsünü yakaladım.

Hayatta olmaz. İzlerimde donup kaldım. "Jake Masters."

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kısılmıştı, beni nasıl tanıdığını anlamaya çalışıyordu. Farkına vardı. "Eğer bu 'The Kill's' değilse

küçük kardeşim."

"Artık o kadar da küçük değil," dedi kız kıkırdarak.

"Bu benim kız arkadaşımın uğraşan pislik değil mi?" Duruşumu genişlettim, ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

Bana sırtıttı. "Ava eğlenceliydi."

"Eğlenceli," diye bağırdım. Onu yakasından yakaladım ve duvara çarptım. Yumruğum yüzüne değdi. Kız çılgık attı, tiz sesi kulağımdaydı. Görmezden geldim ve yumruğumu tekrar yüzüne indirdim.

Yere tükürdü ve bana kafa atarak beni karşı duvara doğru itti.

"Onun için öğürüyordu. Sikim boğazına kadar girmişti-" Ona doğru hamle yaptım ve onu yere düşürdüm.

"Senin yanına bile yaklaşamaz." "Ona okulun arkasında ne olduğunu sor."

Kükredim ve bacaklarını altımda kilitledim, yumruklarım yüzünü ve göğsünü yumrukluyordu. Beni kısıp aldı ve ters çevirdi. Güreştik, boğuştuk, yerde yuvarlandık ve birbirimize yumruklar attık. Kafamın arkasına bir şişe isabet etti. *Hay sikeyim*. Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden sarışına baktım. Jake'in yumruğu yüzüme çarptı ve başım geriye gitti.

Yumruğum Jake'in yüzüne çarparken bir erkek sesi "Ayrılın," diye bağırdı.

İri yarı eller kapüşonumu sıktı ve beni ayağa kaldırdı. Jake oturur pozisyona geçti, ellerini yüzüne kapatmış inliyordu.

"Polisler yolda. Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi minyon sarışın, gözlerini bana dikerek.

"Polisleri mi aradınız?" diye sordu fedai. "Onları dahil etmemize gerek yok."

Bundan eminim.

Sarışın Jake'in yanına diz çöktü. "Bebeğim, iyi misin?"

"Lanet olası burnumu kırdı."

Sertçe güldüm. "Ava'ya yaptığının yanında bu hiçbir şey, seni lanet olası pislik."

Fedai beni ite kaka merdivenlerden çıkardı ve ön kapıdan kaldırıma doğru itti. Beni dış duvara doğru itti ve koluyla yerimde tuttu. Buna gerek yoktu. Benim kavgam onunla değildi. Jake ve sarışın, başka bir fedai eşliğinde kulüpten çıktılar.

"Bak ona ne yaptın," dedi ve koluma bir yumruk indirdi.

Yaralı elini kucakladı ve gözyaşlarının arasından bana baktı.

"İşte sana bir ipucu," dedim. "Eğer birine yumruk atacaksan bileğini düz tut ve başparmağını içeri sok. Ve işte bir ipucu daha." Yere yığılmış, kanlı burnuna bir bar havlusu tutan Jake'e baktım. "Bırak şu dangalağı. Daha iyisini yapabilirsin."

"Kapa çeneni, Vincent." Kaldırıma kan tükürüyor. "Suç duyurusunda bulunacağım. Baban artık seni kurtarmak için buralarda değil."

Güldüm. Bunun ne kadar komik olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sarışın uyarımı dikkate almamıştı. Onun üzerine titriyor, onu sakinleştirmek yerine tedirgin eden yumuşak sözler söylüyordu. Ona saldırmasını bekledim. Çok uzun sürmedi. "Çekil lan üstümden," dedi onu iterek.

O iri geyik gözleri yine yaşlarla doldu. "Jake... Yardım etmeye çalışıyorum..."

Saniyeler sonra bir polis arabası ve ambulans geldi. Mükemmeldi.

Bir sağlık görevlisi bana "Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Hayır."

"Dur bir bakayım. Dikişe ihtiyacın olabilir-"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Bir kadın memur beni sorguladı. Sessiz kaldım. Onu tanıyordum. Memur Healey. Otuzlu yaşlarının başında, çekici. Bir yıl önce hastanede beni sorgulamış ve Seamus Vincent hakkında ne hissettiğini açıkça belirtmişti. Güneşin onun üzerinde doğup battığını düşünüyordu. Sol elini kontrol ettim. Altın alyansı artık yoktu. Ona evliliğinin neden dağıldığını sormak istiyordum. Seamus Vincent onu da mahvetmiş miydi? Memur Healey'nin, yirmi yıl önce bizi terk eden kadına fiziksel olarak ne kadar benzediği konusunda bir fikri olup olmadığını merak ettim.

Jake ambulansın arkasından saçma sapan konuşuyor, polis memuruna saldırıdan şikâyetçi olmak istediğini söylüyordu. "O deli bana saldırdığında ben kendi işime bakıyordum."

Eğer hâlâ konuşuyorsa, yeterince iyi bir iş çıkaramamışım demektir.

Memur Healey onu oyaladığımı anlayınca yorgun bir iç çekişle, "Sizi karakola götürmem gerekiyor," dedi. "Kelepçeler gerekli olacak mı?"

Başımı salladım ve polis arabasının arka koltuğuna kıvrıldım. Karakola giderken camın önünden geçen neon ışıklarını izledim, Jake Masters'ın sözleri kafamda yankılanıyordu.

Sikim boğazına kadar girmişti.

Ona okulun arkasında ne olduğunu sor.

Bunca yıldır bunu kendine saklamış mıydı? Engellemiş miydi?
Hiç olmamış gibi mi davranacaksın?

OceanofPDF.com

, 7

OceanofPDF.com

C o N N o R

"**D**edektif Ramsey bir dakika içinde sizinle olacak," dedi Memur Healey.

"Bu onuru neye borçluyum?" diye sordum.

"Bunu kendisi halletmek istedi." Kapıyı arkasından kapattı ve beni metal bir masa ve birkaç sandalyenin bulunduğu küçük bir odada yalnız bıraktı.

Bunu hallet. Ne yazık ki bir geçmişimiz vardı ve bunun davama yardımcı olacağından şüpheliydim.

Beş dakika sonra kapı açıldı. Ramsey önüme bir fincan kahve koydu ve karşıma oturdu.

"Dedektif," dedim, takım elbise ceketine ve kravatına bakarak. Kravatını gevşetti ve gömleğinin ilk düğmesini açtı. Eğer tanıdığım en havalı adamın adını söylemem gerekseydi, bu muhtemelen Deacon Ramsey olurdu. Adam hiç sinirlenmez, hiç şaşırmazdı. Lisedeyken Ramsey yasaları uygulamaktan çok parti yapmak ve yasaları çiğnemekle ilgilenirdi, bu yüzden polis olması beni hep şaşırtmıştı. "Dünyada yükselmek."

Sırıttı. "Parlak altın rozeti ve her şeyi aldım."

"Aferin sana." Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Kahvesinden bir yudum alırken strafor bardağın kenarından bana baktı. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Sakin bir gece. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Gerçeği söyleyerek kaybedecek bir şeyim yoktu. "Eski bir hesabı kapatıyordum.

O dangalak Ava'ya zorbalık etti."

"Killian onu bu yüzden dövmemiş miydi zaten?" "Sıra bendeydi."

"Muhtemelen hak ettiğini buldu. O her zaman bir pislik olmuştur."

"Beni saldırıdan mı tutukluyorsunuz yoksa gitmekte özgür müyüm?" "Gitmekte özgürsün."

İstediğim gibi gitmedim, bir bit yeniği olduğunu ve benimle işinin henüz bitmediğini hissediyordum. Bu gece Deacon'ın kırımını kurtardığı üçüncü gece olacaktı.

Bir buçuk yıl kadar önce geçirdiğim trafik kazasında olay yerine ilk gelen oydu. Kazaya ben sebep olmamıştım ve kaza olduğunda kafam da iyi değildi. Kafayı bulmak için eve gidiyordum. Beyaz bir minibüs ışıklardan atladı ve bana çarptı, beni motorumdan düşürdü, sonra da kaçtı. Ramsey beni uyuşturucu bulundurmaktan tutuklamak yerine, beni rehabilitasyona götüren Killian'ı aradı. Bundan daha da önemlisi, Ramsey o dört adamın intikam almak için geldiği gece Killian'ın hayatını kurtarmıştı. Ve şimdi beni yine serbest bırakıyordu.

"Bana bir iyilik borcun var," dedi. Borçlarını nakde çevirmek isteyeceğini bilmeliydim ve onu gerçekten suçlayamazdım. Killian ona ömür boyu bedava spor salonu üyeliği vermişti ama ben ona bir teşekkür dışında hiçbir şey vermemiştim.

"Dövme mi yaptırmak istiyorsun?" Ben sordum. "Senin için yapabilirim."

"Bir gün bu teklifini kabul edebilirim. Ama asıl istediğim şey gerçek. Miami'de ne oldu?"

"Ot ve ecstasy'den yakalandım. Polislerle bir anlaşma yaptım. Hepsi raporlarda var." Gözlerinin içine baktım. Doğruyu söylüyordum. Ama birkaç detayı atlamıştım.

"İfadenizde ne dediğinizi biliyorum." Ramsey elini kirli sarı saçlarında gezdirdi. "Neden yalan söyledin?" Göğsümü ovuşturdu ve gözleri elimi takip etti. "İyileşti mi?"

"Her şey yolunda," dedim sandalyemi geri itip ayağa kalkarak. "Burada işimiz bittiyse, güzellik dinlenmesine ihtiyacım var."

Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek bana kartını uzattı. "Konuşmak istersen beni ara. Bana güvenebilirsin. Ben baban gibi kirli bir polis değilim." Seamus'un kirli bir polis olduğunu duymak beni şaşırtmamalıydı ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım ve Ramsey'nin bunu dile getirmesi de beni şaşırtmıştı.

"Neden hep benim kırımını kurtarıyorsun?" Merakımı yenemeyerek sordum. Bana yardım etmek için hiçbir nedeni yoktu. Tanıdık ama asla arkadaş olmadık.

Soğukkanlı tavrı bir anlığına, kırılganlığını görmeme yetecek kadar azaldı. "Ben şanslı olanlardan biriydim," dedi. "Koruyucu ailem beni sekiz yaşındayken evlat edindi ve kendi oğulları gibi büyüttü. Ondan önce farklı koruyucu aileler arasında elden ele dolaşmışım. Herkes şirin, sevimli bir bebek istiyordu, baş belası değil."

"Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bazı çocukların şansı yaver gider. Sen ve Killian o kadar şanslı değildiniz. Ama Seamus Vincent hak ettiğini buldu. Karma tam bir sürük, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Teşekkürler. Bu gece için."

Hâlâ daha fazlasını umarak başını salladı ama ben kartı cebime koydum ve odadan çıktım. Söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Başlığımı yukarı çekerek masanın yanından geçip ön kapıdan çıkarken başımı eğdim. Dışarıda, kafamı boşaltmak için derin nefesler aldım.

"Ne oldu lan?"

Killian Range Rover'ına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir açıklama bekliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Memur Healey'den bir telefon aldım." Mizahsız bir kahkaha attım. "Arabaya bin. Seni eve bırakayım."

Union Bulvarı'na baktım, düşündüm, sonra yolcu koltuğuna tırmandım. Sessizlik içinde yol alırken gece kafamda canlandı, Killian'ın müziğinin basları kafamın içinde gümbürdüyordu. Acıyı hafifleteceğini umarak şakaklarıma masaj yaptım. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum.

Üst kattaki daireme çıktığımızda lambayı yaktım ve başım zonklayarak kanepeye çöktüm. Killian mutfakta kayboldu ve ben buzluktan küplerin fişkırdığını, suyun aktığını duydum. Hemşirecilik oynuyordu.

Killian karşımdaki sehpa oturma ve yüzümü inceledi. Gözlerimi kapattım ve başımı kanepenin minderine yasladım, zihnim koştururken bile yorgunluk kemiklerime yerleşiyordu. Ava. Annesi. Jake Masters. Ronan. Marco. Miami. Killian nemli bir havluyla kanı temizlerken tüm boktan anılarım dikkat çekmek için yarıştıyordu. Bileğini tuttum ve elini çektim. "Ben iyiyim."

Kaşlarını çattı ve mutfak havlusuna sarılı buzu elmacık kemiğine bastırdı. "Buzlu kalsın." Killian karşımdaki deri koltuklardan birine oturdu. "Ne oldu?"

Ona hikâyeyi anlattım ve konuşmamı bitirdiğimde yüzüm uyuşmuş, mideme hastalıklı bir his yerleşmişti. Jake Masters'ı dövmek hiçbir şeyi çözmemişti. Onun yaptıklarını geri alamazdı. Buzu lavaboya döktüm ve kanepeye döndüm.

"Lanet olası pislik," dedi Killian.

Homurdandım ve ellerimi esneterek parmak eklemlerimdeki kesiklere ve çürüklere baktım. Ava'ya yaptıklarının yanında bunlar hiçbir şeydi. Onun on dört yaşındaki halini hatırlıyordum. Ufak tefek ve narin görünümlüydü, gözleri neredeyse yüzüne göre çok büyüktü. Killian'ın Jake Masters'ı dövdüğü günden sonra Ava tüm saçlarını kestirmişti. Okula bol kıyafetlerle giderdi. Kapüşonlular ve büyük boy eşofmanlar. Kesik saçlarını örtmek için kasketler. Saklanmak, ortadan kaybolmak, vücudunu kamufle etmek istemişti.

"O narin sanatçı ellerini mahvedeceksin," diye alay etti Killian.

Homurdandım. "NYPD'nin senin için bir yardım hattı var mı? Ne zaman bir sorun çıksa sizi arıyorlar."

Sandalyesinde kaykıldı, gözlerime bakmadı. "Olanlardan sonra..."

"Doğru," dedim, boşlukları doldurarak. Eğer yanlış bir hareket yaparsam, Killian'a haber verilecek.

"Arkamı kolladığını bilmek güzel," dedim alaycı bir tavırla. "Kulüpte ne işin vardı?"

"Gol atmaya çalışmıyordum."

Bana şüpheci bir bakış attı. Haklıydı. Aklımın bir köşesinde gerçekten istediğim şey bu değil miydi?

"Bir içki içmek için girdim. Ama fikrimi değiştirdim."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Zor mu... içmemek?"

"Uyuşturucudan uzak durmak zor. İçmemek ise..." Kolay diyecektim. Ama değildi. "Evet, bazen zor oluyor. Bu sosyal bir şey. Gavin ve Lee bazen beni partilere davet ediyor ya da işten sonra gevşemem için birkaç bira içmemi istiyorlar ama ben hep hayır diyorum. Sınırlarımı hiç öğrenemedim."

"Senin yerinde olmak berbat."

İçimden güldüm ve bir süre sessiz kaldık, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk. "Deacon Ramsey'e hiç sırrını açtın mı? Seamus hakkında?" Sorular ağzımdan çıkmadan önce cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Hayır. Neden?"

Omuz silktim. "Sebebi yok." Başka bir sorum daha vardı, bir yılı aşkın süredir kaçtığım bir soru, suçluluk ve utancım sormamı engelliyordu. Ama bunu hep düşünüyordum ve bu gece her şeyi ortaya dökmek için en iyi zaman gibi görünüyordu. "Vurduğun adam hakkında hiç düşünüyor musun?"

Birkaç saniye sessiz kaldı ve zor sorulara cevap vermeden önce yaptığı gibi gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye baktı. "Evet, öyle. Psikiyatristim beni seviyor. Bir jumbo jetin kargo konteynerinden daha fazla bagajım var."

Bir kahkaha patlattım ve o da benimle birlikte güldü. Nedenini bilmiyordum ama duyduğum en komik şeylerden biriydi. Taşıdığı yükü ve bu yükün artmasında benim oynadığım rolü düşününce neşem kaçtı. "Özür dilerim," dedim, umarım bunu kastettiğimi anlamıştır. Bazen kelimeler o kadar yetersiz kalıyordu ki.

"Evet, biliyorum." Ayağa kalktı ve ensesini ovuşturdu. "Bu gece kanepede kalmamı ister misin?"

"Geç oldu. Evine git. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

TATE bana bir fincan kahve verdi ve süt ekledim ama rengi değişmedi.

"O tencerede katran mı demliyorsun?" Garajındaki ocağın üzerindeki tencereye bakarak sordum. Saat sabahın yedi buçuğuydu ve hiç uyumadan çalışıyordum. Killian gittikten sonra yatağa girmiş ve kafamda bir sürü düşünce uçuşurken tavana bakmıştım. Sonunda kıcımlı kaldırıp duşa girdim. Sonra da ayıklık arkadaşşıma günahlarımı itiraf etmek için uğradım.

"Göğsünüzde kıllar çıkacak," dedi.

Bir yudum aldım ve muhtemelen öyle olacağını onayladım. Tabii önce mide zarımda bir delik açmazsa. Ama bugün yüksek oktanlı kafeine ihtiyacım vardı, o yüzden içtim. Kafamın üzerinde bir matkap çalışıyordu ve vücudumdaki her kas ağrıyordu.

"Baş ağrın için aspirin ister misin?" Tate, loş ışıklı garajında olmama rağmen hâlâ yerinde duran havacı gözlüklerime bakarak sordu.

Başımı salladım.

"İnatçı bir aptal olma. Al şu lanet hapları." Şişeden iki tane salladı ve ben de onları ağızıma attım.

Sıvı katran.

Körfeze doğru yürüdük ve Tate'in aylardır üzerinde çalıştığı üstü açık 69 Mustang Shelby'nin önünde durdum. "Güzel araba," dedim elimi özel kiraz siyahı boya işinin üzerinde gezdirerek.

"Evet. Onu satacaktım ama doğru alıcıyı bulamadım." "Onu seviyorsun ve gitmesine izin veremezsin."

"Sanırım sen bu konuda bir şeyler biliyorsundur." Yüzüme bakarak başını salladı. Gün ışığında o kadar da güzel değildi.

Çenemi çalıştırdım. "Savaş yaralarım."

"Yaralandın mı?"

"Hayır. Daha kötülerini de yaşadım." Onu dışarı kadar takip ettim ve birkaç ay önce boyadığım duvara yaslandım - omuzlarında dünyayı taşıyan bir titan ve Tate'in garajının adı Atlas Motors. Elektronik sigaramdan bir nefes çektim, buharı neredeyse havaya karışır karışmaz kayboluyordu ve trafiğin akışını izledim.

"Meditasyon yapmayı denemelisin," dedi Tate.

Alay ettim. "Meditasyon mu? Sakın bana yogaya da başladığını söyleme. Bir dahaki sefere bize bir spa hafta sonu rezervasyonu yaptırdığını söylersin."

"Bunu kalem emen adam söylüyor."

Sahte sigaramdan tatmin edici olmayan bir nefes daha çektim ve hiç gelmeyen bir heyecan bekledim. Ama yine de sebat ettim. Aptallığın tanımı.

"Ava'nın mesajı dün gece o viskiyi içmemi engelledi," dedim. "Kararı kendin verdin. Sahip çık. Ve bir dahaki sefere beni ara."

"Benimle telefon meditasyonu hakkında konuşur musun?"

Homurdandı. Ben sigaramı içip sert kahvemi yudumlarken trafiği izlemeye devam ettik. Sabahın erken saatlerinde yüzüme vuran güneşi yakalamak için başımı arkaya yatırdım ve kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalıştım.

, 8

OceanofPDF.com

M

Baban iyi olacaktı. Önemli olan buydu.

Annem başımda dola n ır k e n , "Benimle uğraşmayı bırak," diye homurdandı. Annem onun kılını bile kıpırdatmasına izin vermiyordu.

Kanepede oturup el pençe divan beklemek onun için hiç de iyi bir zaman değildi. Evden çıkmak, işe dönmek ve normal bir hayata dönmek için yanıp tutuşuyordu. Anneme kalsa şimdiye kadar emekli olmuştu. Annem bir yığın parlak seyahat broşürünü sehpanın üzerine, kolayca ulaşabileceği bir yere bırakıp duruyordu, ama o bunlara neredeyse hiç bakmıyordu.

Salı sabahıydı ve bu evden yeterince hızlı çıkamıyordum. Bu kadar uzun kalmaya niyetim yoktu ama annem beni buna zorlamıştı. *"Baban ölebilirdi. En azından onunla kaliteli zaman geçirebilirsin."*

Ben barın sosyal medyasını güncellerken, Eden'la, iş yerindeki çocuklarla ve Connor'la mesajlaşırken babam gazete okuyor ve televizyon izliyordu. Annem babamın etrafında dola n m a d ı ğ ı zamanlarda beni bir kenara çekip Connor hakkında bol bol dertleşiyordu. Lana, her zamanki gibi annemin tarafını tutmuştu.

"Babam kalp krizi geçirdi," dedim anneme. "Şunu keser misin artık? Hayatımda ne yaptığım beni ilgilendirir. Zamanımı kiminle geçirmeyi seçtiğim de benim seçimim."

Annem dudaklarını büzdü. "O çocuk senin kalbini yine kıracak Ava. Bu sözümü unutma. Ama istediğin buysa, sen bilirsin." Çenesini öne doğru uzattı. "Devam et ve onu seç. Bakalım seni nereye götürecekt."

Connor'dan bir mesaj gelince telefonumu kontrol ettim.

Buradayım.

Buranın neresi olduğunu sormama gerek yoktu. Lise boyunca aynı sokağın köşesinde karşılaşmıştık. Yirmi dört yaşında olup hâlâ gizlice dolaşıyor olmamız ne kadar üzücüydü. Salondaki soluk çiçekli sandalyeden kalkıp çantamı omuzladım ve odayı geçip kanepeye giderken bir cevap mesajı attım.

Hemen geliyorum.

Babama sarılıp vedalaştım. "Seni seviyorum baba. Kısa sürede ayağa kalkacaksın."

"Annenin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır," diye homurdandı.

Onu teselli etmek için omzunu okşadım. Bazen barışı korumak için ona uymak yerine karşılık vermesini isterdim. Babam her türlü yüzleşmeden nefret eder ve mümkün olduğunca bundan kaçınırdı. Belki de tüm bu hayal kırıklığını ve bastırılmış duyguları içinde tutmak kalp krizine neden olan şeydi. "Ben de seni seviyorum," dedi huysuzca, gazetesinin arkasına saklanarak.

Annemi ve Lana'yı mutfak masasında buldum. Lana dizüstü bilgisayarının başındaydı. Hiç açıklama zahmetine katlanmadığı bir satış ve pazarlama işi vardı, ama görünüşe göre esnek saatleri vardı ve çoğunlukla evden çalışıyordu. Neden mutfağımızda oturmak için ipek bir bluz, dar bir kot pantolon ve ince topuklu ayakkabılar giymişti?

"Hoşça kal anne. Lana."

Lana başını dizüstü bilgisayardan kaldırmadı bile. Annem ayağa kalktı ve bana sarıldı, kollarıyla beni sıkıca kavradı. Kendimi bildim bileli kullandığı Coco Chanel parfümü gibi kokuyordu. Beni bıraktığında Lana'nın katlanmış kaşmir kazağını masanın üzerine koydum. Hastaneye üzerime giyecek bir şey almadan atlet ve ceketle gelmem büyük bir dikkatsizlik olmuştu. Annem yeni dövmemi gördüğünde, *onu* kalp krizi geçirmesi için hastaneye yetiştirmemiz gerektiğini düşünmüştüm.

"Seni metroya bırakmamı ister misin?" Lana beni şaşırtarak sordu.

"Hayır. Böyle iyiyim. Ama teşekkürler."

Başını salladı ve tekrar dizüstü bilgisayarının arkasına saklandı, parmakları klavyeyi tıklıyordu.

"Şükran Günü'nde görüşürüz," dedi annem.

Ugh. Şükran Günü. Ailemi bir kez daha ziyaret etmek için çok erken. Bu kadar nankör olmamalıyım. Tanrı aşkına, babam kalp krizi geçirdi. Ailemin sonsuza kadar burada olmayacağını hatırlatan bir şey. Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorladım. "Evet."

Evimden çıktım ve köşeye doğru yürürken serin, nemli havayı içime çektim. Yaklaştıkça adımlarımı yavaşlattım ve Connor'ın yüzündeki morluklara baktım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Neden bana söylemedin?"

"Sana ne söyleyeyim?" Kafam

karışmış bir şekilde sordum. "Jake

Masters sana ne yaptı?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Sana her şeyi anlattım."

Ellerimi tuttu ve beni kendine doğru çekerek gözlerimin içine baktı.

Yüzündeki morluklara baktım. "Connor..."

"Bebeğim. Bana ne olduğunu anlat."

"Kavga mı ettiniz? Jake-"

Connor parmağını dudaklarıma bastırdı. "Bana ne yaptığını söyle."

"Gitmemiz gerek. İş yerinde yapmam gereken bir sürü şey var..."

Elleri kalçalarımı kavradı. Ayaklarım yerden kesilmişti ve bir şekilde bisikletin üzerinde ona dönük duruyordum. "Ne yapıyorsun?" Bisikletten inmeye çalıştım ama kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaştı, beni yerimde tuttu, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

Omzunun üstündeki bir noktaya sabitlendim. Eliyle çenemi kavradı ve yüzümü yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. "O ne yaptı?"

"Ben iyiyim Connor," diye fısıldadım. "Her şeyi geride

bıaktım." "Kimseye söyledin mi?"

Yutkundum. "Hayır."

"Bunun senin hatan olduğunu mu düşündün? Bunu hak edecek bir şey yaptığına inanıyor musun?"

Gözlerinin içine baktım. "Öyle miydi? Büyürken buna mı inanıyordun?"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Yine de aynı şey, değil mi? Bu muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadın. İnsanların söylediği kötü şeylere inanmak iyi şeylere inanmaktan çok daha kolay. Bana sürtüğ dedi. Ve herkes buna inandı."

"Ben yapmadım. Killian yapmadı."

"Biliyorum. Çünkü siz... siz zorbaların nasıl çalıştığını anladınız. Herkesten daha iyi. Holly'yi hatırlıyor musunuz?" Başını salladı. "İlkokuldan beri arkadaşlık. Birlikte Barbie oynardık, yatıya kalırdık, patlamış mısır ve bir tepsi kek paylaştık..." Bunların hepsi kulağa aptalca ve önemsiz şeyler gibi geliyordu ama ilkokulda ve ortaokulda bunlar önemliydi. "Ama liseye geldiğimizde ve Jake benimle ilgilenmeye başladığında her şey değişti. Holly ve diğer arkadaşlarım beni dışladılar. Dedikodulara inandılar... ve arkamdan konuştular. Her zaman onlardan daha iyiymişim gibi davrandığımı söylediler..." Durdum ve derin bir nefes aldım, bunca yıl sonra bile sözlerinin hala acıtacak güce sahip olmasına şaşırdım. "Ve asla kendimi savunmaya çalışmadım. Eğer en kötüsüne inanmak istiyorlarsa, o zaman gerçekten arkadaşım değillerdi. Canım yanıyordu ve kendimi çok yalnız hissediyordum. Ta ki sana kadar. İhtiyacım olan tek arkadaş sendin. Benim için oradaydın... her zaman."

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti, eliyle saçlarımı okşadı. "Bebeğim... Söyle bana."

"Çok uzun zaman önceydi." "Anlat bana."

Bunu uzun zamandır içimde tutuyordum. Şimdi gözümde canlandırdığımda, sanki benim başıma değil de başka birinin başına gelmiş gibi hissediyordum. "Beni okulun arka tarafındaki çöp bidonlarının oraya sürükledi. Beni dizlerimin üzerine itti ve kot pantolonunun fermuarını açtı ve..." Sertçe yutkundum, her şeyin bir film gibi akışını izliyordum. Connor'ın bana sarılan kolları sıkılaştı ve yanağımı göğsüne bastırdım, gözlerimi kapatıp deri ve baharat kokusunu içime çektim. Onun kollarında kendimi güvende hissediyordum, sanki o beni yakın tutarken kötü şeyler beni yakalayamazdı. "Başımın arkasından tuttu ve kendini ağzıma doğru yönlendirdi. Dişlerimi ona geçirmeye çalıştım... yüzüme bir tokat attı ve başımı saçlarımdan çekti." Gözlerimden akan yaşları hâlâ hissedebiliyordum, önünde diz çöktüğümde dizlerime batan çakıl taşlarını da. "Bunu bir daha denersem bana sert bir yumruk atacağını söyledi. Ne yaptığımı bilmiyordum... başımı aşağıya doğru itmeye devam etti ve ağzımı tıkadı. Ağzıma boşaldığında ayağa kalktım ve yüzüne tükürdüm. Kaçmaya çalıştım ama beni yakaladı ve bana bir ders vermem gerektiğini söyledi. Beni çöp konteynerine attı ve Killian... işte o zaman ortaya çıktı."

Connor hiçbir şey söylemedi. Sadece beni kollarına aldı ve saçlarımı okşadı.

"Sorun değil. Uzun zaman oldu-"

"Bu doğru değil," dedi, sesi öfkeyle titriyordu. "On dört yaşıındaydın. Bununla ilgili *hiçbir şey* tamam değil."

Bunu biliyordum. Onu teselli etmeye çalışıyordum. "Her şeyi yoluna koyan sendin. Seninle olmak... seks ve her şey... Gücümün bir kısmını geri aldığımı hissettim. Çünkü yapmak istediğim bir şeyi yapıyordum ve sen beni istemediğim bir şeyi yapmaya asla zorlamazdın. Ve tüm o zamanlar... cesur olduğumda ve bunu her türlü çılgın yerde yaptığımızda, güçlendiğimi hissettim. Bu Jake Masters'a büyük bir siktir çekmek gibiydi, muhtemelen kulağa aptalca geliyor ama... Artık kendimi kurban gibi hissetmiyordum."

Biri boğazını temizledi. Connor'dan uzaklaştım ve Lana'ya baktım. İnci grisi kaşmir kazağını uzattı. "İhtiyacın olabileceğini düşündüm. Hava serin."

Bisikletten indim ve ne kadar zamandır orada durduğunu ve ne kadarını duyduğunu merak ederek onunla yüzleştım. "Ama bu senin."

Zorla elime tutuşturdu. "Sende kalsın. Sana çok yakışıyor. Gözlerine uyuyor."

"Bir süveterin Ava'ya yaptıklarını telafi edeceğini mi sanıyorsun?" Connor alçak ve öfkeli bir sesle sordu.

"Connor... bırak gitsin."

"Sen onun ablasısın," dedi. "Onu korumak ve savunmak senin sorumluluğundaydı. Bunun yerine onu sırtından bıçakladın ve bunu yıllardır yapıyorsun."

Lana gözlerini kıstı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki sen onun için ne yaptın? Hayatını mahvetmekten başka?"

"O benim için oradaydı-"

"Ciddi misin, Ava? Nasıl senin yanında oldu? Onun yüzünden kaç kez başın belaya girdi? Hayatına getirdiği *tek* şey belaydı. Zeke'le kalmalıydın. Bütün aile onu severdi." Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Kazağını kaldırıma fırlatıp üzerinde tepinmek geldi içimden ama Connor'la yüzleşmeden önce zaman kazanmak için belime bağladım. Lana her zaman kindar olmuştu ve görünüşe göre zaman onu değiştirmemişti.

"Zeke ailenle tanıştı," dedi Connor, sesi düzdü.

Yüzümü ona döndüm ama tam olarak gözlerinin içine bakamadım. Önemli değildi. Zaten bana bakmıyordu. Sokağa bakıyordu, çenesi duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. "Evet, babamın doğum günü yemeğiydi. Ben sadece... Onu getirmemeliydim."

Bana kaskımı verdi ve kendi kaskını taktı.

"Connor..."

Harley gümbürdeyerek canlandı ve motoru devirdi. "Motosiklete bin. İşe gitmem gerek."

Bisikletin arkasından tırmandım ve kaskımı çıkardım. Connor dümdüz önüne bakıyordu, çenesi sıkılmıştı ve tüm yolculuk boyunca böyle olduğundan şüpheleniyordum. Bay Ridge'den Williamsburg'a çok hızlı giderken kollarımı ona doladığımda, vücudundaki sert gerginliği hissetmiştim. Kelimeleri bulmaya çalışarak caddenin aşağısındaki sahile baktım. "Çin yemeği ve film gecesine ne dersin? Sonra gelirsin-"

"Ava. Connor. N'aber?" Zeke yanımda durdu ve benden Connor'a baktı. İçimden homurdandım. Bektan bir zamanlamadan bahsediyoruz. "Vay canına, ahbap. Yüzüne ne oldu senin?"

Connor çenesini kilitledi ve sessiz kaldı, bakışları dosdoğru ileriye odaklanmıştı.

"Hey, Zeke. Bize bir dakika izin ver. İçeride görüşürüz." "Evet. Tabii."

Onun uzaklaşmasını izledim ve dikkatimi Connor'a vermeden önce barın içine girmesini bekledim. "Lana'yı dinleme. Ailemin ne düşündüğü umurumda değil."

"Ama ben biliyorum. Ben her zaman senin hayatını mahveden adam olacağım." "Öp beni."

"Ne?"

"Öp beni. Beni daha iyi bir yere götür." "Hayat bu şekilde işlemiyor, unuttun mu?"

Kaskını çıkardı ve ben de eğilip kollarımı boynuna doladım. "Sadece sen vardın Connor."

Alnını alnıma bastırdı, elleri yüzümü kavradı. Yüzüne bakmak için geri çekildim. Az önce ona söylediklerimden sonra üzgün görünmesini beklemiyordum. "Ne dediğimi duydun mu?"

Başını salladı ve konuşacakmış gibi ağzını açtı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Yüzünü inceledim. Sarımsı yeşil çürükler

Bir yıl önce yüzünün nasıl hırpalandığını hatırladım. Ve gözleri... Gözlerinde hiç ışık yoktu. Birkaç adım geri attım, farkına varmıştım. "Jake'i nerede gördün?"

"Şekerci Dükkanı."

Şekerci dükkanı mı? Orada ne halt ediyordu? Eskiden sık sık gittiği bir kulüpte... Danny Vargas'ın takıldığını çok iyi bildiğim bir kulüpte. Tüm kendimi koruma içgüdülerim harekete geçti. "Neden oradaydın?" Yüzünü izledim, yalanını yakalamak için bekliyordum.

Bir nefes verdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Sayı yapmadım. Bir içki sipariş ettim ama barda bıraktım." Connor bakışlarımı tuttu ve doğruyu söylediğini anladım. Eskiden bana yalan söylediğinde asla gözlerimin içine bakamazdı. Eskiden sık sık yalan söyleyen biri olarak, bu konuda hiç iyi olmamıştı.

Kaskını taktı ve Harley gümbür gümbür çalışmaya başladı. "Akşama görüşürüz."

OceanofPDF.com

, 9

OceanofPDF.com

C o N N o R

Ava'nın oturma odası, gri kanepesinin üzerindeki Good Vibes neon tabelasından pembe renkte parlıyordu. Yemek çubuklarıyla Çin yemeği yiyorduk, kapları ileri geri hareket ettiriyorduk. tabaklarla ve *Yenilmezler*'i izleyerek, benim için sadece arka plan gürültüsü olmasına rağmen.

Bu sabah Jake'in ona yaptıklarıyla ilgili hikâyesini dinlemek midemi bulandırmıştı. Öfkелendirdi. İncindim. Kızgın. Üzgün. Neden bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmediğini düşünmeden edemiyordum. Eğer söyleseydi onu çok daha iyi anlayabilirdim. Onun yanında olmaya çalışmışım ama on dört yaşındayken kızlar ve onların davranışları hakkında ne biliyordum ki? Hiçbir şey. Sadece onun kırılgan olduğunu ve dikkatli davranmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Her zaman onu korumak, ona her erkeğin Jake gibi bir pislik olmadığını göstermek istemişim ama bunun yarısını bile bilmiyordum.

"İşin bitti mi?" Çenemi yemek kaplarına doğru sallayarak sordum.

Başını salladı ve koltuktan kalkarak kaplara uzandı. "Ben hallederim," dedim. Ava oturdu ve bacaklarını altına sıkıştırdı. Kapları temizledim ve boşları çöpe attım, kalan Lo Mein'i buzdolabına yerleştirdim. Lanet olası Jake Masters. Buzdolabının kapağını kapattım ve burnumun kenarını sıkarak sakinleşmek için derin nefesler aldım. İşe yaramadı. Lavabosunun altındaki dolabı tekmeledim. Bir kere. İki kez. İyi bir önlem için üç kez.

Siktir. Siktir. Amına koyayım. Bir insan 14 yaşında bir kıza bunu nasıl yapabilir?

Ellerini sırtımda hissettim ve sonra kollarını belime doladı, yanağını sırtıma bastırdı. İki elimi de sırtımda gezdirdim.

yüz.

"Neden bana söylemedin?" Tüm sakın olma numaralarını bir kenara bırakarak sordum.

"Sadece unutmak istedim."

Evet, bunu anlıyordum. Hayatımda pek çok kez aynı şeyi yapmaya çalışmışım. Ama gerçeğin her zaman ortaya çıkmanın bir yolu vardı. Ellerini çözdüm ve onu kendime doğru çektim. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kalmazdın. Eğer bana söyleseydin-"

"*On dört* yaşındaydık. Kelimeleri söylemeye bile cesaret edemedim. Ve sen bir erkeksin. Çok utandım."

"Bana söylemek için on yılın vardı. Bunun yerine, o pislikten öğrenmek zorunda kaldım."

"Bu gece sana oral seks yapmama izin vermedin."

Kapıdan girer girmez kot pantolonumun düğmelerini çözmüş ve önümde diz çökmüştü. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi. Çok yanlış hissettirmişti. "Benim için diz çökmeni istemiyorum."

Sanki anlamıyormuşum gibi hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bu benim seçimim. Ben yapmak istedim. Eğer bir zorbaya güç verersen, onlar kazanır. Bunu herkesten çok senin anlamın gerekir."

Ava haklıydı. Hayatım boyunca zorbalığa maruz kaldıktan sonra bu kavramı daha erken kavramalıyım. Sweatshirt'ünü çıkarışını, altından kırmızı sütyeni görünen şeffaf beyaz atletini ortaya çıkarışını izledim. Siyah taytını aşağı doğru itti, bir bacağından sonra diğerini de çıkarıp kenara attı. Atleti yerdeki diğer kıyafetlere katıldı ve şimdi önümde dantelli kırmızı bir sütyen ve eşleşen iç çamaşırından başka bir şey olmadan duruyordu. Onları benim için giymişti.

"Lokantada," dedi. "Sana söylemek istediğim şey, diğer erkeklerin hiçbirinin önemli olmadığı. Hiç kimse sana yaklaşmadı. Ve Jake'in de bir önemi yok. Her şeyi geride bıraktım."

Kollarımı ona doladım ve ellerimin altında yumuşak, sıcak tenini hissettim. Göğsünün benimkine karşı inip kalkışını. Kollarımda değerli bir şey tuttuğumun farkındaydım. Yeri doldurulamaz bir şey. Ve Ava'nın ne kadar küçük olduğunu bir kez daha hatırladım. Ama aynı zamanda vahşi, güçlü ve cesurdu.

Hayatımda bir şey için ikinci bir şans verildiğinde bunu kabul edeceğimi bilecek kadar çok şey yaşadım. Ve bunu mahvetmemek için elinden gelen her şeyi yaptın.

Elini elime aldım ve onu yatak odasına götürdüm. Yatağa uzandı, başını elinin üzerine koydu ve soyunmamı izledi.

"Buraya gel, sevgilim," dedi, sesi alçak ve boğucu, alaycıydı. Yatağın kenarına doğru sürünüp önümde diz çöktüğünde kıkırdadım. Elini sikimin dibine sardı, dudaklarını ıslatıp başını eğerek beni sıcak ağzına götürürken gözleri benimkilerin üzerindeydi. Tanrım. Ağzı cennet gibiydi. Diğer eli kıcımlı kavradı, kısa tırnakları tenime batıyordu. Ellerimi onun ipeksi yumuşak saçlarına doladım, emerken ve diliyle halteri yuvarlarken başının arkasını tuttum. Taşaklarım o kadar sıkıydı ki ve beni derinlemesine emerken ağzının emişi o kadar ateşliydi ki diğer her şeyi unuttum ve sadece onunla gittim. Ama onun ağzına boşalmak istemiyordum.

Çekildim ve bana baktı, bu konuda benimle savaşmaya hazırdı. "Senin içinde olmak istiyorum."

O da aynı şeyi yapmak için sabırsızlanarak iç çamaşırını çıkardı. "Beni nasıl becermek istiyorsun?" diye sordu, hâlâ yatak odasındaki sesiyle. Ava'nın başka bir yanıydı bu. Edepsiz konuşmalar, yüksek sesle inlemeler ve çığlıklar. Bunların hiçbirinden geri durmazdı.

Onu yatağa doğru ittim, bacaklarını dizlerinden büktüm ve bacaklarını ayırarak başımı kalçalarının arasına soktum. Parmakları saçlarımı çekiştirdi ve evet, evet, evet diye bağırdı, klitorisini ısırdım, sonra dilimi sıkı sinir demetine doğru düzleştirdim, onu dilimle becermeden önce orgazmla alay ettim. Vücudu kasıldı ve bacakları titreyip vücudu gevşemeden önce kalçaları başımın etrafında bir mengene gibi kenetlendi. Ağzına kadar öpücükler kondurdum, dilim dudaklarını ayırarak ona şimdiye kadar tattığım en tatlı şeyi tattırdı. Kollarını boynuma doladı ve sırtını dikleştirdi, göğüsleri göğsüme yaslandı, beni uzun ve sert bir şekilde öperken sikim zıpladı.

Geri çekildim ve dizlerimin üzerine oturarak onu yüzüstü çevirmeye başladım. Dirseklerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, benim için hazırdı ve sormama gerek kalmadan ne istediğimi biliyordu. Sonunda ona girmeden önce uzunluğumu yumrukladım, ucunu ıslaklığında sürükledim. Kalçalarımı yuvarlayarak içine girdim ve o da kıcımlı bana doğru iterek beni daha derine aldı. Yüce Tanrım. Sonsuza kadar burada kalabilseydim, kalırdım. Etrafına uzandım ve içinde hareket ederken klitorisini parmakladım.

"Oh Tanrım," diye inledi. "Connor..." Kıcı havada, kollarını yastığına dolamış, yüzünü yastığa bastırmış bir halde yatağa uzandı.

Kalçalarını sıkıca kavradım, kasları etrafımda kasıldı ve yumuşak inlemeleri beni uçurumun kenarına gönderdi, beni geçici olarak kör olduğum kadar yoğun bir orgazma getirdi.

OceanofPDF.com

A V A

I Pastırma kokusuyla uyandım ve saatin kaç olduğuna bakmak için telefonuma baktım, saat ona kadar uyumuş olmama şaşırmıştım. Connor sadece uyanık değil, kahvaltı da mı hazırlıyordu? Ben her zaman bir sabah

ama Connor öğlene kadar uyurdu. Bir atlet ve eşofman giydim, iç çamaşırı ya da sütyen giyme zahmetine girmeden dişlerimi fırçalamak için banyoya daldım.

Hadi, Ava. Yatak başını sallıyorsun. Ve şu pembe ısıltıya bak. Gerçek bir parıltı değildi. Connor'ın kirli sakalının yanığıydı. Ama saçlarımı dağınık bir at kuyruğu yaparken yüzümdeki aptal sırıtışı silemedim. Birden fazla orgazm bir kıza bunu yapar.

Komodinden telefonumu alıp, pastırma kokusu ağzımı sulandırarak parke zeminde ilerledim ve Connor'ı mutfakta buldum, kot pantolonu kalçalarına kadar iniyordu, gri termalinin kolları dirseklerine kadar uzanıyor, ön kollarındaki mürekkebi ortaya çıkarıyordu. Tanrım, çok seksiydi. Kalçamı kapının pervazına yaslayıp onu izledim. Onun mutfağındaki görüntüsünden keyif alıyor, onsuz çok boş olan alanı dolduruyordum. Ocaktan döndü, yüzünde tembel bir sırıtış vardı, morluklar artık zar zor fark ediliyordu. Bakışları şeffaf atletime yerleşirken gözlerinin kararmasını izledim. "Günaydın, bebeğim."

"Günaydın. Alışverişe mi gittin?" Meyve tabağını fark ederek sordum. -dilimlenmiş nektarin, çilek ve yaban mersini. Buzdolabımda olmadığını bildiğim pastırmadan bahsetmiyorum bile.

"Evet."

Pencerenin yanındaki mutfak masama doğru yürüdüm ve Connor'ın kobalt mavisi toprak bir sürahiye koyduğu kır çiçeklerine baktım. *Çiçekler*. Bir

Masa zaten iki kişilikti, çatal bıçak takımı üçgen şeklinde katlanmış kağıt peçetelerin üzerinde duruyordu. Hangisinin benim olduğunu biliyordum, üzerine mavi kuş çizilmiş olanın. Elim göğsüme gitti ve onu, yerinden fırlayıp odanın öbür ucuna, onun sihirli ellerine doğru uçmakla tehdit eden kalbime karşı tuttum.

Kalbimi al, derdim. O senin ve her zaman senin oldu. Onu güvende tut.

Kendimi baston destekli sandalyeye bıraktım ve dizlerimi göğsüme çektim. Pencerenin altındaki radyatör tıslayıp çınlayarak mutfağı ısıtıyordu. Soluk güneş ışığı pencereden süzülüyordu. Pencere pervazındaki saksı bitkilerinden gelen fesleğen, kekik ve nane kokuları erimiş tereyağı, kahve ve domuz pastırması kokularına karışıyordu. Mutfak rahat ve sıcak, hayatım ise çok daha dolu hissediyordu. Connor'ın cızırdayan tavaya krep hamurunu dökmesini izledim. Diğer elindeki spatulayla elektrikli su ısıtıcısını çalıştırdı ve ben de çenemi dizlerime dayayarak onun her hareketini hayranlıkla izledim.

"Krep severim." Sesim aptal gibi çıkmıştı. Sanki krep ve çıtır pastırmayı sevdiğimi zaten bilmiyormuş gibi.

"Biliyorum. Bu yüzden onları ben yapıyorum."

Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum, bu yüzden orada öylece oturdum, sırtına, geniş omuzlarına, kollarının esnekliğine baktım. Bakışlarım daha aşağılara indi. Connor'ın harika bir kalçası vardı.

Sobadan yana döndü ve bakışlarımı gözlerine diktim, gözlerindeki parıltıyı yakaladım. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Kıçımı kontrol ediyordun."

Bu fikir çok saçmaymış gibi homurdandım. "Hayır, değildim."

Birkaç adım sonra önümde duruyordu. Başparmağını ağzımın köşesinde gezdirdi. "Salya," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Açlıktan ölüyorum. Eğer salyalarım akıyorsa, yemek yüzündendir." Yalancı. Elimi ona doğru salladım. "Kreplerin yanıyor." Kıkırdadı ve ocağa döndü. Çalma listelerim arasında gezindim, mutlu ve sakin bir derleme seçtim. Oturma odasındaki hoparlörlerimden The Beatles'ın "Here Comes the Sun" şarkısı çaldı ve ben de sesi açarak müziğin ruhlarımızı doldurmasına izin verdim. Zaten mükemmel olan bir sabahı aydınlattı.

"Bana biraz kahve koy, hizmetçi."

Güldüm ve Connor'ın bu sabah alışveriş çılgınlığı sırasında aldığı belli olan yepyeni kahve makinesine doğru yürüdüm. "Nasıl

Çok küstahsın," dedim ve dolaptan iki fincan aldım. "Neden bir kahve makinesine ihtiyacım olsun ki?"

"Erkeğini mutlu etmek için."

"Şimdi de benim erkeğim mi oldun? Bu çok hızlı oldu." "Bebeğim, on yıl bir maratondur, koşu değil."

Doğru. Kahvesini doldururken gülümsedim, dolaptan süt aldım ve sevdiği renge dönene kadar ekledim. Tezgâhtaki şeker torbasını ve çekmecedен bir kaşık aldım.

"Şeker yok," dedi.

Elim durdu, bir kaşık şeker kahve fincanının üzerinde duruyordu. "Artık kahvene üç şeker koymuyor musun?"

"Hayır. Yağsız proteinler, sebzeler, Yunan yoğurdu, meyve..."

İnledim ve şeker torbaya geri koydum. "Killian diyeti yapıyorsun." Bardağı tezgahın üzerine, onun yanına koydum. "Eskiden şeker bağımlısıydın."

"Artık keş değilim bebeğim. Ama hâlâ aletim var," dedi kasıklarını tutarak.

Kendime bir fincan yeşil çay hazırlarken kahkahalar attım.

"Dün gece vücudumla ilgili herhangi bir şikâyet duymadım." Şikâyet edecek bir şey yoktu. Vücudu harikaydı, şimdiye kadarki en iyisiydi. En son birlikte olduğumuzda, bağımlılığının son dönemlerinde, çok zayıftı ve benimle birlikte olduğunda, yatağında çırılçıplakken, sanki başka birine tutunuyormuşum gibi hissetmişim. Eski halinin bir gölgesi. Hiçbir şey sevdiğiniz insanın kendini yok edişini izlemek kadar kalp kırıcı olamaz. Vücudunun. Aklını. Kişiliği. Damarlarına enjekte ettiği zehir tarafından değiştirildi.

Ama şimdi bundan bahsetmek ya da günümüzü mahvedecek bir şey yapmak istemedim. O anıyı ait olduğu yerde, geçmişte bırakacaktım. Yeni anılar biriktiriyorduk. Güzel anılar.

"Vücudun harika bu arada," dedi ve popoma şakacı bir şaplak attı.

İltifatı gülümseyerek kabul ettim ve Connor yemeğimizi servis ederken çayımı masaya taşıdım; üzerinde meyve olan bir yığın krep ve yanında üç şerit pastırma. Pastırmayı kreplerimin üstüne koydum ve üzerine şurup döktüm, Connor'ın da aynı şeyi yaptığını fark edince güldüm.

Birlikte kahvaltı etmek çok doğru ve çok iyi hissettirdi. Bütün gece aynı yatakta uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yaptığımızdan beri çok uzun zaman geçti.

tipik çift şeylerinden herhangi biri. Bu mutluluğu şişeleyip yağmurlu günler için saklamak istiyordum. Kahvaltı boyunca güldük ve önemli hiçbir şey hakkında konuşmadık ve sanki Jake, Lana ve Zeke'le olan her şeyi geride bırakmış gibi hissettik.

"Ee... işten önce ne yapıyorsun?" Bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesini yerleştirdikten sonra sordum.

"Emin değilim. Hesap çizelgemi kontrol etmem gerekiyor."

Güldüm. Connor bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Duşa ihtiyacımız var," dedi.

"Biz mi?"

"Mhm. Sen pis bir kızsın."

Connor beni yerden kaldırdı, omzuna attı ve yatak odama doğru koşmaya başladı. Yumruklarımı onun sırtına vurdum, gülererek. "Ne yapıyorsun sen?"

Beni yatağa attı ve çırılçıplak soyduktan sonra kıyafetlerimi çıkarmama yardım etti ve beni banyoya götürdü. Küvete girip cam kapıyı kapatmadan önce duşu açarak eliyle suyun sıcaklığını kontrol etti. Connor beni spreyin altına yönlendirdi ve ben başımı arkaya eğerek suyun saçlarımın üzerinden akmasına izin verirken elleri vücudumu sabunladı. Elindeki duş jelini aldım ve avucuma biraz sıkarak onun vücudunu da benimkine yaptığı gibi sabunladım. Çok kapsamlı bir işti. Elimi sert aletinin etrafına sardım ve aşağı yukarı kaydırdım. Eline şampuan sıkarken inledi.

"Brooklyn'deki en temiz alete sahip olacağım," dedi.

"Emmem için daha iyi," dedim göz kırparak.

"Gözlerini kapat, hizmetçi kız." Saçlarımı şampuanla köpürtüp sihirli elleriyle kafa derime masaj yaparken güldüm. Zevkten mırıldanıyordum. Elleri oyuncak olmuşum.

Connor başımı geriye doğru eğerek şampuanı duruladı ve ardından saç kremiyle işlemi tekrarladı. Kollarımı boynuna doladım ve suyun spreyi altında onu öptüm, kalçamı ereksiyonuna bastırdım. Beni yukarı kaldırdı ve bacaklarım beline dolandı, beni fayanslı duvara doğru itti ve içime girdi, elleri kıcıımı sıktı, öpüşmelerimiz ıslak ve çılgıncaydı.

Orgazm bedenimi sarsarken kaslarım onun etrafında kenetlendi. Connor içime girdi, destek için avucunu duvara dayadı. Gözlerimi açtım ve dünya geri dönüp Connor'ın yüzü gözümün önüne geldiğinde gözlerimi kırptım.

odaklandık. Bana gözlerine ulaşan ve tüm yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümseme verdi ve sonra sebepsiz yere gülmeye başladık.

Seni özledim Connor. Geri dönmen çok güzel.

OceanofPDF.com

2,

OceanofPDF.com

C o N N o R

O Ava ile geçirdiğim son iki haftada, onun her şeyi olabileceğine inanmaya başlamıştım. Her zaman hak ettiği adam olabilirdim. Dükkan başarılıydı, arzularım

kontrol ediyordum ve kızım mutluydu. Bunu beni her gördüğünde gülümsemesinden anlıyordum. İsteyken beni araması ve beni düşündüğünü bildirmek için sevimli mesajlar bırakmasından anlıyordum. O üç kelimeyi henüz söylememiştik ama ona onu sevdiğimi göstermeye çalıştım ki tekrar söylediğimde boş olmadıklarını bilsin. Güvenebileceği biri olduğumu bilmeye ihtiyacı vardı. Güvenebileceği biri. Ona yalan söylemeyen ya da sır saklamayan biri.

Ona Miami hakkındaki gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum ama şu anda her şey o kadar iyiydi ki, kötü anıları gündeme getirerek bunu mahvetmek istemiyordum. Bazı günler Miami'nin sadece kötü bir rüya olduğunu hissediyordum ve hayatım daha iyi hale geldikçe rüya daha da bulanıklaşıyordu. Ona söyleyecektim. Ama bu gece değil.

Kollarını arkamdan bana doladı ve ben de maskemi indirerek omzumun üzerinden ona baktım.

"Sıkılmadın mı daha?" Sprey boya kutusunu yere bırakarak sordum. "Hiç sıkılmadım. Seni resim yaparken izlemeye bayılıyorum. İnanılmazlar, bebeğim."

Yıllardır bana bebeğim dememişti. Bunu şimdi söylemesi hoşuma gitmişti, kelime sanki doğalmış gibi dilinden dökülüyordu. "Çünkü konu harika," dedim.

Resmi incelerken yanıma gelip durdu. Ben resim yaparken her gece burada benimle takılıyordu. Dükkan kapandıktan sonra. Birlikte geç bir akşam yemeği yedikten sonra. Mutfakta seviştikten sonra, çıplak kıcı tezgahın üzerinde. Ya da dün geceki gibi beni sandalyeye oturturdu. Bu gece, ben

Onu bizim suşi mekanımıza götürmüş ve bana wasabi sürülmüş somon sashimi yedirmiş, sonra da unisex tuvalette sevişmiştik. Her zamanki çığlıkları ve inlemeleri yerine dişlerini omzuma batırmış, o kadar sert ısırmıştı ki tişörtümden sızan kanı çekmişti. Diş izlerinin acısını hâlâ hissedebiliyordum. Ava ve ben deliydik. Her zaman birbirimizi delilik derecesinde sevdiğimizi düşünmüşümdür. Delilik, gerçekten. Ama onu delice sevmekten başka bir yol bilmiyordum.

"Bu benim ama gerçekte ben değilim," diyerek resimlere atıfta bulundu.

Bu iki parça, geçen hafta beni davet ettiği hava ipeği dersinden esinlenerek yapıldı. İki Ava çizmiştim. Ateş ve Buz. O haklıydı. Gerçekte o değillerdi ama onun özünü yansıtıyorlardı. Ava yanıyor. Bir hareket bulanıklığı ve renk patlamaları. Alev alev yanan saçları, dalgalanan kırmızı ipeği, parlayan yüzü, parmak uçlarından çıkan kıvılcımlar. Buz kraliçesi Ava. Bir kar küresinden sarkan ipekler, gümüş saçlar ve dönen karlar, omzuna tünemiş bir mavi kuş.

"Bunlar şimdiye kadar yaptığın en iyi parçalar," dedi, sesi kilisedeymiş gibi kısıktı, nefesi beyaz puflar halinde çıkıyordu.

Titredi ve ben de soğuktan olduğunu düşünerek kollarımı ona doladım. "Burada her şey bitti. İçeri gir ve ısın. Ben hemen geliyorum. Sadece temizlenmem gerekiyor."

"Üşümüyorum," dedi, bana bakmak için başını geriye eğdi, yüzü projektörlerin ışığında aydınlanmıştı, yanakları soğuktan pembeleşmişti. Ve o lanet olası gözler. Yemin ederim o gözlerde kaybolabilirdim. "Sadece mutluyum." Ava bana gece gökyüzünü aydınlatabilecek bir gülümseme verdi. Ve bir sonraki resmimin ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Çok güzelsin," dedim.

"Ciddiymişsin gibi öp beni," dedi, gözleri yarı açıktı, vücudu benimkine yaslanmıştı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağzımı onunkine indirmeden önce yüzünü kendime doğru eğdim.

Telefonum çaldı ve Ava tezgâhtan alıp cevap vermeden önce ekranı kontrol etti.

"Selam Killian. Ne var ne yok?"

Gözlerini devirdi ve o içini çekerken ben de kıkırdadım. "Haftalardır tekrar birlikteyiz. Programa ayak uydur." Killian'ın anlattıklarını dinlerken kaşları birbirine yaklaştı. "Yapmıyorum. Her şey yolunda. Eden seninle konuşmuyor mu? Sana her şeyi anlattığını sanıyordum."

Ava bir an dinledi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Oops. Ona üzgün olduğumu söyle. Sadece...oh hey, Eden. Seni sevdiğimi biliyorsun. Geri döndüğünde, muhteşem Pinterest panomuz üzerinde çalışacağız ve tüm detayları halledeceğiz. Elbise almaya gideriz ve..." Ava durdu ve tırnağını kemirdi. "Söylemeyeceğim."

Yine gözlerini devirdi. "Peki. Sen haklıydın. Şimdi mutlu musun? Eğer dayak yemek istiyorsan, seni alt edebileceğime eminim."

Kahkaha attım ve Ava dilini bana doğru uzattı. "Gerçekten olgunca, bebeğim."

Ava Eden'a, "Öğretmenin gözdesi olduğun için böyle söylüyorsun," dedi. "Ama benim çılgın yeteneklerim var. Connor'a sor." Bana sırtıttı ve vedalaşıp telefonu bana uzatırken kışına bir şaplak attım.

"Ne var ne yok?" Killian'ı mı yoksa Eden'ı mı alacağımdan emin olmadan sordum. Anlaşıldığı üzere Killian.

"İyi misin?"

"Her şey yolunda. Yola mı çıkıyorsun?" Killian Şükran Günü'nü Pennsylvania'da Eden'in ailesiyle geçirecekti, tıpkı geçen yıl yaptığı gibi.

"Evet."

"İyi yolculuklar ve mutlu Şükran Günleri."

"Demek sen ve Ava..."

"Evet."

"Huh."

"Bence bu harika," diye bağırdı Eden arka planda. "En iyi arkadaşım ve baş nedimem iki haftadır ortalıkta olmasa da. İkinizi de hâlâ seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedim. "Bu Eden içindi."

"Evet, tahmin etmiştim," dedi Killian homurdanarak. "İyi olduğuna emin misin?"

Komik, geçen Şükran Günü'nde nasıl olduğum umurunda bile değildi. "Sorun değil. Planlarım var."

"Aşevi."

Geçen yıl Tate'le birlikte çalışmıştım ve bu yıl da aynı şeyi yapıyordum. Geçen yıl aşevinden ayrıldıktan sonra iyi bir durumda değildim. Tate

benimle kilometrelerce yürüdü. Konuşmadan. Sadece pişman olacağım bir şey yapmamam için yanımda oldu. "Yapılacak iyi bir şey."

"Evet." Birkaç saniye sessiz kaldı ve bu telefon görüşmesinin amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Cumartesi gecesi döneceğiz. Bana ihtiyacın olursa ara."

Ona ihtiyacım olsa, ki olmazdı, üç yüz mil öteden bana yardım edebileceğinden şüpheliydim. Killian'ın pek konuşkan biri olmadığından bahsetmiyorum bile. Ona söylemediğim şey, Tate'in bu günlerde ilk telefon görüşmem olduğuydu. Killian değil. Ona daha fazla yük olmak istemedim. "Ben iyiyim. Hafta sonunun tadını çıkar. Sonra görüşürüz."

Eden'in arka planda yankılanan sesiyle vedalaştı ve ben de telefonumu tezgâha fırlatıp adada dudağını çiğneyen Ava'nın yanına oturdum.

"Keşke-"

Parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum, ne söyleyeceğini zaten biliyordum. "Şşş. Önemli değil. Sadece bir gün."

"Öyle değil. Şükran Günü."

"Cuma sabahı seni Bay Ridge'den alırım."

"Biliyorum, ama bu doğru değil-"

Sözlerinin geri kalanını durdurmak için onu bir öpücüğün içine çektim. Bunu çoktan aşmıştık. Ailesi beni kabul etmiyordu ve onların Şükran Günü'ne gitmek onun için her şeyi mahvedecekti. "Benimle olmak istiyor musun Ava? Sadece yarından bahsetmiyorum."

Gözlerini benimkilere kaldırdı.

"Evet." "Seni mutlu ediyor muyum?"

"Evet."

"Benim için önemli olan tek şey bu. Tamam mı?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Tamam." Ama gri gözleri bulutlanmıştı ve az önceki o parlak gülümsemesi gitmişti.

"Hadi yatağa gidelim," dedim o esnemesini bastırırken. Başını salladı ve beni yatak odasına kadar takip etti. Sırayla banyoya girdikten sonra soyunduk ve yatağa girdik. Yorganı omzuna çektim ve vücudunu benimkinin kıvrımlarına yerleştirirken bir kolumu ona doladım. Parmakları benimkilere dolanmış halde anında uykuya daldı ve Şükran Günü'nü onunla geçiremeyecek olmama rağmen mutluydum. Huzur içindeydim. Bu gece benim için karanlıkta gizlenen canavarlar yoktu. Sadece Ava, onun solgun saçları

Yastığın üzerinde, teni yumuşak ve sıcak, az önceki gülümsemesi beynime kazınmış.

OceanofPDF.com

"H İyi bir çocuk. Ve çok yakışıklı. Annesi bana fotoğraflarını gösterdi. Ve o bir avukat," dedi annem. "Annesine senin numaranı verdim. Seni arayacağından emin olabilirsiniz."

Mutlu Şükran Günleri. Masa yemekle doluydu, şarap akıyordu ve annem kapıdan girdiğimden beri beni rahatsız etmeyi bırakmamıştı. "Eğer yaparsa, vaktini boşa harcamış olur," dedim. "İlgilenmiyorum."

Annem içini çekti ve masanın üzerinden babama baktı. "Lars, kızınla konuş. Ona iyi bir adam bulmanın ne kadar önemli olduğunu söyle. İyi bir bakıcı olan birini."

"Kızılıcak sosunu uzat," dedi babam. Annem sosu masadan aşağıya doğru uzattı ve bana ulaşana kadar el değiştirdi. Önündeki brüksel lahanasının yanına koydum. Brüksel lahanası seven var mıydı? Babam, annemin sivri bakışını görmezden gelerek kızılıcak sosuna yardım etti.

"Diğer genç adama ne oldu... sarışın olana?" diye sordu büyükannem.

"Hercai gibi görünüyordu," dedi büyükbabam ve büyükannemden sert bir dirsek yedi.

"O sadece bir arkadaş," dedim büyükanneme. "Ve bir adama hercai diyemezsin," dedim büyükbabama. Homurdandı ve ağzına yemek tıktırdı.

"Onu sebepsiz yere terk etti," dedi annem ellerini havaya kaldırarak. "Buna inanabiliyor musun? Ne kadar iyi bir av."

İçimi çektim ve Connor'ı düşünerek tabağımdaki yemeği ittim. Onu ailemin Şükran Günü yemeğine bile davet edememiş olmam çok yanlış görünüyordu. Ama muhtemelen ona bir iyilik yapmıştım.

Yanımda oturan Lana'ya baktım, Joe'ya laf atıyordu. "Sana bir parça hindi ve bir ısırik dolma istediğimi söylemişim. Bunların hepsini yiyemem." Joe bir dilim hindi ve bir porsiyon dolmayı kendi tabağına aktararak onu ağırladı. Zavallı adam el pençe divan bekledi ama çabaları için eleştirilmekten başka bir şey almadı.

"Ava. Yemeğin nesi var?" diye sordu annem, çatalını bana doğrultarak. Çatalla beni şişlemesini beklemezdim. "Üç gündür yemek yapıyorum. Sabahın altısında hindiyi fırına vermek için uyandım ve sen yemeğine dokunmadın bile."

Ağızma bir lokma tatlı patates güveci tıktırdım ve onu mutlu etmek için birkaç lokma hindi yedim. Sonra şarabımı yudumladım. Ne olduğunu anlamadan bardak boşalmıştı. Ailemle geçirdiğim tatillerin herkesi alkoliğe çevireceğini düşünerek kadehi yeniden doldurdum. Şimdiye kadar kaç kadeh şarap içtiğimin sayısını unutmuştum. Her şeyi bulanıklaştırmaya yetecek kadar. Ama annemin sesini bastıracak kadar değil.

"Ava... onun adı Nathan," diye bağırdı masadan aşağıya. "Seni aradığında, tatlı ve nazik olmanı istiyorum. Ona kendisiyle ilgili sorular sor ve ondan bahset-"

"Anne. Dur. Lütfen bana arkadaşlarının oğullarından birini ayarlama. Ya da başka biriyle. İlgilenmiyorum."

"Neden olmasın? Daha iyi bir teklifin mi var?" diye sordu büyükannem.

Bombayı patlatmadan önce cesaretimi toplamak için şarabımdan bir yudum daha aldım. "Connor ve ben tekrar bir araya geldik."

Annemin çatalı tabağına çarptı. "Lars," dedi ellerini havada sallayarak. "Bir şeyler yap."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu babam, gözleri yemek tabağına yapışmış bir halde.

"Ona büyük bir hata yaptığını söyle. O çocuğun kötü haber olduğunu söyle."

Babam bir parça hindi kesti, üzerine dolma içi ve bir topak kızılıcak sosu koydu, ağızına attı ve sessizce çiğnedi.

"O yaz senin için çalışmıştı baba. Kötü biri miydi? Eminim iyi bir iş çıkarmıştır. Çok çalışmıştır. Zamanında geldi. Değil mi?" Connor'ın tüm bunları yaptığını biliyordum. Babam ona iş verdiği için minnettardı ve bunun onu aileme yakınlaştıracak olduğunu düşünmüştü.

Babam omuz silkti ve anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı.

Onun için ayağa kalk. Benim için ayağa kalk, diye sessizce çılgılık attım.

Ama yapmazdı. Ya da yapamazdı. O çok korkak biriydi. Bu beni çok üzdü çünkü babamı severdim. Gerçekten severdim. Ama ona olan saygımı yıllar önce kaybetmişim ve o da bunu geri kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Şarabımın kalanını yudumladım ve boş kadehimi yere bıraktım. Sonra sandalyemi geriye ittim ve şaraptan başım dönmüş bir halde ayağa kalktım. Oha. Başım dönüyor. "Connor'ı seviyorum," diye masadakilere ilan ettim.

"Connor da kim?" diye sordu büyükbabam.

"Kesinlikle," dedim. "Onu tanımıyorsun bile ama on yıldır hayatımın büyük bir parçası oldu."

"On yıldır beladan başka bir şey olmadı," dedi annem.

"Connor'ı hep sevdim. Ve her zaman da seveceğim. Hayatımı onsuz düşünemiyorum ve düşünmek de istemiyorum. Ondan bu kadar nefret ettiğin için üzgünüm ama ne var biliyor musun? Kimse inanmazken o bana inandı. Beni olduğum gibi seviyor. Ve Şükran Günümü onunla geçirmek istiyorum çünkü ailem... onu evlerine kabul etmeyecekler ve bu beni üzüyor, kızdırıyor ve incitıyor. Yani evet, gidiyorum."

Büyük konuşmamdan sonra biraz sönük bir şekilde masadan tökezleyerek kalktım. Böyle bir sahne bir filmde daha iyi oynanırdı. "Ava Christensen," diye seslendi annem arkamdan. "Hemen buraya dön. Ailenle birlikte Şükran Günü yemeğini bırakıp gidemezsin."

Kapı aralığında durakladım, sırtım ona dönüktü. Annemin yüzüne bakarsam cesaretimi kaybederdim. "İzle beni."

Girişteki kancadan parkamı alıp üzerime geçirdim, fermuarı kapatmaya çalışırken ellerim titriyordu. Gece çantamı omuzlayıp ön kapıdan çıktım ve metro istasyonuna doğru yürürken soğuk havayı derin derin içime çektim. Birinin Connor için ayağa kalkması gerekiyordu. Ben onun kişisiydim, o da benim. Sabahın üçünde aradığınız kişi, çünkü kötü bir rüya görmüştünüz ve her şeyin yolunda olduğuna dair sizi rahatlatacak birine ihtiyacınız vardı. İyi bir haber aldığınızda aramak istediğiniz ilk kişi. Ya da kötü haber. Ya da her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmak istediğinizde ve bunu gerçekten *anlayacak* tek kişinin o olduğunu bildiğinizde. Connor beni *anlardı*. Beni asla değiştirmeye çalışmadı. Ya da beni olması gerektiğini düşündüğü bir ideale dönüştürmeye çalışmadı.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım, Connor'ı aramaya ve ona doğru yola çıktığımı söylemeye hazırdım. Ne yazık ki telefonumun şarjı bitmişti. Ne? Şarjımın bu şekilde bitmesine asla izin vermezdim. Tekrar cebime soktum. Ona sürpriz yapmam gerekecekti.

"Ava!"

Lana bana yetişince durdum ve döndüm. "Hey. Seni bırakmamı ister misin?"

Sokağa baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Um... Trene binebilirim."

"Seni götüreceğim. Nereye gitmek istersen."

"Neden?" Gizli bir amacı olduğundan şüphelenerek sordum. "Sadece... izin ver seni ben götüreyim. İçki içmedim."

Onu gümüş renkli cipine kadar takip ettim, ona güvenmem gerektiğinden emin değildim. Ama dışarıyı soğuktu ve ben biraz sarhoş ve çok yorgundum, bu yüzden yolcu koltuğuna tırmandım ve emniyet kemerimi bağladım. Arabasının içi, dikiz aynasına asılı oda spreyinden gelen yeni araba ve sahte çam ağacı kokuyordu. "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu arabayı çalıştırıp kaloriferi sonuna kadar açarak.

"Hayır. Bed-Stuy'daki bir kiliseye gidiyorum."

GPS'ini açtı ve bilgileri girmemi istedi, ben de girdim.

Sonra arabayı kaldırımdan çekti ve bir süre sessizce yolumuza devam ettik.

"Jake'in sana bunu yaptığını bilmiyordum. Yani... Seninle sadece flört ettiğini ve bir şeyler söylediğini sanıyordum..."

Sanırım o gün her şeyi duymuştu ama şimdi neden bu konuyu açtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Önemli değil. Geçmişte kaldı," diye mırıldandım, ön camdan dışarı bakarken.

Cevap vermedi, ben de müziği açmak istedim ama rahatsız olamadım ve aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdim. "Jake Masters benim ilk sevgilimdi. Onu sevdiğimi sanmıştım."

Gözlerim büyüdü ve bu bilgiyi işlemeye çalıştım ama yapamadım. Belki de onu yanlış duymuştum. Jake Masters'ı tanıdığının farkında bile değildim. "Ne?"

"Ona aşıkım. İlk yılımızın sonunda bir parti verdiğini öğrendim. Ben de gittim. Ve gerçekten sarhoş oldum. Kendimi ona doğru attım. Ondan sonra birkaç kez daha yaptık."

Yaptı mı? Kız kardeşim Jake Masters ile seks mi yaptı? İsteyerek mi?

Midem çalkalandı. Birinin bunu gerçekten isteyebileceğini düşünmek... sadece birinin değil, Lana'nın, içimi bulandırdı. "Yaz boyunca annem ve babam isteyken birkaç kez evimize geldi. Sahne sanatları kampındaydın. Ve o..." Derin bir nefes alıp verdiğini duydum, sanki bana söylemek üzere olduğu şeyi söylemek zor geliyormuş gibi. "... Jake

odamda senin fotoğraflarını gördü. Ve şöyle şeyler söyledi, 'Kız kardeşin çok seksi. Ona dikkat etsen iyi olur. Erkekleri peşinden koşturacak' gibi şeyler söyledi. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyordu."

Lana konuşmaya devam ederken temiz havaya ihtiyacım olduğu için penceremi açtım, tüm sırları bunca yıldan sonra ortaya dökülüyordu. "Beni terk etti ve hayatına devam etti ve okula geri döndüğümüzde, sanki hiç var olmamışım gibi beni tamamen görmezden geldi. Sanki hiç seks yapmamışız ya da birbirimizi hiç tanımamışız gibi. Sonra sana nasıl baktığını gördüm ve yemin ederim gerçekte neler olduğunu bilmiyordum. Onunla seks yaptığını sandım."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Kenara çek," dedim, camı sonuna kadar indirirken sesim gerilmişti.

"Ne?"

"Ben olacağım..." Başımı camdan dışarı çıkardım ve kırmızı şarap ile Şükran Günü yemeğini kustum. Lanet olası brüksel lahanası. Araba gıcırdayarak durdu ve emniyet kemerimi çıkarıp kapıyı iterek açtım ve arabadan dışarı fırladım. İçimde kalan her şeyi kustum, bacaklarım titriyordu, midem ağrıyordu.

"Neden?" Sırtımı ona dönerek sordum. "Banyo duvarında okuduğun için mi? Onunla hiç seks yapmadım. Hâlâ bakireydim."

"Ava. Arabaya geri dön."

Birkaç derin nefes aldım ve kendi başıma yola çıkmayı düşündüm, ama olmam gereken yerden kilometrelerce uzaktaydım ve enerjim yoktu, bu yüzden arabasına döndüm ve kapıyı kapattım. Mükemmel bir izci kız olan Lana bana bir şişe su, şekersiz sakız ve Tic Tacs verdi. Ağzımdaki kötü tattan kurtulmaya çalışarak üçünü de mideye indirdim.

"Sanırım kışkandım," dedi dakikalar sonra. "Yani, bana hiç bu kadar ilgi göstermemişti."

"Yanlış türden bir ilgi, Lana. Bunu *istediğimi* mi sanıyorsun?"

"Hayır. Sadece bilmeni istedim... Özür dilerim."

Cevap vermedim. Özrü için yıllar çok geçti ve ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmasını tercih ederdim. Hasarı onarabileceğimizden emin değildim. Artık Lana'yı tanımıyordum bile. Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlandığını, hangi müzikleri dinlediğini, en sevdiği dizi ya da filmlerin neler olduğunu bilmiyordum. Birkaç kez evine gitmiştim ama orada yaşayan kişi hakkında bana hiçbir şey söylememişti. Evindeki her şey yepyenyidi, büyük bir mağazadan alınmıştı, bej rengi ve sıkıcıydı.

Lana arabayı kilisenin önüne çekti ve ben de kapının kolunu kavradım.
"Bıraktığın için teşekkürler."

"Elbette."

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kapıyı kapatmadan önce kafamı içeri uzattım ve sordum, "Joe ile mutlu musun? Yani... onu binlerce güneşin gücüyle seviyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ava... kimse böyle sevemez."

"İstiyorum." Kapıyı kapattım ve kiliseye doğru yürüdüm. Lana'nın böyle bir aşkı hiç yaşamamış olması ne kadar üzücüydü. Jake Masters gibi bir adama aşık olabileceğine inanmış olması ne kadar üzücüydü. Kayıtsız kalmaktansa aşkım için yanmayı tercih ederim.

OceanofPDF.com

A V A

Verekliler masaları temizliyordu ve yemek bitmiş gibi görünüyordu ama Connor'ı göremedim. Odaya doğru yürüdüm ve kafamı mutfağa soktum. Elinde şapka olan adamı tanıdım.

Onu bir yıldır görmemiş olmama rağmen atkuyruğu saçları vardı. "Hey, Tate."

Lavabodan döndü ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. "Ava.

N'aber?" "Ben sadece... Connor burada mı?"

"Beş dakika kadar önce ayrıldım."

"Tamam... seni görmek güzeldi."

"Bekle," dedi ellerini bulaşık havlusuna kurulayarak. "Seni bırakayım."

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama yapacağım." Parmağıyla beni işaret etti. "Hiçbir yere gitme."

Başımı salladım ve mutfağı temizleyen gönüllülerden uzak durarak Tate'i bekledim.

İki dakika sonra Tate ceketiyle geri döndü. Onu dışarıya kadar takip ettim ve yan tarafında Atlas Motors yazan, adres ve telefon numarasıyla iş yerini tanıtan siyah bir kamyonetin yanına gittim. "İyi ki kamyoneti bugün getirmişim," dedi kapıları açarken. "Yedek kaskım yok."

Kamyona tırmandım ve kemerimi bağladım, o uzaklaşırken koltuğuma büzüldüm, teybinde klasik rock müzik çalıyordu.

"Connor gerçekten iyi gidiyor, değil mi?" Tate bundan rahatsız olmuş gibi görünmese de sessizliği doldurmaya çalışarak Tate'e sordum.

"Evet. Onunla gurur duyuyorum."

Tekrar sessizliğe gömüldük ve ben de sessiz bir yolculuğa kendimi teslim ettim.

"Onu seviyor musun?" Tate birkaç dakika sonra beni hazırlıksız yakalayarak sordu.

"Evet, biliyorum."

"Onun yanında durmaya istekli misin? İşler zorlaştığında kaçıp gitmeyecek misin?"

Sorularını düşündüm ve alınmamaya çalıştım. Tate'in Connor'ı gerçekten önemseydiği ve onun arkasını kolladığı çok açıktı. Kimse yanında değilken o Connor'ın yanında olmuştu. "Ailemin Şükran Günü'nü terk ettim çünkü Connor'la olan ilişkiyi desteklemiyorlar. Onu hiç sevmediler ve birlikte olmamızı hiç istemediler."

"Huh. Söylemiyorsun. Ama sorulara cevap vermediniz."

"Hayır. Sanırım yapmadım." Bir dakika boyunca bunu düşündüm. Tate, Connor'ı benden koruma ihtiyacı hissetmişti. Bu beni incitti. Ama belki de haklıydı. Her zaman işler zorlaştığında kaçanın Connor olduğunu düşünmüştüm ama belki de başından beri kaçan bendim. "İyi bir şeye doğru gidiyoruz ve onu tekrar kaybetmek istemiyorum."

Tate başını salladı, belki de cevabımdan memnun olmuştu. Onu jestlerini çözecek kadar iyi tanı mıyordum. Connor'ın evinin önünde durdu ve kamyoneti park etti. "Bıraktığın için teşekkürler," dedim kamyonundan atlayarak.

"Tamamdır."

Connor'ın kapısına yumruğumun yanıyla vurdum, beni üst kattan duyabileceğini umuyordum. Bir kapı zili işe yarayabilirdi. Kulağımı kapıya dayayarak bekledim ve diğer taraftan gelecek sesleri dinledim. Sonra merdivenlerde onun ayak seslerini duydum. "Kim o?" diye sordu, sesi alçak ve sertti ve hiç de onun sesine benzemiyordu.

"Benim. Ava."

Kilitleri açıp kapıyı açtı, kot pantolon giymişti, gömleksiz ve yalınayaktı. "Hey," dedim. "Sürpriz."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu omzumun üzerinden bakarak. Tate uzaklaşmadan önce başıyla onayladı ve ben de dikkatimi Connor'a verdim.

"Beni içeri alacak mısın?"

Kapıyı ardına kadar açtı ve bilmesem onu başka bir kızla yakaladığımı düşünenecektim. Yanından geçtim ve kapıyı kapattı.

arkası bana dönüktü. Belindeki silaha baktım. *Bir silah.*

"Connor..."

Eliyle önden gitmemi işaret etti. Merdivenlerden yukarı yürüdüm ve ceketimi çıkarıp gece çantamla birlikte bir sandalyenin üzerine koydum. Connor yatak odasında kayboldu ve bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum. Elini saçlarında gezdirerek oturma odasına döndü. "Ben de duş almak üzereydim..."

"Neden kapıyı silahla açtın?"

"Geleceksen bana mesaj atmalı ya da aramalısın."

Korkmuştu. Çin yemeği sipariş ettiğimiz geceyi düşündüm. Kuryeyi çağırmaya çalıştığımda Connor beni durdurmuş ve aşağı inip alacağını söylemişti. "Telefonumun şarjı bitmişti. Ne arayabildim ne de mesaj atabildim."

"Hızlıca bir duş alayım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tabii."

Umduğum gibi bir karşılama değildi. Beklemek için koltuğuna çöktüm. Başım ağırlaşmıştı ama içim boşalmış ve bomboş hissediyordum. Ailemi terk etmişim. Ve Lana, Jake Masters ile seks yapıyordu. Kıskançlık, her şeyden önce, benim tarafımı tutmasını engellemişti. Connor'ı aileme tercih etmişim ama onun beni burada isteyip istemediğini bile bilmiyordum.

Gece çantamdan diş fırçamı ve diş macunumu aldım ve mutfak lavabosunda dişlerimi fırçaladım. Üç kere. Ben lavaboya su ve diş macunu tükürürken Connor içeri girdi. Başımı kaldırdım ve elimin tersiyle ağzımı sildim. Klas, Ava.

Bir elini nemli saçlarında gezdirdi ve bakışlarım çıplak gövdesinde, göğsündeki Japon ejderhası dövmesinde, omzunun üzerinde kaybolan kuyruğunda gezindi. Ve dar belinde aşağıya doğru sarkan eşofman altlarına. Buzdolabından iki şişe su aldı ve birini bana uzattı. "Kusura bakma. Hadi bir daha yapalım."

"Tekrar mı?"

"Selam bebeğim, burada olmana sevindim. Seni özledim ve bütün gün seni düşündüm."

"Mutlu Şükran Günleri."

Bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Ne oldu? Neden dişlerini benim mutfak lavabomda fırçalıyorsun? Ve bu gece neden buradasın?"

"Çünkü seni özledim. Ve Şükran Günü'nü ailemle geçirmektense seninle geçirmeyi tercih ederim." Ona olanları anlattım ve o da tüm hikâyeyi dinledi, kolunu bana dolayarak gerildi. Ama sözümü kesmedi. Konuşmamı bitirdiğimde derin bir nefes aldım ve daha önce hissettiğim tüm gerginliği serbest bırakarak nefes verdim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri gözlerime kilitlendi. "Özür dilerim," dedi. "Ailenle sorun yaşamana neden olduğum için özür dilerim. Lana'nın böyle bir sürtük olduğu için üzgünüm."

"Senin hatan olmayan şeyler için özür dilemeyi bırak. Beni burada istemediğin hissine kapıldım."

"Seviyorum." Alnını benimkine bastırdı. "Ben bir pisliğim."

"Öylesin," dedim. "Gerçekten öylesin."

"Biliyorum. Ama yine de beni seviyorsun," diye alay etti. "Benim trajik kusurum."

Yüzüme bakmak için geri çekildi, elleri boynumun yanlarına gitti, gözleri gözlerime kilitlendi. "Beni seviyor musun, Ava?"

Connor'ın her zaman bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı, onu her zaman seveceğime, her zaman yanında duracağıma ve onun için savaşacağıma dair güvenceye ihtiyacı vardı. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Yüzü, her şeyin yoluna gireceğini hissettiren parlak bir gülümsemeye aydınlandı ve doğru seçimi yaptığımı anladım. Çünkü Connor'ın sevildiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Yıllar boyunca yaşadığımız her şeye, tüm acılara ve kalp kırıklıklarına rağmen onu sevmekten asla vazgeçmedim ve vazgeçmeyeceğimi de biliyordum.

"Bana bunu tekrar izlettiğine İNANAMIYORUM."

"Gizliden gizliye seviyorsun," dedim.

"İlk seferinde. Hatta belki ikinci kez. Ama düzinelerce kez izledik."

Bu bir abartıydı ama çok da abartılı değildi. "Şikâyet etmeyi bırak," dedim, bir avuç patlamış mısırı ağzına tıkıştırırken, gözlerim hâlâ *Presses Gelin'e odaklanmıştı*.

"Nasıl istersen," dedi eli bacağımdan yukarı kayarken. "Seni gömleğimin içinde seviyorum."

Ben de onun gömleğinin içinde kendimi seviyordum. Yumuşaktı ve çok fazla yıkandığı için solmuştu. Lisedeyken giydiğine çok benzeyen mavi ekoseli bir gömlek. Eğer aynıysa olsaydı hiç şaşırmazdım. Eli kalçamda biraz daha ilerleyince sırttım. Eğer devam ederse, bir sürprizle karşılaşacaktı.

"Tanrım," dedi elini kalçalarımın arasına kaydırarak. Sonra bir baktım, patlamış mısır kasesi sehpaıa bırakılmış ve ben Connor'ın kucağına oturmuşum.

"Sırtım dönükken filmi izlemek çok zor."

"Siktir et filmi."

"Seni becermeyi tercih ederim."

Ayağı kalkarken güldü ve beni tutmaya devam ederek yatak odasına götürdü ve yatağına yatırdı. Gömleğimi çıkarıp bir kenara attım ve başımı yastığı koyacak şekilde arkama yaslandım. Connor bir kez daha komando olmuştu. Eşofmanını çıkardı ve çıılçıplak benim için hazırdu. Bu iyi bir şeydi çünkü ben onun için her zaman hazırduım. Connor beni şehvet düşkünü, seks delisi bir manyağı dönüştürmüştü ve ona asla doıyamayacağını hissediyordum. Bacaklarımı ayırdı ve ben de onları beline doladım, parmaklarım saçlarının arasında geziniyor ve eliyle göğsümü kavrayıp ağzına götürürken başının arkasını tutuyordu. Kalçalarımı onun ereksiyonuna karşı salladım ve o inledi, titreşim meme uçlarımı sertleştirdi, seksim sıkıştı.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi," dedim, sesimin çaresiz çıkmasına aldırmadan. O kadar ıslanmışım ki bacağımdan aşağı damladığını hissedebiliyordum.

Görünüşe göre Connor bu gece hızlı ve kirli olmak istemiyordu.

Yalvarışımı duymazdan geldi ve ağzı diğer göğsüme gitti, dili hassas meme ucumla alay etti, dudaklarımdan daha fazla inilti çıkardı. Eli bacaklarıımın arasına kaydđ, bir parmağı içime kaydđ, kıvrıldı, uzandı ve sonra gitti. Parmağını dudaklarıımın üzerinde gezdirdi ve ağzımın içine soktu. "Parmağıımı em" dedi ve ben de emdim. Kendimin tadına baktım, bunu sevdiğini biliyordum ve parmağını emdim, yanaklarım çukurlaştı, sonunda, sonunda bana istediğini verdi. Aletini eline aldı ve girişime doğru yönlendirdi, sonra içime soktu, yavaş ve ritmik bir tempoyla girip çıktı. "Söylediğini duyayım," dedi, ağzı boynumda geziniyordu, öpücükleri yumuşaktı, benimle hiç bilmediğim bir nezaketle sevişiyordu

yetenekli. İşte bu buydu. Sevişmek. "Seni

seviyorum," diye fısıldadım.

Ağzımın köşesini öptü. "Tekrar."

"Seni seviyorum." Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarımı ona doğru salladım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Connor alt dudağımı dudaklarının arasına aldı, emdi ve ağzı benimkini kapatmadan önce yavaşça serbest bıraktı ve içime derinlemesine girdi, o kadar derindi ki orgazm beni paramparça ederken piercingleri hissedebiliyordum. Tıpkı candan yapılmış o kalp gibi.

"Seni seviyorum Ava Blue," dedi kollarımda parçalanırken. Ve o anda, her şeye değdiğini düşündüm. Tüm acılara. Tüm acılara. Çünkü işte buradaydık, tüm o dolambaçlı yollardan sonra yeniden aşık olmuştuk.

Uyandım, bedenim Connor'ınkine sıkışmıştı, oda karanlığa gömülmüştü. "Connor?" Fısıldadım, uyuyup uyumadığından emin değildim.

"Evet, bebeğim?"

"Çok fazla şarap içtim."

"Olur böyle şeyler."

"Çayı tamamen bırakmalıyım. Ne zaman içsem ya kendimi gözyaşı birikintisi içinde buluyorum ya da çılgınca bir şey yapıyorum. Ama ne var biliyor musunuz? Aileme söylediğim hiçbir şeyden pişman değilim."

"Keşke seni savunan ben olsaydım. Benimle savaşmak zorunda kalmadan nefret ediyorum."

Kollarının arasında dönüp ona baktım. "Bence yanlış anladın. Biz her zaman birbirimiz için savaştık. Birimiz kılıcını bıraktığında, diğeri onu alır ve savaşa gider."

"Hayat ne zaman bir savaş olmaktan çıkar?"

diye sordu. "Hak, kudrete galip geldiğinde."

C o N N o R

A Bir başka inker pişmanlığı vakası. Sarhoş bir bekarlığa veda partisinin ertesi sabahı, dövme koltuğumdaki adam -Jason- güzellik kraliçesi tarzı bir kuşak takmış çıplak bir kızıl saçlı dövmesiyle uyandı.

Üzerinde Lola yazıyordu. Şimdi bunu düzeltmek benim işimdi.

"Bir dahaki sefere sarhoş olduğunda dövme salonuna gitme," dedim. Başını salladı. "Aynen öyle."

Bir dövmecinin sarhoş bir adama dövme yapması bile beni kızdırdı. Onu geri çevirir ve gidip uyumasını söyledim.

Kapının üstündeki zil çaldı. Onu duymazdan geldim ve çizgi çalışmalarına yoğunlaştım. Cumartesi öğleden sonra ve dükkan meşguldü. AJ, Lee ve Gavin gibi ben de günün geri kalanında doluydum. Eğer gelen olursa, Claudia onları geri çevireceğini biliyordu. Jason kısık bir ıslık çaldı. "Vay anasını. Onun yüzünü ve vücudunu koluma yazdırmak hiç fena olmazdı. Şuna bir bak dostum. Az önce içeri gireni görmelisin."

Dövme iğnesini kaldırdım ve kafamı çevirip baktım, dövmelerdeki zevkine bakılırsa pek bir şey beklemiyordum ve neredeyse taburemden düşüyordum.

Dükkanımda ne *işi* vardı?

Söğüt gibi esmer kadın şok ve şaşkınlık içindeydi. Podyumdan yeni inmiş bir süper model gibiydi. Burnumdan derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım ama kendimi kaybediyordum.

"Randevunuz var mı?" Claudia sordu. Güzel kadınlara ayırdığı o sesi kullanıyordu, sanki onları gördüğü anda otomatik olarak nefret ediyormuş gibi. Keira dükkânı taradı ve bakışları bana takıldı, parlak bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Beni gördüğüne sevindiye de bu duygu karşılıklı değildi.

"Connor'ı görmeye geldim." Claudia, "O meşgul," dedi.

Görünmez olmamam çok kötü oldu. Jason'ın dilsiz olmaması çok kötü. "O hatun senin için burada. Buraya geliyor," dedi ve bana doğru gelen tren enkazının oyununu anlattı. Sanki tam olarak farkında değilmişim gibi.

"Connor," dedi. "Ben... vay canına, gerçekten sensin... işte buradasın." "Burada ne işin var?" Sertçe sordum.

"Seni görmeye geldim. Çok fazla sorum var... Sana söylemek istediğim çok şey var. Konuşmamız gerek."

"Bir müşterim var. Git bekleme salonunda otur."

"Tabii ki hayır, sen burada kal. Bir sandalye çek," dedi Jason. "Benim için sakıncası yok." "İstiyorum," diye homurdandım. "Benim alanımdan çıkmanı ve gidip koltuğa oturmanı istiyorum.

kanepe. Ya da daha iyisi, yürüyüşe çık." Ve sakın geri gelme, diye sessizce ekledim. "Bu sanatçı tipler biraz alıngan oluyor," dedi Jason ona göz kırparak.

Keira onun yorumunu görmezden geldi. "Ben kanepede bekleyeceğim." Bakışları benim *alanımda* -benim *alanımda*- gezindi ve raftaki deri ciltli portföyüme takıldı. Jason onun her hareketini izlerken Keira yanından hızla geçip portföyümü aldı ve kanepeye taşıdı. Ceketini çıkararak portföyü kucağına aldı ve sayfaları çevirdi. Sadece dükkânımda değildi, aynı zamanda sanat çalışmalarımı da inceliyordu. Müşterilerin fikir edinmek için göz atmasına izin versem de Keira'nın bunu yapıyor olması mahremiyetime bir saldırı gibi geliyordu. Ön kolumla alınımdaki teri sildim, kafamda mantramı tekrarladım ama o batan korku hissi midemin çukurunda birikti. Hız treni hızlanıyordu ve lanet olası raylardan atlamak üzereydi. Kalbim hızla çarpıyor ve alınımdan terler boşanıyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu.

Eldivenlerimi çıkardım. "Biraz ara verelim. Elime kramp girdi," diye yalan söyledim.

"Elbette, dostum. Neye ihtiyacın varsa." Gözlerini portföyümdeki fotoğrafları hafızasına kazımak istercesine inceleyen Keira'dan ayırmamıştı. Fark edilmeden sıvıştım ve arka kapıdan çıkmadan önce dinlenme odasında çizim yapan Lee'den bir sigara aşırđım. Duvara yaslanarak sigarayı yaktım ve Miami anılarının saldırısına uğrayarak derin bir nefes çektim. Shaughnessy'lerin Coral Gables'daki İspanyol tarzı evi, güvenlik kapısı, bakımlı bahçeleri ve havuzu. Annemin kapıyı açıp beni orada gördüğündeki yüzü. Ronan Shaughnessy özel dikim takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle. Film yıldızı yakışıklılığında.

Hayran olunduğu kadar korkulurdu da. Büyüleyici. Karizmatik. Tehlikeli. Kılık değiştirmiş şeytan.

"Benim olanı korurum. Burnunu ait olmadığı yere sokmamalıydın. Brooklyn'e geri dön ve burada olan her şey hakkında çeneni kapalı tut. Yeterince açık olabildim mi?"

Harley'ime baktım, üzerine atlayıp uzaklaşmak istedim. Ava'yı yıllar önce ona söz verdiğim o yolculuğa çıkarmak. Dükkânın arkasında volta atıyor, sigaramı filtresine kadar içiyor ve kendi kendime akıl yürütmeye çalışıyordum.

Olabilecek en kötü şey neydi? Seni yalancı olarak ilan edecekler.

Shaughnessy Keira'yı eve götürmek için buraya gelecek.

Ava ve ben tam da iyi bir yere gitmenin yolunu bulmuşken, lanet olası gökyüzü düşmek zorunda kaldı. Şükran Günü'nde ailesini terk etmişti. Benim için. Ona yine yalan söylemişim ve bunu düzeltmek için artık çok geçti.

Pislik. Ona söylemeliydin. Başıma geleceklerle yüzleşmek için içeri girdim, hoş bir şey olmayacağını çok iyi biliyordum. Ellerimi yıkadım, ağzıma birkaç parça sakız attım ve Jason'a döndüm. Dövme yapmak genellikle beni sakinleştirir ve odaklanmaya zorlardı; ben de kendi alanıma girmeye ve etrafımdaki diğer her şeyi bloke etmeye çalışırdım.

Kapının üzerindeki zil tekrar çaldı ve Jason alçak sesle bir ıslık daha çaldı.

Şanssızlık bu ya, Ava soğuktan yanakları kızarmış bir halde içeri girmişti. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, solgun saçları ve kiraz kırmızısı dudaklarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Burada daha sık takılmalıyım. Burada çok ateşli hatunlar var." Onu susturmak için yumruğumu suratına vurmak istiyordum.

"Selam bebeğim," dedi Ava bana el sallayıp tatlı bir gülümsemeyle. Gülümsemeye zorladım ama yüzüm gerildi ve en fazla yüzümü buruşturabildim. Sanki acı çekiyormuşum gibi. Ki öyleydin de.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Selam bebeğim. Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İstenmiyorum. Yine mi?"

Sikeyim. "Hayır. Başımızın üstünde yerin var. Barda yapılacak işlerin olduğunu sanıyordum, hepsi bu."

"Bu benim Sonsuz Mürekkep zamanım. Programa ayak uydur Raket Adam," diye omzunun üzerinden fırlattı. Masaya doğru yürüyüp Claudia ile sohbet etmesini izledim. *Ofis alanına geri dön.* Claudia ve Ava ne zamandan beri

kanka mı oldular? Ava'nın Claudia'yı gözlerini oymakla tehdit ettiğini asla bilemezsiniz. Keira ilgiyle izliyordu ve gözü benimkine takıldı. Bakışlarımı kaçırdım.

"Diğer piliç kim?" Gavin oturduğu yerden sordu. "Hiç kimse," diye mırıldandım.

"Onunla yattın mı?" diye sordu, sesini alçak tutarak.

Derin nefesler. Ona bir kez bile sır vermemişken Gavin'in neden bana seks hayatımı sormakta ısrar ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öte yandan o bana yattığı tüm kadınlarla ilgili ayrıntılı raporlar veriyordu. Bana sorarsanız, uzun hikayeler.

"Paylaşmaktan rahatsız olduğumdan değil..."

"O yasak bölge," diye homurdandım. Sonra Keira'yı bir ağabey gibi savunduğumu ve koruduğumu fark ettim. Ne oluyor lan?

Jason kahkahayı bastı. "İkisini de kendine saklıyor."

Bir kez daha yumruğumu suratına indirmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Başımı eğdim ve işime geri döndüm. Kırk dakika sonra Jason'ın dövmesi tamamlanmıştı. Tüm bu süre boyunca ağzımı kapalı tutmayı başarmış ve dostça bir sohbete hazır olmadığım mesajını sessizce iletmıştim, o da telefonuyla meşgul olmuştu. Sessiz kaldığından değil. Tinder'da yaptığı tüm takımları duydum.

Jason'ı masaya götürüp parasını aldım ve ona verdiğim dövme sonrası bakım kâğıdındaki kurallara uyması gerektiğini hatırlattım. "Sağ ol dostum. Bayanlara iyi şanslar."

Onu ve Claudia'nın kaldırdığı kaşlarını görmezden geldim.

"Hey. Connor." Nico'ya bakmak için döndüm. Bugün geleceğini unutmuştum. Keira'ya baktı, o da ona gülümseyerek oyununu bozdu. "Oh...uh..." Nico boğazını temizledi ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Erkenciyim. Bekleyebilirim. Sadece düşündüm ki... Tasarımı görmekten rahatsız olmam."

"Evet. Elbette, dostum."

İstasyonuma döndüm ve dolaptan eskiz defterimi aldım, Nico için çizdiğim tasarıma gelene kadar sayfaları çevirdim. Kesik dişli ve kalın yeleli bir aslan. Bekleme alanına dönerken yüzümü nötr tutmak için mücadele ettim, Keira'ya doğru bir bakış bile atmadım. Ama Nico'ya çizimi uzatırken beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Oh be. Vay anasını," dedi çizime bakarak. Sesinden ve yüzündeki ifadeden onun için yaptığım şeyi beğendiğini anlayabiliyordum ve bu başlı başına bir ödüldü. Nico'yu mutlu etmek benim için önemliydi. Cumartesi ve Pazar sabahları birlikte çalışmaya başlamıştık. Çok konuşan biri değildi ama ağzından birkaç şey kaçırmıştı, bu da onun boktan bir durumda iyi bir çocuk olduğunu anlamama yetmişti. Başkası için acı çekmenin, kendini işe yaramaz ve suçlu hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlıyordum. Korkusunu ve tüm bu adaletsizliğe duyduğu öfkeyi anlıyordum. İyi insanların başına her zaman kötü şeyler gelir.

"Bu tasarımla iyi misin? Değiştirebilirim-"

"Hayır. Böyle iyiyim."

"Güzel. Mutlu olmanı istiyorum." Killian benden Nico'yla ilgilenmemi ve istediği dövme yaptırmasını sağlamamı istemişti. Bu Nico'nun on sekizinci doğum günü hediyesiydi ve Killian bana masrafları karşılayacağını söylemişti. Bu dövme için Nico'dan ya da Killian'dan para almaya hiç niyetim yoktu. "Claudia sana evrakları verecek. Doldur ve hemen döneceğim, tamam mı?"

"Evet, tabii. Tabii. Acele etme. Ben beklerim."

Dükkanın arka tarafındaki ofis bölümüne baktım. Ava yoktu.

"Çay yapıyor," dedi Claudia. Bakışlarım ona kaydı ve suçlayıcı bir ifadeyle gözlerini bana dikip sesini alçalttı. "Eğer onu becerirsen, taşaklarını tekmeleme sırası bende olacak."

Bu lanet yer. Herkes herkesin işine karışıyordu. Ve görünüşe göre, Claudia ve Ava bağ kurmuşlardı. Keira'yla yüzleşme vakti gelmişti. Ayağa kalktı ve birkaç adım daha yaklaşarak konuşmak için ağzını açtı. Nico'nun, Claudia'nın ya da başka birinin önünde tek kelime etmesini istemiyordum. "Hadi dışarı çıkalım."

Claudia'nın gözlerini sırtımda hissederek Keira'yı peşime takıp kapıya doğru yürüdüm. Siktir. Siktir. Siktir.

"Connor... neden bana söylemedin?" diye sordu binanın yanında durduğumuzda.

"Neyi anlatayım?" Aptal rolü yaparak sordum. "Kardeşim olduğunu."

"Nasıl öğrendin?"

"Seni düşünüyordum. Aslında, seni çok düşündüm. Bu yüzden seni Google'da arattım. Sosyal medyadan bir insan hakkında çok şey öğrenebilirsiniz."

Hay sikeyim. "Peki ne öğrendin?"

"Fotoğraflarını buldum... On sekiz ya da on dokuz yaşında olmalısın. Killian ve dükkanındaki sarışınla Vegas'taydın. Bir sürü fotoğrafını buldum."

Killian'la ilgili şeyler de. UFC günlerinden. Ve Greenpoint'teki evinize zorla girilmesi. Baban öldürüldüğünde mi? Bu dükkanın sahibi olduğunu ve üç hafta içinde bir sanat sergin olduğunu öğrendim."

Yüce İsa. Sosyal medya bu yüzden tehlikeliydi.

"Her neyse, baban hakkında biraz araştırma yaptım çünkü içimde garip bir his vardı... sanki bunu görmeliydim. Anneme çok benziyorsun. Ve tabii ki bir zamanlar Maggie O'Rourke ile evli olduğunu öğrendim. Ailemin bunu benden sakladığına inanamıyorum." Başını salladı. "Ne diyorum ben? Buna inanabilirim. Babam bir kontrol manyağı ve annem de..."

"Annen kim?" Kendime rağmen hâlâ merak ederek sordum. Ne zaman öğrenecektim ki?

Keira omuz silkti. "Babam kararları veriyor ve annem de onu kaybetmekten çok korktuğu için ne isterse yapıyor. Birbirlerine takıntılı gibiler. Annem de ona tapıyor. O ne yaparsa yapsın, annem görmezden geliyor." Kendini 1.80'den sadece birkaç santim eksik olan tam boyuna çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Ama ben annem değilim."

"Evet, burada olmamalısın. *Neden* buradasın?" "Seni ve Killian'ı tanımak istiyorum."

"Senin varlığından bile haberi yok."

"Ona söylesen iyi olur. Çünkü ben kalıyorum."

"Cehennem gibi. Seni bir taksiye bindiriyorum ve hemen havaalanına geri dönüp eve giden ilk uçağı yakalayabilirsin."

"Ben sürdüm."

"Sen sürdün," diye tekrarladım.

Eliyle işaret etti ve ben de Kuzey Carolina plakalı gümüş Porsche 911'e baktım. *Kuzey Carolina* mı? "Bu şeyi elden çıkarmam lazım. Satabileceğim birini tanıyor musun? Tercihen herhangi bir belge istemeyecek birine."

"Bir araba çaldın."

"Babamın anahtarlarını ödünç aldım. Bir türlü geri almıyor. Yani, evet, teknik olarak çaldım. Ama plakayı değiştirdim."

Mükemmel. Yaratılıştaki bir suçlu. Babası gibi, kızı gibi. "Arabaya geri dön ve güneye git. Miami'ye dönene kadar devam et."

"Ben burada kalıyorum. Brooklyn'de. Ve kardeşlerimi tanımaya başlıyorum. Killian'ın spor salonuna uğramayı planlıyordum-"

"Killian uzakta." Küçük iyilikler için şükürler olsun. Ne yazık ki bu gece geç saatlerde dönecekti. "Sürpriz bir ziyaret için uğramadan önce onunla konuşmama izin vermelisin. Anladın mı?"

"Tabii. Yani ona benden ya da Miami'de olanlardan hiç bahsetmedin mi?"

"Hayır."

"Sarışın kim? Güzel bir kız. Kız arkadaşın mı?" "Onu bu işe karıştıрма."

"Connor," diye seslendi Ava.

Başımı çevirip Ava'ya baktım, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Miami'de kimseyle birlikte olmadığını söylediğini sanıyordum." Boynumun arkasını ovuşturdum. Hayatımdaki boktan fırtınaya hoş geldiniz. Keira takıldığım bir kız olsaydı daha kolay olurdu. "Değildim. biriyle. Ve az önce gidiyordu."

"Ben Keira. Connor'ın kız kardeşi. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Lanet olsun. Ava'nın nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "*Kız kardeşin* mi var?" diye bağırdı.

Bunu tüm mahalleye duyurabilirdim. Yanaklarımdan hava üfledim. "Bu uzun bir hikaye."

"Duymak isterdim. Ama şu anda başka bir *hikâye* dinlemek bir yana, sana bakamıyorum bile." Bakışları Keira'ya kaydı. "Ben Ava ve tur rehberiniz olmaktan mutluluk duyarım."

"Harika," dedi Keira, Ava'ya göz kamaştırıcı bir gülümseme vererek. "En yakın rehin dükkanının nerede olduğunu biliyor musun?"

Keira'ya baktım. Ne oluyor lan? "Neden bir rehin dükkanına ihtiyacın var?" "Satacak birkaç mücevherim var," dedi sanki bu çok normalmiş gibi. "Seni götürmekten mutluluk duyarım," dedi Ava bana sırtarak.

"Hadi gidelim."

Ava'nın Keira'nın Porsche'sinin yolcu koltuğuna tırmanışını çaresizce izledim. İki saniye sonra motor gürültüsüyle Keira park yerinden fırladı ve bir Formula 1 yarış arabası sürücüsü gibi caddede hızla ilerlemeye başladı. Kız serseri mayın gibiydi. Eğer Ronan onun tasmaını kısa tutmak istediye, fena halde başarısız olmuştu.

Evren, benden nefret mi ediyorsun? Geçmiş arkamda bırakmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman beni yakalıyordu. Ve bu sefer, ondan kaçmanın bir yolu yoktu. Bela bana doğru geliyordu. Yine.

Telefonumu kaydardım ve Deacon Ramsey'i aradım.

OceanofPDF.com

2 μ

OceanofPDF.com

Keira'ya sormak istediğim milyonlarca soru vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Connor ve Killian'a hiç benzemiyordu. Gözleri kehribar kahverengisiydi ve saçları birkaç Daha açık tonlarda, uzun katlar halinde kesilmiş ve karamel ve balla vurgulanmıştı. Mükemmel bir kemik yapısı, yüksek elmacık kemikleri, geniş, dolgun bir ağız ve bir dizi mükemmel beyaz dişi vardı. Büyüleyiciydi, Moncler ceketinin ve ayaklarımın dibinde duran Louis Vuitton çantasının muhtemelen sahip olduğum her şeyden daha pahalı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Vites değiştirdi ve gaza bastı, Brooklyn'de yapamayacağınız bir şeydi bu. Önümüze bir araba çıktı ve o da frene basarak gıcırdayarak durdu. Başım koltuğuma yaslandı ve tamponu öndeki arabaninkini öptü. Sürücü dikiz aynasından ona bir bakış attı ve o da küçük bir el sallayıp parlak bir gülümseme verdi.

"Sana araba kullanmayı kim öğretti?" Ben sordum.

"Anthony," dedi. "Babam için güvenlik görevlisi olarak çalışıyor." "Baban ne iş yapıyor?"

Bana yan gözle baktı. "Bir gece kulübü işletiyor."

Yaptığı tek şeyin gece kulübü işletmek olmadığına dair bir his vardı içimde. Bir sonraki trafik ışığında frene basmak için tekrar gaza bastı. Bu yolculuk beni kamçılıyordu.

"Sakin ol, Mario. Burası Brooklyn. Yolu başkalarıyla paylaşmalısın."

Güldü ve gaz pedalını gevşetti. Hafifçe. "Bir sonraki sağdan gitmen gerekiyor," dedim ve onu Google'da araştırdığım rehin dükkanına yönlendirdim. Yorumlara göre, en dürüst olanıydı ve en adil ödemeyi yapıyordu.

fiyatlar. Bir rehin dükkanına hiç adım atmadığım için bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Connor'ı ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu, sağa dönüp bir bisikletliyi kıl payı kaçırarak. Eğer rehinci dükkânına tek parça halinde varabilirsek, bunu bir zafer olarak kabul edecektim.

"On yıl. Önce arkadaştık ve on altı yaşındayken çıkmaya başladık."

"Vay canına. Kız arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum."

"Birkaç yıl önce ayrıldık ama kısa bir süre önce tekrar bir araya geldik." Gerçi şu anda bu kararı ciddi ciddi sorguluyordum. Bana yalan söylemişti. Herkese yalan söylemişti. Neden yalan söylemişti?

"Bir hafta öncesine kadar kardeşlerim olduğunu bilmiyordum," dedi. Ona şaşkınlıkla baktım. "Connor sana söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı.

"Ve ailen..."

"Benden sakladı. Yine de görmeliydim. Connor anneme çok benziyor. Bilseydim, bu her şeyi çok daha az garip hale getirirdi."

"Garip mi?" Ben sordum.

"Onunla tanıştığımda Miami'de tatil yapan seksi bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Ben de onun peşinden gittim."

"Connor için mi gittin?"

"Büyük zaman. Egom zedelendi. Sanki benimle birlikte olma fikri çok iticiymiş gibi beni kendinden uzaklaştırdı. Ama şimdi nedenini biliyorum."

"Onunla nerede tanıştınız?"

"Kampüse yakın bir kafede. İşaretleri yanlış okudum ve benimle flört ettiğini sandım. Numaralarımızı değiş tokuş ettik ve öğle yemeğinde buluştuk. Ve onunla takılmak hoşuma gitti. Ayrıca, çok seksi."

"Evet, öyle. Hıyarlık yapmadığı zamanlarda da birlikte takılmak için harika biri." Rehinci dükkânı bir bulanıklık içinde geçti. "Az önce yanından geçtin. Bir sonraki sokaktan dön."

Bloğu dolaştık ve rehin dükkanının iki kapı aşağısında bir yer açıldığında şansımız yaver gitti. Boşluğa geri geri girdi ve bir ayarlamadan sonra lastikleri kaldırıma sürttü ve motoru durdurdu. "Etkileyiciydi," dedim çantasını uzatırken.

"Araba kullanmak en sevdiğim hobim. Motoru olan her şeyi seviyorum. Uçaklar, arabalar, motosikletler... beni her şeyden uzaklaştırabilecek her şey."

Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum ama o çoktan arabadan inmiş, Louis Vuitton çantasını koluna sıkıştırmıştı. Kaldırımında ona katıldım. Onun yanında kendimi cüce gibi hissediyordum. Benden en az on beş santim uzaktaydı. "Neden mücevher satıyorsun?" Vitrindeki mavi neon tabelaya bakarak sordum: ELMAS.

"Nakit kraldır. Ve iz bırakmaz." İçeri girmemi engellemek için kolumu tuttu. Neden iz bırakma konusunda endişeliydi ki? Hâlâ kucağıma bıraktığı Connor'la yakınlaşma haberini anlamaya çalışıyordum. Kahve ve öğle yemeği, numara alışverişi... ve onun kardeşi olduğundan haberi yok muydu? "Bu arada, benim adım Grace Matthews. Ama sen bana Gracie diyebilirsin."

Kolumu bıraktı ve elini kapının koluna koydu. Kolundan tutup onu geri çekme sırası bendeydi. "Neden sahte bir isim kullanıyorsun?" Sokağın aşağısına ve yukarısına baktım. Görebildiğim kadarıyla herkes işine gücüne bakıyor, dik duran sarışınla ve America's Next Top Model'le zerre kadar ilgilenmiyordu. "Peki kim bir izi takip ediyor olabilir? Kaçak mısın?"

"Tam olarak değil."

Tam olarak değil mi? Belki de bir mücevher hırsızıydı. Porsche'ye bir göz attım ve Grand Theft Auto kelimeleri beynimde uçtu. "Mücevherler senin mi? Porsche senin mi?" Tısladım.

"Evet. Ve... bir nevi."

"Sayılır mı?"

"Mücevherler benim. Porsche babamın." "Sana ödünç mü verdi?"

Bu soruyu geçiştirdi. "Benimle misin Ava? Yoksa bunu yalnız mı yapmalıyım?" Sesinde bir meydan okuma vardı ve kararımı vermem sadece iki saniyemi aldı. Her şeyi kabul etmişim. Cevaplar istiyordum ve bu gizemli kız kardeşin neyin peşinde olduğunu görmek istiyordum.

"Oraya yalnız gitmiyorsun *Gracie*."

Bana kocaman bir gülümseme verdi. Connor'ın yapması gereken bir sürü açıklama vardı. Eğer onunla bir daha konuşursam. Bu iş her geçen dakika daha da çılgınlaşıyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediğim Keira'nın ortaya çıkmasıyla kör olmuştum. Connor ve Killian'ın kız kardeşi. Bunu hâlâ aklım almıyordu. Bu da Connor'ın Miami'ye bir amaçla gittiği anlamına geliyordu. Annesini bulmak için. Ama neden bunu bir sır olarak saklamıştı?

Parlak ışıklı rehin dükkanına girdik ve çok steril olduğu için hayal kırıklığına uğradım ve hayal ettiğim bir antika dükkanına hiç benzemiyordu. Duvardaki tabelaya göre elmas, altın, gümüş ve elektronik eşyalar için nakit ödeme yapıyorlardı. Sol taraftaki duvarı boydan boya kaplayan uzun bir camekânın içindeki sikke ve saat koleksiyonuna göz gezdirdim.

"Yardımcı olabilir miyim hanımlar?" diye sordu tezgahın arkasındaki fıçı göğüslü ve saçları taralı orta yaşlı adam.

Keira Louis Vuitton'undan kadife ipli bir çanta çıkardı ve içindekileri cam tezgâhın üzerine boşalttı. Nefesim kesildi. Elmas bir tenis bileziği. Her biri bir karat olması gereken elmas küpeler. Ve küçük bir altın yığını.

"En iyi fiyatınız nedir?" diye sordu.

Adam gözüne bir büyüteç tuttu ve elmasları inceledi. Çantanın içindekileri incelerken gözüm pırlanta nişan yüzükleri ve alyanslara takıldı. Birinin nişan yüzüğünü satmaya ihtiyaç duyması ne kadar üzücüydü. Ya da daha kötüsü, boşanmışlardı ve kadın tutulmayan bir sözün hatırlatıcısı olmaktansa paraya sahip olmayı tercih ediyordu.

İyi ya da kötü. Hastalıkta ve sağlıkta. Ölüm bizi ayırana kadar. İnsanlar bu sözleri her gün tekrarlıyor, hayatlarının geri kalanında birbirlerini seveceklerine dair yeminler ediyor ve sözler veriyorlardı. Bu sözleri söylemek kolaydı ama uygulamaya koymak zordu.

Connor'ı seviyordum. O benim hayatımın aşkıydı ve bundan bir an bile şüphe etmemiştim. Ama ne zaman arkamızı dönsek yolumuza başka bir engel çıkıyordu. Aşkımızın her türlü fırtınayı atlatacak kadar güçlü olduğuna inanmak istemişim. Hayatın önümüze çıkardığı tüm engellerle başa çıkabilecek kadar. Kendimi onun değiştiğine, iyi bir yere doğru gittiğimize her inandırdığımda, başka bir falsolu topun beni sol sahadan vurması gerçekten ironikti.

Keira kolumu dürttü ve gözlerimi ekrandan ayırdım. "İyi misin?"

"Evet."

"Victor bana parayı getirecek."

"Size iyi bir fiyat teklif etti mi?" İşlemin tamamını kaçırmış olduğum için sordum.

"Değerinin çok altında ama bunu bekliyordum. Herkesin bir şekilde hayatını kazanması gerekiyor."

"Çalışıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, üniversitedeydim," dedi elini camekânların karşısındaki duvarda asılı duran koleksiyonun bir parçası olan akustik gitarın üzerinde gezdirirken. "Ama diplomamı bitirmek için geri dönmeyeceğim. Brooklyn'de kalacağım. Bir iş ve daire bulacağım." Sanki bu olasılık onu heyecanlandırmış gibi bana parlak bir gülümseme verdi.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Ocak ayında 21 yaşında olacağım."

Zihinsel hesap yaptım. Connor'ın annesi onları terk ettiğinde Keira'ya çoktan hamile kalmış olmalıydı.

"O gittiğinde kaç yaşındaydılar?" Keira aklımı okuyarak sordu.

"Killian'ın yedinci doğum gününden hemen sonraydı, Ağustos ayında. Connor üç buçuk yaşındaydı."

Bu konuda ne düşünmüş olursa olsun, yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Kapının üzerindeki zil çaldı ve kirli sarı saçlı bir adam dükkâna girdi. Deacon Ramsey. Onu bir yıl önce hastanede geçirdiği o geceden beri görmemiştim. NYPD mavileri giymek yerine koyu renk bir takım elbise ve parmak arası terlikler giymişti. Kolonya ve pahalı saatlerin reklamını yapan parlak bir dergiye aitti, ama görünüşünün tesadüfi olmadığına dair kötü bir his vardı içimde.

"İyi günler hanımlar." Cazibesinin ve kadınlar üzerindeki etkisinin tamamen farkında olarak bize külot eriten bir gülümseme verdi. "Nasılsın Ava?" diye sordu, sanki gerçekten önemsiyormuş gibi.

"Her şey yolunda," dedim, bunun doğru olup olmadığını merak ederek.

"Sen nasılsın?" "Şikayet edemem." Bakışları Keira'ya kaydı, gözleri tüm vücudunu taradı.

gizleme zahmetine girmeden tarayın.

Keira kalçasını tezgâha yaslayarak, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Victor polisleri aradı."

"Diyakoz Ramsey," dedi yavaş ve rahat bir sırıtışla. "Sana polis olduğumu düşündüren nedir?"

"Grace Matthews. Bu tür şeyler için altıncı hissim vardır."

Ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Bu senin Porsche'un mu Grace?" "Evet, memur bey. Yasadışı mı park ettim?"

"Kimliğinizi görmem gerek."

Keira onun bu isteğine aldırmadan cüzdanından bir ehliyet çıkardı ve Deacon'a uzattı, o da inceledi. Onun hemen yanında olduğum için, hikâyesinin ne kadar doğru olduğunu merak ederek bir göz attım. Elbette, ruhsatta Grace Matthews yazıyordu ve fotoğraf da ona aitti. Uzman değildim ama

Ehliyet iyi bir sahteye benziyordu. "Kuzey Carolina'lı bir kız," dedi ve ehliyeti geri verdi.

"Bastır Tar Heels," dedi Keira yumruğuyla havayı pompalayarak. "Duke'a mı gittin?" Deacon sordu.

"UNC. Duke, Mavi Şeytanlar'dır. Kendinize dikkat edin memur bey. Mason Dixon çizgisinin güneyine giderseniz, bu tür konuşmalar başınızı belaya sokabilir."

Deacon sırtıttı. "Uyarı için teşekkürler. Hemen döneceğim." Dükkânın arka tarafına doğru yürüdü ve gözden kaybolduğunda Keira ile bakıştık.

"Mücevherlerin senin olduğuna yemin eder misin?" Sesimi alçak tutarak sordum. Dükkânın her yerinde güvenlik kameraları vardı ve Deacon Ramsey'nin şu anda orada onları inceleyip incelemediğini merak ediyordum.

"Evet. Sorun yok."

"Peki ya plakalar?"

"Temizler." Boğazını temizledi. "Sanırım."

Bu beni rahatlatmadı ya da sorularıma cevap vermedi ama daha fazla bilgi alamazdım çünkü Deacon ve Victor dönmüştü. Victor, Keira'ya bir zarf uzattı ve Keira içindeki paralara bir göz attıktan sonra sayma zahmetine girmeden zarfı çantasına tıktı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti," dedi ve gitmek için döndü.

Deacon önde yürüyüp kapıyı bizim için açık tuttu, sonra bizi kaldırıma ve Keira'nın arabasına kadar takip etti. "Sadece geçiyor muydunuz?" diye sordu. "Yoksa bir süre kalmayı mı planlıyorsunuz, Bayan Mathers?"

"Bu Matthews," dedi Keira.

Deacon sırtıttı. "Demek öyle. İsimler konusunda kötü bir hafızam var. Ama bir yüzü asla unutmam."

"Sorunuza cevap olarak, bir süre daha kalacağım."

"Güzel. İçimde birbirimize sık sık rastlayacağımıza dair bir his var."

Keira arabasının önünü dönerken gülümsedi. "Önce ben seni görürsem olmaz." "Oyun devam ediyor."

Yolcu koltuğuna tırmandım, bir kez daha neler olup bittiğinden tamamen habersizdim. Deacon ve Keira'nın flört etmeleri dışında, bunu anladım. Ama bu artık eskimeye başlamıştı. Çabuk.

"Deacon Ramsey hakkında ne biliyorsun?" Keira dikiz aynasından onu izleyerek sordu.

Geçen yıl Killian'ın hayatını kurtardığını biliyordum. Connor'ı uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmaktan kurtardığını biliyordum. Ama ikisinden de bahsetmedim.

Çünkü ona ne kadar g venebileceğimden emin değildim. Onun hakkında ne düşünmem gerektiğinden ya da ona güvenip g venemeyeceğimden emin değildim. Kız şehirde bir Porsche ile dolaşıyor, bir rehin dükkanında elmas satıyor ve sahte bir isim ve kimlik kullanıyordu. "Fazla değil. Lisede benden    sınıf ilerideydi. Killian'la aynı sınıftaydı."

"Onlar arkadaş mı?"

Kayıtsızca omuz silktim. "Tanıdıklar."

Motoru  alıştırdı. "Oh iyi. Daha kötüsü de olabilir. Biri beni takip edecekse, en azından seksi biri olsun."

Deacon Ramsey seksiydi, bunu kabul ediyorum ama NYPD'nin onu takip etmesine şaşırmış görünmüyordu. "Neden seni takip etsin ki?"

"Bana Brooklyn'de bir tur attırmaya hazır mısın?" diye sordu motorunu hızlandırarak.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Karanlıkta bırakılmaktan nefret ediyorum."

"O duyguyu bilirim."

Evet, sanırım  yle. Eğer söylediği doğruysa, hayatı boyunca karanlıkta bırakılmıştı. Hakkında hiçbir şey bilmediğin kardeşlerin olduğunu öğrenmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim. "Annen sana neden söylemedi? Connor ve Killian'ı neden sır olarak saklamak istedi?"

"Anlamak için ailemle tanışmanız gerekir. O zaman bile muhtemelen anlayamazsın. Babam bize sahip olduğunu düşünüyor. Paylaşmayı sevmez."

"Peki ya annen?"

"Yaldızlı kafesteki bir kuş."

"Yakın mısın?"

"Ailemi seviyorum. Ama bazen yaptıkları şeylerden nefret ediyorum."

Bunu anladığım için onu Brooklyn'de rehberli bir tura çıkardım. Park Slope'un etrafında dolaştık ve Connor ile Killian'ın yaşadığı apartmanı gösterdim. Prospect Park. Brooklyn Botanik Bahçeleri. Bed-Stuy'da Connor ve Eden'in iki hafta içinde sergilerinin açılacağı galerinin önünden geçtik. Sonra grafiti turu için Bushwick'e gittik. Connor'ın bombaladığı bir duvarın yanından geçerken ben işaret ettim, o da kenara çekip fotoğrafını çekti ve yoluna devam etti. Lokantaya vardık ve ikimiz için de empanadas, tavuk, pilav ve fasulye sipariş ettim.

Yemeğimizi yedikten ve hesabı bekledikten sonra Keira, "Bir keresinde onunla birlikte grafiti yaparken onu izlemeye gitmiştim," dedi. "Aslında onu takip ettim. O da

izlediğimi bilmiyordu. Ortadan kaybolmuş, cep telefonunu kapatmıştı ve ben onu bulmak istiyordum. O gün öğle yemeğinde grafiti hakkında konuşmuştuk ve ona bunu yapmak için en iyi yeri söylemiştim. Bu yüzden onu takip ettim ve bir gece şansım yaver gitti."

"Ne çizdi?" Ruh halinin nasıl olduğunu merak ederek sordum. Onu Miami'de hayal etmeye çalıştım ama oraya hiç gitmediğim için yapamadım.

"Okyanus. Suyun içinden çıkan bir el. Sadece bir el," dedi. İçimi bir hüzün dalgası kapladı. Connor boğuluyordu. Ama bir şekilde kendini kurtarmış ve suyun onu içine çekmesine izin vermemişti. Kalbim bir kez daha Connor için acıdı. Ne yapmış olursa olsun, onu hâlâ seviyordum. İyi ya da kötü. Hastalıkta ve sağlıkta. Ama bir

ilişki yalanlar üzerine kurulamazdı.

Arabaya döndüğümüzde "Porsche'yi boşaltmam lazım" dedi. "Bana yardım edebilecek birini tanıyor musun?"

Bu noktada, söylediği hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı. Tabii ki arabayı boşaltması gerekiyordu. Yardım edebilecek sadece bir kişi tanıyordum. Yirmi dakika sonra Atlas Motors'un önündeydik, gece için çoktan kapanmıştı. Tate'in hâlâ içeride olma ihtimaline karşı yumruğumun yanıyla kapıya vurdum. Birkaç kez daha vurduktan sonra gitmek için döndüm, Keira'ya yarın tekrar denemek zorunda kalacağımızı söylemeye hazırdım.

Kapı açıldı ve Tate'e bakmak için arkamı döndüm. Önce bana, sonra Porsche'ye ve tekrar bana baktı. "Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedim. "Arabasını satmak istiyor."

Tate şaşırdıysa bile yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. İçeri girmemi işaret etti, sonra kilidi açtı ve Porsche'yi alacak kadar yüksek olan silindir kapıyı açtı. Keira içeri girdi ve arabadan atladı.

"Sanırım ehliyet ve ruhsat eşleşmeyecek," diye mırıldandı ve kapıyı kaydırarak kapatıp tekrar kilitledi.

Keira ve ben birbirimize baktık. "Ben hallederim," dedi.

Tate arka tarafta bir yerlerde kayboldu ve Keira eski model bir Mustang'in yanına gitti. Ona katıldığımda "Çok güzel," dedi. Yan camdan siyah deri koltuklara ve ahşap damarlı konsola baktım. Araba bilgim çok azdı ve beni gitmem gereken yere götürmenin ötesinde arabalarla hiç ilgilenmemiştim ama ona hak vermek zorundaydım. Bu araba muhteşimdi. Kendimi direksiyonun başında hayal edebiliyordum.

Route 66. Connor yanımdaydı, m z k bangır bangır çalıyor, açık pencerelerimizden yaz meltemi esiyordu. G z alabildiğine güneş ve açık yollar. Altın gibiydik. Vah i ve  zg r. Yenilmezdik.

Keşke gerçek hayatım da görkemli rüyalarım ve hayallerim gibi olabilseydi.

Telefonum çaldı, düşüncelerimi böldü ve Connor olmasını bekleyerek ekrana baktım. Beni zaten iki kez aramı tı ama ikisinde de sesli mesaja y nlendirmi tım. Onunla konuşmaya hazır değildim. Ama arayan annemdi, Connor değil. Şükran Günü'nden beri konu mamı tık ve her ne kadar onunla konuşmak istemesem de konu mam gerektiğini hissediyordum.

Tate'in Mustang'inin kaputunun altında duran Keira'ya "Hemen d nece im," dedim. Tate'in buna ne kadar sevinece inden emin değildim ama onunla kendi başına ba a çıkabilecek kapasitede olduğunu düşündüm.

Richardson Caddesi'nde yürürken gelen telefona cevap verdim ve garajın iki kapı a a ısındaki apartmanın önünde durdum. "Selam anne," dedim.

"Bana 'hey anne' deme," dedi. "Bir telefon bekliyordum. Bir  zr  hak ediyorum."

Normalde barışı korumak için pes eder ve özür dilerdim. Ama bu sefer bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım. Connor'a kızıyordım ve bunu benden sakladığı için incinmi tım ama annem bir özrü hak etmiyordu. " z r dilemeyece im."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "*O çocuğu* kendi ailene tercih mi ediyorsun?"

"Seçim yapmak zorunda kalmamalıyım."

"Nerede yanlış yaptığımı anlamıyorum. Hayatın boyunca, sahip olamadığım şeyleri sana vermek için fedak rlıklar yaptım. Seni sevdiğim için beni cezalandırma ihtiya ı hissedecek kadar korkunç bir anne miydim?"

Yaptığı şey buydu. Bana suçluluk duygusu yükledi. Hatalı olduğumu kabul etmem için pasif agresif yaklaşımını kullandı. Ona korkunç bir anne olmadığını söylemem için.

"  kran Günü'nü mahvettin," dedi. "Her şeyi mükemmel yapmak için o kadar u ra tıktan sonra. En azından hayatındaki tüm iyi şeyler için   kredebilirdin. Bu ailenin tadını çıkarma zamanıdır, tartı ıp zavallı babanı strese sokma zamanı değil. Neredeyse  l yordu. Bunu hiç d   nd n m ? Hayır, d   nmedin. Bencilce davrandın, sadece kendini d   nd n."

Soğuk havadan derin nefesler aldım ve içimden kopmak üzere olan tüm acı sözleri ısırarak geri çektim.

"Kendin için ne söyleyeceksin?" diye sordu. "Hiçbir şey," dedim. "Kendim için söyleyecek hiçbir şeyim yok." Burnunu çekti. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Ava."

Ve beni hayal kırıklığına uğrattın. "Beni hayal kırıklığına uğrattığın için üzgünüm. Hoşça kal anne." Telefonu kapattım, titrek bir nefes aldım ve Connor'ın bıraktığı sesli mesajları tekrar dinledim, hışırtılı, seksi sesi kulağımı dolduruyordu.

"Hey, bebeğim. Berbat ettim. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydın. Geçmişimden kaçmaya çalışıyordum. Ama her zaman beni yakalamanın bir yolu vardır. Gerçeği söylememek için kendimce sebeplerim vardı. Eğer dinlemeye istekliysen, sana her şeyi anlatacağım. Güzel bir hikaye değil, ama benim hikayelerim asla öyle değildir."

Bir sonrakini dinledim.

"Az önce 'Rocket Man'i dinledim. Neden üzgün hissettiğini anlıyorum." Sigarasından bir nefes çektiğini duydum ve onu dükkânın arkasında durup havaya duman üflerken hayal ettim. "Evet, sigara içiyorum. Bunun için üzgünüm. Ben bir bağımlıyım, bebeğim. Uyuşturucuya dokunmadan ne kadar yaşarsam yaşayayım, her zaman bir bağımlı olacağım. Ve hayatımda pişman olduğum çok şey yaptım. Bir sürü boktan şey. Zamanı geri sarmak ve onları geri almak için her şeyimi verirdim. Ama yapamam. Sadece hatalarımla yaşamamanın bir yolunu bulmalıyım. Seni bu karmaşanın içine sürüklemeyi hiç istemedim. Ve çok özür dilerim."

Ne tür bir karmaşadan bahsettiğini merak ederek telefonumu cebime attım.

Connor Atlas Motors'un önündeki otoparka girdi ve motoru durdurdu. Kaskını çıkararak motosikletten indi ve garaja girdi. Olduğum yerde kaldım, yanıma gelmesini bekledim.

ki göreceğini biliyordum. Bana doğru bakmamış olsa da beni görmüştü. Dakikalar sonra kaskı olmadan garajdan çıktı ve bana doğru geldi. Önümde durdu, gözleri yüzümde geziniyor, ruh halimi ölçmeye çalışıyordu. Bu konuda iyi şanslar. Nasıl hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Şaşkın. İncinmiş. Üzgün. Kızgın. Bugün ruh halim çok farklıydı. Hayatı buna bağlıymış gibi sakızını çiğniyordu, sigara kokusu deri, sabun ve tarçınla karışıyordu. Birkaç saniye boyunca öylece durup birbirimize baktık, bir polis sireni sessizliğimizi böldü.

Omzumun üzerinden baktı, gözleri kısılmış, üst dudağı dişlerinin arasında sıkılmıştı. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Peki ya Keira?" Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak sordum.

"Tate ile araba konuşuyor. Geri gelip onu alacağım."

Neden Harley'ine binmek yerine yürüdüğümüzü sorgulamadım. Connor hareket halindeyken önemli şeyler hakkında konuşmakta daha iyiydi. Hep koşardı. BQE'nin altından geçtik, arabalar başımızın üzerinden geçiyordu, hava motor yağı ve egzoz dumanı kokuyordu, zihnim o kadar çok soruyla yarışıyordu ki nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Anneni bulmak için Miami'ye gittin."

"Evet."

"Bunu neden kendine saklıyorsun?"

"Şimdi aptalca geliyor ama Killian için iyi bir şey yapmak istedim. Planladığımız gibi gitmedi."

Onu yumruklamak mı yoksa daha iyi öpmek mi istediğimden emin değildim. "Onu nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Seamus söyledi. Rehabilitasyondan çıktıktan sonra onu görmeye gittim. Onunla yüzleşmek istedim. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmaktan yorulmuştum," dedi, sesi neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi çıkıyordu. "Oraya gittiğimde içiyordu. Ama çirkinleşmedi ya da şiddete başvurmadı. Sanki yalnızmış gibiydi. Onun başka bir yönünü gördüm. Ondan daha az nefret etmiyordum ama daha insani görünüyordu. Bana onu sevdiğini ve gittiğinde bunun onu mahvettiğini söyledi."

Seamus Vincent bir kadını sevmişti. Öyle ki, onu terk etmesi onu mahvetmişti. Tanıdığım adamlar bir kadını böyle sevebilen adamı bağdaştırmak zordu.

"Bana bir ilişkisi olduğunu söyledi," dedi Connor. "Bana adamın adını verdi ve Miami'de yaşadıklarını söyledi. Onca yıl kendine sakladıktan sonra bana neden söyledi bilmiyorum. Bana söylediğini bile hatırlamıyordu."

Belki de Seamus sarhoşken yaptıklarının çoğunu hatırlamıyordu. Aynı şekilde Connor da kafası iyiyken yaptığı şeyleri hatırlamıyordu. Ama Connor hiçbir zaman şiddete başvurmamış ya da kötü davranmamıştı. Ondan hiç korkmamıştım, sadece onun *için* korkmuştum.

"Annen nasıl biri?" Köşede durup karşıya geçmeden önce bir arabanın geçmesini beklerken sordum.

"Güzel. Soğuk. Uzak. En azından benim edindiğim izlenim bu. Onunla sadece beş dakika yalnız kaldım." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama ben daha iyi biliyordum. "Her zaman Seamus yüzünden uzak durduğunu düşünmüştüm. Ve bunun için onu suçlayamazdım. Ama şimdi... evet, hayatımızın bir parçası olmakla ilgilenmediğini açıkça belirtti."

Connor onları terk ettiği için annesini hiç suçlamamıştı. Killian'dan daha büyük bir affetme kapasitesi vardı. Dürüst olmam gerekirse, benden de. Bazen itiraf etmek istemesem de anneme daha çok benzediğimi düşünürdüm. "Özür dilerim," dedim. "Çok üzgünüm Connor."

"Daha iyi bilmeliydim."

"Yani kaçmıyordun. Bir şey bulmaya çalışıyordun." Her nasılsa bu her şeyi daha iyi hale getirdi, ayrılmak için bir nedeni olduğunu bilmek, yine de gizlilik ihtiyacını anlamıyordum. "Ama neden..."

Bana neden söylemediğini anlamıyorum," dedim sesimdeki incinmişliği gizleyemeyerek.

"Sana söyleyecektim. Birçok kez söylemek istedim. Birinin üzerine yıkmak çok ağır."

"Ben sıradan biri değilim."

"Biliyorum. Ve eninde sonunda sana söyleyecektim. Ama daha iyi bir şeye geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyorduk. Seni geçmişle daha fazla meşgul etmek istemedim."

Bunun ilişkimiz hakkında ne söylediğinden emin değildim. Birbirimize gerçekler konusunda güvenemeyecek kadar kırılgan mıydık? "Yani, Miami'deyken üzgündün... ve dışarı çıkıp uyuşturucu mu aldın?" Bunu anlamaya ve boşlukları doldurmaya çalışarak sordum.

"O uyuşturucuları ben almadım. Keira'nın babası bana işine karışmamamı, annemden ve Keira'dan uzak durmamı söyledi ama ben dinlemedim. Bana tuzak kurdu. İki gizli polis beni satın almadığım uyuşturucularla yakaladı ve beni muhbir rolünü oynamaya zorladı, ben de birkaç ayımı bir uyuşturucu satıcısıyla yakınlaşarak geçirdim." Bir nefes verdi. "Miami'de yeni bir başlangıç yapmak isteyen bir dövme sanatçısı olduğumu sanıyordu. Sahte bir kimliğim vardı. Adım Dylan'dı ve Vegas'ta büyüdüm."

"Vegas'tan Dylan. Sen başka biriydin."

"Ne yazık ki hâlâ benim. Sadece adım ve memleketim farklıydı."

"Uyuşturucu satıcısına ne oldu?"

"O öldü," dedi, sesi düzdü. Sağ eliyle göğsünü ovuşturdu. Bunu hep yapardı, sanki kalbindeki acıyı bir şekilde hafifletecekmiş gibi.

"Nasıl öldü?"

Connor başını salladı. "Bunun bir önemi yok. O öldü."

Muhtemelen çok önemliydi ve büyük olasılıkla Connor tehlikedeydi, ama boşverdim. Bir kez daha, o olaydan sağ çıktığı için minnettardım. Yine de bu hikâyeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. "Keira'nın babası bunu sana neden yapsın? Bunların hiçbiri mantıklı değil."

Yüzümü inceledi, şüphecililiğimi fark etti ve gözlerini kıstı. "Az önce sana söylediklerim Tanrı'nın dürüst gerçeği."

"Evet, bu hikâyeyi anlamakta zorlandığım için kusura bakmayın. Kız kardeşin Keira sahte bir kimlikle şehirde dolaşıyor. Mücevherlerini rehin dükkanında satmış çünkü nakit para kraldır ve iz bırakmaz. Porsche'yi ruhsatıyla birlikte boşaltması gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Tanrı bilir nereden aldığı plakalar." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu bana açıkla."

"Eğer yapabilseydim, yapardım. Hayatta bazı şeyler çok boktan... Hiçbir açıklamam yok. Tek bildiğim bunun olduğu," dedi, sesi sertti.

"Neden Killian'a söylemedin?"

"Annemiz hayatımızda yer almak istemiyor. Miami'den döndüğümde Eden'la birlikteydi. Sonunda mutluydu ve ben bunu onun için mahvetmek istemedim. Eğer ona olanlarla ilgili gerçeği söyleseydim, oraya gider ve durumu düzeltmeye çalışırdı. Ama başına bir sürü bela açmış olacaktı."

Connor haklıydı. Killian bunun peşini bırakmazdı. "Killian'ı korumaya çalışıyordun."

"Güzel bir değişiklik olur diye düşündüm."

Connor Miami'ye gitmişti çünkü kahramanı oynamak istemişti ama başaramamıştı. On altı yaşındayken, Seamus'un Connor'a yumruk attığı geceden birkaç hafta sonra yaptığımız bir konuşmayı düşündüm.

"Annenin bu yüzden mi gittiğini düşünüyorsun? Baban yüzünden mi?" Omuz silkti. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

"Hala onu düşünüyor musun?"

"Bazen. Eskisi kadar değil. Çocukken onu kurtaracağıma dair bir fantezim vardı. Onu güvende tutmak için ölümüne kılıç dövüşü. Sanki o kraliçeydi ve ben de onun sadık şövalyesiydim." Güldü ama bu sadece acısını gizlemek içindi. "Aptal çocuk."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değildi Connor. Sen bir kurbandın-"

"Ben kurban değildim," dedi, sesi öfkeliydi. Kurban yanlış kelime seçimiydi. Çok zayıf bir kelimeydi. "Nasıl ya da neden olduğu önemli değildi. Ben hâlâ o adamları evimize getirmekten sorumlu olan adamım. Kimseye nereye gittiğimi söylemeden Miami'ye kaçan adam da bendim. Detaylar... bunların hiçbirini değiştirmez."

Ama ayrıntılar benim için bir şeyi değiştirdi. Kaçmamıştı ve o uyuşturucuları satın almamıştı. Neden kendini savunmamıştı? Neden bana bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını söylememişti? Nişan yüzüklerini düşündüm. Yeminleri ve sözleri. O aptal Tammy Wynette şarkısını. Belki de ne yaparsa yapsın onun yanında olmamı istemişti. Onu iyi ya da kötü sevmemi. Çünkü annesi sevmemişti. Ve Tanrı biliyordu ki babası bunu yapmamıştı. Eskiden onun yanında duracak güce sahip olduğuma inanırdım.

En kötü zamanlarında bile onun yanında olmak istiyordum ama belki de onun beni yüzüstü bıraktığı kadar ben de onu yüzüstü bırakmıştım.

"Bu hikâye bana daha mantıklı geliyor," dedim. "Muhbirlik yapmadan önce hapse girerdin." Connor otorite figürlerine çok az saygı duyardı, bu yüzden kirli ya da başka türlü polislerle işbirliği yapması için onu ikna etmek çok zaman alırdı. Ona yan gözle baktım, onu muhbirlik yapmaya zorlamak için ne yaptıklarını merak ediyordum. Eğer ona para rüşveti vermeye çalışsalar, onlara cehenneme gitmelerini söylerdi. "Sana ne yaptılar?"

"Bebeğim... bu detaylara ihtiyacın yok. Zaten bir önemi yok."

Yüksek sesle iç çektim. "Hangi detaylara ihtiyacım var? Çünkü çok şey atlıyormuşsun gibi geliyor. Beni gerçeklerden korumaya çalışmaktan vazgeç. Boş vaatler ve yalanlardan çok daha iyi başa çıkabilirim. Ben sadece... gerçeği ballandıra ballandıra anlatma, tamam mı?"

Çenesini oynattı ve sanki önemli kısımları anlatmaya karar vermiş gibi başını salladı. "Brooklyn'e doğrudan geri dönmedim. Miami'den ayrıldıktan sonra birkaç hafta seyahat ettim."

"Nereye gittin?"

"Her yerde ve hiçbir yerde. Otostop çektim."

Tanrım, gerçekten Kerouac gibiydi. Kulağa pervasız ve tehlikeli geliyordu ama belki de Miami'de olanlardan sonra riskleri umursamıyordu. "Seni kim aldı?"

"Çoğunlukla uzun yol kamyoncuları. Sanırım onca saat araba kullanmak insanı yalnızlaştırıyor. Bilmiyorum. Bazıları konuşurdu. Bazıları konuşmazdı. Bazen tüm yolculuk boyunca uyudum. Son ayağında, Greyhound'a atlayıp Port Authority'ye gittim. İstasyonda indim, eve gitme zamanının geldiğini düşünüyordum ama hazır değildim. Kafam çok kötü bir yerdedi. Jitney ile Montauk'a gittim. Orada geçirdiğimiz dört günü düşünerek çok zaman geçirdim."

"İlk tatilimiz." Ve son tatilimiz. On dokuz yaşındaydık ve bir kamp alanında kalmıştık. Onun bağımlılığının boyutlarını hâlâ inkâr ediyordum. Orada bir hafta kalmamız gerekiyordu, ama Connor sadece dört gün dayanabilmişti, sonra da bağımlı hale gelmişti. Erken dönmesi gerektiğine dair saçma sapan bir bahane uydurdu ve Brooklyn'e döner dönmez Danny ona uyuşturucu bağladı ve iki gün boyunca ortadan kayboldu, Montauk'la ilgili güzel anılarımı bağımlılığın çirkin gerçekliğiyle lekeledi. Aklımda kalan şey Montauk'ta geçirdiğimiz dört günün cennet gibi olduğuydu. Muhteşemdi. Yine de şeytanları uzak tutmak için yeterli olmamıştı.

"Sana yaptıklarım için kendimden nefret ettim," dedi, sesi kelimelerle çatlıyordu. Acele edip ona sorun olmadığını söylemek yerine sessiz kalıp dinledim, henüz sözünü bitirmediğini biliyordum. "Gittiğimiz sahili hatırlıyor musun? Uçurumdaki evin hemen önündeki? Sessizdi ve kendimize aitmiş gibi hissetmiştik?"

Başımı salladım. Hatırladım. Sahilin ilerisi otellerden ve apartman dairelerinden gelen insanlarla doluydu ve neden herkesin birbirinin üstünde olmak istediğini merak ediyorduk. Sahil şeridimizi hayal ettim, kum çok yumuşak ve beyazdı, gökyüzü Connor'ın gözleri kadar maviydi. Bütün gün o sahilde kalmıştık, tenimiz sıcak, deniz soğuk ve sörf çılgındı. Geceleri kasabada bir şeyler atıştırdıktan sonra geri döner, serin kumlara uzanır, yıldızları seyrederek, dalgaların kıyıya vuran sesini dinlerdik. Connor yıldızlar hakkında her şeyi biliyordu ve takımyıldızlarını parmak uçlarıyla takip edebiliyordu.

"Yıldızlar öldüklerinde çöküp patlayarak arkalarında bir kara delik bırakırlar."

"Demek hepimiz yıldız tozundan oluşuyoruz," dedim.

Apartmanıma ulaşmıştık, ama Kasım soğuşunda dışarıda kaldık ve ön merdivenlerime oturduk, yan yana, sadece birkaç santim arayla ama dokunmadan.

"Bir gece okyanusa girdim," dedi ve bu hikâyeden pek hoşlanmayacağını hissettim. "Dalgaların yanından yüzerek geçtim ve planım artık yüzemeyecek kadar yorulana kadar yüzmeye devam etmekte. Kollarım yorulmuştu. Daha fazla ilerleyebileceğimi sanmıyordum. Ve kendimi bırakmaya, suya batmaya hazırdım. Unutulmaya. Ama en çılgınca şey... Senin sesini duydum. *Sevildiğini* söyledin."

Gözyaşlarımın sızısı gözlerime battı. Okyanustan yükselen bir el. Sadece bir el. Bir yardım çığlığı.

"Bir süre sırtüstü yüzdüm ve sonra bir şekilde kıyıya geri dönüp kuma uzandım. Yıldızları izledim... ve evrene kıyasla ne kadar küçük ve önemsiz olduğumuzu düşündüm. En son ne zaman aynı yerde olduğumuzu, onları birlikte izlediğimizi düşündüm. Benim kızım yıldız tozundan yapılmıştı. Ve Killian için tavana yapıştırdığım karanlıkta parlayanları ve onları sadece hava karardığında görebildiğinizi düşündüm."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve kalbim acıdı.

"Ve düşündüm ki belki... sadece belki... eve ve sana dönüş yolunu bulabilirim. Senin Odysseus'un olabilirim."

Ah, Connor. Neden hep kalbimi kırmak zorundaydın? Connor kolunu bana doladı ve başımı göğsüne gömdüm, gözyaşlarım deri ceketinin üzerine döküldü, eli saçlarımı öyle nazikçe okşadı ki daha çok ağladım. Onun için, bizim için ve kaybettiğimiz her şey için ağladım. Tam olarak ne için ağladığımı bile bilmiyordum ama duracak gibi değildim.

"Ruh eşlerine inanır mısın Connor?"

"Nasıl olmaz ki? Ben benimkiyle on dört yaşındayken tanıştım."

On yıllık anılar, iyi ve kötü, çirkin ve güzel, çok güzel olanlar, kafamın içinde bir film gibi oynadı.

"Özür dilerim Ava. Çok üzgünüm. Her şey için." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı ve bulaşmış makyajımı sildi.

"İkimiz de hatalar yaptık Connor. Yolumuzu kaybettik... Birbirimize geri dönerken pek çok yoldan saptık. Ve sen Miami'den döndüğünde... Seninle konuşmuyordum bile. Senden nefret ettiğime kendimi inandırmakla meşguldüm. Ama nefret ettiğim asla sen değildin. Babandan ve uyuşturucudan..."

"Uyuşturucuya başlayan bendim Ava. Bunun için benim boktan çocukluğumu suçlayamazsın. Killian ve ben aynı evde, aynı babayla büyüdük ama o asla uyuşturucuya başlamadı."

"Sen Killian değilsin. Killian alınmasın... Killian'ı seviyorum... ama sen çok daha derinsin ve daha..." Hassas diyecektim, ki bu doğrudu, ama Connor muhtemelen bunu kurbanla aynı kategoriye koyacaktı, iyi bir kalite olmasına rağmen, en iyilerinden biri. Doğru kelimeyi bulmak için etrafta dolaştım. "Duygusal olarak zeki."

Connor homurdandı. "Bunu nereden buldun, bebeğim? Sınavlarından biri mi?"

Gözlerimi devirmiştım. Sınavı sadece birkaç gün önce almıştım, şimdi itiraf edecek değilim. "Her neyse. Takma kafana."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve bu gece bana anlattığı ve bugün Keira'dan öğrendiğim her şeyi kafamda toparlamaya çalıştım.

"Bundan sonra ne olacak?" Bazı cevapları olmasını umarak, hikâyemizin geri kalanının nasıl gelişeceğini anlatmasını umarak sordum ama içimden bir ses cevaptan hoşlanmayacağımı söylüyordu. "Mutlu sona ulaşabilecek miyiz?"

"Yapacağımıza inanmak zorundayım. Bir gün. Ama bunu doğru yapmak için önce yapmam gereken bazı şeyler var."

"Ne diyorsun sen?"

"Beni bekle."

Derin nefesler aldım, tekrar düşme tehdidi oluşturan gözyaşlarımla savaşımaya çalıştım. Yaşadığımız onca şeyden, durup kalkmalardan sonra, bunun ikinci şansımız olduğuna gerçekten inanmıştım. Bu sefer yürütmenin bir yolunu bulacağımıza.

"Bana ihtiyacın varken neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?"

"Artık dolapta saklanan çocuk olmak istemiyorum. Sırlar ve yalanlar barındıran adam olmak istemiyorum. Senin hak ettiğin adam olmak istiyorum. Sana layık olmak istiyorum. Hazır olduğumu sanıyordum... senin için... bizim için. Ama hâlâ önümde uzun bir yol var."

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve anahtarımı kilide sokup kapıyı iterek açarken o da beni ön kapıya kadar takip etti. Eliyle kapıyı açık tuttu ve vücuduyla girişi engelledi. "Sen bir pisliksin. Her zaman değerli olduğunu düşündüm, sen buna inanmadığında bile. Yaptığın şeylerden nefret ettiğimde bile. Seni terk ettiğimde bile. Bir kez bile değersiz olduğumu düşünmedim. Ama sana ne kadar inandığının bir önemi yok. Kendine inanmaya başlamalısın. Sen yeterlisin Connor. *Sen yeterlisin.*"

Yüzüne dokunmak için uzandım ve avucumu elmacık kemiğinin üzerine koydum. Elini bileğime doladı ve elime doğru eğildi, nefes verirken gözleri kısa süreliğine kapandı. Aptal değildim. Onun hasarlı ve biraz da kırık olduğunu her zaman biliyordum. Hızlı bir çözüm olmadığını biliyordum. Ama zaman içinde benim başından beri bildiğim şeyin farkına varacağını umuyordum. O değerliydi. Hayatında iyi şeyleri hak ediyordu. "Bunu kendi başına yapmak zorunda olduğunu hissetmeni anlıyorum..." Kendimi durdurdum ve derin bir nefes aldım. "Bu bir yalan. Anlamıyorum. Kanıtlaman gereken bir şey olduğunu hissediyorsan, bunu tek başına yapmana gerek yok." Çenesinin duruşundan kararını verdiğini ve bunu değiştirmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını anladım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bence bu aptalca."

Ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Aptalca, ha? Senin beyaz şövalyen olmaya çalışıyorum."

"Ben zor durumdaki bir genç kız değilim ve beni kurtarmana ihtiyacım yok."

"Biliyorum bebeğim, ama bunu yapmam gerek. Senin için. Kendim için. Bizim için. Ejderhaları öldürmem gerek, yoksa asla özgür olamayacağım." Benden anlamaya çalışmamı istiyordu. Hayatını düzene sokmasını beklememi.

"Hayat ne zaman bir savaş olmaktan çıkar?"

"Hak, kudrete galip geldiğinde."

Koridorun loş ışığında yüzünü inceledim ve yanından geçip fuayeye girmeden önce sessizce ona şans diledim. "Savaşta kılıcını taşıyacak birine ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Badass ve Fun-Sized'in köşesinde," diye seslendi arkamdan.

Har har har. Merdivenleri çıkarken ona orta parmağımı salladım ve kıkırdadığını, kapının arkasından kapandığını, kilitlerin yerine oturduğunu duydum.

OceanofPDF.com

C o N N o R

"T

Şapka çok güzel kokuyor," dedi Keira, yeni duş almış, yüzü tertemiz, pijamaları ve Miami Üniversitesi tişörtüyle mutfığa girerken.

Adada bir tabure çekti, ıslak saçlarını bir düğüm haline getirdi ve bileğindeki lastikle sabitledi. Keira'ya babasının bakışları ve annesinin elmacık kemikleri miras kalmıştı. O kadar keskinlerdi ki onlarla elmas kesebilirdiniz. Onun benim alanımda olması garip hissettiriyordu, tuvalet malzemeleri banyomu doldurmuş, çantaları yatak odama park etmişti. Bazı DNA'ları paylaşan yabancılardık ve adamda oturan bu kızın kız kardeşim olduğunu bir kez daha anladım. "Ne oldu?"

"Biberli, soğanlı ve peynirli bir omlet. Aç mısın?" diye sordum. En azından onu beslemek yapabileceğim bir şeydi. "Bunu yiyebilirsin, ben de bir tane daha yaparım."

"Hayır. Ava ve ben empanada yemeye gittik."

Keira incecikti, tıpkı bir manken gibi yapılıydı. Öğle yemeği için dışarı çıktığımızda salata ve pahalı bir su sipariş etmişti. "Empanadaları yedin mi?" Diyetiyle ya da onunla ilgili başka bir şeyle neden ilgilendiğimden emin olmadan sordum. "Çünkü yemek yemiyor gibi görünüyorsun."

"Yiyorum. Seninleyken gergindim." Kaşlarım bir kademe yukarı kalktı. Herhangi bir konuda gergin olamayacak kadar cesur görünüyordu. "Bunun bir randevu olduğunu sanıyordum, tamam mı? Ve ben hiç... şey, hiç randevuya çıkmamıştım."

Ona sırtımı döndüm ve omletimle ilgilenmeye başladım, içimde bir suçluluk duygusu vardı. O zamanlar sadece on dokuz yaşındaydı ama hiç kimseyle çıkmamış olmasına inanmakta zorlanıyordum. Teklif yokluğundan değil, bundan emindim.

"Ava ile aranızda ne var?"

Omleti tabağa kaydurdım, çekmecedan bir çatal aldım ve Keira'nın karşısındaki adaya oturdum. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim, bu yüzden sorusuna cevap vermeden yemeğimi mideye indirdim. Bir pislik gibi davranıyordum ama Keira'nın ortaya çıkışı pek de mutlu bir sürpriz olmamıştı ve ben hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyordum.

"Ailem Cayman Adaları'nda. Salı gününe kadar dönmeyecekler. Burada olduğumu bilmiyorlar. Dün onlardan hemen sonra yola çıktım ve on sekiz saat araba kullandım."

Bana verdiği bilgileri gözden geçirerek yemeye devam ettim. Eğer ortadan kaybolmak isteseydi, babasının Porsche'sini çalmak pek de akıllıca bir plan olmazdı.

"Bu sadece geçici bir durum. Uzun süre kalmayacağım."

"Getirdiğin bir sürü çantaya bakılırsa, bir süre kalmayı planlıyorsun gibi görünüyor." Tate, Keira'nın çantalarını kamyonetiyle getirmek zorunda kaldı. O kadar şeyi bir Porsche'nin bagajına nasıl sığdırdığı bir muammaydı ama sahip olduğu her şeyi toplamış gibi görünüyordu. Bavulundaki logolar çantasındakilerle eşleşiyordu ve tasarım ürünler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Louis Vuitton'u ben bile tanıdım.

"Brooklyn'de kalıyorum. Miami'ye dönmeyeceğim. Sadece bu yaşam düzeninin geçici olduğunu kastetmiştim. Bir iş ve daire bulana kadar."

Kalan yumurtaları kürekle ağzıma attım, tabağı lavaboya bıraktım ve buzdolabından bir şişe su aldım. "Su mu?"

"Evet, teşekkür ederim."

Onun için bir şişe aldım, önüne koydum ve tezgâha yaslandım, aramızda geniş bir alan ve bir ada bıraktım.

"Peki... ne bilmek istiyorsun?" diye sordu. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Yüzü saklayacak bir şeyi yokmuş gibi açıktı. Açık bir kitap olmayan annemden ve hasta, sapkın bir orospu çocuğu olan Ronan'dan çok farklıydı. "Bana aileden bahset."

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi başını salladı. "Annem yüzleşmekten nefret eder. Babama işiyle ilgili hiçbir soru sormaz çünkü cevapların hoşuna gitmeyeceğini bilir." Kaşlarım kalktı. Belki de Keira şüphelendiğimden daha fazlasını biliyordu. "Ona tapıyor, o da babama tapıyor. Büyürken bazen kendimi üçüncü teker gibi hissederdim. Sanki benim için yeterince yer yokmuş gibi." Omuz silkti ve acısını gizlemek için saçlarından bir perdenin yüzüne düşmesine izin verdi. "Benim istediğim türden bir aşk değil ama onların anlaşması böyle."

"Ve o ne derse onu mu yapıyor?" Nedense hâlâ annemin... annemizin... soğuk ve kalpsiz bir kadın olmadığına dair bir parça umut besliyordum, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen.

"Evet. Onu kaybetmekten çok korkuyor. Babam paylaşma konusunda pek iyi değildir. Bize sahip olduğunu düşünüyor."

Bu beni şaşırtmadı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Babamı seviyorum. Çocukken her zaman ilk ona giderdim. İki ebeveynim arasında bana en çok sevildiğimi hissettiren oydu," dedi. "Belki buna inanmakta zorlanıyorsunuz."

Şaşırtıcı bir şekilde, yapmadım. Maggie ve Keira'nın Shaughnessy'nin en büyük zayıflığı olduğunu anlamam uzun sürmemiştir. Ya da onları kendi hastalıklı ve çarpık yöntemiyle sevdiğini ve onları korumak için her şeyi yapabileceğini.

"Çocukken babamın suyun üzerinde yürüdüğünü ve annemin dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünürdüm," dedi. "Büyüyüp onların da insan ve kusurlu olduklarını öğrenmek berbat bir şey. Noel Baba'nın olmadığını öğrenmek gibi bir şey."

Bunu bilemezdim. Ben çocukken babam hep kötü adamdı ve annem de hep ortalıkta yoktu.

"Hayatım boyunca korunaklı yaşadım. Normal çocukların peşlerinde onları takip eden ve her hareketlerini rapor eden iri yarı bir adam olmadığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin." Omuz silkti. "Bu bana sadece daha becerikli olmayı öğretti," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Keira Shaughnessy'nin dünyasında daha becerikli olmanın ne anlama geldiğini bilmek istediğimden emin değildim. O 'hantal herifler' muhtemelen ona bakmakla meşguldü.

"Senin sıran. Anlaşman nedir? Gerçekten mi?"

Gözlerimi kısıtım ve dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek ona ne kadarını söyleyeceğimi düşündüm. Siktir et. Yeni ve gelişmiş Connor. Artık sır yok. Artık yalan yok. "Ben iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısıyım. Eroin."

Başını eğdi ve bir süre yüzümü inceledi, itirafıma fazla şaşırmamıştı. Killian gibi Keira da duygularını bastırma ve bir maskenin arkasına saklanma sanatında ustalaşmıştı. "Ne zamandır temizsin?"

"Seninle tanışmadan bir ay önce temizlendim."

Mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Peki neden Miami'de uyuşturucu satıcılarıyla takılıyordun?"

"Uyuşturucu satıcılarıyla takıldığımı nereden biliyorsun?"

"İnsanların bana verdiğinden çok daha fazlasını biliyorum."

"O dört hayduda beni nerede bulacaklarını söyledin mi?" Yüzünü izleyerek sordum. Bir şey ele vereceğinden şüpheliydim ama en iyi yalancıların bile söyleyecekleri vardı.

"Evinize girenler mi?" "Zorla girmediler.

Benim peşimden geldiler."

Başını iki yana salladı. "Senden kimseye bahsetmedim. İlk başta, bu kadar yanlış anladığım için utandım. Genelde insanları okumakta iyiyimdir. İlgimi çektiniz, bu yüzden sizi birkaç kez takip etmiş olabilirim." Omuz silkti. "Ama ben babamın kızıyım, bu yüzden ne zaman çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilirim." Bakışlarını tuttu ve doğruyu söylediğini anladım.

Ona güvendiğimi söylemek biraz zordu ama ona inanıyordum.

"Babamın bununla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Bu işte onun parmağı var." Kaybedecek neyim vardı ki? Ava'ya daha önce anlattığım hikâyeyi ona da anlattım. O kadar uzun süre kendime sakladıktan sonra şimdi bülbül gibi şakıyordum.

"Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim," dedi konuşmamı bitirdiğimde. "Babam pisliğin tekidir. Görmeni istemediği bir şeye çok yaklaşmış olmalısın."

"Sana ve annene çok yaklaştırmaya çalıştım."

Başını iki yana salladı. "Sana böyle bir tuzak kurmuş olamaz. Daha fazlası olmalı. Babamın hareketleri hesaplıdır. Duygularının işini yönetmesine izin vermez ve hayatını bölümlere ayırır. İş anlaşmalarının aile hayatına sızmasına asla izin vermez." Alt dudağını çiğnedi, gözleri kısıldı, düşünüyordu. "Miami büyük bir şehir. Tek bildiğin adıysa, onu nasıl buldun?"

Sorusunu düşündüm. Miami'ye vardığımda Shaughnessy'yi bulmam birkaç günümü almıştı. Bunun boşa kürek çekmek olduğunu ve Seamus'un ne konuştuğunu bilmeyecek kadar sarhoş olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ronan'la Hell's Kitchen'da birlikte büyüdüklerini ağzından kaçırmıştı, ben de Miami'ye gitmeden önce öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalışarak önce oraya gitmiştim. İnsanlar onu ya hatırlamıyor ya da konuşmuyordu, ancak eskiden bir gece kulübü işlettiğini öğrendim ve Miami'de işe oradan başladım. Yavaş yavaş arayışım değişti. Uzun zamandır kayıp olan annesine kavuşmak isteyen bir oğuldan ziyade, kendimi ele geçirilmesi zor Ronan Shaughnessy'nin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışan bir özel dedektif gibi hissediyordum. Ne emlak işlemleri ne de evliliği hakkında kamuya açık hiçbir kayıt yoktu. Bilgi edinmek istediğinizde, bu konuda gevşek davranan insanları aradınız.

Dudaklar. Sarhoşlar. Bağımlılar. Alışkanlıklarını finanse etmek için hızlı para arayan insanlar. Rehabilitasyondan yeni çıkmış, iyileşmekte olan bir bağımlı olmama rağmen bilgilerimi bir keşten almam ironikti.

"Bu sana pahalıya patlayacak."

"Bana henüz hiçbir şey söylemedin." Yüz dolarlık banknotu önünde sallandırırdım.

"Bu bir bok satın almayacak."

Parayı cebime attım ve peşimden geleceğini bilerek uzaklaştım. Kovaladı da. O zamanlar, bir anlaşma için asla bilgi satmadığım gerçeğiyle gurur duyuyordum. Pislik herif.

"Tamam. Tamam. Tamam. South Beach'te bir kulüp işletiyor." "Kulübün adı ne?"

"Bilmiyorum." Kafasını kaşdı. "Collins Caddesi. Twenty-Second'un hemen dışında mı? Yirmi birinci, belki. Özel bir kulüp. Ne isterlerse alabilen zengin pislikler için yetişkin Disneyworld'ü gibi. Ama o parasını böyle kazanmıyor."

"Neye bulaşmış?" Adamın konuşmasını sağlamak için teklifi bir elli dolarla daha tatlandırırdım. Dudaklarını yaladı, paranın ona neler alabileceğini düşünüyordu. Yetişkin bir Disneyworld.

"Aklınıza ne gelirse, o da bu işin içinde. Ama kimse bu konuda bir şey yapmayacak. Cebinde önemli insanlar var ve hepsi de bu işten kâr elde ediyor." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı, gözleri etrafta geziniyordu, sahilde başka kimseyi görmediğim halde duyulacağımız paranoyasına kapılmıştı. Konuşurken nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakındı. "Söylentilere göre bir uyuşturucu ve silah tüccarıyla yatağa girmiş. Güvenlik karşılığında kârdan pay almış. Satıcı onu biraz paradan mahrum bırakmış." Ellerini havaya kaldırdı. "Benden bir şey duymadınız."

"Satıcının adı ne?"

Başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Söyleyemem. Shaughnessy ile neden bu kadar ilgileniyorsun? Kızı sana kazık falan mı attı?" Sarı dişlerini göstererek kıkırdadı.

"Bir kızı mı var?" Şaşkınlıkla sordum. "Kaç yaşında? Adı ne?"

Gözleri sola kaydı. "Konuşmam bitti. Parayı bana ver."

Ona parayı ve bir paket tarçınlı sakızı uzattım, o da kuma fırlattı ve bir sonraki ilacını aramak üzere tökezleyerek uzaklaştı. Derin bir nefes aldım.

Nefes aldım, istekle savaşmaya çalıştım ve bir sigara yaktım. Yeni bağımlılığım.

"Etrafa sordum," dedim. Bana bilgi veren tek kişi o keş değıldi.

Keira, "Başınızı belaya sokmanın bir yolu da bu," dedi.

O haklıydı. Sokakta kulaktan kulağı yayılırdı ve büyük şehirlerde bile çevreler küçüktü.

"Bu konuda ne yapacağız?" diye sordu. "Hiçbir şey yapmayacağız."

"Ama bir planın var, değıl mi?"

Başımı eğdim ve yüzünü inceledim. "Kimin tarafındasın?"

"Benimkini. Senin de. Buraya gelerek doğıru şeyi yaptım ve Miami'ye geri dönmeyeceğim. Kalıyorum. Bu benim yaşayacağıım hayat... babamın ya da annemin değıl... benim. Ve bunu kendi şartlarımla yaşamak istiyorum." Sesi meydan okur gibiydi ve gözlerimin içine bakarak planında delikler açmamı bekliyordu. Vurmuyacaktım. Keira ve benim şüphelendiğıimden çok daha fazla ortak noktamız vardı.

Onun özgürlüğü ve mutluluğı hak ettiğıine ya da bunu elde etmesine yardım etmenin benim görevim olduğıuna ne zaman karar verdiğıimden emin değıldim ama vermiştim. "Eğer istediğıin buysa, yardım etmek için elimden geleni yapacağıım."

"Gerçekten mi?"

İlk tanıştığımızda, o bir amaç için araçtı. Gizemli annem hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordum. Ona gerçek adımı ve Brooklyn'li olduğumu söyledim ve yüzündeki ifadeden kim olduğumu ya da herhangi bir şekilde akraba olduğumuzu bilmediğini anladım. Beni çekici bulduğunu da söyleyebilirdim, bu yüzden onunla oynadım. Bir parçam ondan nefret ediyor, Killian ve ben bir kenara atılmışken annemi hayatında tuttuğı için ona kızıyordu. Ama babasının günahlarının bedelini ödememeliydi. Bunların hiçbiri onun suı değıldi. Annemiz bizi terk etmiş olabilirdi ama Keira hayatımızın bir parçası olmak istiyordu ve ben de onun bu şansa sahip olmasını istiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, küçük bir kız kardeşe sahip olma fikrine ısınıyordum ve bu konuşma boyunca onu bir insan olarak sevmeye başlamıştım.

"Gerçekten. Yeni bir başlangıca ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum."

"Sanırım tanırısın," dedi, yüzünde ya da sesinde herhangi bir yargılama yoktu. "Tate'i nereden tanıyorsun? Sırf senin yüzünden arabayı boşaltmama yardım etmeyi kabul etti."

"O benim sponsorum."

Başını salladı. "İyi birine benziyor."

Ona şüpheyle baktım, bir bildiği olduğunu çok iyi biliyordum. Tate bana onun bir baş belası olduğunu, değerli Mustang'inin kaputunun altını karıştırdığını ve ona işiyle ilgili sorular sorduğunu söyledi. Ona kaslı arabalar almasını ve kâr etmek için onları restore etmesini önermişti. "Lanet olası yeri işletmek istiyor gibi görünüyor," diye homurdandı. "Benden iş istedi. Onun gibi bir kadını işe almamın imkanı yok."

"Sana patronluk taslayacağından mı korkuyorsun?" Alay etmişim. "Denemekten geri kalmazdı."

Keira bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve ben bunun istediğini elde etmek için kullandığı gülümseme olduğunu çoktan anlamıştım. Pek çok erkeğin buna kanacağından şüpheleniyordum. "Onun için çalışmak istiyorum," dedi, lafı dolandırmadan.

"Evet, anladım."

"Belki benim için iyi şeyler söyleyebilirsin."

Kıkırdadım ve başımı salladım, eğer onu işe alırsa bunun sonunu asla duyamayacağımı düşündüm. Su şişesine sarılmış manikürlü eline baktım. "Ellerimi kirletmekten korkmuyorum," dedi aklımdan geçenleri okuyarak.

"Daha yeni geldin. Birkaç gün bekleyelim." O zamana kadar hala buralarda olup olmayacağını görmek için. Telefonunu bir kez bile kontrol etmediğini fark ettim, bu yüzden Miami'de bıraktığını varsaydım. Muhtemelen babasının takip cihazları vardı.

Kabul etti ama bunun bu tartışmanın sonu olmadığını biliyordum. "Artık aynı tarafta olduğumuza göre, Ava ile aranızdaki mesele nedir?"

"Kemiği olan bir köpek gibisin."

"Ben inatçıyım. Ve meraklıyım. Birbirimize bağlanıyoruz."

"Bağlanma. Doğru. Ava ve ben biraz ara verdik. İşleri yoluna koymaya çalışıyorum."

"Sen iyi bir adamsın Connor."

"Her zaman değil."

"Bir kız için biraz kötülük iyidir. Aksi takdirde c a n ı çok sıkılır."

Mantığı çarpıktı ama çabasını takdir ettim.

"Seni seviyor. Bu çok açıktı. Bunda yanlış olan ne?" diye sordu, sanki gerçekten bilmek istiyormuş ve cevabım onun için önemliymiş gibi.

"Karışık bir durum."

"En iyi aşk hikâyeleri hep öyledir." Sanki tüm hikâyeyi anlatmamı bekliyormuş gibi çenesini ellerinin üzerine koydu. O kadar vaktimiz yoktu.

"Hiç aşık oldun mu?" Hiç kimseyle çıkmadığına dair söyledikleri doğruysa gülüp geçmesini ya da hayır demesini bekleyerek sordum.

"Ben... birini seviyorum. Ama bu asla yürümeyecek."

"Neden olmasın?" Babasıyla ilgili sorunları olduğundan şüpheleniyordum.

Sanki bana ne kadarını anlatmak istediğini anlamaya çalışıyormuş gibi bir gözünü kapattı. "Babam için çalışıyor."

"Anthony," dedim çılgınca bir tahminde bulunarak. Anthony Ronan'ın şoförüydü ve anladığım kadarıyla en güvendiği adamdı. Sessiz biriydi, tahmin etmem gerekirse otuzlu yaşların ortalarında ve eski askerdi. Ronan'ın diğer piyadelerinin bir adım üstündeydi. Anthony bir iş bitiriciydi. İşi Marco'nun cesedinden kurtulmaktı ama bundan bahsetmemiştim.

"Evet. Anthony."

Meraklanma sırası bendeydi. "Her iki tarafa da gitti mi?"

"Eğer aşk bir yarışma olsaydı, o kazanırdı. Onu on iki yaşımdan beri seviyorum. Belki ondan da önce. On sekiz yaşına geldiğimde, belki bir şansımız olur diye düşündüm. Hüsni kuruntu. Asla birlikte olamayız. Özellikle de şimdi..."

"Brooklyn'de olduğun için mi?" Onları ayıran şeyin coğrafyadan daha fazlası olduğunu bilerek sordum.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Anthony beni seviyor ama bana *aşık* değil. Onun gözünde ben her zaman babamın kızı, korumak istediği bir insan olacağım. Asla çizgiyi aşp daha fazlasını istemez, ama bu benim daha fazlasını ummama engel olmadı. Bazen birinin gitmesine izin vermek zorunda kalırsınız. Çünkü onları, onlar için en iyisini isteyecek kadar seversiniz. Ama bazen... doğru kişiyi bulduğunuzda, ona sıkıca tutunmalı ve asla bırakmamalısınız." Bana kurnazca bir bakış attı ve son cümlemin benim çıkarım için eklendiğini anladım.

"Tavsiye istediğimi hatırlamıyorum."

"İstemedin. Bedavaya veriyorum." "Ne kadar büyüksün."

Keira güldü. "Dürüstlük konusuna girdiğimize göre... bu arada çok ferahlatıcı... Ben de seni kullanıyordum. Tanıştığımızda, yaşına yakın bir erkek bulmaya çalışıyordum. Yasak olmayan biri. Seni düşünmüştüm.

mükemmel bir adaydı." Gözleri genişledi. "Vay canına. Bu bir başarısızlıktı. Yasak aşk için bir mıknaş olmalıyım."

Bunun üzerine ikimiz de gülmekten kırıldık. Tüm bu durum o kadar çılgıncaydı ki tek yapabildiğim gülmekti.

Bir süre sonra uyuyacağım kanepeyi hazırlarken bana "Killian'la birbirinize çok mu benziyorsunuz?" diye sordu.

Killian. Yarın sabah ona haberi vermem gerekiyor. Eğlenceli olacaktı. Bir dakika boyunca sorusunu düşündüm. "Birbirimize çok benziyoruz ama benzerlik burada bitiyor. Biz çok farklıyız."

Beni oturma odasında yalnız bırakıp yatak odasının kapısını arkasından kapattıktan sonra bunun ne kadar doğru olduğunu merak ettim. Killian'ın sert bir dış görünüşü vardı ve duygularını saklamakta daha iyiydi, ama onun da benim kadar derin şeyler hissettiğinden şüpheleniyordum. Sadece bununla farklı bir şekilde başa çıkıyordu.

Uyumadan önce, her gece yaptığım gibi Ava'yı hayal ettim, rüyalarımnda beni ziyaret edeceğini umuyordum. Hiç gelmedi. Belki de ondan beni beklemesini istediğim için aptalın tekiydim. Belki de ona sıkıca sarılmalı ve gitmesine asla izin vermemeliydim. Ama benim için savaşmasını ya da benim saçmalıklarına daha fazla katlanmasını istemiyordum. Bunu kendi başıma yapmalı ve ona güvenebileceği türden bir adam olabileceğimi göstermeliydim. Jake Masters'ın ne yaptığını bana neden anlatmadığını biliyordum. Beni gerçeklerden korumaya çalışıyordu. On altı yaşındayken Seamus'un bizi ziyaret ettiği o geceden beri Ava beni 'düzeltmeyi' kendine görev edinmişti. Sevgisinin beni kurtarmaya yeteceğine inanmıştı ve ideal bir dünyada öyle de olurdu. Ama biz ideal bir dünyada yaşamıyorduk. Ve onun sevgisi benim kendimi yok etme arayışımla boy ölçüşemezdi. Artık kırılmak istemiyordum. Parçaları toplamak zorunda kalmasını istemiyordum. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

C o N N o R

"W

Benimle ne hakkında konuşman gerekiyordu?" Killian, Transmitter Park'taki iskelenin sonuna doğru yürürken ona uzattığım karton fincandaki sade kahveyi alarak sordu. Şurada

bu erken saatte, kendi başımızaydık. "İlişki tavsiyesine ihtiyacın var mı?"

Bu komikti. Eden'dan önce Killian'ın hiç ilişkisi olmamıştı. Onun için her şey tek gecelik ilişkiler ve sıradan takılmalardan ibaretti. "Şimdi de uzman mı oldun?"

"Evet." Bu ifadedeki mizahı fark ederek kıkırdadı. "Sen ve Ava iyi misiniz?"

"Halletmemiz gereken bazı şeyler var."

"Huh."

"Şükran Günü nasıldı?" Kısmen Ava hakkında konuşmak istemediğim için ama aynı zamanda önemsemişim için sordum.

"Güzel. Gelecek yıl bizimle gelmelisin."

"Evet. Belki." Doğu Nehri'nin dalgalı sularına baktım, doğru kelimeleri bulmak için beynimi zorlarken soğuk rüzgâra karşı kendimi destekledim. Lanet olsun. Doğru kelimeler yoktu. Ya beni destekleyecek ya da çekip gidecek ve beni dışlayacaktı. "Sana Miami'de gerçekte ne olduğunu anlatmalıyım."

"Bana bu saçmalığı yapma. Bir daha olmaz." Gitmek için döndü.

Gitmesini engellemek için kolundan tuttum. "Kalman ve beni dinlemen gerekiyor."

Gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye baktı, çenesi sıkılmıştı ama kolunu bıraktım ve öylece kaldı. Dün gece Ava'ya Seamus'u görmeye gittiğim geceyle ilgili anlattığım hikâyeyi tekrarladım.

"...bana bir ilişkisi olduğunu söyledi, adamın adını verdi ve Miami'de yaşadıklarını söyledi."

Killian bana sert bir bakış fırlattı. "Neden bunların hiçbirini bana anlatmadın?"

"Seninle aramı düzeltmenin bir yolunu bulmak istedim. Benim için yaptığın onca şeyden sonra-"

"Bana daha fazla yalan söylemenin, sır saklamanın bana borcunu ödemenin yolu olduğunu mu düşündün?" diye sordu kuşkuyla.

"Oraya gideceğimi, onu bulacağımı ve bana hayatımızın bir parçası olmak istediğini söyleyeceğini düşündüm. Seni arayıp 'Hey, annemizi buldum' diyebileceğimi düşündüm. Hadi gel." diyebileceğimi düşündüm. Şimdi kulağa çok saçma ve safça geliyor ama o zamanlar gerçekten değerli bir şey yaptığıma inanmıştım. Yıllar önce verdiğim bir sözü yerine getirdiğime.

"Lanet olsun, Connor. Ben de seninle gelirdim. Bunu birlikte yapabilirdik." Sesi kızgınlıktan çok incinmiş gibiydi. "Onu gördün mü?"

"Bir kez. Kısa bir süre." Hatırlamadığım kadını gözümün önüne getirdim. Koyu renk, parlak saçları ve Killian'la bana miras kalan aynı mavi gözleriyle hâlâ güzeldi. "Beni tekrar görmenin güzel olduğunu söyledi ama uzun zaman olmuştu ve artık yeni bir hayatı vardı."

Killian'ın yüzünde beliren acıyı gördüm, sonra yüzünü kilitledi ve çenesini sıkı. "Bu kadar mı? Sana verdiği bu kadar mı?"

Başımı salladım, keşke ona daha nazik bir şeyler söyleyebilseydim ama kadından aldığım tek şey buydu. Bir de Keira'ya kim olduğumu söylememesi için yalvarması. Oğullarından çok kızını korumakla ilgilendiği çok açıktı. İkinci ailesini ilk ailesine tercih etmişti ama neden bizi sır olarak saklamak istediğini anlamıyordum. Hiçbir şey anlamamıştım ve anlamaya çalışmaktan da vazgeçmiştim. Bazı şeyler çaba harcamaya değmezdi.

"Ben hep Seamus'un onu taciz ettiğini düşünmüştüm... korkmuştu," dedim. "Belki de onu tehdit etti ve bu yüzden bizi geride bırakmak zorunda kaldı."

Killian ensesini ovuşturarak, "Bilmiyorum," dedi. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama bir keresinde onu başka bir adamla basmıştım. Benden çenemi kapalı tutmamı istemişti."

Sert bir kahkaha attım. Bir sürü sır ve yalan. Ne zaman bitecekti? Killian'ın hâlâ yanımda durması ve hışımla çekip gitmemesi beni biraz rahatlatmıştı.

"Adı ne?" diye sordu.

"Ronan Shaughnessy. Bir gece kulübü sahibi. Diğer şeylerin yanı sıra," dedim. "Bana tuzak kurdu. O uyuşturucuları ben almadım. Polisler motel odamı bastı ve çantamda rahatlıkla uyuşturucu buldular."

"Uyuşturucuyu sen almadın," dedi ve bana bir bakış attı.

"Hayır." Doğruyu söylediğimi anlayana kadar bakışlarını üzerimde tuttum. Onlarla işbirliği yapmam için beni nasıl 'zorladıkları' kısmını atladım.

"Neden? Bunu neden yapsın ki?" Killian'ın kaşları çatıldı, mantığa meydan okuyan bir duruma mantık katmaya çalışıyordu.

"Maggie'den uzak durmam konusunda beni uyarmıştı," dedim annemizin ilk adını kullanarak. Anne unvanını hak etmiyordu. "... ve kızı Keira'dan. Ama ben dinlemedim." Ateşle oynadım ve yandım.

"Onun kızı..." Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışırken kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Keira bizim kardeşimiz."

"Ne oluyor lan?" diye sordu, yüzünde şok ifadesi vardı.

Killian'a tüm bu bilgileri sindirmesi için birkaç dakika verdim. Bir kerede sindirmesi çok zordu. Killian genellikle zeki biriydi. Ondan pek bir şey kaçmazdı, bu yüzden ot ve ecstasy için yakalanma hikâyeme inanması beni şaşırtmıştı. Eğer uyuşturucu satın almış olsaydım, bu on sentlik bir çanta ve birkaç kulüp uyuşturucusu olmazdı. Miami Vice'ın bir acemiye marihuana için yakalamaktan daha önemli işleri olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Kaç yaşında?" "Ocak ayında yirmi bir olacak."

Kafasında hesap yaptı ve benimle aynı sonuca vardı. Annemiz bizi terk ettiğinde Keira'ya hamile olmalıydı.

"Siktir," dedi ve sonra bu duruma uyan tek kelimeye indirgeyerek iyi bir önlem için üç kez daha söyledi. "Shaughnessy sana neden tuzak kurdu?"

Çünkü yapabiliirdi. "Onun işine burnumu soktum. Yakınlaştığım uyuşturucu satıcısı ona kazık atmıştı. Beni tutuklayan polisler Ronan'ın maaş bordrosunda olmalı. Satıcı Marco'nun uyuşturucu ve silahlarını sakladığı depoyu bastılar ve Marco'yu öldürdüler. Ronan'ın adamları ortalığı temizledi ve bir sürü kokain ve silaha el koydu. Ve bana özgürlüğüm verildi." Acı bir kahkaha attım. Her şey ne kadar ironikti. Özgürlük bir efsaneydi. Göğsüm sıkıştı ve suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışarak göğsümü ovuşturdum. "Shaughnessy'nin bana ihtiyacı yoktu. "Shaughnessy'nin bana ihtiyacı yoktu.

Marco. O sadece beni oyununda bir piyon olarak kullanan hasta, sapkın bir orospu çocuğu. Ve onun için oyun buydu. Bir oyun."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Killian.

"Shaughnessy, Brooklyn'e dönmem ve orada olanlarla ilgili çenemi kapalı tutmam karşılığında güvenliğimi sağlayacağına söz verdi."

"Bunu bana geçen yıl döndüğünde söyleyebilirdin," dedi Killian. "Söyledim-"

"Neye sahip olacaktın?" Nasıl cevap vereceğini çok iyi bildiğim için sordum. "Miami'ye gider ve bu işi hallederdim."

Başımı salladım. "Bu yüzden sana söylemedim. Sen ne yapardın? Onu döver miydin? Onun için çalışan tüm adamları mı toplardın? Gizli polisleri? Güvenliği mi? O kasabada istediği her şeyi elde edebilecek kadar parası ve gücü olan pahalı takım elbiseli bir suçlu."

Killian bir an için bunu düşündü. "Neden polise gitmedin... dürüst polislere... ve onu ihbar etmedin?"

Evet, kulağa kolay geliyor. Bunu neden yapmadım? "O zamanlar ağzımı kapalı tutmanın daha akıllıca olduğunu düşünmüştüm. Bir keşin sözüne kim inanır ki? Shaughnessy'nin Miami'de bağlantıları var..." Sesimin kesilmesine izin verdim. Killian şimdi anlamıştı. Bana inandığını yüzünden okuyabiliyordum.

Dün gece Ava'yı görmek için Tate'in garajına gitmeden önce Deacon Ramsey'e tüm hikâyeyi anlatmıştım. İfademde atladığım her ayrıntıyı. Ramsey'e Seamus'a güvendiğimden daha çok güvenmiştim. Ramsey hikâyeme inanmış ve geçmişim yüzünden bana güvenilmez ya da yalancıymışım gibi davranmamıştı ve bu yüzden ona sonsuz minnettarlık duyuyordum. Miami onun yetki alanı dışında olduğu için hikâyemle birlikte Federallere gitmem gerekiyordu. Bunu da bugün yapmayı planlıyordum. Killian'a planımı anlattım ve o da başıyla onayladı.

"Güzel. Ben de seninle geleceğim. Biz-"

"Hayır. Dinle... Desteğin için minnettarım." Killian'ın itirafıma nasıl tepki vermesini beklediğimden emin değildim ama bu tür bir destek beklemiyordum. Belki de ona daha fazla kredi vermeliydim. "Ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Telafi etmek için yapmam gereken başka bir şey daha var."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve ben de kabul etmesini bekledim. "Tamam."

"Tamam."

"Shaughnessy bizi ondan uzak tutmak için neden bu kadar zahmete girdi?" Killian sordu.

Annemizden mi yoksa hiç bilmediğimiz kız kardeşimizden mi bahsettiğinden emin değildim. Her iki durumda da cevap aynıydı. "Bir insan neden böyle bir şey yapar? Seamus neden seni eşek sudan gelinceye kadar dövdü? Nico'nun üvey babası neden annesini dövüyor? Belki de böyle adamlar insanlara zarar vermekten zevk alıyordur. Belki de kendilerini erkek gibi hissetmek için güçlerini kullanmaya ihtiyaç duyacak kadar güvensizdirler." Başımı salladım. "İnsanların yaptıklarını neden yaptıklarını sana anlatmaya başlayamam bile."

"Geçen yıl... Senin için en kötüsünü düşündüm."

"Buna hakkın vardı."

Başını iki yana salladı. "Çok şey atlattın." "Hepimiz yaşadık," dedim.

"Bu kadar mantıklı olmayı bırak."

Bir kahkaha attım. Nadiren mantıklı olmakla suçlanırdım. "Dinle... eğer o adamların eve geleceğini düşünseydim, Eden'in benimle orada takılmasına asla izin vermezdim. Onları Shaughnessy'nin gönderdiğini sanmıyorum. Biraz para koparmış düşük seviyeli sokak satıcıları olduklarından şüpheleniyorum. Ama sen ve Eden bu işe bulaştığınız için çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin."

Başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Yalanlarımdan ve sırlarımdan kurtulduğumda omuzlarımdaki yükün bir kısmının kalktığını hissettim. Özürler sadece kelimelerden ibaretti ama onları kastettiğimi bildiğini söyleyebilirdim. "Biliyorum. Ama bunu yapmalıydın."
_"

"Seamus'a söyledim," dedim, bu konuda nereye varmak istediğini biliyordum. Killian bana daha önce Seamus'a söyleseydim beni korumak için en iyi adamlarını görevlendirebileceğini söylemişti. Saçmalık. Ben daha iyi biliyordum. "O adamlar evimize gelmeden üç gün önce ona her şeyi anlattım."

Killian'ın yüzünde şok ifadesi belirdi ve birkaç sersemlemiş an boyunca hiçbir şey söylemedi. "Lanet Seamus. *Biliyordu...* ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadı."

Artık her şey ortadaydı. Tüm çirkin gerçek. Nedense Killian her zaman Seamus'un içinde bir parça da olsa dürüstlük olduğuna inanmıştı. Belki de onu içmeye başlamadan önce tanıdığı içindi. Annemiz gitmeden ve Seamus onu dövmeye başlamadan önce. Her zaman Seamus'un iyi bir polis olduğunu düşünmüştü ve Killian o gece bizi kurtarmaya geldiği için ona minnettardı. Şimdi ona hikâyeyi farklı bir açıdan göstermiştim ve ne düşüneceğini bilmiyordu. Lanet kulübe hoş geldin.

"Gerçeği öğrenince kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Bana gerçeklerle yüzleşmenin ne kadar önemli olduğunu gösteren sendin," dedi. "Seamus'la yaptığı şey hakkında yüzleşen sendin."

"Hatırladığım kadarıyla bu konuda pek mutlu değildin." Miami'den döndükten kısa bir süre sonra kapıyı Seamus'a açmıştım. Eski günlerin hatırına beni yumrukladı ve ardından son beş aydır nerede olduğumu öğrenmek istedi. Yüzündeki ifadeden bana sır verdiğini hatırlamadığını anlayabiliyordum. Eden ve Killian yukarıdaydı ve Killian bir kez daha beni korumaya çalışarak aşağı inmişti ama ben kirli çamaşırlarımızı ortaya dökme zamanının geldiğine karar vermiştim. Killian bana çok kızmıştı ve Eden'in bunu duymuş olması onu daha da kızdırmıştı.

"Yapılması gereken doğru şey buydu," dedi Killian. "Gerçeklerle yüzleşme konusunda her zaman iyi oldun."

Ona üç kafası varmış gibi baktım. "Hep yalan söylüyordum."

"Gerçekten önemli olan şeyler hakkında değil. Bunu da atlatacağız," dedi Killian. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir daha asla."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın."

"Gücünü elinden aldım. Seni dolaba gönderdim. Seni uzağa ittim. Tıpkı Seamus'un yaptığı gibi seni aşağıladı."

Bu beklenmedik itiraf karşısında ne diyeceğimi bilemeden çenemi zorladım. Kendimi altı, yedi, sekiz yaşlarında hayal ettim... dolaba saklanmış, ellerimle kulaklarımı kapatmış, Killian'ın dayak yeme sesini duymamaya çalışıyordum. Yediği her yumrukta içimden bir parça kopuyordu, ta ki içimde yama tutmayacak kadar çok çatlak ve yarık oluşana kadar. İçimdeki o boşluk daha da büyüdü, lanet olası Büyük Kanyon'dan daha büyük oldu. O çaresizlik hissini hatırladım. İstismarı durdurmak ya da Killian'a yardım etmek konusundaki acizliğimden kaynaklanan suçluluk duygusunu. Ve Killian'ın unuttuğum sözleri kafamda yankılandı.

"Senin derdin ne Connor? Her şeye sahiptin ama hepsini çöpe attın."

"Yaptığım her şey seni korumak içindi, peki ne için? Uyuşturucuyla kendini öldürebilesin diye mi? Uyuşturucu ezikler içindir. Hayatın boyunca ezik mi olmak istiyorsun?"

"Neden her şey senin için bu kadar zor Connor? Uğraşmam gereken kendi sorunlarım var. Senin saçmalıklarına ihtiyacım yok."

Ve sonra beni rehabilitasyona bıraktığı gün. *"Kendine çeki düzen ver. Pisliklerini temizlemekten bıktım. Eğer bundan sonra uyuşturucuya geri dönersen."*

Seninle işim bitti. Anladın mı?"

"Elinden geleni yaptın," dedim ona çünkü bu doğruydu. Biz sadece boktan bir durumdan elimizden geldiğince kurtulmaya çalışan iki ocuktuk. "Her zaman yanımdaydın. İhtiyacım olduğunda kııma tekmeyi bastın. Sulama oyunu oynamayalım. Suçluluk duygusundan kurtulalım. Ben kendi gemimin kaptanıyım. Ruhumun efendisiyim... ve tüm bu saçmalıkların."

Gözlerini kısarak uzaklara baktı, düzeltemeyeceğimiz ya da değiştirmeyeceğimiz bir geçmişle yüzleşmeye çalışıyordu. Yine de uzun bir yol kat etmiştik. Beş yıl önce, hatta bir yıl önce bile bu konuşmayı asla yapamazdık.

"Bu kız kardeşimiz... Keira," dedi, ismi test ederek. "Nasıl biri?"

Bir sonraki bombayı patlatmak üzereydim. "Onunla tanışmaya hazır mısın? O burada."

"Burada mı? Brooklyn'de mi? Bunu neden şimdi öğreniyorum ki?"

"Dün geldi. Sürpriz oldu."

"Pislik herif," dedi ve koluma bir yumruk attı, canımı yakacak kadar sert değildi. Ben de ona yumruk attım ve sonra Keira'nın bizi beklediği kafeye doğru yürürken ikimiz de aptallar gibi güldük.

Kardeşimi geri kazanmıştım ve ilk kez eşit şartlarda olduğumuzu hissediyordum. Hayatım boyunca onun gölgesinde yaşıyormuşum gibi hissettim. Onun peşine takılmıştım. O hayattan daha büyüktü. En güçlü. En cesur. Seamus'un kendi hastalıklı ve çarpık yöntemiyle en çok sevdiği kişi. Seamus Killian'a saygı duyardı, onun MMA kariyeriyle gurur duyardı. Bana her zaman Killian'ın hayatında bir şeyler başardığını hatırlatırdı, ben ise bir oğul için üzgün bir bahaneydim. Ama artık her şeyi unutmanın zamanı gelmişti. Artık beni yok etme gücüne sahip olmamaları için o kötü anılara ışık tutmanın zamanı gelmişti.

"Gergin görünüyorsun," dedim Killian'ın ensesini ovuşturup durmasına dikkat ederek.

"Gergin," diye alay etti.

İçimden kıkırdadım. Bunu asla kabul etmezdi, bunun bir zayıflık olduğunu düşünürdü. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Kafeye girdik ve çenemi Keira'ya doğru salladım.

"Aman Tanrım. Bu o mu?" Başımı salladım. Evet, oydu. Yirmi dakika önce yanından ayrılmıştım ve sakallı bir hipster adam ona asılıyordu bile. Keira'nın yüzündeki kıbar ifadeden bu adamın hiç şansı olmadığını anlayabiliyordum.

"Endişelenmem gereken bir kadın daha," diye mırıldandı Killian.

Güldüm. Hayatındaki her kadının onun korumasına ihtiyacı olduğuna dair çılgınca bir fikri vardı. Çoğu zaman, sadece kendi başlarının çaresine bakmakla kalmayıp kışımıza tekme basacak kadar yetenekliydi. Keira'nın Ava ve Eden'a uyum sağlayacağını hissediyordum. O hesaba katılması gereken bir güçtü. "Onu Krav Maga derslerinden birine sokmalısın. Ona erkeklerin taşaklarını nasıl tekmeleyeceğini öğret."

Killian kıkırdadı. "Bunu duymuştum."

"Eğlenmene sevindim," diye mırıldandım, bu da onu daha çok güldürdü.

Masasının önünde durduğumuzda Keira başını kaldırıp baktı. Killian karşısındaki koltukta oturan adama kaşlarını çatı ve çenesini sallayarak adamın kapıdan çıkıp gitmesi gerektiğini işaret etti. Bazen tam bir baş belası oluyordu. Eden'ın buna nasıl katlandığını bilmiyordum.

Keira adama, "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler," dedi. "Kardeşlerim şimdi burada."

Kardeşler. Killian'ın kaşları bir kademe yukarı kalktı.

Adam koltuğunu boşaltmadan önce bir kâğıt peçeteye numarasını yazdı. "Ara beni. Takılırız. Sana Brooklyn'i gezdirebilirim."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Keira, ona sahte olduğunu bildiğim göz kamaştırıcı bir gülümseme vererek. Ayrıca adamın asla aranmayacağını da biliyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gracie."

Killian bana ne sikim bakışı attı. Omuz silktim ve Killian Keira'nın karşısındaki koltuğa otururken ben de bir sandalyeyi çevirip üzerine oturdum.

"Vay canına. Killian. Seninle tanışmak için ölüyordum. Bu biraz garip, değil mi?"

"Evet, öyle." Elini saçlarında gezdirip üst dudağını dişlerinin arasında sıkarak söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken kahkahamı bastırdım ama ne diyeceğini bilemiyordu. Bakışları önündeki fincana takıldı ve bir kahve daha isteyip istemediğini sormadan önce sandalyesinden yarıya kadar kalkmıştı.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim." Killian koltuğuna geri yerleşti ve Keira ona gerçek olduğunu bildiğim ve onu rahatlatmayı amaçlayan bir gülümseme verdi. Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı, yüzü dün geceki gibi açık bir kitap gibiydi. Yetiştirilme tarzı düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı. "Peki... ne bilmek istiyorsun?"

Bir saat sonra kafeden ayrıldık, başlangıçtaki gariplik uzak bir anı olmuştu. Bu kadar çabuk kaynaşmamız garipti. Konuşmak ne kadar kolaydı

Keira'ya. Ama odadaki filin etrafından dolaşmıştık ve şimdi babasını ispiyonlamak üzereydim. FBI'ın hikâyemle ilgilenip ilgilenmeyeceğini, hikâyeme inanıp inanmayacağını ya da hikâyemi araştırmaya zahmet edip etmeyeceğini bilmiyordum. Ceza adaleti sistemine bu kadar güveniyordum. Yine de göğsüme kazınan kelimenin hakkını verecektim ve bu kez hiç pişmanlık duymuyordum.

"Hey Connor," dedi Keira, ben bisikletime binerken bisikletime yaklaşarak. Killian birkaç metre ötede durmuş, Eden'la cep telefonundan konuşuyor ve Keira'yı spor salonuna götürmek için bekliyordu.

"Babam hakkında... Planın nedir?"

Yalan söyleyebilirdim ama söylemedim. "İntikam peşinde değilim ama adaletin yerini bulmasını umuyorum."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir taraf seçmek zorunda kalabilirsiniz."

"Ben kendimi seçiyorum, tıpkı dün gece sana söylediğim gibi." Sesi inançla çınlıyordu ve çenesinin inatçı duruşunu fark ettim.

"FBI'a gidiyorum."

"Elini uzat," dedi kot pantolonunun cebinden bir şey çıkarırken. O kadar dardı ki, elini oraya sığdırabilmesi bile mucizeydi.

Elimi uzattım ve o da avucuma bir flash bellek yerleştirdi. "Nedir bu?"

"Bir hediye."

"Burada ne var?"

"Fazladan mühimmat. Onu içeri tıkmaya yetecek kadar. Beyaz yakalı işi. Gömülü cesetlere giden bir hazine haritası yok," diye fısıldadı, bunu bir şaka gibi göstermeye çalışarak.

"Bu bilgiyi nereden aldınız?"

Bana söylemek istemeyerek başını salladı. *Anthony. Eğer aşk bir yarışma olsaydı, o kazanırdı.* "Fark etmez. Bu bir numara değil. Bilgi gerçek."

Killian ve ben bakışlarımızı değiştirdikten sonra bakışlarım Keira'ya takıldı. "Bundan emin misin?" Fikrini değiştirmesi için ona bir şans vermek amacıyla flash belleği başparmağımla işaret parmağım arasında tuttum. Parmaklarımın arasında tuttuğum plastik parçası tüy kadar hafifti, bana uzattığı her şeyin ağırlığını yalanlıyordu. FBI hikâyeme inanmasa bile, bu tür bir bilgiyi ele geçirmeyi çok isterdi. Ronan'ın kara para aklama işinde kendi payına düşeni yaptığından şüpheleniyordum. Kim bilebilirdi ki? Belki de sadece vergi kaçakçılığıydı. En iyi dileklerimle.

Suçlular bu yüzden hapse atıldı. Ama Keira'nın bu bilgiyi vermemesinin ve bunun yerine bana vermesinin bir nedeni vardı. Suçluluk duygusu. "Bununla ya ayabilecek misin? Geceleri uyuyabilecek misin?"

Bu kaldırımdan çekilmeden ve bilgileri vermeden önce uzun uzun düşünmesini istedim. Eğer haklıysa ve onu hapse atmak için yeterli kanıt varsa, yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

"Adalet istediğini s ylemi tin, intikam değil. Bunu elde etmene yardım etmek istiyorum. Ve bunu kendi nedenlerim için yapmalıyım. Kendim ve annem için. Bu şekilde g rece inden değil. Ama 20 yıldır onu kontrol ediyor. Babam iyi adamlardan biriymi  gibi davranmaya devam edemem. Yaptığı her şey kendi çıkarı için. Sevgisinin bile bir bedeli var. Sorgusuz sualsiz sadakatimizi talep ediyor ve bizi fildi i bir kulede kilitli tutmaya  alı ıyor. Onun kurallarına göre oynamaktan uzun zaman önce bıkmı  olmam onun için çok kötü."

Sert davranıyordu ama yaptığı şeylere rağmen sevdiği bir adam olan kendi babasıyla ilgili bilgileri vermenin ona ne kadara mal olduğunu merak ettim. Kararımı verdim ve flaş belleği cebime attım. Zaman tükeniyordu ve Shaughnessy Keira'nın Brooklyn'de olduğunu bilmiyorsa bile öğrenmesi uzun sürmeyecekti.

O Bir kez daha bilgilerimi Eden'dan alıyordum. Keira'nın babası tutuklanmıştı ve bilgiyi FBI'a teslim eden kişi Connor'dı. Bunu bana özel olarak söylemişti. Bu değildi

Keira'nın önünde rahatça tartışabileceğimiz bir şeydi. Pizza kabuğumu kutuya attım ve Eden ile Killian'ın kocaman Noel ağacının ışıklarına bakarak biramı yudumladım. Geçen hafta Pennsylvania'ya gidip ağacı kesmişler ve Range Rover'larının tavanına taşımışlardı. Mümkünse geçen yılki ağaçtan daha büyüktü ki bu da bir şey ifade ediyordu. Gözlerim duvara yaslanmış, kahverengi kâğıtlarla kaplı, yarınki sergi için asılmayı bekleyen tuvallere takıldı. Connor bu hafta birkaç sabah gelmişti ve Eden'la birlikte tuvallerini çerçevelere germişlerdi, ya da bana öyle söylendi.

Eden işaret parmağıyla koluma bir fiske vurdu. "Ah," diye yakındım, kolumu ovuşturarak. Ben de ona karşılık verdim çünkü çok olgunduk. "Bu ne içindi?"

"Bu filmin en iyi kısmı. Bunu kaçırmayı istemedim."

Gözlerimi devirdim ve Keira güldü. Noel filmi maratonu, bira ve pizza, daha önce hiç kızlar gecesi yapmadığını söyleyen Keira içindi. Hiç yatıya bile kalmamıştı ve Eden bunu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücü bulmuştu, işte buradaydık, üç film sonra, kanepeye uzanmış, *Love, Actually*'nin finalini izliyorduk.

"Her şey büyük jestlerle ilgili," dedi Eden jenerik akarken. Sanki bir işaretmiş gibi, Killian kapıdan içeri girdi ve Eden sanki onu yıllardır görmemiş gibi odanın öbür ucuna uçarak kollarına atladı. Sanki aşkları hâlâ yepyeni ve parlakmış gibi. Connor'la olan hayatımın da böyle olmasını istedim. I

onu evimde ağırlamak istedim. Onunla bir evi paylaşmak, onunla yemek pişirmek, ona iyi geceler öpücüğü vermek ve sabah onunla uyanmak istedim.

"Hey, Günışığı," dedi ağzı onunkini kapatmadan önce. Yüksek sesle iç çektim ve başımı çevirdim, böylece onların aleni sevgi gösterilerine tanık olmak zorunda kalmadım. Kıskanmışım ve kendime acımak beni küçük hissettiriyordu, bu tüm zamanların en düşük seviyesiydi.

Keira onu düşündüğümü hissederek, "Connor kendine gelecektir," diye beni rahatlatı.

"Yakınlaştınız," dedim, hayatının ne kadar berbat olduğunu düşününce kendim için üzülmemin yanlış olduğunu düşünerek. Ama Eden bana Keira ve Connor'ın birlikte çok zaman geçirdiklerini söylemişti, her ne kadar Keira artık Killian ve Eden'in boş odasında kalsa da. Sanırım Connor buranın düzenli bir ziyaretçisi haline gelmişti.

Gülümsedi. "Evet, o iyi bir adam." Gülümsemesi soldu.

"Annen... ondan haber aldın mı?" diye sordum. Anneleri hassas bir konuydu ve sesime kızgınlık karışmasına izin vermeden onun hakkında soru sormak benim için zordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama şaşırmadım. Beni affedeceğinden şüpheliyim."

"Seni ne için affedeyim? Gittiğin için mi?" Bu yapbozun bir parçası hâlâ eksikmiş gibi hissediyordum.

"Hayır. Babama ihanet ettiğim için." "Babana nasıl ihanet ettin?"

"Connor'a onunla ilgili pek çok bilgi verdim. Onu hapse atmaya yetecek kadar."

Gözlerim açıldı. "Oh. Fark etmemiştim... vay canına. Sen olduğunu biliyor mu?"

"Connor FBI'a nereden aldığını söylemedi ama eminim babam bulabilirdi. Yapılacak en doğru şey buydu. Çok fazla insana zarar verdi ve durdurulması gerekiyordu."

"Yaptığın cesurca bir şeydi. Çok fazla cesaret gerektiriyordu," dedi Killian, kolunu Eden'a dolayarak bize katıldı.

Keira nefesini bıraktı ve gülümsemeye çalıştı. Bunu yaptığına pişman olup olmadığını merak ettim. Umarım değildir.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Killian anahtarlığını işaret parmağının etrafında döndürdükten sonra anahtarları avucunun içinde tutarak bana sordu.

"Ben seni bırakırım."

"Tamam, teşekkürler." Keira'ya sarıldım, onu rahatlatmam gerektiğini hissediyordum. Garip bir şekilde, artık hepimiz bir aileydik-Keira, Killian, Eden, Connor, ben. İşlevsiz bir aile ama yine de... aile. "Her şey yoluna girecek. Hepimiz senin yanındayız."

"Teşekkürler," dedi onu bırakırken. Eden'a sarılıp vedalaştım, ceketimi ve çantamı aldım ve Killian'ı kapıya kadar takip ettim.

Killian bardaki hissesini Zeke'e satmadan önce onu her gün görüyordum ama ikimiz baş başa kalmayalı uzun zaman olmuştu. Killian çok konuşan biri değildi. Ama ben onun sessizliğini telafi ederdim. Yeraltı garajından çıkarken "İyi misin?" diye sordu.

"Dayanıyorum. Peki ya sen? Artık bir kız kardeşin olduğuna göre? Bu bir şok olmalı."

Başını salladı ve buna kendisi de inanamıyormuş gibi bir nefes verdi. "Bir şok. Ama iyi bir şok." Yüzüne profilden baktım ve dudakları bir gülümsemeye dönuştü. Çok değişmişti, daha iyiye doğru, diye düşündüm. Kenarları yumuşamıştı ve bunun çoğunun Eden'la ilgili olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda çalıştığını da biliyordum.

"Connor'a kızgın değilsin," dedim. Bir açıklama, soru değil. Eden bana Killian'ın kızgın olmadığını söylemişti.

"Hayır, değilim. Bana neden söylemediğini anlıyorum. Hoşuma gittiğini söylemiyorum. Sadece anlıyorum."

"Bunu psikiyatristinle konuştun mu?" Alay ettim.

Killian kıkırdadı. "Ne zaman bu kadar acınası oldum?"

"Eden'a aşık olduğunda," diye şaka yaptım. "O seni mahvetti. Hem de en iyi şekilde."

"Evet, öyle yaptı." Arabayı apartmanımın önüne çekene kadar sessiz kaldık. "Geçen yıl onun için yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu düşünerek neredeyse onu terk ediyordum. Onu hak etmediğimi düşündüm." Elllerine baktı ve onları esnetti, dile getirmediği sözleri sessizlikte yüksek sesle söyleniyordu. Killian iki adam öldürmüştü, biri kazaydı, diğeri ise kendini savunmak için. İkisi de onun hatası değildi ama bu, ellerinde kan olduğu ya da bunun ona ağır geldiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Sen doğru seçimi yaptın," dedim. "Eden'ı terk etseydin, bu onun kalbini kıracaktı. Ve seninkini de."

Ağır bir iç geçirdi. "Evet. Hayatımda olduğu için çok şanslıyım."

"Evet, öylesin. Ama o da oldukça şanslı. Bence bir Vincent kardeşin kalbini kazanan her kız şanslı bir kızdır."

Cevap vermedi ve birkaç saniye sessizce oturduk. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Connor, Seamus'tan miras kalan paranın geri kalanını benim programıma bağışladı."

Bu beni şaşırtmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu daha önce yapmasını beklerdim. Connor hiçbir zaman parayı önemsememişti ama iyi amaçlara önem verirdi. "Zeke'in babasından da bir bağış aldım. Oldukça büyük bir bağış."

"Bu harika."

"Evet, öyle. Zeke kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak kurmama yardım etti." Bunu bildiğim için başımı salladım. "Burayı yönetecek birine ihtiyacımız var. Sen bu iş için biçilmiş kaftansın."

"Ne? Ben mi? Ben mi? Ben bu iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum... Bu iş neyi gerektiriyor?" "Bağış toplama. Hibe yazımı." Elini havada salladı. "Zeke bir iş tanımlı hazırlıyor. Tüm nitelikleri karşılıyorsunuz. Bir de Kimseyi tercih etmeyiz."

"Benim bir işim var. Sevdığım bir iş."

"Sıkıldığın bir iş. Yeni bir meydan okumaya ihtiyacın var." "Bunu sana kim söyledi? Connor mı?"

"Connor. Ve Zeke."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Trinity Bar'da rahat etmiştim ama Killian haksız değildi. Artık bana meydan okunmuyordu. İş uykumda bile yapabilirdim ama bu büyük bir iş gibi görünüyordu ve becerilerim olup olmadığını bilmiyordum. "Killian, ben kurumsal değilim. Kodamanlarla konuşabileceğimi sanmıyorum. Ve nasıl giyindiğimi görüyorsun..."

"Risk altındaki gençler için kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. Kıyafetleriniz tam size göre."

Kahkaha attım ve koluna vurdum. "Yapabilir miyim bilmiyorum." "Ava. Barda çalışmaya başladığında yirmi bir yaşındaydın.

Üniversite programına uyuyor ve yine de işini yapıyorsun. UFC kariyerimi sen inşa ettin. Sosyal medya becerilerin sayesinde sponsorlar buldum. Bunu tek başıma asla yapamazdım."

Bu saçmalıktı. Hayranları onu seviyordu ve gelmiş geçmiş en popüler UFC dövüşçülerinden biriydi. Ama bunu onun için neden yaptığımı biliyordu. Bu benim teşekkür etme şeklimdi, bu yüzden söylediklerine itiraz etmedim.

Killian işi kastederek, "Bunu bir düşün," dedi.

"Tamam."

"Yarın akşam görüşürüz. Eğer gelmezsen, Eden seni asla affetmeyecek."
Biraz güldüm. "Baskı yok o zaman."

"Seni orada istiyor. Sana ihtiyacı var." Killian başını salladı. "O sadece..."

"Mankafa mı? Aileden geliyor. Senin de bazı anların oldu."

"Evet, biliyorum." Killian içten içe kıkırdadı, sonra esprisi azaldı ve yüzü ciddileşti. "Ona biraz zaman ver. Ben ve Connor... nasıl iyi adam olunacağını öğrenmeye çalışıyoruz," dedi, onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyordu. Boynunun arkasını ovuşturdu ve kendini bu şekilde ortaya koymanın onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Sen ve Connor'ın nasıl yapılacağını öğrenmenize gerek yok. Siz zaten iyi adamlarsınız. Kemik kafalı. Ama yine de... iyi adamlar. En iyi türden adamlar." Kapıyı iterek açtım ve cipten indim. Kapıyı kapatmadan önce "Sohbet için teşekkürler," dedim.

Elini kaldırdı ve pencereden beni izledi. Ben güvenle içeri girene kadar izlemeye devam edeceğini biliyordum. Merdivenleri çıkarken Vincent kardeşler hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. İkisi de farklı şekillerde, farklı zamanlarda, onlara ihtiyacım olduğunda yanımda olmuşlardı. Yarın gece orada olacaktım. Connor'ın hak ettiği övgüyü aldığını görme fırsatını kaçırmak istemedim. Sanatının ne kadar iyi olduğunu biliyordum ve o galeriye giren herkesin de bunu göreceğini biliyordum.

CONNOR

NOEL AĞACI IŞIKLARI cumbalı pencerenin dantel perdeleri arasından parlıyor, arka planda televizyonun titreşimi duyuluyordu. Verandaya çıkan basamakları tırmandım ve kapı zilini çalmadan önce birkaç derin nefes aldım, "Joy to The World" şarkısı gelişimi haber verirken gülümsedim. Buzlu cam bölmelerden koridorun ışığının yandığını gördüm.

"Kim o?" Lars kapının diğer tarafından sordu. Saat daha sekizdi ve ziyaret için medeni bir zaman olduğunu umuyordum ama habersiz gelmişim.

"Connor Vincent."

Kapı açıldı ve Lars Christensen diğer tarafta durdu, elimdeki çiçeklere bakarken kaşları bir kademe yukarı kalktı. Bir Noel buketi, kırmızı ve beyaz çiçekler, çilek ve okaliptüs dalları. Bu çiçekler üzerinde o kadar uzun süre düşünmüştüm ki dükkândaki kadın benim iyiliğim için endişelenmişti. "Bunlar kimin için tatlım?"

"Kız arkadaşımın ailesi," dedim, daha fazla uzatmadım.

"Peki o zaman... iyi bir izlenim bırakmak istiyorsun. Çiçeklerle ya da çiçeksiz seni seveceklerine dair içimde bir his var ama ne olur ne olmaz diye güzel olmalarına dikkat edeceğiz." Sanki bu işte berabermişiz gibi bana göz kırpmıştı ve iyi niyetli olduğundan hiç şüphem yoktu ama ne yazık ki ne kadar yanıldığının farkında değildi.

"Ne istiyor?" Marie arkasından seslendi. "Sizinle konuşmak istiyorum. İkinizle de. Uygun bir zaman mı?"

Lars bir elini saçlarında gezdirdi ve kapıyı ardına kadar açarken iç geçirdi. "İçeri gelin."

Yanımdan geçtim ve buketi Marie'ye uzattım. Kazağının ve kot pantolonunun üzerine giydiği yeşil önlüğün üzerine pudra şekeri ya da un serpilmişti. Ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kıstı. "Bu ne için? Seni Ava mı gönderdi?"

"Ava burada olduğumu bilmiyor."

Çiçekleri elimden almak için bir hareket yapmadan kokladı ve baktı, ama yine de çiçekleri ona uzattım ve kabul etmesini bekledim. Bu küçük hediye kabul etmesine bu kadar ihtiyaç duymam çok acınasıydı.

"Biri sana çiçek getirir, sen de teşekkür ederek kabul edersin," dedi Lars huysuzca ve beni şaşırttı.

Marie omurgasını dikleştirdi, elimden çiçekleri aldı, sonra döndü ve tek kelime etmeden mutfığa doğru yürüdü. Ben de davetsiz bir şekilde onu takip ederek, yeni pişmiş kurabiyelerden yayılan tereyağı ve şeker kokusunun havaya yayıldığı sarı, neşeli mutfağının sıcaklığına girdim. Çiçek saplarının uçlarını makasla kesişini izledim, ben mutfağın ortasında ne yapacağımı bilmez bir halde dururken sırtı bana dönüktü. Lars mutfak masasında bir sandalye çekti ve oturmam için işaret etti.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu ve boğazını temizledi. "Su ya da-"

"Hayır. Böyle iyiyim. Ama teşekkür ederim," dedim, görgü kurallarımı hatırlayarak. Bu

sorunun bir parçasıydı. Onlarla iyi bir başlangıç yapamamıştım, gençken sürekli savunmada kalmıştım. Karşılık verdim, asık suratlı davrandım ve

ailesiyle olan ilişkilerimde birden fazla kez kontrolden çıktım. Lars pek değil ama Marie bir bakışıyla ya da sivri bir sözle tüm düğmelerime nasıl basacağını biliyordu.

Marie cam bir vazoyu suyla doldurdu, çiçekleri içine yerleştirdi ve mutfak masasına götürüp ortaya koydu. "Çiçekler çok güzel," dedi isteksizce. "Şenlikli."

"Beğendiğine sevindim." Karşımdaki masaya oturmasını bekledim, oturmayacağından endişeliydim. Odayı terk edecek ve benimle konuşmayı reddedecek diye. Sonunda bir sandalye çekip oturdu, sırtı dimdikti ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Seni Ava göndermediyse burada ne işin var?" diye sordu.

"Henüz gerçekten tanışmadık. Kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm. Ben Connor Vincent."

"Saçmalama," diye alay etti. "Senin kim olduğunu gayet iyi biliyoruz." Dudaklarını düz bir çizgiyle birbirine bastırdı ama yüzündeki yargıyı görmezden geldim ve bunun beni devam etmekten vazgeçirmesine izin vermedim.

"Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. İyi bir başlangıç yapamadık ve bu benim hatamdı," dedim, geçmişteki davranışlarım için tüm suçu isteyerek kabul ederek. Telafi etmeye çalışmanın ilk adımının davranışlarınızın sorumluluğunu kabul etmek ve bunu onaylamak olduğunu bilecek kadar danışmanlık almış ve toplantılara katılmışım. "Geçmişte sana yaşattığım tüm acılar için özür dilerim. Saygısızca davrandığım tüm zamanlar için. Pek çok şey için özür dilerim ve bunu bilmeni istedim. Bu yüzden bu gece buraya geldim."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve birkaç uzun dakika boyunca kimse tek kelime etmedi. Özrüm kabul edilmeden aramızda havada asılı kaldı. Ama o hâlâ masada oturuyordu, belki de bu küçük bir zaferdi. "Ava'yı kaybetmişiz gibi hissediyorum," dedi ve sesindeki acıyı duydum. "Bizim yerimize seni seçti. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, sen onu asla hak etmedin. Ona kalp ağrısı ve sefaletten başka bir şey vermedin. Kızımız... sen gelip kafasını türlü türlü fikirlerle doldurana kadar mükemmel bir kızdı. Hiçbiri iyi değildi."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Bunu bekliyordum. Bunun için hazırlanmışım. Ama bu yine de duymamı kolaylaştırmadı. Savunmaya geçmek istemediğim için kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Onu seviyordum. Onu hâlâ seviyorum. Onu her zaman seveceğim. Ava kendi başına bir insan, kendi seçimlerini yapıyor ve benim gözümde her zaman olduğu gibi mükemmeldi. Sadece ondan ayrıldım

Çünkü onu hak etmediğimi düşündüm. Uyuşturucuya geri döndüm ve bundan çok utanıyorum. Ona yaşattığım tüm o kötü şeylerden utanıyorum. Uykusuz gecelerden ve boş vaatlerden... hepsinden. Şu anda yapabileceğim tek şey, kendime zarar veren yöntemlerime geri dönmek için elimden geleni yapmak. Ve bunu yapmadığımdan emin olmak için her gün çok çalışıyorum. Senden beni sevmeni istemiyorum. Sadece kendimi kanıtlamam için bana bir şans vermeni istiyorum. Kendim için değil, Ava'nın iyiliği için. Eğer tekrar hayatının bir parçası olacaksam, ki umarım olurum, Ava'nın benimle ailesi arasında bir seçim yapmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyorum."

"Beni aramadı bile. Neredeyse üç haftadır kendi kızım ile konuşmadım."

"Özür dilerim."

"Öyle olmalısın. Zıplaya zıplaya onun hayatına geri döndün ve her şeyi yeniden alt üst ettin. Yaptığın şey bu. Doğru düzgün düşünmemesine neden oluyorsun. Sen hayatına girdiğinde hayatındaki önemli şeyleri gözden geçiriyor. Aile her şeyden önce gelir. Şimdi de buraya çiçeklerin ve özürleriyle gelip seni affetmemizi mi bekliyorsun? Ona yaşattığın onca şeyden sonra? Çok şey istiyorsun." Normalde beni kapı dışarı edecek bir bakış attı. Kızgın. Kendimi bok gibi hissedirdim. Ama bu sefer kaldım ve bir kez daha derinlere dalıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Biliyorum. Ama yine de soruyorum. Daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Hayatım boyunca doğru ve yanlışla mücadele ettim. Çocukken aradaki farkı bilirdim. Benim için her şey çok açıktı. İyi olmak istedim. Dünyayı değiştirmek istedim. Yanlışları düzeltmek. Adaletsizlikle savaşmak. Ama yol boyunca bir yerlerde, o çocukla bağlantımı kaybettim. Uyuşturucuya kaçtım. Sırlar sakladım. Yalanlar söyledim. Asla kendi eylemlerimin sorumluluğunu almadım. Ve etrafımdaki insanların, sevdiğim insanların beni olduğum gibi kabul etmeleri ve yine de sevmeleri gerektiğine inanacak kadar hayalperesttim. Çünkü bunların hiçbirisi benim hatam değildi. Seamus'un suçuydu. Toplumun suçuydu. Annemin hatasıydı." Durdum ve nefes aldım, bakışlarım yüzü nötr olan Lars'tan göz göze gelmeyi reddeden Marie'ye kaydı. "Ve kısa bir süre önce Ava'nın hayatına tekrar girdim ve onu tekrar alt üst ettim. Ama ona yaşattığım her şeye rağmen Ava beni hâlâ seviyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu ya da onu hayatıma aldığım için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama eğer bana sahip olursa, onu mutlu etmek ve ona hak ettiği hayatı vermek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim." Çok fazla şey söylemişim ya da belki de yeterince değil. Kahretsin, eğer bilseydim. Kimse küçük konuşmamı bölmek için tek kelime etmemişti.

Bu konuşma bir NA toplantısında söyleyeceğim bir şeye çok benziyordu. Ama dürüsttü ve her kelimesinde ciddiydim, bu yüzden onlara verebileceğimin en iyisi buydu. Gitmek için ayağa kalktım, sandalyenin arkasından deri ceketimi aldım ve sanat sergisi davetiyesini masanın üzerine koydum.

"Nedir bu?" Marie davetiyeye baktı ama almak için bir hamle yapmadı.

"Bir sanat sergisine davetiye. Ava'yı benim gördüğüm gibi görmek istiyorsanız, bir uğrayın. Tüm resimlerim... hepsi Ava."

"Orada olacak mı?" Lars sordu.

"Bilmiyorum ama umarım öyledir," dedim dürüstçe. "Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim. Mekan güzel görünüyor. Şenlikli."

"Öyle olmalı," dedi Marie. "Günlerdir dekorasyon yapıyoruz."

Lars ayağa kalktı ve bana kapıya kadar eşlik etti, kolu çevirip benim için açık tuttu. Bu ziyaret başarılı olmamıştı ve kabul görmeye bu gece bu kapıdan girmeden önceki halimden daha yakın değildim.

"Bir dakika bekle," diye seslendi Marie arkamdan. "Şu Noel kurabiyelerinden biraz toplayayım. Bir orduyu doyuracak kadar yaptım."

"Ben iyiyim. Ben-"

"Lanet kurabiyeleri kabul et," dedi Lars Marie'nin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Belli ki bu işi henüz öğrenememiştim. O zeytin dalı uzatıyordu ve ben reddediyordum. Mutfağa geri döndüm. "Biraz Noel kurabiyesi istiyorum."

"Kim istemez ki?" Bir Noel kutusunu çeşitli kurabiyelerle doldurdu, katmanları yağlı kâğıtla ayırdı. Kurabiyelerini yıllar önce Ava'nın okula getirip öğle yemeğinde benimle paylaştığı zamanlardan hatırlıyordum. "Kurabiyelerimi herkes çok sever. Tamamen tereyağı ve iyi malzemeler kullanıyorum. Kız kardeşimin kurabiyeleri gibi değil. Margarin kullanıp tadının güzel olmasını bekleyemezsin." Kabın kapağını takıp elime tutuştururken yüzünü buruşturdu.

"Teşekkür ederim," diyerek elinden aldım. Bir kez başını salladı. "Bir şey değil."

Gitmek için döndüm, bir kez daha burada işimizin bittiğini düşündüm.

"Connor?" "Evet?"

"Ava bana babanın eskiden seni ve Killian'ı dövdüğünü söyledi. Bu doğru mu?" Başımı salladım, sırtım hâlâ ona dönüktü. "Doğru."

"Eh... Sanırım hak ettiğini buldu. Şimdi kurabiyelerin bayatlamaması için kutunun kapağını kapalı tutmaya dikkat et. Noel'e kadar idare ederler."

"Teşekkür ederim."

Beni kapıya kadar takip etti. "Daha sıcak tutan bir montun yok mu?"

"Bir şey olmaz."

"Dışarısı buz gibi. Ve sen hâlâ o motosikleti sürüyorsun," dedi elimdeki kaska bakarak. "Rüzgâr o ince deriyi delip geçecek. Eldivenlerin nerede?"

"Telaşlanmayı bırak, Marie. Çocuk iyi."

Bunun Ava'yı çıldırtan türden bir şey olduğunu biliyordum, annesinin sürekli küçük şeyler hakkında dırdır etmesi gibi. Ama ben? Beni dırdır edecek kadar önemsemesi hoşuma gidiyordu. Haftanın her günü bunu görmezden gelinmeye ya da ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi davranılmasına tercih ederdim.

Williamsburg'a geri dönerken, soğuk rüzgâr tıpkı onun söylediği gibi deri ceketimi delip geçerken, yüzümde bir gülümseme vardı. Belki bizim için hâlâ umut vardı. Belki Ava ve benim gerçek ve iyi bir şey için bir şansımız vardı. Son üç haftada çok şey öğrenmiştim. Gerçeği söylemenin, sırların ve yalanların arkasına saklanmaktan daha kolay olduğunu öğrenmiştim. Ronan Shaughnessy'nin şüpheli kişi olduğu ortaya çıkmıştı. Bu bilgiyi verdiğimde, Federaller onlara erken bir Noel hediyesi vermişim gibi davrandılar ve ben de ona karşı tanıklık etmeyi kabul ettim. Endişelendiğim tek kişi Keira'ydı ama Killian ve ben onu desteklemek için ne gerekiyorsa yapacağımıza karar verdik. Hiç sahip olamadığı kardeşleri olacaktık. Artık onun ailesiydik.

I Connor'ı sanat galerisinin penceresinden izledi. Dans derslerimi izlerken de böyle mi hissediyordu? Dışarıdan bakıyor ama çok şey görüyordu. Orada karanlık bir yerdeydi.

dirseklerinden kelepçeli mavi düğmeli gömleği, kollarındaki mürekkebi ortaya çıkaran koyu renk kot pantolonu ile Bay Santos'la konuşuyordu. Gülümsedim, eski lisemize yaptığım yolculuk buna değdiği için mutluydum. Connor'ın resim öğretmenine bir mesaj iletmek için metal dedektörlere, kapıdaki güvenlik görevlisine, hâlâ hormon ve çamaşır suyu kokan koridora ve pis bej duvarlara göğüs germiştim.

El sıkıştılar, Connor başıyla onayladı, yüzünde içten bir gülümseme vardı -Tanrım, gülümsemesini seviyordum- Bay Santos gitmek için kapıya doğru yürüdü. Connor'ın bakışları pencereye kaydı ve gözlerimiz camda buluştu. Elimi kaldırıp ona küçük bir el salladım. Birkaç dakika boyunca birbirimizi izledik, zamanın içinde donup kalmıştık, galerinin etrafında dolaşan insanlar kayboluyordu.

Seni özledim. Hem de *çok*. Midem kelebeklerle doldu ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak mentollü soğuk havadan derin nefesler aldım. Sadece üç hafta olmuştu. Geçmişte birlikte olmadan haftalar, aylar, yıllar geçirmiştik. Bu kolay olmalıydı ama değildi. Connor kapıya doğru yürüdü ve sonra dışarıda, önümde durdu.

"İçeri girmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Buradan görünen manzara hoşuma gidiyor."

"Ben de buradan manzarayı seviyorum," dedi, gözleri üzerimde, file çoraplı bacaklarımdan ayaklarımdaki sıkık stilettolara kadar gezindi. Olay için fazla giyinmiş ama hava için az giyinmiş. "Ne var

Bu ceketin altında mı?" diye sordu, annemin hediyesi olan ve bu geceye kadar dolabımda duran siyah yün elbise ceketimin yakasını parmaklayarak.

"Doğum günü takımım," dedim gülümseyerek.

Bir nefes verdi ve beni içeri, galerinin sıcaklığına ve gevezeliğine götürmeden önce elini saçlarının arasından geçirdi, eli belimdeydi. Elinin sıcaklığını tenimde hissetmemi engelleyen kat kat giysilerime lanet ettim. Beni galeriden geçirerek arka taraftaki küçük bir odaya götürdü.

Ceketimin düğmelerini açtım, o da çıkarmama yardım etti ve bir sandalyenin arkasında asılı duran deri ceketinin üzerine örttü. Ellerimi vücudumun her kıvrımını saran, etek boyu dizimin hemen üstüne denk gelen omzu açık kırmızı elbisemin üzerinde gezdirirken gözleri karardı.

"Ava..." Durdu ve bir nefes alıp verdi. "Lanet olsun. Bu elbise..." Elini yüzünde gezdirdi ve bir iniltiyi bastırdı. Kırmızıya boyanmış dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu benim için mi giydin?"

"Belki." Tabii ki onun için giydim. Alt dudağımı dişlerimin arasında sıktım. Sertçe yutkundum, adem elması sallanıyordu ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Çok kötü oldu. Adil oynamıyordum ve bunu onun için kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu. "Neden bana şimdi sanatı göstermiyorsun?"

"Kimse sanata bakmayacak," diye mırıldandı, galeri alanından serginin başlangıcına doğru yürürken bana yan yan baktı. Eden ve Killian potansiyel bir alıcı olduğunu tahmin ettiğim biriyle derin bir sohbete dalmışlardı.

"Keira nerede?" Odayı taradım ama onu göremedim.

"Onu az önce kaçırdın. Tate'in garajına takılmaya gitti. Müzayededen yeni aldığı Charger'a bakmak istedi."

"Bir Cumartesi gecesini geçirmek için ilginç bir yol."

"İlginç bir kız," dedi gülümseyerek.

"O oldukça harika. Ama daha azını beklemiyordum. Ne de olsa o senin kız kardeşin. Bu onu otomatik olarak havalı yapıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Neredeyse senin kadar havalı. Bay Santos'u siz davet ettiniz. Benim için."

"Hayatında elde ettiğin başarıyı görmesi gerektiğini düşündüm. Bana en yetenekli öğrencilerinden biri olduğunu söyledi. Öğretmenin göz bebeği," diye takıldım.

Bir kahkaha attı. "Nasılsın?" "Harika. Meşgulüm.

Sen nasılsın?"

"Evet. Meşguldüm. Ben...evet, meşguldüm." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Tanıdıklar gibi davranıyorduk, aşırı kibardık, kafedeki o günkü halimize geri dönmüştük. Ama bu kez onunla birlikte olmak isteyen bendim ve kendini tutan oydu.

Connor bana sergide rehberlik etti ve her resmin önünde durdum, ne kadar harika göründüklerine hayret ettim, tuvaler beyaz duvarlardaki çerçevelere gerilmişti ve spot ışıkları her birinin üzerindeydi.

"Gösterinin yıldızı sensin," dedi daha önce görmediğim bir resmin önünde durduğumuzda. Bendim, yüzümü gizleyen mor tüylü siyah bir maske, tuvalin üzerinde dönen müzik çubukları. "Bu yaptığım ilk maske," dedi. "Onu çöpe attım ama ertesi gün dinlenme odasında buldum. Claudia onu kurtardı."

"Bunu neden çöpe atasın ki?"

Başını salladı ama cevap vermedi. Annem ondan gitmesini istedikten sonra hastanede olduğum gece olmalı. Şekerci dükkanına gitmeden önce. Bunun yeterince iyi olmadığını düşünmüş olmalı. Ne kadar da yanılmış. Onu kurtardığı için Claudia'ya teşekkür etmeliyim.

"Gel hadi. Görmeni istediğim bir şey var." Beni köşeye doğru götürdü ve üzerinde diğerlerinden daha büyük tek bir resim olan bölücü bir duvarın önünde durduk.

"Connor... bu çok güzel." Ve öyleydi.

"Hepimizin yıldız tozundan yapıldığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum," dedim usulca. Gece gökyüzü yıldızlarla doluydu, mehtaplı bir okyanusun üzerinde parılıyordu. Koyu mavi ve morun tonları ve yıldız tozları gökyüzüne dağılmıştı. Hiç düşünmeden elini uzattım ve eli elime dolandı. "Ne yaptığına bir bak Connor. Boş tuvaler aldın ve güzel sanat eserleri yarattın. Yeteneğine hayran kaldım. Ben bile... Beni şaşırtıyorsun."

Elimi sıktı. "Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım. Ve Connor, zamana ihtiyacın olduğunu söylediğini biliyorum ama-" "Affedersiniz, sanatçı siz misiniz?" diye sordu bir kadın.

Connor bakışlarını benden ayırdı ve kadına odaklandı. "Evet, öyleyim."

"Hey, seni kendi işinle baş başa bırakayım," dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı ve başını salladı.

"Bu parçaya bayıldım," dedi kadın. "Mükemmel olurdu..."

Uzaklaşırken derin bir nefes aldım. Bu sanat... bizden başka kimseye ait olamayacak kadar kişiseldi. İyi ki bana bırakılmamıştı. Satıldıklarını herkese bildirmek için hepsinin üzerine yuvarlak turuncu etiketler yapıştırdım.

"Hey, başarmışsın," dedi Eden, beni kendine çekip kucakladı, sonra da bir kol mesafesinde tuttu. "Harika görünüyorsun. Eğer bu elbise Connor'ın sürünerek sana geri dönmesini sağlamazsa, o zaman aptalın tekidir."

"Connor aptal değil."

Eden'in gülümsemesi genişledi. "Ha! Onu savunuyorsun."

Bir omzumu silktim ve sohbeti sanatına yönlendirdim. "Bana bunları anlat," dedim ve her bir parçayı tarif edişini dinledim. Sonuncusunun önünde durduk. Koyu renk saçlı ve mavi gözlü iki çocuk, biri yeni yürümeye başlayan bir çocuk, diğeri kolunu küçüğünün omzuna atmış birkaç yaş büyük. Beni yakalayan gülümsemeleriydi. Mutlu görünüyorlardı, yüzleri ikisinden de nadiren gördüğüm bir şekilde neşeyle aydınlanmıştı. O kadar genç ve masumlardı ki geleceklerinin ne getireceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Killian kollarını Eden'a arkadan doladı ve tabloyu daha önce hiç görmemiş gibi inceledi, oysa mutlaka görmüş olmalıydı. "Fotoğrafları geçen yıl evini temizlerken Seamus'un dolabındaki bir ayakkabı kutusunda buldum," dedi açıklama olarak.

"Sence onları annen mi aldı?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Onları saklamasına şaşırdım."

"Çok sevimliydin." Öyleydi. İkisi de öyleydi. Connor'ın aksine, Killian'ın gamzeleri birbirine uyuyordu ve Eden onları mükemmel bir şekilde yakalamıştı.

Homurdandı ama Eden benimle aynı fikirdeydi. "Bu harika bir resim," dedim ona. "Bayıldım." Satıldığını gösteren yuvarlak turuncu etiketi fark ettim. Hayal kırıklığı karnıma yumruk gibi indi. En kötüsü bendim. Bir serginin bütün amacı eserleri satmaktı ama ben kimsenin onları satın almasını istemiyordum. "Kim satın aldı?"

"Keira."

Bu tablonun ailede kalacağı için rahatlamıştım. Keira'nın bunu satın alması çok yerindeydi; kardeşleriyle paylaşmayı özlediği çocukluğundan küçük bir parça. Connor'ın hikâyesini dinledikten sonra annelerinden nefret ettiğime karar vermiştim. Babalarından daha iyi değildi. Bazı açılardan, yaptığı şey daha da kötüydü. Ama Keira'ya olan saygımdan bunu kendime sakladım.

"Resimlerin bir galeride harika görünür," dedim.

"Connor'inki de pek fena görünmüyor," dedi Eden.

"İyi iş çıkardı," dedi Killian ve sanattan daha fazla bir şeyden bahsettiğini hissettim.

"Ava." Annemin sesini duyunca döndüm.

"Anne?" Onun yanından babama baktım, kafam karışmıştı. Onunla üç haftadır konuşmamıştım ve ona sergiden hiç bahsetmemiştim. "Siz burada ne yapıyorsunuz? Nasıl oldu da..."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Connor bizi davet etti."

Kaşlarım havaya kalktı. "Connor seni davet mi etti? Connor'la mı *konuştun*?" "Merhaba Killian," dedi ve çenem yere düştü. Bu da neydi?

Burada neler oluyor? Killian ailemle selamlaşırken ve onları Eden'la tanıştıırken sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi arkamda durdum. Sanki eski arkadaşlarıymış ve birbirlerinin hayatlarını konuşuyorlarmış gibi. Tanışma faslından ve annemle Eden arasında geçen ufak tefek konuşmalardan sonra, Killian Eden'ı uzaklaştırdı ve beni ailemle yalnız bıraktı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı inceledi, elbisemin kolundan görünen dövmem hakkında yorum bile yapmadı. Saçlarımı omzumun üzerinden geçirdi. "Sana verdiğim saç maşasını kullandın mı?"

Aptalca başımı salladım. Saçımı tıpkı bana gösterdiği gibi yumuşak dalgalar halinde yapmıştım. "Kırmızı halıya aitmişsin gibi görünüyorsun."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

"Neyse, çaba göstermem gerektiğini düşündüm." Bir eliyle topuzunu düzeltti. Siyah elbisesi ve incileriyle uyumlu, benim kıyafetimden çok daha şıktı. "Kızımın bir sanat sergisinde yer alması her gün olan bir şey değil. Gerçi Bedford-Stuyvesant tam olarak..."

"Marie," diye uyardı babam.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Huzur içinde geldim. Beni rahat bırak, olur mu?"

Güldüm. Annem bazen komik olabiliyordu. "Peki bu nasıl oldu?"

"Connor bizi ziyaret etti ve konuştuk."

"Gerçekten mi?" Şaşıarak sordum. "Konuştunuz mu? Seni neden ziyaret etsin ki?" "Çünkü seni seviyor," dedi basitçe. "Seninle buluşmaya hazırım. ama bir özür istiyorum." Annem çenesini kaldırdı ve bana o çok iyi bildiğim inatçı bakışını attı.

Babamın gözleri annemin isteklerine uymam için yalvarıyordu, ben de kulağa samimi gelecek bir özür dilemek için beynimi zorladım. "Şükran Günü yemeğini mahvettiğim için özür dilerim." En azından bu kısmı doğrudu.

"İşte," dedi. "Şimdi bu çok mu zordu?"

Biraz güldüm. "Şimdi sıra sende."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden üzgün olayım ki?"

"Marie," diye uyardı babam. Ona minnettar bir gülümseme verdim. Bunca yıldan sonra anneme karşı çıkmaya başlamıştı. Bu bana umut verdi. Belki insanlar gerçekten değişebilirdi.

"Peki." Annem teslimiyetle içini çekti ama bunun alışkanlıktan, gösteriştten başka bir şey olmadığından şüphelendim. "Connor'ı Şükran Günü'nde evimize kabul etmediğim için özür dilerim."

"Teşekkür ederim anne. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Burnunu çekti ve bakışlarını kaçırdı ve Connor'ın bunca yıldan sonra bu dönüşüme neden olacak ne söylemiş olabileceğini merak ettim. Keşke o konuşmayı duvarda uçan bir sinek olarak izleyebilseydim. Kalbim gurur ve minnetle kabardı. Oraya benim için gitmişti.

Connor'ın bize doğru yürüdüğünü görmek için döndüm, bakışları annemlere kaymadan önce gözleri yüzümde geziniyordu. Babam öne çıkıp Connor'ın elini sıktığında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Annem onu kucaklamak için çektiğinde çenem yere düştü. Alternatif bir evrene mi adım atmıştım?

Annem Connor'ın omzunu sıvazlayarak onu serbest bıraktığında ve gözündeki bir damla yaşı sildiğinde ben hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordum. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, bu resme bakmak istiyorum."

Connor onları götürürken omzunun üzerinden baktı ve bana göz kırptı. *Kendinle gurur duyuyorsun. Ve haklı olarak.*

Yanlarına gittiğimde Connor aileme, "Ava benim ilham perim," diyordu. "Hiçbir resim onun hakkını veremez."

"Onu dinlemeyin. O harika bir sanatçı," dedim. Bu gece onun gecesi idi ve onun spot ışıklarının altında olmasını, hak ettiği övgüyü aldığını görmek istiyordum. Anneme bir bakış attım, resimleri hakkında ne düşündüğünden emin değildim. Genelde onaylamadığı anlamına gelen tek bir kelime bile etmemişti.

Son resme ulaşana kadar sessizlik içinde devam ettik. Bir şeyler söylemesini istiyordum ama sadece söyleyeceği şey iyi olursa. Çenesini kapalı tutmasını istemekle fikrini söylemek arasında gidip geliyordum.

Önce babam konuştu. "Bu çok iyi bir iş," dedi ve sanki onu uyarmak istemiş gibi anneme baktı.

"Ben grafitiyi pek sevmem..." Çenesini kaldırdı ve ben dişlerimi sıktım. Yapma anne. Onu vurma. Tanrı aşkına, lütfen güzel bir şey söyle. "Ama ben seviyorum."

Rahat bir nefes aldım, ona o kadar minnettarım ki neredeyse sevinçten ağlayacaktım. "Çok güzeller," dedi. "Gerçek sanat eserleri."

"Teşekkür ederim," dedi Connor, yüzü nötrdü ama duygularının nötr olmadığını biliyordum. Yıllardır annemden övgü ve kabul sözleri duymaya ihtiyacı vardı, ama bu ondan hep esirgenmişti. Annemin onun hakkındaki fikrini değiştirmek için ne söylediğini ya da ne yaptığını bilmiyordum ama her ne oluyorsa işe yaramıştı.

Zeke'in ortaya çıkışı bile sevincimi azaltmadı. Yanında bir kız getirmişti, onun dünyasına aitmiş gibi görünen uzun bacaklı bir sarışın. Ve her zamanki gibi annem alaycı bir yorum yapmaktan kendini alamadı. "O kızın etrafında daireler çiziyorsun."

"Anne, o çok güzel."

"Yüzü benim hoşuma gitmek için biraz fazla at gibi."

İçimi çektim ve başımı salladım, vücudu sessiz kahkahalarla sarsılan Connor'ın kaburgalarına dirseğimi sapladım. "Kendine dikkat et, Raket Adam."

"Kıskandın mı?" diye sordu sessizce.

Lacivert paltosunun içinde yakışıklı ve tiki görünen Zeke'e baktım, teni kışın bile sürekli altın sarısıydı ve sarı saçları paltosunun yakasına kadar uzanıyordu, kolu sarışın kıza sarılmıştı ve kıskançlık duygusu bile hissetmedim. Zeke'i tanıdığım iki yıl boyunca onu pek çok kızla görmüştüm. O zaman da beni hiç etkilememişti, şimdi de etkilemiyor. O zamanlar ihtiyacım olan şey oydu, belki de onun da belirttiği gibi dikkatimi dağıtacak bir şey. Eğlenceli ve kolaydı, stresten ve dramadan uzaktı, duygular devreye girmemişti.

"Azıcık bile değil." Ama bu gece buraya gelseydim ve Connor'ı başka bir kızla görseydim, bu beni paramparça ederdi.

Annemle babam bir süre daha kaldıktan sonra, kar yağışı beklendiğini ve annemin babamın karda araba kullanmasını istemediğini söyleyerek ayrıldılar.

"Umarım o motosikleti sen kullanmamışsındır," dedi annem Connor'a. Annemle babamı galeriden çıkarken gördük, ilk yağmurlar düşmeye başlamıştı.

"Arkadaşımlın kamyonetine bindim. Motosikletle sanat eseri taşımak zor."

"En azından değışiklik olsun diye mantıklı davrandın," dedi annem.

Kıkırdadı, onun küçük kazmasından rahatsız olmamıştı ve kelimelerin çıkmasını engellemek için dilimi ısırdım. Bu kadar çabalarken onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Vay be. Bak ne kadar olgunlaştım. İçimden güldüm, annemle babama sarıldım ve Connor'la birlikte içeri girdim.

"Muhtemelen bir Uber çağırmalıyım..."

"Ya da... kalıp Killian'ı eve bırakabilirsin. Sana biraz para kazandırır."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. Onunla kalmamı istediğini söylemesini istiyordum. Sadece bana para kazandırmaya çalışıyordu. Lanet olsun. Neden her şey bizim için bu kadar zor olmak zorundaydı?

"Beklemekten sıkıldım." Araç beklemekten bahsetmiyordum ama telefonuma bilgileri yazıp bir Uber çağırduğımda beni durdurmaya çalışmadı. "Beş dakika," dedim, galerinin etrafında dolanan insanlara bakarak. Bir çift ona yaklaştı, sosyal medyaya yüklediğim ve hakkında hiçbir şey bilmediği fotoğraftan onu sanatçı olarak tanıdı. Muhtemelen bu galeri sergisinin FB sayfasını hiç kontrol etmemişti. Keira'nın onu bulmasına yardımcı olan fotoğraf bu olabilirdi. Keira ortaya çıkmasaydı bunu daha ne kadar sır olarak saklayacaktı?

"Hey, gitmem gerek. Seni görmek harikaydı. Gerçekten. Ve sanatın..." Gözyaşlarım dökülmeden önce yutkundum. "Bu inanılmaz."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Seni geçireyim-"

"Hayır. Kal. İşini yap."

"Ava-"

Paltomu aldım ve galeriden çıkıp soğuğa ve kar yağışına doğru yürüdüm. Gri bir Prius kaldırıma yanaştı ve arka koltuğa tırmanıp kapıyı arkamdan kapatmadan önce plakanın telefonumdaki numarayla eşleşip eşleşmediğini kontrol ettim. Pencereden galeriden uzaklaşmamızı izledim, yarı yarıya Connor'ın peşimden gelmesini bekliyordum. Ama kovalamadı.

ZİLİM beni yarı uykumdan uyandırdı ve cevap vermek için acele ederken atılmış ayakkabılarıma takıldım. "Hey," dedim dahili telefona, kim olduğunu sorma zahmetine girmeden çünkü biliyordum. O olduğunu biliyordum.

"Hey, bebeğim."

Bebeğim. Onu içeri çağırdım ve dairemin kapısını açtım. Alt katta kapının çarpıldığını, ardından bir gümbürtü ve Connor'dan birkaç küfür duydum. "Dikkat et, Tate. Bu senin hurdalarından biri değil. Dikkatli kullan."

Tate bir şeyler homurdandı ama ne dediğini anlamadım.

Tırabzanın üzerinden eğildim ve aşağıya baktım. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Yüzümdeki gülümsemeyi silemeden merdiven boşluğundan aşağı seslendim.

"Biz hallederiz. Tate hassas nesnelerle uğraşmaya alışık değil."

"Siktir git," diye homurdandı Tate. Connor güldü ve o kelekler geri döndü, midemi istila edip beni bir kuyruk dönüşüne soktu. O narin nesnenin ne olduğunu biliyordum ve o kadar mutluydum ki vücudum tüm bu neşeyi zar zor zapt edebiliyordu. Daha önce eve geldiğimde, kederli bir şekilde kanepeye yığılmıştım. Savaşmadan gitmeme izin verdiği için üzgündüm. Büyük bir jest yoktu. Karda arabamın peşinden koşmadı. Hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğine dair bir açıklama yapmadı. Kendimi sönük hissetmişim ve benden onu beklememi istemesine rağmen, yine de bunu birlikte yapabileceğimizi fark etmesini beklemişim.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle sahanlıkta belirdi ve ben de onları içeri almak için kapıyı ardına kadar açtım. Tablo balonlu ambalaja sarılmıştı ama mavi ve morun tonlarını görebiliyordum ve bunun yıldız tozu tablosu olduğunu biliyordum.

"Bunu nerede istiyorsun?" Tate sordu.

Connor ve ben hep bir ağızdan "Yatak odası," dedik. Bunun yatağımın karşısındaki duvara ait olduğuna çoktan karar vermişim ve belli ki Connor da aynı sonuca varmıştı.

Oturma odasına döndüklerinde "Teşekkürler Tate," dedim.

"Sorun değil," dedi Tate kapıdan çıkarken. Bir parçam hâlâ Connor'ın onu takip edeceğinden korkuyordu. Sadece tabloyu bırakmaya gelmişti. Ama kapıyı kapattı ve yüzünü bana döndü.

"O tabloyu sattığını sanıyordum."

"Yapamam. O sana ait." Birkaç adım daha yaklaştı. "Hâlâ elbiseyi giyiyorsun."

"Belki de uğramanı umuyordum. Ya da belki kanepede uyuyakalmışımdır."

Gölümsedi ve odayı geçerek pencerenin önündeki Noel ağacına gitti. Eden'inki kadar görkemli değildi ama yıllar boyunca bit pazarlarından ve antikacılardan topladığım ışıltılı ışıkları ve kitsch süsleri seviyordum. "Bunları hatırlıyorum," dedi avucunda kristal bir gözyaşı damlası tutup başparmağını üzerinde gezdirerek. Bunları on sekiz yaşına bastığımız yaz bir antikacıda görmüştük. Bize bir avizeden çıktıkları söylenmişti ve Connor benim haberim olmadan geri dönüp onları satın almıştı. Bir gün yurttaki odama döndüğümde onları yüzlerce peri ışığıyla süslediği pencerelerime telle asılmış halde buldum ve berbat yurt odamı büyülü bir yere dönüştürdüm. Ağacın yanında ona katıldım. Henüz ceketini çıkarmamıştı.

"Beklemekten sıkıldığınızı söylediniz. Galeride," diye açıkladı. "Sadece üç hafta oldu."

"Bir ömür gibi geliyor."

"Killian'ın psikiyatristiyle görüşmeye başladım. Hâlâ çözmem gereken bir sürü sorun var."

Kendimi hazırladım, bana tekrar gideceğini, daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemesini bekliyordum. "Eğer kalmayacaksan, şu kapıdan çıkıp git. Bunu seninle yapmaya devam edemem. Seni kaybetmeye devam edemem Connor."

"Beni olduğum gibi kabul edersen, devam eden bir çalışma... Hiçbir yere gitmiyorum," dedi, eli boynumdan yukarı kaydı ve beni daha yakına çekerken saçlarıma dolandı. Kollarım boynuna dolandı ve başını eğdi, ağzı benimkini kapladı. Sahip olduğumuz ve olduğumuz her şeyle birbirimizi öptük. Her gözyaşı damlası ve anı, sır ve yalan, her kalp kırıklığı ve söz. Her şeyimizi bu öpücüğe döktük. Dudaklarımız ayrıldığında nefeslerimiz kesilmişti.

"Seni seviyorum," dedi. "Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum."

Connor bu sözleri söylediğimi yüzlerce kez duymuştu ama bu gece sözlere inanmış gibi görünüyordu.

EP) L o G U E

C o N N o R

O Hayat bir kutuya sığmaz ve onu küçük, düzgün bir kurdeleyle saramayız. Tek yapabileceğimiz her günü geldiği gibi kucaklamak. Bunu bir armağan olarak kabul edin ve her yeni gün doğumu ve gün batımı için minnettar olun. Biz

kilometreleri arkamızda bırakırsak, bakışlarımızı dikiz aynasına değil ileriye sabitleriz. Geçmişimiz bizi tanımlamaz, ancak bugün olduğumuz kişiyi, yani kendimizin daha iyi, daha güçlü versiyonlarını şekillendirmemize yardımcı olmuştur. Hiçbir zaman varış noktasıyla ilgili değildi. Önemli olan yolculuktur. Ve yıllar önce kalbimi çalan ve asla geri vermeyen bu kızla her adımı, her inanç sıçramasını yapmak istiyorum. Yolun kenarına çekip motoru durdurdum ve birkaç ay önce Tate'ten satın aldığım 69 model Mustang Shelby'nin gösterge panelini okşadım. Meğer onu benim için saklıyormuş. Ava'ya yirmi beşinci yaş günü için anahtarları verdim ve o da hemen Kaliforniya'ya yapacağımız yolculuğu planlamaya başladı. Hesap çizelgesini sildim ve ona sadece yol bizi nereye götürürse oraya gideceğimizi söyledim. Seyahat programı yok, gündem yok, sadece biz ve açık yol. İkimizin de tatile ihtiyacı vardı. Hayat çok yoğunlu. Yoğun ama iyi. Ava Ocak ayında yeni işine başladı. Yapacağını bildiğim gibi kendini yüzde yüz bu işe verdi ve onu teşvik ettiğimiz için mutlu olduğunu söylüyor. Yeni işi daha zor ve çalışma saatleri daha uzun ama daha tatmin edici olduğunu söylüyor.

Birkaç ay önce Ronan Shaughnessy aleyhinde ifade verdim. Bu bana bir kapanış getirdi. Bana huzur verdi. Ait olduğu yerde, federal bir hapisanede. Peki ya annem? Keşke her şeyin yoluna girdiğini, Shaughnessy'yi hayatından çıkarmanın onu o adam için vazgeçtiği her şeyin farkına varmaya zorlayacağını söyleyebilseydim. Ama işler öyle yürümemişti. O gitti

ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Keira'yı çok etkilediğini biliyorum ama hepimiz ailesinin yokluğunu telafi etmek için onun yanında olmaya çalıştık.

"Aydaki adam için üzülüyorum," diyor Ava, yıldızlarla dolu çöl gökyüzüne bakarak.

"Yalnız olmalı." "Ve kıskanç."

"Bizi öldürecekler," diyor sol elini kaldırıp yüzük parmağındaki sonsuzluk sembolü dövmesini inceliyor, benimkinin aynısı. Mürekkep hayat içindir. Yüzükler rehin verilebilir, diye düşünmüştü ve ben de onun sonsuzluk sembolü istemesine bayılmışım. "Ama bu ne kadar eğlenceliydi?"

Gülüyorum, Vegas'taki Elvis şapelindeki düğün törenimizi hayal ediyorum. Başka türlüşünü hayal bile edemezdim. "Eğer büyük beyaz bir düğün istiyorsan, döndüğümüzde bunu yapabiliriz."

"Bilmiyorum. Eden'ın düğünü harikaydı ama bizimki mükemmeldi. Tam bize göre idi."

Vites kutusunun üzerine tırmanıp bana sarıldığında, kolları boynuma dolandığında, başını geriye eğip boynunun sütununu açığa çıkardığında onaylayarak gülümsüyorum. Ay'dan bakınca toz zerresi bile sayılmayız ama buradan bakınca her şeyiz. Güneş, ay, yıldızlar ve tüm gezegenler.

"Seni yıldızlara kadar seviyorum," diyor gözlerini benimkilerle buluşturarak.

"Seni yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar seveceğim ve hatta ondan çok sonra bedenlerimiz çürüdüğünde bile... ruhum seninkini bulacak... her zaman."

"Topper," diye mırıldanıyor. Ben gülüyorum ve o da katılıyor, neşemizin sesi gece havasında yankılanıyor.

Ve o anda, mükemmeliz ve bir bütünüz.

Son

ALSoBVEMERVROSE

TKE BEAUT) FUL SER) ES

Güzel AltındaGüzel

Yalanlarının

OceanofPDF.com

PREV)EN o FBENEATKV o URBEAUT)FUL

BİRİNCİ BÖLÜM

EDEN

Ön kapıyı açarken ceketimdeki karı fırçaladım ve verandanın kirişlerinden sarkan şişme Noel Baba'ya bakıp güldüm. Luke'un ev arkadaşlarından biri olan Trevor kanepede oturmuş, ayaklarını sehpaye dayamış, bir elinde bir dilim pizza, diğerinde uzaktan kumanda vardı. "Hey, Trev." Beremi çıkardım ve sarı saçlarımın aşağıya dökülmesine izin verdim. "Finaller için çok mu çalışıyorsun?" Şaka yaptım.

Pizzayı kutuya attı ve kanepenin arkasına atladı. "Etkileyici. Bunu bütün kızlar için yapıyor musun?" Alay ettim.

Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi, gözleri odanın içinde geziniyor, benim dışımda her şeye bakıyordu. "Burada ne işin var? Bugün Perşembe."

Güldüm. "Perşembe günleri uğramama izin yok mu? Bu bir ev kuralı mı?"

"Genelde bütün gün dersin var."

Doğru. Bu öğleden sonra okulu asıyordum. Luke'un mesajı anlaşılmayı mühürledi. *Bir sonraki dersini ek. Sana ihtiyacım var. Hemen.* Benden hiç seks için dersi asmamı istememişti. Sonunda içindeki asiye dışarı çıkardığı için o kadar heyecanlanmışım ki neredeyse koşarak buraya geldim. "Odasında mı?"

"Uh, hayır... o dışarıda."

Kaşlarımı çatmıştım. "Burada olacağını söyledim." "Hadi bira içmeye gidelim. Ben ısmarlıyorum."

"Dün geceki doğum günü kutlamanın etkisinden hâlâ kurtulamadım."

"Hair of the dog."

Akşamdan kalma seksi daha iyi bir tedavi olurdu ama bunu kendime sakladım. "Ben onun odasında bekleyeceğim." Yanından hızla geçtim. "Sonra görüşürüz."

Trevor'ın eli koluma dolandı ve beni geri çekti. "Oraya çıkmak istemezsin."

Merdivenlerden yukarı baktım, korku midemi kemiriyordu. "Neden olmasın?" Fısıldadım.

"Sadece... yapma."

Kolundan kurtuldum ve sessizce merdivenleri çıktım. Koridorda sürünürken Luke'un yatak odasından sesler geldi. Kapısı bir aralık açıktı ve duymak için kulaklarımı zorlayarak kapının dışında durdum.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" Üç yıl boyunca gece geç saatlere kadar konuşurken karanlıkta Lexie'nin sesini dinledikten sonra, bunu çok iyi biliyordum.

"Yakında," dedi Luke. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Ona doğum gününde söyleyemezdim. Finaller de yaklaşıyor..."

"Bu beni deli ediyor," dedi Lexie. "Kendimi çok suçlu hissediyorum. Ona her baktığımda biliyormuş gibi hissediyorum."

Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Böyle bir şey olamaz.

"Ağlama Lex. Onunla konuşacağım. Bu sadece...zor."

Aman Tanrım. Ne zaman? Nasıl? Tüm bunların nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışarak beynimi zorladım.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu burnunu çekerek.

Cevaplarımı beklerken nefesimi tutarak gözlerimi kapattım. "Onu hâlâ önemsiyorum."

Beni hâlâ *önemsiyor* muydu? Yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Lise son sınıftayken, onunla Penn State'e gelmem için bana yalvarmıştı. Bir aptal gibi, sanatın sadece bir hobi olduğunu söyleyerek onu üniversiteye kadar takip etmiştim. Süslü bir diploma olmadan da yapabilirdim. Babam sanat okulunun parasını ödeyecek değildi. Yine de en azından girmeyi deneyebilirdim ve parasını kendim ödemenin bir yolunu bulabilirdim. Ama hayır, sanat okulu broşürlerini çöpe atmıştım.

Çünkü Luke benim ilk aşkımdı. "Luke... Sana söylemem gereken bir şey var."

"O da ne?" Sesi boğuktu. Yüzü kızın saçlarına mı gömülmüştü? Onu tutuyor muydu? Onu öpmek mi? Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım

avuçlarıma batıyordu. Ciğerlerime hava almak için mücadele ettim. Kalbim çok acıyordu, zar zor nefes alabiliyordum.

"Kızmayacağına söz ver," diye yalvardı. "Bu bir kazaydı. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ama... Hamileyim."

Destek için duvara yaslandım. Hamile miydi? Nasıl olduğunu bilmiyor muydu? Boğazımda safra birikti. Acıyı yuttum ve omuzlarımı dikleştirdim.

Öfke damarlarıma doldu.

Kapıyı iterek açtım ve duvara çarptım. Ellerimi kalçalarıma koyarak tüm manzarayı seyrettim. Luke onunla kaşıklaşıyordu ve o da yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kapıya bakıyordu. Zafer kazanmıştı ve beni gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Lexie o mesajı Luke'un telefonundan göndermiş olmalıydı. Kazanan oydu ve zaferinden dolayı çok heyecanlıydı.

Luke'un yüzü şok içinde donup kalmıştı; kahverengi gözleri kocaman açılmış, ağzı sanki onu cümlelerin ortasında yakalamışım gibi açık kalmıştı. Altın sarısı saçlarının kısa katları, Lexie parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi karışmıştı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Beş yıldır sevdiğim çocuğa bakmaya dayanamıyordum. *Beş yıl.*

"Rahatsız mı ettim?" Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak sordum.

Luke sırt üstü yuvarlandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Korkak herif. Eğer yere saçılmış giysileri bir gösterge ise, o yorganın altında çıplaktı. Ve şimdi seks hayatımızın son birkaç aydır neden azaldığı acı bir şekilde anlaşıyordu. Başka birinden alıyordu, en iyi arkadaşımдан.

"Eden... düşündüğün gibi değil." Sesi o kadar ezik geliyordu ki sertçe güldüm. "Aıklayabilirim."

"Bunu önemseyen biri için sakla."

Seni sevmiştim. Bunu bana nasıl yapabildin? Ve Lexie, o kalleş, birinci sınıftan beri oda arkadaşımđı. Tatillerde onu eve götürdüm çünkü ailesinin onu umursamadığını söyledi. Kıyafetlerimi ödünç almasına izin verdim. Arkadaşlarım onun arkadaşları oldu ve şimdi de erkek arkadaşım onun erkek arkadaşıydı.

Kalbim o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki, onları nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum. Ama Lexie'ye yıkıldığımı görme zevkini tattırmayı reddettim. Harekete geçme zamanıydı, gözyaşı değil. Luke'un dolabını açtım ve bir beyzbol sopası almak için içeri uzandım. Combat Maxum'u seçtim.

güçlü vurucular ve sallanarak geldiler. Lexie sinmiş, korunmak için kendine sarılmıştı.

Güldüm. "Merak etme Lexie. Saldırı ve darptan tutuklanmaya değmezsin."

Başım dik bir şekilde odadan çıktım. Koridora çıktığımda merdivenlerden hızla indim ve ön kapıdan hızla çıktım. Ön verandanın basamaklarından uçarak indim ve köşeyi döndüm, Luke'un ailesinin lise mezuniyet hediyesi olan gümüş BMW'sinin önünde durmak için kayarken ayaklarım yeni yağmış karda kayıyordu. Luke Prescott'un hayatındaki her şey ona gümüş bir tepside sunulmuştu. Onu baş tacı eden anne babasının tek çocuğuydu ve çok şımartılmıştı. Oğullarına maddi varlıklar yerine değerler vermeliydiler. Kim liseden mezun olunca BMW alır ki?

Sopayı salladım ve kaputla birleşti. *Çıtırdadı*. Bir güçlü vuruş daha yaptım ve farlardan birini söktüm. Vücudum öfkeyle sınıksız sarılmıştı. Onu serbest bırakmam gerekiyordu. Öfke, bir topun içine kıvrılıp bir okyanusu dolduracak kadar gözyaşı dökme alternatifini yendi.

"Eden. Dur!" Luke bağırdı. Onu duymazdan geldim ve diğer fara doğru salladım. *Bam! Bam! Bam! Bam!* Sallamaya devam ettim, metal sopamın altında çatırdıyordu. Cehennemde Eden Madley'in hor görülmesi gibi bir öfke yoktur. Şiddet yanlısı biri olduğumdan değil. Ama Lexie'nin muzaffer gülümsemesini hayal ettim ve bu öfkemi körükledi.

Sopayı kaldırdım, daha fazla hasar vermeye hazırdım.

Luke kollarını arkamdan doladı ve beni arabadan güvenli bir mesafeye sürükledi. "Ne yaptın sen?" Luke koca bir bebek gibi feryat ediyordu.

"Kalbime yaptığın şeyin aynısını."

Elinden kurtulmak için mücadele ettim ve sopayı yere bıraktım. Kriz önlenmişti, hasarı incelemek için yaklaştı ve elleriyle karı temizledi. Neredeyse yeterli değildi. Ama yenilgi ve kalp acısı içimdeki mücadeleyi tüketmişti. "Özür dilerim," dedi, sırtı bana dönüktü. Gözlerimin içine bakacak cesareti bile yoktu. "Gerçekten üzgünüm, Eden."

"Siktir git, Luke. Özrünü al ve kışına sok." Omuzlarımı dikleştirerek ve başımı dik tutarak, kalan haysiyetimi korumaya çalışarak uzaklaştım. Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ama onları yuttum. Buraya gelirken karın güzel görüldüğünü düşünmüştüm. Bir kar küresinin içinde olmak gibi. Şimdi kar yüzüme batıyor, ilerlememi engelliyordu. Ceketimin içine gömüldüm ve ellerimi ceplerime soktum.

"Hey, Eden," diye seslendi Trevor, bana yetişmek için koşarken. Çatılarının altında neler olup bittiğini biliyordu. En son öğrenen bendim. Hep böyle değil miydi zaten? "Ne olursa olsun, bence çok daha iyisini hak ediyorsun. Eğer bir bira içmek istersen, beni ara."

Başımı salladım ve gözyaşlarımı bastırarak yürümeye devam ettim. Luke'un dün yirmi ikinci yaş günüm için bana verdiği bileziği çıkardım, yere attım ve botumun tabanının altında ezdim. Mavi bir Tiffany's kutusunda gelmişti; üzerinde kalp madalyonu olan som gümüş bir bilekliği.

Beneath Your Beautiful'u Kindle Unlimited ile ÜCRETSİZ olarak buradan okuyun: <http://mybook.to/BYBAamazon>

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Yazmak tek başına yapılan bir uğraştır ama bir kitap bebeği dünyaya getirmek için bir köy gerekir. Kabilemi bağımsız yazar topluluğunda bulduğum için şanslıyım. Bu, yolculuğu çok daha kolay ve çok daha eğlenceli hale getiriyor.

Öncelikle Maddie ve Lillie'ye sonsuz sabrınız ve 'hayal kurarak' geçirdiğim tüm saatlere katlandığınız için çok teşekkür ederim. Bana klişe diyebilirsiniz (diyeceğinizi biliyorum) ama sizi yıldızlara kadar seviyorum. Beta okuyucularıma -Petra Gleason, Eliza Ames, Annie Dyer- zaman ayırdığınız, düşünceleriniz, cesaretlendirmeleriniz ve Connor ile Ava'yı benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Ve Annie, ihtiyacım olduğunda kıcıma tekme bastığınız için teşekkürler. Umarım bir gün bu iyiliğinin karşılığını verebilirim.

Ellie McLove'a, seni bulduğum için çok mutluyum. Artık benimle birliktesin ve gitmene izin vermeyeceğim. Her şey için teşekkür ederim.

Okay Creations'dan Sarah, muhteşem bir kapak daha yarattığınız için teşekkürler. Bu sadece bir fotoğraf değil, bir sanat eseri. İç tasarım için Jessica Ames'e ve tüm sohbetler ve manevi destek için. Her şey için teşekkürler, Küçük Gün Işığım. Tanıtımları düzenleyen Ena ve Enticing Journey'den Amanda'ya. Okumak, incelemek ve paylaşmak için zaman ayıran tüm kitap blogcularına. Sizi ve bağımsız topluluk için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum.

Okuyucu grubum Emery's Rambling Roses'a, tüm desteğiniz için teşekkür ederim!

Ve son olarak, tanınmamış bir yazara şans veren tüm okuyuculara kocaman bir teşekkür. Umarım Connor ve Ava'nın hikâyesini okurken siz de benim kadar keyif almışsınızdır. Serinin bir sonraki kitabı Beautiful Rush - Deacon ve Keira'nın hikayesi için bizi izlemeye devam edin.

OceanofPDF.com

C o N N E C T N) T K E M E R V

Emery Rose'un iyi kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir. Seksi alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar, sanatçılar, güzel ruhlar ve sonsuza dek mutlu olmak için çalışması gereken kusurlu ama kurtarılabilir karakterler hakkında yazmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızı ve huysuz ama sevimli bir Border Terrier ile birlikte Londra'da yaşıyor.

Daha fazla bilgi için www.emeryroseauthor.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

www.facebook.com/groups/1918754445046550 adresindeki Facebook grubuna katılın.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

